DACĂ SPUI CUIVA...
O POVESTE ADEVĂRATĂ DESPRE CRIMĂ, SECRETE DE FAMILIE ȘI UNITATEA DE NEZDRUNCINAT A UNOR COPII
GREGG OLSEN
TREI
MEMOIR

GREGG OLSEN

DACĂ SPUI CUIVA...

GREGG OLSEN

DACĂ SPUI CUIVA...

O POVESTE ADEVĂRATĂ DESPRE CRIMĂ, SECRETE DE FAMILIE ȘI UNITATEA DE NEZDRUNCINAT A UNOR COPII

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE DIANA-ALINA ENE

TREI

MEMOIR

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design copertă:
Rex Bonomelli

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Cristina Teodorescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: If you tell
Autor: Gregg Olsen

Copyright © 2019 by Gregg Olsen
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia, Ltd.

Copyright © Editura Trei, 2024
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2280-6
ISBN (EPUB): 978-606-40-2353-7

Pentru Nikki, Sami și Tori

Nota autorului

Amintirile împărtășite sunt ca niște piese de puzzle cu marginile dantelate. Uneori nu se aliniază perfect, cu absolută precizie. Am făcut tot ce-am putut ca să așez toate piesele acestei povești complexe într-o succesiune cât mai exactă. În cazurile în care narațiunea include dialoguri, am folosit documente de investigație și rememorări din interviuri realizate pe parcursul a doi ani. În cele din urmă, din motive de confidențialitate, am ales să folosesc un pseudonim pentru prenumele Larei Watson.

Prolog

Trei surori.

Acum, femei în toată firea.

Toate trei locuiesc în Pacific Northwest.

Cea mai mare, Nikki, stă în suburbiile bogate din Seattle, într-o locuință de un milion de dolari cu finisaje din lemn strălucitor și mobilă de lux. Are puțin peste 40 de ani, este măritată și are o casă plină de copii frumoși. Un tur rapid prin galeria de fotografii de familie din sufragerie dezvăluie viața împlinită pe care ea și soțul ei și-au construit-o, cu o afacere de succes și o busolă morală care i-a menținut mereu pe calea cea bună.

E de-ajuns însă un singur cuvânt ca s-o arunce înapoi în prăpastia inimaginabilului.

„Mamă."

Din când în când, se cutremură efectiv când îl aude, o reacție viscerală la un cuvânt ce o zgârie precum ghearele unui vultur, tăindu-i și sfâșiindu-i pielea până la sânge.

Văzând-o, nimeni nu și-ar putea închipui prin ce-a trecut și cum a supraviețuit. De altfel, în afară de cei apropiați din familie, nimeni nu știe cu adevărat. Nu este o mască pe care o poartă pentru a-și ascunde trecutul, ci o medalie invizibilă pentru curaj. Ceea ce i s-a întâmplat lui Nikki a făcut-o și mai puternică. A făcut-o femeia incredibilă care e astăzi.

Sora mijlocie, Sami, s-a întors în cele din urmă să trăiască în orașul ei natal, același orășel de coastă din statul Washington unde s-a întâmplat totul. Abia a împlinit 40 de ani și predă la o școală primară din localitate. Are părul cârlionțat și un simț al umorului molipsitor. Umorul este armura ei. Întotdeauna a fost așa. La fel ca sora ei mai mare, copiii lui Sami sunt tot ce și-ar putea dori o mamă. Deștepți. Aventuroși. Iubiți.

Când dă drumul la duș dimineața, înainte să-i pregătească pe copii pentru școală și apoi să se ducă la clasă, nu așteaptă să se încălzească apa. Se repede direct sub duș, lăsând șuvoiul înghețat să-i înjunghie trupul. Ca și Nikki, Sami e legată de lucruri din trecut. Lucruri de care nu poate scăpa.

Lucruri pe care nu le poate uita.

Mezina, la fel ca și surorile ei mai mari, e o frumusețe. Tori abia a împlinit 30 de ani: blondă, neastâmpărată și strălucitoare. Casa ei e mai departe, în zona centrală a Oregonului, dar e foarte legată de surorile ei. Greutățile și curajul au creat între ele o conexiune puternică, de nezdruncinat. Această tânără și-a construit o viață uimitoare, ocupându-se cu rețelele de socializare pentru un personaj important din industria hotelieră. Postările ei legate de serviciu și de viața personală provoacă întotdeauna zâmbete, chiar hohote de râs.

S-a descurcat singură, firește, dar spune că n-ar fi reușit fără surorile ei.

Ori de câte ori se găsește în raionul cu produse pentru curățenie de la băcănia locală și ochii îi cad pe rafturile cu înălbitor, întoarce capul. Aproape tresare. Nu se mai poate uita la el. Cu atât mai puțin să-l miroasă. La fel ca surorile ei, lucruri neînsemnate — bandă adezivă, analgezice, sunetul făcut de o cositoare electrică — o propulsează într-un timp și un spațiu în care mama lor făcea lucruri despre care au jurat să nu vorbească niciodată.

Faptul că au suportat-o pe mama lor le-a unit. Și chiar dacă au avut tați diferiți, au simțit întotdeauna că sunt 100% surori. Niciodată doar pe jumătate. Relația lor a fost singurul lucru pe care fetele Knotek s-au putut baza și pe care mama lor nu l-a putut distruge.

A fost ceea ce le-a ajutat să supraviețuiască.

PARTEA I

MAMA

SHELLY

CAPITOLUL 1

Unele orășele sunt clădite pe pământ însângerat și pe trădare. Battle Ground, Washington, aflat la vreo 20 de kilometri nord-est de Vancouver, aproape de granița cu Oregon, este un astfel de loc. Orașul își datorează numele unui incident legat de o confruntare între membrii tribului Klickitat și armata Statelor Unite. Amerindienii s-au eliberat din barăcile în care fuseseră închiși, dar, în timp ce se negociau condițiile capitulării, a răsunat un foc de armă care l-a ucis pe șeful Umtuch.

Întâmplarea a făcut ca orașul natal al lui Michelle „Shelly“ Lynn Watson Rivardo Long Knotek să fie cunoscut pentru un conflict important și o falsă promisiune.

După cum s-a dovedit ulterior, cam la fel și-a trăit și ea viața.

Pentru cei care au locuit acolo în anii 1950, Battle Ground era chintesența orășelului tipic american, cu școli bune, vecini care se ajutau între ei și o ligă de bowling ce organiza întreceri în fiecare seară de vineri și sâmbătă. Tații munceau din greu ca să-și permită o mașină nouă și o casă frumoasă. Majoritatea mamelor erau casnice și aveau grijă de copii, unele întorcându-se mai târziu la serviciu ori la școală, la Clark College, pentru a-și împlini visurile zădărnicite de convenințele sociale ori de căsnicie.

Dacă Battle Ground a avut un fel de „mare mahăr“, acela a fost tatăl lui Shelly.

Înalt de aproape 1,9 metri, lat în umeri, Les Watson, fost fundaș și vedetă a echipei de fotbal a liceului din Battle Ground, era o figură importantă în oraș. Toată lumea îl cunoștea. Era isteț și știa să-și folosească farmecul, bun de gură și maestru într-ale aburelii. Și chipeș pe deasupra. Toate fetele din oraș îl considerau o partidă bună. Nu numai că el și mama lui dețineau și administrau două azile de bătrâni, dar Les deținea și Tiger Bowl, o sală de bowling cu zece piste, la care se adăuga și un bufet cu 12 locuri.

Acolo lucra Lara Stallings în 1958. Tocmai absolvise liceul Fort Vancouver și vindea hamburgeri pentru a strânge bani pentru facultate. Avea părul blond, cârlionțat, prins într-o coadă ce i se legăna mereu în timp ce lua comenzile. Cu niște ochi albaștri

strălucitori, era cu adevărat o fată frumoasă. Dar și inteligentă. Mai târziu însă se va plânge că nu s-a gândit prea mult când a acceptat să se întâlnească, iar apoi să se mărite cu Les Watson.

Acesta era și cu zece ani mai mare decât ea, deși o minți pe soția lui adolescentă că între ei era o diferență de numai patru ani.

„Am fost atrasă de aparentele lui calități", a spus Lara peste ani, deplângând alegerea făcută. „Am căzut în capcană. Chiar nu era un tip grozav."

Trezirea ei la realitate s-a produs a doua zi după ce și-a ridicat părul într-un coc franțuzesc — ca Tippi Hedren în *Păsările*, clasicul film al lui Hitchcock — și s-a căsătorit cu Les în 1960, cununia civilă ținându-se la Vancouver, orașul ei natal. Venise doar familia ei, chiar dacă părinții fuseseră împotriva acelei căsătorii. Les avusese motive întemeiate să nu-i invite pe-ai lui.

Aceștia știau ce urma să se întâmple.

Când a sunat telefonul a doua zi dimineață, a răspuns Lara. Era prima soție a lui Les, din California.

— Când vii să-i iei pe nenorociții ăștia de copii? s-a răstit Sharon Todd Watson în aparat.

Lara habar n-avea despre ce vorbește.

— Ce?

Les nu-i spusese niciodată Larei că îi promisese lui Sharon că-și va crește copiii: Shelly, Chuck și Paul Watson. Omiterea acelui mic detaliu era ceva tipic pentru el, iar Lara a înțeles că nu va reuși niciodată să schimbe lucrul ăsta — și că îngrijorarea părinților ei fusese justificată.

După acea convorbire, Les i-a spus că fosta lui soție, Sharon, nu-și putea crește copiii — era depresivă și alcoolică. Lara a tras adânc aer în piept și a acceptat. Oricum, ce mai putea face? Erau copiii soțului ei și știa că va trebui să se descurce.

Ulterior s-a dovedit că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Când s-au mutat la ei, Shelly avea șase ani, iar Chuck doar trei. Lara și-a asumat rolul de mamă vitregă — Sharon îl păstrase cu ea pe băiatul cel mic, Paul, pe atunci doar un bebeluș. Shelly era o fetiță frumoasă, cu ochi mari și păr castaniu, des și cârlionțat. Totuși Lara a observat o dinamică ciudată între ea și fratele ei. Chuck nu vorbea deloc. Shelly, în schimb, vorbea tot timpul. Părea să-l controleze pe băiat.

Și pe măsură ce fetița s-a obișnuit cu noul cămin, a început să se plângă adesea și să folosească cuvinte urâte.

„Nu era zi în care să nu-mi spună că mă urăște“, și-a amintit Lara. „Nu glumesc. O făcea în fiecare zi.“

*

Sharon Watson s-a întors acasă în Alameda, California, după ce și-a lăsat cei doi copii mai mari cu Lara și Les, în toamna anului 1960. Odată plecată, a fost ca și cum n-ar mai fi existat. Nu i-a sunat niciodată, n-a trimis nici măcar o felicitare de ziua de naștere a copiilor ei. Ori vreo urare de Crăciun. Nu prea existau scuze pentru acest comportament de tipul „ochii care nu se văd se uită“ și totuși Lara n-a putut să nu se întrebe mai târziu dacă nu cumva întregul curs al evenimentelor fusese stabilit cu mult înainte ca mama lui Shelly să se mărite și apoi să divorțeze de Les Watson.

„Sharon provenea dintr-o familie profund disfuncțională“, a povestit Lara după ce auzise despre prima soție a lui Les. „Mama ei fusese căsătorită de cinci, șase, șapte ori și ea era singurul copil. Am înțeles că a avut un frate geamăn care a murit la naștere. Nu știu dacă este adevărat sau nu, dar e una dintre poveștile pe care le-am auzit.“

Indiferent ce anume o adusese în acel punct, era clar că, deși Sharon avea probleme serioase cu alcoolul, erau mai multe lucruri care o trăgeau în jos. Se lăsase atrasă într-un stil de viață periculos. Membrii familiei au speculat chiar că ar fi fost prostituată.

În cele din urmă, în primăvara anului 1967, familia Watson din Battle Ground a primit un telefon de la biroul șerifului din Los Angeles County. Un detectiv de la omucideri i-a anunțat că Sharon fusese ucisă într-o cameră dintr-un motel sordid, iar medicul legist avea nevoie de cineva care să identifice cadavrul — și să-l ia pe fiul ei cel mic, Paul.

Les n-ar fi vrut să se ducă după fiul lui, despre care știa că avea numeroase probleme comportamentale, dar Lara a insistat. Așa era corect. Fără tragere de inimă, au făcut drumul până în California ca să-l ia și să identifice cadavrul lui Sharon.

Les i-a povestit Larei ce a aflat de la polițiști și de la medicul legist.

„Trăia cu un amerindian, dar erau oameni ai străzii“, i-a spus el. „Niște bețivi. Își făceau veacul prin Skid Row. A fost omorâtă în

bătaie.“

Mai târziu, când cenușa i-a fost trimisă în Washington, mama ei a refuzat s-o primească. Nimeni n-a organizat vreo slujbă în memoria ei. Era tragic, dar pe măsura poveștii sale. Printre fotografiile culese dintr-un vechi album de familie ponosit, doar în câteva apare Sharon, care nu zâmbea aproape niciodată. Deznădejdea ei permanentă, încremenită pentru totdeauna în alb și negru.

Când i s-a spus lui Shelly ce se întâmplase cu mama ei, fetița de 13 ani n-a părut câtuși de puțin interesată. Abia dacă a reacționat. Larei i s-a părut ciudat acest lucru. Era ca și cum între Shelly și Sharon nu ar fi existat o legătură adevărată.

„N-a întrebat nici măcar o dată despre mama ei“, și-a amintit Lara.

CAPITOLUL 2

Cel mai nou membru al familiei Watson a venit la Battle Ground cu o serie de probleme. Paul nu-și controla câtuși de puțin impulsurile și nu avea deloc abilități sociale. Nu știa nici măcar cum să stea la masă la cină. În prima sau a doua zi de când venise, Lara l-a surprins pe băiat pe blatul din bucătărie călcând totul în picioare în căutarea mâncării, deschizând dulapurile și aruncând tot ce nu-i convenea.

„Paul era un sălbatic“, a recunoscut ea. „Se comporta ca un animal. Purta cu el chiar și un briceag. Serios. Nu glumesc.“

Lara a făcut tot ce-a putut, dar și-a dat seama aproape imediat că era depășită de situație. Les era ocupat cu afacerile lui, iar Lara nu-l învinuia prea mult pentru că nu avea timp de copii, însă ea făcea tot ce putea, ca mamă vitregă, pentru cei trei copii foarte dificili — încăpățânata Shelly, sălbaticul Paul și tăcutul Chuck. Chuck, care încă nu vorbea decât îmboldit de Shelly, era un singuratic. Cei care o cunoșteau pe mama lor naturală bănuiau că dificultățile lui s-ar fi putut datora vreunui fel de abuz, chiar dacă în anii 1960 nu se prea vorbea despre asta.

„Un vecin mi-a zis odată că l-a văzut pe Chuck în camera lui cu fereastra deschisă — stătea pur și simplu în picioare și plângea“, a spus Lara. „Făcea asta mai tot timpul.“

Oricât de dificili ar fi fost Paul și Chuck, copilul care-i făcea cele mai mari probleme Larei era Shelly.

Soții Watson puneau mare preț pe timpul petrecut în familie în weekenduri, așa încât încercau să profite de el la maximum, eliminând orice altă distracție și concentrându-se asupra copiilor, printre care se numărau acum și fata și băiatul pe care îi aveau împreună. În lunile de vară, făceau în mod regulat excursii pe coasta statelor Oregon sau Washington pentru a se plimba cu barca, iar iarna mergeau la schi pe pârtiile de pe muntele Hood. Ar fi fost o viață frumoasă și fericită dacă n-ar fi existat Shelly.

Aceasta făcea crize, începea să se certe și refuza categoric să meargă. Dacă ceva se întâmpla să nu fie ideea ei, n-o puteai urni. Ori de câte ori lucrurile nu ieșeau cum voia ea, Shelly era suficient de vicleană

încât să găsească o soluție potrivită. De obicei asta presupunea o minciună. Scuzele ei erau vagi și adesea ridicole. De pildă, nu-i plăcea să-și facă temele. Așa că se plângea că frații mai mici i-au distrus toată munca. Când acest șiretlic nu mai funcționa, refuza pur și simplu să meargă la școală.

„Am tot încercat să fac lucrurile mai ușoare pentru ea dimineața“, își amintea Lara. „Îi pregăteam hainele de cu seară, ca să nu mai trebuiască să-și facă griji în ultimul moment pentru a se decide ce să poarte. Îi puneam cerealele și fructele pe masa din sufragerie — toate pregătite pentru plecare. Orice, doar pentru ca diminețile să fie mai ușoare. Dar nimic nu conta. Shelly nu făcea ceea ce nu voia să facă.“

În fiecare dimineață, fata pleca posacă și adesea furioasă la școală și bătălia matinală se încheia.

Cel puțin așa credea Lara la vremea respectivă.

„Odată am primit un telefon de la benzinăria Standard Oil de pe strada școlii. Au zis: «N-am mai văzut așa o nebunie! Am văzut-o pe fetița asta venind la noi și intrând la toaletă, cu un sac de haine, apoi ieșind. Are o grămadă de haine aici. Dar pleacă cu alte haine, cu blugi».“

Așa încât Lara s-a urcat în mașină și s-a dus la benzinărie. A fost uimită de ceea ce a găsit.

Shelly lăsase într-adevăr acolo o rezervă de haine. „Cred că avea vreo patru–cinci rochii și fuste de-ale ei ascunse acolo. Haine frumoase și noi pe care Shelly nu voia să le poarte la școală.“

Problema cu hainele era doar o mică parte din neînțelegerile dintre Shelly și Lara, chiar dacă aceasta din urmă a tot încercat s-o aducă pe fiica ei vitregă pe calea cea bună. Când fata a mai crescut puțin, a dus-o la lecții de dans, dar jumătate din timp fata refuza să intre în studio. Lipsea și de la recitaluri.

„Cu ea, totul era o dramă de proporții. Orice lucru, cât de mic. Părea mereu tulburată și supărată, orice am fi făcut, oriunde am fi mers. Indiferent despre ce era vorba. Chiar și când făceai ceva drăguț pentru ea, cum ar fi să-i iei un cadou, se înfuria. «De ce ești supărată?» o întrebam. Nu zicea nimic, dar știam după felul în care se purta că nimic nu era suficient de bun. Absolut nimic. Nimic nu o mulțumea.“

În timp, comportamentul lui Shelly a început să se schimbe, trecând de la a fi doar turbulentă și nerecunoscătoare la întunecată și răzbunătoare. Avea în special resentimente față de frații ei. Orice mică atenție acordată unei alte persoane însemna un deficit în ceea ce ea considera că i se cuvine. Iar când problema acelui deficit nu era rezolvată, Shelly căuta să se răzbune. Tacticile folosite erau brutale și, de multe ori, sadice — minciuni despre membrii familiei, bani furați și chiar suspiciuni de incendiere premeditată.

Peste ani, trăgând adânc aer în piept, Lara își amintea: „Obișnuia să fărâmițeze bucăți de sticlă și să le pună în încălțămintea copiilor. Ce fel de om face așa ceva?“

Lara nu a trebuit să caute prea departe pentru a găsi un exemplu.

Anna, bunica lui Shelly din partea tatălui, era exact același gen de persoană.

CAPITOLUL 3

Pe Lara o strângea în spate ori de câte ori o vedea pe soacră-sa, pe Anna Watson, sperând mereu ca mama lui Les să nu-și arunce asupra ei ochii ca de rechin. Și simțea o mare ușurare după ce pleca. Abia atunci mai putea respira în voie. Cel puțin așa se simțea mama vitregă a lui Shelly ori de câte ori dădea ochii cu strania teroare care era Anna Watson.

Născută în Fargo (Dakota de Nord) și transplantată în Clark County pe când era adolescentă, bunica paternă a lui Shelly Watson era înaltă și masivă, cu niște umeri musculoși de aruncătoare de greutăți și tendoane viguroase ce coborau de la gât până la gulerul bluzei sale albastru uni. Anna înclina acul cântarului la mai mult de 125 de kilograme și-și târa piciorul stâng când mergea, scoțând un scârțâit care-i anunța pe oameni atunci când venea sau pleca. La fel ca și dimensiunea ei fizică, încrederea în sine a Annei era formidabilă. Avea perfectă dreptate în legătură cu orice, așa încât nimeni nu îndrăznea s-o contrazică. Nici Les, și cu atât mai puțin tânăra lui soție, Lara. Anna conducea unul dintre azilele de bătrâni ale familiei Watson și nu exista nicio îndoială că și acolo totul trebuia făcut după voia ei. „Mână de fier“ — așa spuneau de multe ori cei care-și aminteau de felul de a fi al Annei Watson.

Soțul ei, George Watson, era total diferit de soția sa. Un om cumsecade. Drăguț. Chiar afectuos. Față de Anna era mai mic de statură cu vreo zece centimetri și făcea tot ce-i spunea ea. Mai bine de 20 de ani, își amintea Lara, George a dormit într-o mică magazie de vreo doi metri pe doi, chiar lângă ușa din spate a bucătăriei. Nu a dormit niciodată în casă, deoarece Anna insistase să stea în magazie.

Nu cu mult timp înainte ca Les și Lara să se căsătorească, două femei de la Western State Hospital, de lângă Tacoma, au venit să lucreze pentru Anna la unul dintre azilele de bătrâni pe care familia le deținea în Battle Ground. Deși numele lor erau Mary și Pearlie, când se referea la ele, Lara n-a auzit-o niciodată pe Anna spunându-le altfel decât „retardatele mele“. Le stăpânea așa cum ar fi făcut o regină crudă cu niște servitoare care nu-i erau în grații. Nu exista sarcină

care să fie prea înjositoare pentru ele sau pe care s-o poată refuza, într-un azil în care existau din plin asemenea îndatoriri.

După părerea Larei, acele femei erau aproape sclavele Annei. Acasă, le punea la curățenie, să spele vasele și podelele. Le ordona să lase deoparte orice treabă făceau în clipa aceea ca s-o spele pe picioare ori să-i aranjeze părul. Dacă se mișcau prea încet, le lovea cu pumnii, cu picioarele ori le trăgea de păr.

Odată, când Lara s-a dus s-o ia pe Shelly de la Anna, a observat că Mary era supărată. Părul lui Pearlie era ud și înfășurat într-un prosop. Lara a întrebat-o pe Mary ce s-a întâmplat, iar aceasta i-a mărturisit că Anna plecase valvârtej de acasă împreună cu Shelly. Se înfuriase atât de tare din cauza unei chestii, încât a băgat-o pe Pearlie cu capul în vasul de toaletă și a tras apa de mai multe ori.

Lara a rămas șocată. Nu mai auzise niciodată așa ceva.

— De ce ar face una ca asta? a întrebat-o pe Mary.

— Așa face tot timpul când se enervează, a zis ea.

„Întotdeauna le-a fost frică de Anna“, a spus Lara mai târziu.

Tuturor le era frică.

Tuturor, se pare, mai puțin micuței Shelly.

Lara a început să lucreze la recepția azilului la scurt timp după ce copiii lui Les au venit să locuiască în Battle Ground. Ar fi vrut să meargă la facultate, însă planurile i-au fost zădărnicite de faptul că trebuia să aibă grijă de copii. Deoarece școala lui Shelly era lângă azilul de bătrâni, aceasta mergea adesea la bunica Anna după ore, în loc să ia autobuzul spre casă. Lara suna să vadă dacă e acolo, iar Anna îi reproșa că nepoata ei e neglijată și trebuia să rămână la ea ca să mănânce „ca lumea“ ori să facă o baie decentă.

— Nu trebuie s-o speli pe cap, Anna.

— Tu n-o faci cum trebuie. E murdară.

Doar Anna știa ce era mai bine pentru Shelly.

De fapt, ea știa ce era mai bine pentru toată lumea.

Și Lara își ținea gura — practică pe care, cu timpul, ajunsese să o stăpânească.

Altă dată, când Lara s-a dus din nou după fetiță, a găsit-o cu frumosul ei păr roșcat tăiat. Bunica Anna stătea lângă ea cu o foarfecă în mână și zâmbea răutăcios.

Lara a rămas cu gura căscată.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai cum s-o piepteni ca lumea, așa că am tuns-o! a răbufnit bunica Anna.

Arăta ca naiba. Shelly, la rândul ei, părea demoralizată.

— Are părul foarte des, a spus Lara, perfect conștientă că fetița avea să dea vina pe ea pentru ceea ce-i făcuse bunica sa. I-l pieptăn în fiecare zi, a insistat aruncându-i o privire lui Shelly, care țipa de fiecare dată când se apropia un pieptăn de capul ei.

Bunica Anna i-a aruncat o privire disprețuitoare și i-a întors spatele, târându-și piciorul olog pe podeaua lustruită.

Făcuse exact ceea ce voia să facă.

O distra să-i vadă pe ceilalți nefericiți.

Lara a înțeles încă de atunci lucrul ăsta. Shelly și bunica Anna erau inseparabile, ținându-și mereu companie. Chiar dacă uneori îi cădea victimă, fata avea în general rolul de protejată în viața bătrânei. Preferata bunicii Anna, umbra ei, imitatoarea ei, era foarte atentă la tot ceea ce făcea.

Cu timpul, Shelly avea să demonstreze ce elevă bună fusese.

CAPITOLUL 4

Prima lovitură adevărată a lui Shelly a venit când avea aproape 15 ani. A fost un atac pe furiș, genul de tactică despre care un adept al conflictului știe că produce cele mai mari pagube.

În martie 1969, nu a mai apărut acasă după ore. Chiar dacă mai întârziase și altă dată, acum părea diferit. Întârzia mai mult decât de obicei. Lara se uita fix la ceasul din bucătăria ei impecabilă, bătând darabana pe suprafața mesei.

Unde ești, Shelly?

Ce mai pui la cale de data asta?

Cu cine ești?

Din ce în ce mai neliniștită, Lara a sunat în cele din urmă la biroul directorului școlii — când a aflat ce se întâmplase, a simțit că se sufocă. Shelly nu ajunsese acasă pentru că fusese dusă la centrul de detenție pentru minori din Vancouver. Cu vreo lună înainte să împlinească 15 ani, fata îi spusese unui consilier că se întâmpla ceva la ea acasă și nu mai putea suporta.

— Despre ce vorbiți? a insistat Lara, cerând mai multe detalii. Trebuie să-mi spuneți ce se întâmplă.

— Chiar nu știu să vă spun mai multe, i-a zis femeia de la celălalt capăt al firului, pe un ton foarte rece.

Asta a alarmat-o și mai mult pe Lara.

A închis și l-a sunat imediat pe soțul ei, Les, la azilul de bătrâni, spunându-i să vină acasă. Pe un ton tăios și direct.

— Chiar acum, i-a zis. Se întâmplă ceva cu Shelly.

După un alt apel disperat la centrul de detenție, soții Watson erau pe cale să afle ce anume se întâmplase la școală în după-amiaza aceea.

„Nimeni nu ne spunea nimic“, a zis Lara mai târziu, uitându-se la fotografiile lui Shelly de când era copil, apoi adolescentă. Era frumoasă, fără doar și poate. Părul roșcat încadra o față cu un nas pistruiat, iar ochii ei albaștri aveau niște gene dese ca marginile ondulate ale unei anemone-de-mare. Dar pe Lara, genul acesta de frumusețe o ducea cu gândul la atracția boabelor de mătrăgună — par delicioase, dar de fapt sunt periculoase.

Inocentă. Dulce. O mască.

Lara era înnebunită.

„L-am sunat chiar și pe directorul școlii acasă, dar nici el n-a vrut să-mi spună nimic. Mă gândeam că Shelly furase probabil ceva, pentru că obișnuia să-mi fure lucruri și bani din geantă. Mă gândeam că furase banii vreunui copil sau ceva de genul ăsta. Habar n-aveam ce făcuse de data asta."

Era frustrant. Dureros. Probabil era ceva foarte, foarte grav.

Când soții Watson au ajuns la centrul de detenție din Vancouver, au cerut să-și vadă imediat fata, dar directorul unității i-a refuzat.

— E în curs de cercetare, a spus acesta.

— Cercetare? a întrebat Les.

— Shelly v-a acuzat că ați violat-o, a spus bărbatul cu o figură sumbră.

Lui Les aproape că i-au ieșit ochii din orbite, simțind că i se urcă sângele la cap. A ripostat imediat.

— Of, Doamne! a exclamat el. De ce ar spune Shelly una ca asta?

Lara a rămas perplexă, simțind că-i vine rău. Acea acuzație era cel mai dezgustător lucru pe care-l auzise în viața ei. Știa că fata e mincinoasă, dar asta era mult prea mult. Chiar și pentru ea. Despre soțul ei se puteau spune multe lucruri, dar nu că ar fi „violator".

— Probabil nici nu știe ce înseamnă, a spus Lara în cele din urmă, întinzându-se spre soțul ei și încercând să-l calmeze.

— Trebuie s-o vedem acum, a insistat Les.

— În niciun caz, s-a răstit directorul. Nu se poate. Anchetăm o faptă penală.

Les a ridicat mâinile, împăciuitor.

— Bine. Îl sunăm pe doctorul nostru, s-o examineze. Chiar acum.

Medicul de familie, Paul Turner, a dispus internarea lui Shelly la Spitalul St. Joseph din Vancouver, iar soții Watson s-au întors în Battle Ground.

În seara aceea, Lara s-a dus în dormitorul fiicei sale vitrege. Nici ea nu știa ce anume caută. Un răspuns, poate? Adevărul. *Ceva*. Ca de obicei, camera lui Shelly era un dezastru, cu haine și vase murdare peste tot. Și hârtii. Mâzgăliturі prin carnețele. Shelly se credea poetă și scria mereu câte ceva, dar nimic din ce a găsit Lara nu-i oferea vreun indiciu. După o vreme s-a trezit cotrobăind prin jurul patului, să vadă

ce-ar putea găsi. Aplecându-se, a băgat mâna sub saltea. Cu vârful degetelor a prins marginile unei reviste și a scos-o afară.

I s-a tăiat respirația.

Era un exemplar citit și răscitit din revista *True Confessions*.

Pe copertă scria, cu litere de-o șchioapă: „LA 15 ANI AM FOST VIOLATĂ DE TATĂL MEU!“

Lara a simțit că-i crește tensiunea. Era de neconceput ca Shelly să fi putut face o asemenea acuzație, ce copia în mod fidel coperta unei reviste.

— Uite aici, i-a spus soțului ei, arătându-i ce descoperise.

Les a clătinat din cap cu dezgust și neîncredere. Fusese devastat de acuzație, dar și mai tulburat era de comportamentul fiicei sale.

— Ce-i cu ea? a întrebat.

Lara nu știa ce să spună. Nu mai auzise să inventeze cineva o poveste atât de devastatoare. Nu avea nicio noimă.

În dimineața următoare, când doctorul Turner a sosit la spital pentru a-i face fetei examinarea, Lara i-a arătat revista.

— A inventat totul, a zis ea.

În opinia soților Watson, revista era dovada că în realitate nu se întâmplase nimic, că povestea scabroasă fusese doar rodul imaginației lui Shelly. Însă aceasta era mai mult decât o altă bătaie de cap în drama pe care fata o crease prin comportamentul ei distructiv și scandalos. Les și Lara erau sătui de ea până peste cap. Trebuiau să să gândească și la ceilalți copii ai lor. Și la cariera lui Les. Era președintele Camerei de Comerț. Dacă s-ar fi aflat fie și o șoaptă legată de minciuna lui Shelly, scandalul l-ar fi distrus.

— E de rău, Lara, i-a spus el soției sale în timp ce așteptau în fața camerei de spital unde se afla Shelly.

Femeia a oftat.

— E Shelly. Asta face ea de obicei.

Puțin mai târziu, doctorul Turner a ieșit cu rezultatele examinării.

— Fata e în perfectă stare. Nicio vânătaie. Nimic. Nici măcar nu a fost atinsă.

Shelly a fost eliberată în aceeași seară, cu o singură condiție.

„Fiica dumneavoastră are nevoie de terapie serioasă“, și-a amintit Lara că le-a spus directorul de la centrul pentru minori. „Are nevoie de un psiholog.“

*

Din păcate, ședințele de terapie în familie și întâlnirile individuale cu psihologul s-au dovedit mai puțin reușite. Pe Shelly n-o încânta ideea c-ar putea avea probleme care trebuiau rezolvate. Chiar dacă fusese pusă în fața adevărului, era convinsă că nimic din ce se întâmplase nu era din vina ei. Nimic, *niciodată*. Les și Lara au înțeles ceea ce puțini înțelegeau în anii 1960–1970: nimeni nu poate ajuta o persoană cu probleme care nu crede că are nevoie de ajutor. Într-adevăr, Shelly nici măcar nu a recunoscut vreodată că a inventat povestea cu violul. Nici măcar nu părea să înțeleagă ce lucru oribil îi făcuse tatălui ei.

În schimb, părea fericită că a aruncat o grenadă în sânul familiei sale, primind astfel atenția pe care și-o dorea.

Shelly a vrut să se întoarcă la liceul din Battle Ground, dar administrația a refuzat s-o primească înapoi.

— Tu singură ți-ai tăiat craca de sub picioare, i-a spus directorul.

Shelly stătea privind în gol în biroul lui, în timp ce Les și Lara se uitau la ea.

— Nu te mai vrem aici. Pur și simplu nu mai vrem alte probleme.

Soții Watson erau înnebuniți. Shelly avea doar 15 ani. *Trebuia* să meargă la școală. Lara a încercat imediat s-o înscrie la Annie Wright, o școală-internat renumită și scumpă din Tacoma, dar n-a reușit.

„S-au interesat de ea“, și-a amintit Lara mai târziu. „Au refuzat-o categoric.“

Deși familia Watson avea o situație financiară bună, adevărul e c-ar fi plătit oricât numai s-o vadă pe fată plecată din Battle Ground și s-o ducă undeva la școală. Oriunde. În cele din urmă i-au găsit un loc în Hoodsport (Washington), unde avea să stea cu părinții Larei, care au învățat curând că trebuie să aibă mare grijă cu ea. Nimeni nu-și dorea s-o supere. Căci pur și simplu nu știai la ce să te aștepți din partea ei. Era nestatornică, imprevizibilă. Avea o parte întunecată, ascunsă uneori în spatele unei pretinse preocupări pentru cineva sau ceva. De exemplu, se oferea s-o ajute pe mama Larei la spălatul vaselor, pentru ca apoi să ajungă să arunce la gunoi tacâmuri, farfurii și chiar oale și tigăi nespălate. Când era într-o dispoziție mai productivă, făcea farfuriile lună cu o cârpă, în loc să le spele.

Shelly spunea că-i plac mult copiii și că voia să aibă grijă de copiii vecinilor. Și nu numai asta — dar își dorea atât de mult să facă pe dădaca, spunea ea, încât chiar se oferea să aibă grijă de ei pe gratis. Se pare că îi plăcea să fie văzută ca o fată binevoitoare și grijulie. Dar nu a durat mult. Când părinții se întorceau acasă după o seară petrecută în oraș, își găseau copiii în pat îmbrăcați cu hainele de peste zi și cu povești despre felul în care Shelly îi baricadase în camerele lor folosind piese grele de mobilier.

După doar câteva săptămâni petrecute sub acoperișul lor, Shelly s-a întors și împotriva bunicilor ei.

„Mama și tata n-au avut niciodată probleme cu vreunul dintre nepoții lor“, a spus Lara la mulți ani după ce Shelly se întorsese în Battle Ground. „Am aflat mai târziu că părinții mei au fost foarte bucuroși când, în sfârșit, s-a terminat școala și au putut s-o trimită pe Shelly înapoi acasă.“ Se pare că fata îl acuzase și pe tatăl Larei de abuz. „Am aflat că Shelly le-a spus vecinilor că bunicul își bătea joc de ea. Iar ei i-au spus imediat mamei.“ Lara era consternată. „Nu înțeleg nevoia ei permanentă de a încerca să distrugă viețile oamenilor.“

CAPITOLUL 5

Uneori, Lara Watson se crispa când auzea țârâitul strident al telefonului, temându-se de vreo altă veste despre cine știe ce ispravă de-ale lui Shelly, ceva nou care să-i pună din nou la încercare hotărârea de a face lucrurile să meargă. Lara era pricepută. Se descurca bine cu oamenii. Avea un spirit luminos. Dar chiar și fără Shelly în casă, căsnicia soților Watson era supusă unei tensiuni insuportabile. Desigur, afacerile familiei necesitau atenție constantă, iar Les știa să facă față provocărilor. Probabil la asta se pricepea cel mai bine. Lara, pe de altă parte, era prinsă în nisipurile mișcătoare ale creșterii celor cinci copii, doi ai săi și trei ai lui Les, cu prima lui soție, Sharon. Cei mari continuau să facă ravagii prin casă, dar nimeni n-o întrecea pe Shelly. Chuck era mai tot timpul tăcut — timid chiar. Lara îl lua în poală și îi citea sau îl asculta cum se prefăcea că îi citește și el. Ori de câte ori încerca să vorbească, Shelly era acolo, răspunzând în locul lui. Și el avea probleme la școală. Paul, pe de altă parte, era un mincinos înrăit, ca și sora lui mai mare. În timp ce Shelly îl controla pe Paul, acesta o imita, încercând la rândul lui să-l controleze pe Chuck. Era ca și cum toți copiii s-ar fi coalizat într-o gașcă, cu Shelly în postura de lider suprem.

Regina albinelor.

Cea care știa întotdeauna ce e mai bine.

Exact ca bunica Anna.

Shelly era întotdeauna o maestră a distrugerii și a haosului. În concluzie, reapariția ei în sânul familiei după exilul din Battle Ground nu avea să fie benefică pentru nimeni. Lara și-a petrecut jumătate din vara aceea încercând să găsească o școală care s-o primească pe Shelly începând din toamnă. Însă a fost refuzată oriunde a sunat. Lara era aproape la capătul puterilor când, în cele din urmă, a primit un răspuns pozitiv de la St. Mary of the Valley din Beaverton, Oregon, la vreo 40 de minute sud de Battle Ground. Poate că nu era chiar atât de departe pe cât sperase ea, dar era cea mai bună soluție dintr-o listă foarte scurtă de opțiuni.

Avea să recunoască mai târziu că n-a vorbit despre toate provocările care aveau s-o însoțească pe Shelly la școala-internat, dar era absolut

disperată. În plus, și-a închipuit că o grămadă de călugărițe raționale vor ști să vadă dincolo de cele mai evidente manipulări ale fetei, punându-le capăt.

După câteva săptămâni, surorile au început să sune, întrebându-i pe soții Watson dacă pot veni să o ia pe Shelly în weekend.

„Așa că vineri seara o luam cu noi și mergeam împreună la cabana noastră de la munte, la schi. Întotdeauna am încercat să facem asta în weekenduri, chiar dacă, sincer, era greu. Mereu strângeam din dinți. Era așa liniște fără ea. Chiar și băieții, care aveau mari probleme, se simțeau mai bine."

Se părea că, în cazul lui Shelly, nu era niciodată de ajuns cât făcea cineva pentru ea. Dacă nu primea ce voia, o apucau crizele.

„Călugărițele n-au mai vrut-o înapoi în anul următor", a spus Lara. „Mi-au zis că are probleme de comportament."

Problemele erau cele obișnuite.

Potrivit surorilor, Shelly se trezea adesea în toiul nopții țipând. A furat tema unei colege și a distrus-o. A fost prinsă furând lucruri de la alte fete. A revenit chiar la vechea ei tactică de gherilă preferată: a pus cioburi de sticlă în pantoful unei colege de clasă.

Aproape de sfârșitul anului școlar, directoarea de la St. Mary of the Valley le-a spus lui Les și Larei că n-o vor mai accepta pe Shelly în următorul an.

„Eram dispuși să plătim oricât ca s-o țină acolo", a spus Lara. „Nici vorbă de așa ceva. Surorile au fost de neclintit."

Pe timpul verii, Shelly a aplicat tactica pământului pârjolit în viața ei din Battle Ground. Nu era zi în care să nu-i spună Larei cât de mult o ura și cât de mult își dorea s-o vadă murind în chinuri. Lara, sătulă până peste cap, i-a zis de mai multe ori că sentimentul era reciproc.

— Ce-i cu tine? a întrebat-o. Nu ești fericită niciodată și nu apreciezi nimic.

Era adevărat. Lara nu trebuia să caute prea departe pentru a vedea cauza. Soțul ei îi oferea fetei tot ce-și dorea. În ciuda a tot ce-i făcuse, mânjindu-i efectiv numele, Les o trata pe Shelly ca pe o mică prințesă.

Doar că prințesa Shelly nu mai putea rămâne în Battle Ground.

*

Katie, sora lui Les Watson, a fost următoarea persoană inconștientă, dar bine intenționată, care a aruncat un colac de salvare familiei Watson. Shelly știa să-și atragă compasiunea oamenilor, făcându-i să fie de partea ei împotriva restului lumii. *Mama ei a fost ucisă. Tatăl era abuziv. Mama vitregă se purta urât cu ea*. Katie s-a oferit s-o țină la ea peste vară, după ce fata i s-a plâns cât de infect se purtau părinții săi — mai ales Lara — cu ea.

Lara a auzit unele conversații. Shelly nu era genul de om care să-și ascundă sentimentele. Vorbea tare, asigurându-se că o aude toată lumea.

„Vorbea la telefon și îi spunea lui Katie cât de rea, perversă și abuzivă eram", și-a amintit Lara. „Cum n-o lăsam să aibă nimic și nu-i cumpăram nimic. Că o făceam în fel și chip."

Întreaga mascaradă a fost un succes.

Soții Watson aveau o camionetă și o rulotă, iar în vara aceea și-au făcut planuri să meargă la Disneyland. Întreaga familie și-a făcut bagajele, iar pe Shelly au dus-o la avion — s-au distrat de minune fără ea.

După câteva săptămâni, Katie a sunat și le-a spus că Shelly îi mărturisise totul. Ea și soțul ei, Frank, se hotărâseră ca „biata fată" să rămână la ei în următorul an școlar, în casa lor de pe Coasta de Est, unde Frank era inginer minier și președinte al unei companii de extracția cărbunelui.

Larei nu-i venea să creadă ce noroc avea. Știa bine că fata mințise cu nerușinare despre cum mergeau lucrurile în Battle Ground. Dar nu o deranja lucrul ăsta.

Of, Doamne! s-a gândit în acel moment. *Dumnezeu este atât de bun, mi-a răspuns la rugăciuni!*

După cum s-a dovedit mai târziu, Coasta de Est a fost ultima oprire a lui Shelly în turneul de educație liceală care o purtase de la o școală la alta și de la o rudă la alta.

„A fost îngrozitor", a spus Lara referindu-se la cei doi ani în care fata și-a chinuit rudele. În opinia ei, „problemele pe care Shelly le-a provocat între Katie și Frank au fost atât de grave, încât cei doi au ajuns să divorțeze".

Shelly nu părea deloc deranjată de toată această dramă. A mers mai departe. Nici nu împlinise 18 ani când și-a cunoscut viitorul soț.

CAPITOLUL 6

Orice bărbat cunoaște momentul în care întâlnește o fată. *Fata visurilor sale*. Cea care-i întoarce lumea pe dos, lăsându-i în suflet urme adânci. Randy Rivardo a remarcat-o pentru prima dată pe Shelly Watson în vara anului 1971, când ea avea 17 ani. Fără îndoială, fata asta nouă era o adevărată frumusețe. Shelly a atras atenția multor băieți din zonă pe când stătea la mătușa și unchiul ei din Murrysville (Pennsylvania), unde urma cursurile liceului Franklin Regional High. Ea și Randy au început să se întâlnească, fiind împreună în ultimul ei an de liceu. Formau un cuplu impresionant: Shelly, cu părul ei roșcat și tenul ireproșabil, și Randy, cu părul și ochii lui negri, el fiind de origine italiană. Însă iubirea lor era una adolescentină, una ce rămâne de obicei doar un capriciu trecător și o amintire fericită. Drumurile li s-au despărțit după absolvire, în 1972: Randy a rămas în Pennsylvania ca să câștige bani pentru facultate, iar Shelly s-a întors în cele din urmă în Washington, unde și-a luat o slujbă de infirmieră la azilul de bătrâni al tatălui ei.

Însă mai târziu în vara aceea, fiindcă flacăra iubirii pentru Randy nu se stinsese, l-a sunat. Shelly nu numai că îi simțea lipsa, dar avea și o propunere. Tatăl ei îi putea oferi un loc de muncă.

— N-ai vrea să vii la Battle Ground? l-a întrebat. Tata te-ar putea angaja la întreținere.

Randy nu știa ce să zică. Era o ofertă bună, dar îl luase pe nepregătite.

Shelly a mai îndulcit propunerea.

— Ți-ar putea oferi și cazare, fără chirie. Ai putea strânge mai repede banii pentru școală.

Ideea i-a stârnit curiozitatea. Era plătit cu doar cinci dolari pe oră, dar după ce s-a interesat de taxele de la Clark College din Vancouver, Randy s-a hotărât. A condus spre Battle Ground, nimerind drept în brațele lui Shelly.

Deschise ca foliolele unei plante carnivore.

La scurt timp după ce a sosit, a devenit clar că familia Watson avea și alte gânduri pentru el, în afară de munca de întreținere. Își doreau un soț pentru Shelly. La drept vorbind, în momentul în care intra cu

mașina în Battle Ground, probabil că planurile de nuntă erau deja în desfășurare. Așa încât nu a durat mult până să fie prins în plasă. Shelly le spunea tuturor cât de mult îl iubește. Les îl trata ca pe un fiu de mult pierdut, făcând orice ca să-l ajute.

Cu toate acestea, Randy a bănuit că ceva era putred la mijloc. Tatăl lui Shelly părea prea nerăbdător să-și paseze fata unui bărbat.

„Au grăbit atât de mult lucrurile, încât Les mi-a ales cavalerul de onoare, deoarece nu aveam prieteni sau rude prin zonă“, povestea el ulterior. „S-a întâmplat foarte repede.“ Randy nu era genul de om pasiv, dar nu a comentat. „Am stat deoparte și am lăsat lucrurile să meargă de la sine.“

Niciunul dintre prietenii sau rudele lui Randy nu a reușit să ajungă la nuntă.

Mai târziu, unul dintre membrii familiei a descoperit motivul: Shelly nu le-a trimis niciodată invitațiile.

*

Shelly și Randy, amândoi în vârstă de 19 ani, s-au căsătorit în februarie 1973 la biserica metodistă din Vancouver. Shelly a purtat o rochie albă lungă, cu guler înalt, imitând în mod deliberat vestimentația actriței Olivia Hussey din filmul *Romeo și Julieta*, din 1968. Mirele a îmbrăcat un smoching roz, ales de Shelly special pentru acea ocazie. A urmat o petrecere la Summit Grove Lodge, din Ridgefield. Toată lumea a fost de acord că ceremonia a fost minunată, visul de-o viață al lui Shelly. Ei era foarte tineri, dar și foarte îndrăgostiți. Cel puțin așa credea Randy.

Au petrecut luna de miere la cabana familiei din Government Camp (Oregon) — un loc pe care Shelly îl detestase în adolescență —, după care au locuit, fără chirie, într-o rulotă de 12 metri, tot proprietatea familiei Watson. Shelly s-a plâns că e o mizerie, însă Lara a subliniat că era doar un punct de plecare pentru viața ei cu Randy. Oricum nu-și puteau permite o casă.

„Dar nu vreau să stau în rulota asta!“ repeta Shelly la nesfârșit.

La puțin timp după nuntă, Shelly a început să se plângă de dureri menstruale severe și să lipsească de la serviciu. „Problemele“, cum le numea ea, s-au transformat apoi într-un tsunami care dura de la începutul până la sfârșitul lunii. Se ducea la serviciu, pleca, apoi o lua

de la capăt. În cele din urmă, Les a luat decizia — foarte dificilă pentru el — de a-și concedia fiica.

„Munca asiduă și seriozitatea n-au fost niciodată punctele ei forte“, a spus mai târziu Randy despre tânăra lui soție.

După aceea, Shelly s-a dus să lucreze la azilul de bătrâni al unei alte rude. Dar modelul de absenteism s-a repetat și acolo, așa încât a fost din nou concediată.

„Atunci se întorcea din nou la azilul tatălui ei“, a spus Randy. „Ca o minge de ping-pong.“

Fiind în cele din urmă concediată definitiv, în postura de casnică, Shelly nu aducea niciun beneficiu gospodăriei. Nu gătea. Nu făcea curățenie. Tot ce părea să-i placă era să mintă pe toată lumea și să le spună tuturor celor care o ascultau ce-ar trebui să facă, deși nu se sfia niciodată să le spună celorlalți ce merita *ea* și cum ar trebui s-o ajute să obțină tot ce-și dorea.

În sensul ăsta semăna mult cu bunica Anna.

*

Shelly își dorea o mașină nouă, așa că a făcut ce făcea de obicei — a fugit la tăticu. Nu a contat că era cât pe ce să-l coste reputația sau chiar mai rău, susținând în fața autorităților că o violase. Asta părea să fie o treabă îngropată de mult. În realitate, familia Watson se temea de Shelly și de ce era în stare. Era mai simplu să-i dea tot ce-și dorea, doar pentru a fi fericită și la distanță. Dacă Shelly voia să meargă la film, la un concert ori la vreun eveniment în afara orașului, îi dădeau imediat bani.

Firește, și familia Watson avea limitele ei. Oricât de profitabilă ar fi fost afacerea lui, Les nu făcea banii cu ușurință.

Odată cu cererea ei de a avea o mașină nouă, Shelly le-a demonstrat încă o dată părinților ei cât de departe era dispusă să meargă pentru a obține ce-și dorea.

A însistat să-i ia un VW Beetle.

— Tati, asta-i mașina pe care o vreau! Pe care trebuie s-o am!

Les a acceptat și s-a dus la Vancouver să vadă ce găsește. Totuși nu s-a întors acasă cu un Volkswagen, ci cu ceea ce i se părea lui mai potrivit — un Buick decapotabil roz-pal, aproape nou.

Ochii tinerei s-au îngustat, iar Shelly s-a colorat la față — cu câteva tonuri mai intens decât mașina cea nouă. A bătut din picior. A făcut o criză atât de puternică, încât ferestrele casei au zăngănit. A țipat la tatăl ei că i-a cumpărat „o mașină oribilă, de fată bătrână".

Les a făcut un pas înapoi. Deși o cunoștea, nu se așteptase la așa ceva.

Lui Randy i s-a părut frumoasă mașina, dar nu a reușit să-și calmeze soția. Shelly era de neconsolat.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea i-a făcut pe toți să intre în colaps.

În noaptea aceea, Shelly a căzut într-un fel de amorțeală, aparent din cauza unei supradoze de somnifere și alcool. Când Randy nu a putut s-o resusciteze, i-a sunat panicat pe soții Watson, care au dus-o imediat la Spitalul Vancouver Memorial. Toți erau îngrijorați că nu va supraviețui. Medicul de gardă de la Urgențe i-a făcut spălături stomacale și a comunicat familiei concluziile.

„Am aflat că, dintre toate lucrurile posibile, a luat aspirină", și-a amintit Lara mulți ani mai târziu. „Și doar o cantitate mică. Nu luase niciun somnifer."

*

Într-o zi, când s-a întors de la Clark College, Randy a găsit rulota complet distrusă, iar soția lui avea fața plină de sânge.

S-a repezit la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Un bărbat, a spus Shelly printre hohote de plâns. A intrat și m-a atacat. M-a violat.

Și a arătat câteva zgârieturi de pe față.

— Ți-a luat pușca și a fugit.

Randy i-a sunat pe șeriful din Clark County și pe socrul său. Cei doi au ajuns la câteva minute unul după altul. Randy și Les au rămas afară, în timp ce șeriful a interogat-o pe Shelly în rulotă.

Puțin mai târziu, acesta din urmă și-a făcut apariția și, cu o față întunecată, le-a spus că rănile lui Shelly au fost provocate chiar de ea. Nu fusese niciun intrus. După care s-a uitat la ei și le-a zis că nu va depune plângere împotriva tinerei.

După plecarea șerifului, Shelly și-a schimbat din nou povestea.

„A revenit la afirmațiile sale cum că ar fi fost violată“, a spus Randy mai târziu. „A zis că a renunțat la poveste doar pentru că a forțat-o șeriful. Și că l-a văzut pe atacator cum a îngropat pușca nu departe de casă.“

Ca să-și dovedească spusele, și-a condus soțul și tatăl la locul cu pricina.

— Chiar aici, le-a spus. Aici a ascuns-o.

Randy n-a crezut-o. A presupus că nici socrul lui. Cu atât mai puțin, mama vitregă a lui Shelly.

Shelly pur și simplu nu mai voia să locuiască în rulotă. Nu era destul de bună pentru ea. Era fiica lui Les Watson, pentru numele lui Dumnezeu! Merita ceva mai bun.

„Spunea că era prea periculos pentru ea să mai locuiască acolo“, a povestit Lara peste ani, dându-și ochii peste cap. „În schimb, voia o căsuță drăguță în oraș.“

*

Orice-și dorea, Shelly obținea. Se purta ca și cum era proprietara orașului Battle Ground. Lăsa facturi neplătite la benzinărie și la magazin. I se refuza cec după cec. A făcut atâtea datorii, încât unii comercianți au considerat necesar să-l forțeze pe Randy să le plătească. El le spunea să nu-i mai dea pe datorie, iar ei acceptau. Apoi cedau din nou.

Bărbatul înțelegea acum de ce se grăbise Les atât de tare să-l primească în familie. Nu numai că-i dăduse fata de nevastă, dar în același timp îi pasase o mare problemă.

În vara anului 1974, când Shelly a anunțat că e însărcinată, toată lumea a respirat adânc.

Poate că asta va schimba lucrurile?

*

Părinții lui Randy au anunțat că vor să facă o călătorie din Pennsylvania până în Washington, aducând cu ei daruri pentru bebeluș și încântarea prilejuită de anticiparea apariției unui nou membru al familiei.

Însă Shelly i-a spus soțului ei că nu voia ca familia lui să vină. El a repezit-o. Oamenii veneau și cu asta, basta. Când familia Rivardo a ajuns în sfârșit, Shelly s-a încuiat în dormitor. Și n-a ieșit nici măcar o

dată cât timp au stat acolo. Era jenant, dar Randy a afișat o atitudine curajoasă și el și familia lui s-au simțit foarte bine fără ea.

Ceea ce a enervat-o și mai tare.

Răzbunarea a venit mai târziu. Au dispărut niște cărți primite de la fratele mai mic al lui Randy pentru bebeluș. Randy n-a reușit să dea de ele. Shelly a spus că n-avea nici cea mai mică idee pe unde ar putea fi. După ce-au căutat peste tot, au renunțat.

După plecarea familiei, Randy a gustat din bomboanele de casă pe care bunicul său le trimisese în dar. Mai făcuse asemenea bomboane de o mie de ori. A mușcat din una, dar a fost nevoit să scuipe îmbucătura. Era îngrozitor de sărată. Și-a sunat bunicul ca să-i spună despre greșeala făcută. Bătrânul nu-și putea explica ce se întâmplase — toți ceilalți membri ai familiei le apreciaseră.

Singurele sărate erau în cutia trimisă în Battle Ground.

Când au descoperit că sora lui Randy își uitase la ei niște haine noi, Shelly s-a oferit să i le trimită prin poștă.

Pachetul a ajuns în stare perfectă. Conținutul însă... nu chiar. Cineva luase o foarfecă și făcuse hainele ferfeniță.

Shelly i-a spus lui Randy că habar nu avea cum s-a putut întâmpla așa ceva.

— Cred că cineva de la oficiul poștal a făcut-o, a zis ea.

PARTEA II

SURORILE
NIKKI ȘI SAMI

CAPITOLUL 7

„Love Will Keep Us Together“ de Captain & Tennille și „Jive Talkin“ de Bee Gees se repetau în buclă la casetofonul lui Shelly Rivardo în momentul când fiica ei, Nikki, a venit pe lume în februarie 1975. Cu nicio secundă mai devreme. Shelly se plânsese săptămâni întregi de sarcină și de faptul că în mod sigur avea să-i strice silueta.

Cu trăsăturile și culoarea mamei sale, Nikki nu ar fi putut fi un bebeluș mai frumos. Toată lumea spunea asta, chiar și Shelly, care vedea în fiica sa o prelungire perfectă a ei. Le spunea tuturor cât de fericită era să fie mamă. Și că avea visuri mărețe pentru fetița ei. Cei care o cunoșteau pe Shelly erau sceptici, dar sperau că, având un copil, își va reorienta atenția de la ea însăși.

În loc să-și ducă nou-născutul în Battle Ground, Shelly a hotărât că ar fi mai bine să fie îngrijit în Vancouver, în casa mare, stil Tudor, a părinților ei. Lara n-ar fi putut spune dacă tânăra era indiferentă sau îngrijorată în legătură cu noua sarcină de a crește un copil. Cu excepția unei perioade dezastruoase când făcuse pe bona pentru vecinii bunicilor ei din Hoodsport, Shelly nu avea niciun fel de experiență în domeniu.

„Nu cred că a ținut vreodată un copil în brațe“, a spus Lara mai târziu.

Lara era exact opusul. Se născuse să fie mamă și era absolut încântată să fie bunică. Când simțise prima lovitură a lui Nikki în burta lui Shelly, Lara îl botezase pe bebeluș Thumper („Bocănilă“), după iepurele din *Bambi*, și-l iubise chiar din clipa aceea.

Ceea ce Lara credea că va fi o ședere de câteva zile s-a transformat în trei luni, până când Randy a pus în sfârșit piciorul în prag și s-au întors toți trei la Battle Ground.

Lara conducea până acolo pentru a vedea copilul în fiecare zi.

„Pur și simplu nu aveam încredere în ea“, a recunoscut Lara.

Nici Randy nu avea. Problemele în familia Rivardo s-au agravat. Soția îl încuia noaptea afară. Oricât de mulți bani ar fi adus, Shelly îi cheltuia fără să țină cont de nevoile familiei.

I-a mărturisit Larei un lucru care a frământat-o zeci de ani.

„Shelly este drăguță cu mine doar când mai sunt alți oameni de față.“

Randy a început să doarmă în mașină, ceea ce ulterior a devenit o obișnuință. Shelly voia doar salariul lui, pe care insista să i-l dea vinerea. Nu era cine știe ce sumă. Nici pe departe. Chiar și cu o slujbă decentă și fără plata chiriei, erau cam strâmtorați. Iar ea era obișnuită să aibă mult mai mult. S-a plâns tatălui ei, așa că Les Watson a intervenit și a făcut în așa fel încât salariul lui Randy să ajungă direct în mâinile lui Shelly.

„Așa că eram nevoit să ajung acasă“, a spus el mai târziu.

Dar nu a durat mult până când Randy a decis că nu mai putea continua în felul ăla — oricât de mult ar fi iubit-o pe Nikki, nu putea ignora faptul că mariajul lor, care se clădise pe un teren instabil, acum se năruia.

Lara nu l-a învinovățit pe Randy că și-a părăsit familia, că o părăsise pe Shelly. Nimeni n-a făcut-o. Cu excepția lui Shelly.

Randy a primit un bilet de avion de la părinții lui și a plecat din Washington — și de lângă Shelly — cât a putut de repede. „Aveam nevoie de un nou început“, a zis el. Cu toate acestea, când Shelly l-a sunat la părinții lui, două săptămâni mai târziu, și i-a mărturisit o dorință sinceră de a-și salva căsnicia, Randy a acceptat, chiar dacă fără tragere de inimă, s-o lase să vină împreună cu Nikki, să stea cu el și familia lui. Îi era dor de fetița lui, la care ținea mai mult decât orice pe lume, indiferent ce ar fi simțit pentru Shelly.

Reuniunea a fost de scurtă durată — doar două săptămâni.

„Chiar și bunicii mei au fost dezgustați de comportamentul ei. A creat atâtea crize acolo, încât n-am avut altă soluție decât să cer divorțul.“

Shelly s-a răzbunat imediat, cumpărând tot ce i-a căzut sub ochi și lăsându-l pe Randy cu multe facturi de plătit. Ceea ce l-a îndatorat din ce în ce mai mult pe fostul ei soț. Dar ei nu i-a păsat. Randy i-a trimis un cec de rambursare a impozitului pe venit care trebuia contrasemnat. I-a spus că banii l-ar fi scăpat de recuperatorii care-l hărțuiau.

Nicio șansă. Shelly l-a tras pe sfoară și a pus un alt bărbat să-i falsifice semnătura.

Ea a încasat cecul de la guvern și a păstrat banii.

Și apoi, dintr-odată, Shelly a dispărut pur și simplu din peisaj. Lara a sunat la toate numerele de telefon pe care le avea — prieteni, rude... Oricine. O îngrijora soarta copilului.

„Am tot sunat-o pe Shelly“, a spus Lara. „N-a răspuns. Am încercat cu disperare să dau de ea, s-o găsesc, dar ori nu era acasă, ori nu răspundea la telefon. Pur și simplu a încetat să mai fie mamă. S-a angajat chelneriță într-un bar de pe strada principală din Vancouver, ceea ce părea să fie suficient pentru ea.“

Și, o vreme, lucrurile au continuat la fel. La un moment dat, o rudă din Battle Ground i-a spus Larei că ar fi bine să meargă s-o ia pe Nikki, de care avea grijă ruda respectivă.

— Shelly a plecat.

— Unde? a întrebat Lara.

— Nu știu.

— Și când se întoarce?

— Nici asta nu știu.

*

Și Shelly a rămas dispărută. Ce făcea și cu cine, era un mister — deși, la drept vorbind, plecarea ei era un lucru foarte bun. Mai puțină dramă. Mai puține griji. Mai puțin din acel sentiment care-i făcea pe cei din jur să simtă un nod în stomac.

A trecut aproape un an până când Shelly a apărut să-și ia fetița de la Lara. Nici măcar n-a dat vreo explicație. S-a întors pur și simplu și a luat-o pe Nikki. Lara o iubea foarte mult pe fetiță. Ar fi vrut să o păstreze — s-o declare abandonată, s-o adopte și să aibă grijă de ea ca de propria-i fiică.

Lara a jurat că va face tot ce va putea pentru a rămâne aproape de nepoata ei.

În 1978, când Nikki avea doar trei ani, mama ei a scris aparent drăgăstos despre sentimentele pe care le avea pentru ea, pentru primul ei copil.

A pus pe „i“-uri puncte sub formă de inimioară, pentru a-și sublinia devotamentul ei nemărginit. A scris versuri despre cum vederea fețișoarei lui Nikki îi însenina zilele lungi și grele.

Un chip cât se poate de drăgălaș, râsul ei... un șipot cristalin... în timp ce zâmbetul îi aduce gropițe în bărbia ei cea dulce... Totul încadrat de

minunatul ei păr auriu... și de acei ochi mari și căprui... strălucind de râs.

Și-a temperat scrisoarea de dragoste și cu un strop de realitate veselă.

...e în cutia mea cu bijuterii! În poșeta mea! În rujul meu de buze! Ori face cine știe ce năzdrăvănii!

Și a încheiat cu o rimă grăitoare:

O, Nikki, deși accesele noastre de furie se accentuează, dragostea pentru ea nicicând nu încetează!

O vreme, Shelly a perpetuat un fel de poveste de genul „tu și cu mine împotriva lumii". Îi spunea fetiței că tatăl ei le-a abandonat și că bunicii paterni n-o iubeau. Îi spunea toate acestea fiicei sale cu o privire tristă și ținând-o în brațe, adăugând însă că era în regulă, pentru că ea o iubea foarte, foarte mult.

Deloc surprinzător, totul s-a dovedit a fi o înșelătorie întreținută cu grijă. Mulți ani mai târziu, Nikki a găsit o ascunzătoare cu numeroase scrisori de la tatăl ei și de la rudele lui, descoperind că aceștia îi trimiseseră cadouri de ziua ei de naștere și de Crăciun, pe măsură ce creștea. Mama ei rupea etichetele și-și scria pe cadouri numele său.

*

Lara și Les erau îngrijorați că Shelly o lăsa singură pe Nikki când ieșea în oraș, așa că s-au dus la apartamentul ei din Vancouver să verifice. Acolo l-au cunoscut pe Danny Long, care locuia vizavi de Shelly. Lara o cunoștea pe mama lui Danny pentru că jucase bowling la Tiger Lanes. Danny era slăbuț, cu părul lung și negru și un zâmbet plăcut. Le-a spus că are cheile de la apartamentul vecinei sale.

— Înseamnă că o cunoști foarte bine pe fiica mea, dacă ți-a dat cheile, a zis Les.

Danny a mormăit ceva și i-a lăsat să intre.

Shelly și Nikki nu erau acasă, dar cei doi au găsit o grămadă de lucruri furate de la cabana lor de pe muntele Hood, plus un set complet de chei de la casa lor, de la mașinile lor și, bineînțeles, de la cabană. Cheile dispăruseră de câteva săptămâni din geanta Larei.

Nu după multă vreme, Shelly și Danny s-au mutat în casa din Battle Ground pe care bunica Anna i-o promisese mereu nepoatei sale preferate. Curând, Shelly a rămas din nou însărcinată. Cei doi s-au căsătorit într-o capelă pentru cununii din apropierea tribunalului din

Vancouver, pe 2 iunie 1978. La 24 de ani, Shelly era deja la a doua căsătorie. Câteva luni mai târziu, în august 1978, s-a născut Samantha. Era un bebeluș frumos — blondă, cu ochi mari și expresivi.

Danny se purta frumos cu copiii, dar o repezea pe Shelly mai mult decât era ea obișnuită. Cei doi se certau adesea, dur și cu implicații fizice. Farfurii sparte. Țipete. Uși trântite. Tot felul de drame de genul ăsta. O dată, când Lara a venit în vizită — în rarele ocazii când i se permitea —, a observat găuri făcute cu pumnul în peretele din rigips. Lara îl bănuia pe Danny, deși, în realitate, femeia n-ar fi putut spune care dintre adulți dăduse cu pumnul în perete.

Fără îndoială, căsnicia lui Shelly cu Danny era foarte zbuciumată, așa cum fusese și cea cu Randy, așa încât s-a terminat la fel. Când se termina cearta și Danny pleca să se răcorească ori să scape, Shelly urca fetele în mașină și începea să-l caute.

Lui Shelly, avea să spună mai târziu familia ei, i-a plăcut întotdeauna să vâneze.

Ori de câte ori apărea un nou iubit, Shelly avea o singură regulă pentru Nikki.

— Trebuie să-i spui tată, zicea ea.

Și fetița se conforma. Când a început să meargă la școală, mama ei o înscria pur și simplu cu numele de familie al noului ei bărbat. Fără vreo formă legală, doar insistența ei și cuvintele frumoase prin care încerca să convingă că și-a întemeiat o nouă familie.

Pur și simplu.

După cinci ani de căsnicie cu Danny, Shelly l-a sunat pe tatăl ei și i-a spus că are nevoie de bani pentru divorț. S-a plâns că Danny a înșelat-o.

Ca de obicei, Les nu a pus la îndoială nimic din toate acestea.

Pentru Shelly, orice.

Era în 1983 și, la 29 de ani, Shelly avea un nou iubit.

„Mă gândeam la Danny ca la tatăl meu“, și-a amintit Nikki, mulți ani mai târziu. Dar odată ce Danny a ieșit din peisaj, Shelly a pus ochii pe manieratul Dave Knotek. „Îmi amintesc că mama l-a adus pe Dave la noi acasă, în Battle Ground, și mi-a spus că el e noul nostru tată. L-am urât, pentru că-l iubeam pe Danny. Și nu după multă vreme, ne-am făcut bagajele pentru Raymond.“

*

Chiar și acum, Nikki se agață de o amintire care îi revine din când în când, vizitând-o ca o fantomă.

Se întâmpla chiar înainte de mutarea în Raymond. Dormea în patul ei din casa din spatele azilului de bătrâni din Battle Ground. S-a trezit dintr-odată, neputând să respire din cauza unei perne ce-i era apăsată pe față. Nikki a început să strige după mama ei și, dintr-odată, chiar în clipa aceea, a apărut Shelly.

— Ce-i? a întrebat-o ea. Iubito, ce s-a întâmplat?

Plângând, fetița i-a spus că cineva îi pusese o pernă pe față.

— A fost doar un vis urât, a zis Shelly.

Chiar și la vârsta aceea, Nikki știa adevărul.

— N-a fost un vis, mami.

Shelly a privit-o fix pe fetiță, insistând că nu are dreptate. Nu a cedat. Nici nu trebuia. Ca întotdeauna, avea dreptate în orice privință.

Acea poveste i-a rămas fetei în minte. Viteza cu care a reacționat mama ei. Privirea ei ciudată — mai mult preocupată decât îngrijorată.

Mai târziu, avea să se întrebe dacă atunci fusese prima dată când mama ei se jucase cu mintea sa și dacă nu cumva făcuse la fel și cu alții din viața ei.

CAPITOLUL 8

Lemn. Stridii. Și, zeci de ani mai târziu, marijuana.

Umed și foarte cenușiu, Pacific County (Washington) s-a bazat întotdeauna foarte mult pe natură. A avut o traiectorie cu suișuri și coborâșuri încă de când primii coloniști albi au ajuns în acest loc ploios și bătut de vânturi din sud-vestul statului, în anii 1850. Pare aproape disprețuitor să-i numim pe oamenii care trăiesc acolo rezistenți, însă chiar nu se poate nega acest lucru. Locul în care Oceanul Pacific întâlnește râul Willapa și diverși afluenți este genul de ținut în care abundența nu a fost dată, ci câștigată. Triada de orașe — South Bend, reședința ținutului, Raymond și Old Willapa — reprezintă coloana vertebrală a districtului. Case imense în stil Craftsman se întind de-a lungul dealurilor ce domină golful care se varsă în ocean, mărturii ale unor vremuri de dinainte de recesiunea economică, așa cum se întâmplă de obicei în locurile care depind de resursele naturale. Doar tribunalul, cu arhitectura lui Beaux-Arts și magnifica rotondă din sticlă artistică, mai constituie astăzi o afacere de succes. În anexa lui se găsește biroul de asistență socială.

În ciuda umezelii, regiunea situată de-a lungul râului Willapa, până la golf, și-a lăsat amprenta asupra culturii populare. Sau poate mai mult o pată decât o amprentă. Nirvana, trupă originară din Aberdeen, în districtul vecin, a susținut primul ei concert în Raymond, un oraș cu mai puțin de 3 000 de locuitori. Textierul Robert Wells, care a scris „The Christmas Song“ împreună cu Mel Tormé și tema muzicală de la emisiunea TV *Patty Duke Show*, a copilărit și el acolo. Autorul Tom Robbins a scris primul său roman, *Another Roadside Attraction*, în South Bend.

Și totuși, cei mai mulți dintre locuitorii de acolo — mai ales cei care au crescut cu rumeguș și scoici de stridii — nu sunt faimoși. Nici pe departe. Se potrivesc doar în acel spațiu îngust cuprins între sarea pământului și sărăcie.

Dave Knotek era un băiat get-beget din Pacific County, care și-a trăit primii patru ani din viață în localitatea învecinată, Lebam, înainte ca părinții săi, Al și Shirley, să se mute de-a lungul Elk Creek, într-o căsuță cu structură de lemn din Raymond. Al era tăietor de

lemne, însă munca în pădure putea fi sezonieră. Ca urmare, faptul că familia lui n-a avut niciodată prea mulți bani era un eufemism. Dave, fratele și sora lui își confecționau singuri jucăriile — arcuri și săgeți din bețe și pene de găină. Copii ca ei puteau fi văzuți adesea în clasele de la școala din Raymond. Purtau haine vechi și nu întotdeauna de cea mai bună calitate.

„De câteva ori am început anul școlar cu aceleași haine pe care le purtasem în anul precedent“, și-a amintit el. „Fără să dau pentru asta vina pe părinții mei. Ei munceau din greu. Doar că nu aveam bani.“

Fiica unui muncitor de la o fabrică de cherestea, Shirley a muncit și o bună perioadă de timp într-o fabrică de conserve de stridii, iar mai târziu la J.C. Penney.

Dintre cei trei copii, Dave era oaia neagră a familiei — se ținea de prostii, fura țigările tatălui său, ba chiar a avut o tentativă, cam fără tragere de inimă, ce-i drept, de a fugi de-acasă cu un prieten, în clasa a IV-a. Și din această cauză, a fost pedepsit la fel cum fusese și tatăl său. Al avea o curea pentru ascuțit briciul, pe care nu ezita s-o folosească pe spinarea copiilor, dacă era nevoie. Dave i-a simțit usturimea de câteva ori, dar nu s-a gândit niciodată că n-ar fi meritat. Așa a fost să fie.

În acele vremuri, Raymond era plin de viață. Fabricile funcționau în trei schimburi, iar aprovizionarea nesfârșită cu lemn ținea camioanele de la exploatarea forestieră pe drumuri toată ziua. Râul era aproape blocat cu plute din bușteni.

În 1971, Dave a terminat liceul din Raymond — un cunoscut liceu sportiv — cu gândul de a călca pe urmele tatălui său, devenind tăietor de lemne, chiar dacă acesta din urmă a făcut tot posibilul pentru a-l descuraja.

„Tata nu voia să fac nimic din toate astea. Era o muncă prea grea. Și totuși, asta am ajuns să fac.“ Așa că a lucrat un an în domeniul exploatării forestiere, după care s-a înrolat în marină.

„Nu aveam de gând să fiu tăietor de lemne ca tata, dar m-am înrolat în marină, cum a făcut și el, și am învățat să conduc echipamente grele. Și asta am făcut timp de 22 de ani — am condus un buldozer prin exploatări forestiere.“

Armata i-a dat lui Dave încrederea în sine de care avea mare nevoie. Când s-a întors acasă, în Raymond, după ce a servit în Hawaii și

Alaska, Dave Knotek a fost dintr-odată văzut ca unul dintre cei mai râvniți burlaci. Era un tip chipeș și atletic, care învățase să facă surfing în Hawaii. Era amabil și blând, dar știa și să petreacă. Și, foarte important, avea o slujbă bună la fabrica de cherestea Weyerhaeuser. După ce s-a întors, a devenit membru al unor frății precum *Elks* („Elanii“) și *Eagles* („Vulturii“), așa încât popularitatea sa a crescut vertiginos. A avut câteva relații serioase cu fete din zonă, dar care n-au dus la niciun rezultat.

„Fetele mă cam fugăreau“, a spus el mai târziu, zâmbind.

Însă la vremea aceea nu știa că cea nepotrivită va sfârși prin a pune mâna pe el.

*

Nu a existat un motiv anume pentru care Dave Knotek a făcut o plimbare cu mașina până în Long Beach, Washington, într-o sâmbătă de la sfârșitul lui aprilie 1982. Nu era vreme de plajă — care pe coasta Washingtonului e abia pe la sfârșitul lui august. Părăsit recent de una dintre iubite, Dave căuta doar o bere și puțină distracție. De fapt, când a plecat de la locuința sa din Raymond la volanul Volkswagenului său portocaliu decapotabil spre autostradă, nu știa dacă să facă dreapta, spre Westport, ori stânga, spre Long Beach. A câștigat Long Beach. Când a ajuns la cârciuma The Sore Thumb, locul era plin de tineri care pierdeau vremea.

Stăteau la taclale.

Jucau biliard.

Vorbeau despre vânătoare.

Și totuși, în mijlocul lor se afla cea mai frumoasă fată pe care Dave o văzuse vreodată.

Deși în viața amoroasă a lui Shelly existau sincope, nu puteai nega că era foarte frumoasă, cu ochii ei luminoși, părul roșcat pe care-l purta lung și genul de siluetă la care toate fetițele visează când încep să crească. Totul cum trebuie și la locul lui. Shelly înțelesese că bărbaților le plac femeile care-și etalează formele și încă de mică o făcuse cu plăcere.

După aprecierea lui Dave Knotek, Shelly Watson Rivardo Long nu era de nasul lui. A înțeles asta din prima clipă. A urmărit-o de pe margine. Avea părul roșcat și un corp criminal. El, pe de altă parte,

înflorise mai târziu. Nu avusese nicio iubită în liceu, fiind foarte timid pe vremea aceea. Era timid chiar și după ce ieșise din marină. Și-a băut berea și a încercat să-și facă curaj s-o invite la dans pe frumoasa roșcată.

„Chiar arăta ca o vedetă de cinema din filmele alea vechi. Era nemaipomenită. Ceilalți băieți îi făceau avansuri, însă eu doar mă uitam la ea. Exact când eram gata s-o invit la dans, a venit la mine la masă."

Shelly i-a spus că are două fetițe și că locuiește în sud, în Clark County, într-o căsuță frumoasă pe care bunica ei, Anna, i-o lăsase moștenire.

— Îmi dai numărul tău de telefon? a întrebat-o el după câteva dansuri.

— Bine, a zis ea cu detașare.

S-au despărțit mai târziu în acea seară. Dave nu se aștepta s-o mai vadă vreodată, dar se gândea mereu la ea. Cu siguranță nu avea să mai dea de ea la barul acela, deoarece The Sore Thumb a ars din temelii în noaptea după seara când s-au cunoscut.

În cele din urmă și-a făcut curaj și a sunat-o — a întrebat-o dacă poate veni în Vancouver s-o vadă. Ea a acceptat. Cu timpul, a început s-o viziteze săptămânal. S-a îndrăgostit foarte tare de Shelly *și* de fetițele ei.

„Erau copii drăguți. Niște copii foarte buni. Aveau nevoie de un tată. Mi-am dat seama de asta. Oricine ar fi înțeles lucrul ăsta."

În acea perioadă, Shelly avea nevoie de un salvator — cineva de care să se poată folosi. Danny era plecat de mult. La fel și Randy. Avea probleme cu casa pe care i-o lăsase bunica Anna. Aceasta intrase sub sechestru judiciar deoarece nu mai putuse face rost de bani pentru impozite sau pentru restituirea împrumutului. Așa că a lăsat-o în seama lui Dave Knotek.

Dave vrea să încerce să salveze casa pentru mine, i-a scris ea judecătorului, *însă are neapărată nevoie de reparații. Eu de-abia reușesc să-mi întrețin copiii. Sunt nevoită să-l las pe Dave să se ocupe de ea.*

Shelly a deplâns moștenirea casei adiacente azilului, care fusese în familia ei de trei generații.

Bunica a trăit acolo toată viața ei. La fel și mama mea naturală, înainte de a muri. Eu însămi am fost crescută acolo în primii doisprezece ani de

viață. Familia și rudele știau de la început că îmi va reveni mie, la timpul potrivit. Care a venit în 1981. Nu s-a întâmplat mai devreme deoarece eu eram într-o căsătorie improprie și părinții mei n-au vrut s-o pierd, în cazul unui divorț. În 1979 am divorțat și m-am mutat în casă. Știu sigur că atunci a fost, pentru că fiica mea a început grădinița în acea toamnă... Ajutați-mă să salvez căminul copiilor mei. Aș dori să colaborez cu U.S. Creditcorp ca să vedem ce se poate face. N-am făcut rău nimănui. Vreau doar să-mi construiesc un viitor.

Mai târziu, Dave i-a promis că-i va înapoia casa, dar, în timp, a fost pierdută în urma unei executări silite.

*

Pe măsură ce noul cuplu a început să se sudeze, Shelly i-a mărturisit cu lacrimi în ochi, după o consultație medicală, că are o problemă mult mai mare decât simpla încercare de a o scoate la capăt cu banii pentru ea și fetele ei.

— Am cancer, i-a zis. Probabil că n-o să mai apuc 30 de ani.

Dave a rămas cu gura căscată. Shelly părea absolut sănătoasă. În plus, în acel moment era deja îndrăgostit de ea. Iar acum, odată cu dezvăluirea pe care i-o făcuse, era deja prins în laț definitiv.

„M-am gândit", a spus el mulți ani mai târziu, „că probabil avea să moară. Și atunci cine urma să aibă grijă de Nikki și Sami? Fetele chiar nu aveau pe nimeni. De fiecare dată când eram împreună, nu ezita să joace cartea cancerului. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am făcut-o".

După ce au stat cam o lună în garsoniera lui Dave, cei patru s-au mutat într-o casă roșie de pe Fowler Street, în cartierul Riverview din Raymond.

„Nu m-am însurat cu Shelly datorită copiilor", a spus Dave, „dar trebuie să recunosc că acesta a fost un motiv destul de important".

Într-adevăr, au oficializat în cele din urmă căsătoria în Raymond, pe 28 decembrie 1987. Unul dintre martorii la cununie a fost o tânără pe nume Kathy Loreno, coafeza și cea mai bună prietenă a lui Shelly. Nimeni n-a bănuit în acel moment că aceasta avea să joace un rol important în căsnicia celor doi, mult mai important decât și-ar fi putut imagina cineva.

*

Les Watson a fost mai mult decât fericit să-și vadă fata măritată pentru a treia oară. Într-adevăr, nu se putea simți mai ușurat. Asta însemna că, probabil, nu-i va mai cere în fiecare zi bani. În plus, n-o iertase nicicând cu adevărat pentru povestea cu violul, dar învățase să se prefacă. Chiar dacă acuzațiile ei nu-l ruinaseră, totuși lăsaseră o cicatrice adâncă.

Pe de altă parte, Shelly a continuat să-și bârfească tatăl, deși, pe față, a încercat să-l împace cu scuze indirecte și promisiuni că avea să se schimbe. Acum pretindea că are cancer și credea că el ar vrea să afle direct de la ea, nu de la Lara, cu care tânăra începuse un război legat de vizitarea mai frecventă a fetițelor. Când Les nu i-a răspuns la telefon, Shelly i-a scris:

Voi fi întotdeauna mândră să te am ca tată. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât îmi dau seama cât de mult te apreciez. Tată, sunt atât de copleșită de durere, încât nu vreau decât să se termine. Vreme îndelungată, ai știut atât de puține despre viața mea. Poate că data viitoare... n-o să mai fac aceleași greșeli. Nu am puterea necesară ca să trec peste lunile ce vor veni. Dar te iubesc, tată, și mi-a fost dor de tine. Cu dragoste, Shell.

CAPITOLUL 9

Din perspectiva lui Nikki, era ca și cum mama și tatăl ei vitreg și-ar fi început viața de cuplu cu un sărut otrăvit și o declarație de război. Era evident pentru multă lume, inclusiv pentru Nikki, că Dave Knotek devenise mai puțin bărbat prin căsătoria cu Shelly. Și că de-abia îi făcea față.

Nikki și-a amintit un incident la care a asistat cu ochii ei mari de copil — fără să clipească și, în același timp, înlemnită. Dave, subțire, cu părul lung și tatuaje ce-i dovedeau dragostea pentru mare din timpul petrecut în marină, se afla pe veranda din fața casei de pe Fowler, ținând o pușcă de parcă ar fi vrut să se sinucidă. Tremura și plângea. Era după o altă ceartă cu mama ei, după un alt val de ură și dezgust îndreptat împotriva lui pentru că nu făcea destui bani sau nu-i păsa suficient de mult de copii.

Mama urla, aruncându-i, una după alta, invective pline de răutate.

— Ești o imitație de soț, un nenorocit de doi bani! a țipat Shelly înainte să trântească ușa. Nici măcar nu ne iubești, pe mine ori pe fete! Dacă ne-ai iubi, ai munci mai mult!

Dave a mai stat puțin, să se liniștească. Apoi s-a urcat în camioneta lui și a plecat, așa cum făcea întotdeauna după o ceartă mare.

Așa era el. Împăciuitor. Pasiv. Supus.

„Nu l-am văzut să o lovească, nici măcar o dată“, și-a amintit Nikki mai târziu. „Vreau să zic că rareori i se întâmpla să-i spună măcar o vorbă urâtă.“

Ceea ce nu se putea spune despre Shelly.

„Devenea violentă. Cu adevărat violentă. M-a pălmuit de câteva ori, dar nu i-am răspuns la fel pentru că un bărbat nu face așa ceva“, și-a amintit Dave. „Mă împingea. Mă înghiontea. Țipa. Foarte violentă. Nu eram obișnuit cu așa ceva.“

— Trebuie să discutăm, să clarificăm lucrurile, i-a spus Shelly de mai multe ori, încercând să-l aducă unde voia.

— Eu nu pot să stau cu tine în condițiile astea, i-a replicat el.

Shelly se cuibărea lângă el.

— Dar e normal. Așa își rezolvă oamenii problemele.

— Pentru mine nu e ceva normal, i-a spus el.

Prima dată când lucrurile s-au înrăutățit cu adevărat a fost atunci când Dave a băut ceva mai mult la o petrecere de Crăciun de la șantierul de sortare Weyerhaeuser. Colegii care l-au adus acasă au găsit-o pe Shelly în ușă, furioasă la culme. Cu ochii ieșiți din orbite, roșie la față. L-a împins și a țipat la el atât de violent, încât bărbatul a ajuns să se ducă la părinții lui și să rămână acolo peste noapte. Ceea ce a înfuriat-o și mai tare pe Shelly. Ea îl voia acasă, să înfrunte muzica pe care-o dirija ea. El, pe de altă parte, nu avea niciun refugiu. După aceea, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-l separa pe Dave — și mai târziu pe fete — de familia lui. Insista să dețină mereu controlul total, oriunde mergeau. Dacă izbucnea o ceartă în timp ce se aflau în mașină, Shelly îl obliga pe Dave să coboare din mașină.

— Chiar în clipa asta! Jos!

Cu timpul, bărbatul a început să se resimtă. Era din ce în ce mai rău. Nu știa ce se va mai întâmpla și de ce. Nu mai putea să doarmă. Se întreba mereu ce avea să-l mai aștepte, când va mai izbucni Shelly, trecând la atac.

Am nevoie de o pauză. De puțină odihnă. Departe de ea.

Uneori se urca în camionetă și mergea să campeze pe dealurile de deasupra orașului Raymond. Alteori rămânea la prieteni. Era conștient că viața lui cu Shelly nu era ca oricare alt mariaj. Nu lipsea însă de la serviciu și nici nu-și îneca amarul în vreo sticlă de whiskey. Reacționa plecând.

Ca să-i supraviețuiești lui Shelly, trebuia s-o eviți pe cât posibil. Chiar și la începutul căsniciei lor, Dave se retrăgea din calea constantelor ei rafale de cereri furioase. Da, putea fi dulce. Da, putea fi amuzantă. Dar, pe măsură ce trecea timpul, acele calități au fost umbrite de furia ei necontrolată, un temperament care-l speria. Dave știa că ceva nu era în regulă cu ea. Era dusă. Țipetele. Temperamentul violent. Ușile trântite până ieșeau din balamale. Toate acele lucruri. Așa că stătea în camioneta lui cu un sac de dormit și o pernă, întrebându-l pe Dumnezeu ce să facă.

„Doamne, nu-i bine așa ceva“, spunea el. „Nu este normal. Nu așa funcționează o familie. Știu foarte bine lucrul ăsta. Ajută-mă.“

„Când cineva te împinge întruna, iar și iar, într-un colț, curând nu vei mai vrea să stai acolo. Oamenii mă întrebau mai târziu de ce n-am plecat pur și simplu. Să iau copiii și să plec. Nu puteai face așa ceva cu

Shelly. Chiar nu puteai. N-ar fi permis asta. M-ar fi vânat până la moarte.“

Adesea, când se întorcea acasă după o introspecție considerabilă, Shelly își schimba felul de a fi și se arăta dulce, vorbea potolit, cu afecțiune. Lucru care putea dura câteva săptămâni, zile sau doar câteva ore.

După care totul scăpa din nou de sub control.

CAPITOLUL 10

Peste câțiva ani, casa de pe Fowler Street din Raymond a ars din temelii, lăsând o cicatrice mare și adâncă în peisaj — în felul ei, o metaforă pentru începutul căsniciei soților Knotek. Când treceau pe lângă locul acela, Nikki își amintea frecvent de tiradele mamei sale împotriva tatălui ei vitreg și a ei însăși. Ea, pe de altă parte, se lupta să păstreze doar amintirile frumoase, puține câte erau. Mama ei o iubea. Trebuia să fie adevărat. O iubea și pe Sami. Asta era evident.

Dureros de evident.

Uneori, apăsarea butonului de pauză într-o viață care începe să scape de sub control, prin mutarea în altă casă, poate reseta situația, făcând astfel ca lucrurile să se îmbunătățească.

Nikki spera ca acesta să fie și cazul lor.

Trebuia să fie.

Dave și Shelly Knotek și-au mutat familia într-o casă mare de tip Craftsman, închiriată, din Old Willapa, pe care au numit-o întotdeauna Casa Louderback, după numele proprietarilor, o familie asociată cu străvechea industrie maritimă a regiunii. Reședința se afla la capătul unei lungi alei private ce șerpuia printre terenuri agricole. Drumul făcea o curbă strânsă pe un deal, unde casa era ascunsă în marginea pădurii.Vopsită în verde-închis, cu ornamente contrastante, se mândrea cu o verandă largă ce se întindea până după colț, făcând legătura între intrarea în camera de zi și o ușă laterală ce dădea în bucătărie. În interior, tavanele aveau vreo patru metri înălțime; podelele erau deteriorate, dar lucrate frumos, din lemn de esență tare; un șemineu din cărămidă completa o cameră din față lambrisată cu panouri mari. În partea opusă camerei de zi, lângă scară, era o baie spațioasă cu o cadă pe măsură. În dreapta ușii din față era dormitorul principal, cu o fereastră ce dădea spre curte.

Dormitoarele fetelor erau sus, la capătul unor scări de lemn destul de abrupte. Fiecare avea camera ei, despărțite de un spațiu deschis pe care îl foloseau ca loc de joacă. Camera lui Nikki dădea spre dealul cu iarbă și pădure ce se înălța în fața bucătăriei. Ferestrele lui Sami dădeau spre curtea laterală, cu rododendronii săi maturi și robinetul din grădină. Două etaje mai jos, subsolul era mare și mucegăit, cu un

cazan pe motorină care mirosea oricând — indiferent de anotimp. Lui Shelly, casa îi plăcea la nebunie. Din punctul ei de vedere era perfectă și voia chiar s-o cumpere, nu s-o închirieze, însă nu-și permiteau. Pe vremea aceea, Dave lucra la pădure, făcând ore suplimentare și încercând tot ce-i stătea în putință. Shelly spunea că ar trebui să-și caute și ea un serviciu, dar nu făcea niciodată nimic în acest sens.

Era o casă grozavă, fermecătoare și confortabilă.

Însă era și locul în care au început toate relele.

*

Orice lucru putea fi folosit drept armă. Copiii știau asta. Dave la fel. O spatulă dintr-un sertar de la bucătărie, o undiță, un cablu electric. Shelly Knotek se putea folosi de oricare dintre ele — și orice îi cădea în mână — ca să-și bată fetele, dacă i se părea că au greșit cu ceva. Nu conta cât de gravă era greșeala. Când descoperea o pedeapsă care avea efect, căuta s-o facă și mai eficientă, și mai brutală. Actul de a-și bate copiii părea s-o alimenteze și s-o stârnească. Parcă savura fiorul de adrenalină care venea odată cu atacul.

„Disciplinarea“ se producea mai ales seara, au povestit fetele mai târziu.

Nikki și Sami dormeau la etaj, fără să știe că mama lor clocotea pe canapea, asigurându-se că pedeapsa pe care le-o pregătea avea să fie severă, dar și surprinzătoare. Shelly era un agresor invizibil. Fiicele ei au învățat să poarte mai multe rânduri de haine când se duceau la culcare, în cazul în care mama lor le-ar fi târât în curte în mijlocul iernii.

„Uneori cred că existau motive“, a spus Nikki mai târziu. „Poate că-i foloseam cosmeticalele sau pierdeam vreo perie de păr. Lucruri de felul ăsta. Dar de multe ori chiar nu știam ce am făcut.“

Respectivele bătăi se sfârșeau aproape întotdeauna în sânge. Odată, Shelly a împins-o pe Nikki într-un dulap. *Cu forță*. Țipând din toți plămânii.

— Târfă nenorocită!

A sărit apoi la ea și a început să o lovească cu pumnii și cu picioarele, în timp ce fata plângea și o implora să se oprească.

— Îmi pare rău, mamă! Nu mai fac!

În realitate, Nikki n-avea idee ce anume o scosese pe mama ei din sărite.

Spusese ea ceva? Lipsea vreun lucru? Ori altceva?

Nikki s-a ridicat și a încercat să fugă spre ușă, dar Shelly a înșfăcat-o, a învârtit-o și a izbit-o de perete, unde s-a lovit de un cui ieșit în afară.

Abia atunci, când și-a țintuit efectiv copila de perete, femeia a dat înapoi.

Când juca volei la Raymond Elementary, Nikki purta colanți de balet opaci pe sub pantalonii scurți, ca să-și ascundă vânătăile și tăieturile sângerii de pe picioare făcute cu cablul de telefon — un alt instrument preferat al furiei dezlănțuite a mamei sale.

Mai târziu, avea să-și asume o parte din vina pentru abuzurile suferite, deoarece mama ei „se lăsa dusă de val în timpul bătăilor, pentru că eu încercam să scap".

Deși a avut numeroase ocazii de a spune cuiva ce se întâmpla, Nikki nu a făcut-o. A rămas retrasă și în gardă. Nu voia să știe cineva că i se întâmpla ceva rău sau că în familia ei se recurgea la violență.

„Nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin cap să spun", a mărturisit ea mai târziu. „Nu am vrut să atrag atenția asupra mea. Nu am vrut ca oamenii să se uite la mine ca la o ciudată. Pe de altă parte, nimeni nu m-a întrebat niciodată nimic. Nici măcar o dată."

Nu toate abuzurile erau fizice. Shelly folosea și o serie de jocuri mintale asupra fiicelor sale.

În săptămâna de dinaintea unui Crăciun, a încuiat-o pe Nikki în camera ei. I-a spus că nu-i bună de nimic și că nu va reuși nimic în viață.

— Ratata dracului! Mi-e scârbă de tine!

Iar când a venit ziua de Crăciun, Shelly s-a purtat ca și cum totul ar fi fost perfect. Le-a copleșit pe fete cu daruri, le-a tratat cu tot felul de bunătăți și, măcar în ziua aceea, au fost cea mai fericită familie din lume.

Apoi totul s-a terminat.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Cadourile le erau luate înapoi câteva zile mai târziu. Shelly le spunea că sunt rele, nerecunoscătoare și că nu meritau nimic din ce le dăduse.

Într-un an, Nikki a primit o păpușă Cabbage Patch. N-ar fi putut fi mai fericită. Dar Shelly i-a luat-o imediat după ce i-o dăduse și a încuiat-o într-un dulap. Fetele știau că mama lor le punea capcane ca să vadă dacă umblă pe undeva cât timp e ea plecată. Aranja lucrurile într-un anume fel, ori punea bucăți mici de bandă adezivă pe marginea ușii ca să vadă dacă s-a deschis. Nikki a învățat să fie cât mai atentă. Mai ales cu păpușa aceea.

„Așteptam ca mama să plece, apoi scoteam cu mare grijă păpușa de la ea din dulap, ca s-o țin un pic în brațe“, a spus ea mai târziu. „Uneori mă prindea, alteori nu.“

La un alt Crăciun, Shelly le-a pus fetelor în șosete niște broșe cu ursuleți. Pe măsură ce muntele de hârtie de împachetat a început să crească odată cu deschiderea cadourilor, micile broșe s-au pierdut cumva. Shelly și-a ieșit din minți și le-a bătut pe fete cu un cablu electric.

— Sunteți cei mai egoiști și mai nerecunoscători copii!

Cu ajutorul lui Dave, le-a ținut toată noaptea treze să caute broșele. Când le-au găsit în cele din urmă — băgate în interiorul unui alt cadou de Crăciun —, au știut imediat cine le ascunsese acolo.

Se pare că o dramă de sărbători care să culmineze cu o bătaie fusese exact ceea ce-și dorea Shelly de Crăciun.

*

Pe măsură ce fetele creșteau, Shelly depunea eforturi considerabile pentru a născoci noi tehnici de a le face să sufere.

— Fântâna e pe cale să sece, a anunțat ea la un moment dat, din senin, referindu-se la sursa de apă de la noua lor casă. Gata cu dușurile. Iar dacă vreți să mergeți la toaletă, vorbiți mai întâi cu mine.

Era o minciună pe care o folosea de nenumărate ori — chiar și atunci când aveau apă curentă, când locuiau pe Fowler Street.

Ori de câte ori Shelly își lăsa fiicele singure, acestea se grăbeau la baie și făceau duș cât de repede puteau. Sami ștergea apoi podeaua, pereții de la duș și robinetele. Și ascundea prosoapele ude. Nu puteau lăsa în urmă niciun indiciu că făcuseră ceva ce mama lor le interzisese. După ce făcea curat, Sami încerca să mascheze faptul că făcuse duș.

„Mi-era rușine să mă duc la școală fără să fac duș“, și-a amintit ea. „Oricine vrea să arate curat și să miroasă bine. Mama voia să controleze totul. Voia să hotărască ea când să facem baie, chiar și când puteam folosi toaleta. Trebuia să ni se dea voie. Orice lucru, chiar și unul simplu cum ar fi să faci un duș, era considerat un privilegiu pe care doar ea ni-l putea acorda.“

*

Uneori, după vreo bătaie, Sami se furișa în dormitorul surorii sale și se strecura la ea în pat. Ea și Nikki stăteau apoi acolo ore întregi, vorbind despre cât de tare le durea fundul și cum ar putea s-o oblige pe mama lor să nu le mai facă rău.

— Aș vrea s-o putem micșora, sugera Sami. S-o facem mică de tot și s-o băgăm într-o cușcă.

Lui Nikki i-a plăcut ideea, însă era un neajuns.

— Ar ieși de acolo și ne-ar mușca de glezne!

Râdeau.

— Poți să ți-o imaginezi pe mama înțepându-ne cu bețișoare sau cu alte chestii? a întrebat Nikki.

Da, puteau.

Deci nu. Micșorarea ei n-ar fi ajutat cu nimic. Câtuși de puțin.

CAPITOLUL 11

Chiar dacă nu venea nimeni în vizită, aparențele erau foarte importante în casa Knotek. Dave și-a dat seama de asta. Nikki la fel. Chiar și Sami avea să spună mai târziu că înțelegea importanța de a face lucrurile să arate „frumos“, indiferent cât de mult începea lumea s-o ia razna. Era ca machiajul aplicat pe o vânătaie. Un trandafir din plastic într-o grădină de paie și nuiele. Era ca și cum a face ca lucrurile să pară drăguțe în fața ușii de la intrare însemna că orice s-ar fi întâmplat în baie, în dormitor, în subsol sau în curtea din spate nu putea fi chiar atât de rău.

Nu-i așa?

Într-adevăr, oriunde locuia, Shelly decora totul în stil rustic, mai degrabă gen Holly Hobbie decât Martha Stewart. Culoarea ei preferată era albastrul, așa că mobilierul din lemn de stejar închis la culoare din noua lor casă era fie tapițat într-un albastru-deschis denim, fie acoperit cu pături împodobite cu inimi și flori. Unele roz. Unele albastre. Coșulețe și milieuri peste tot. Avea o slăbiciune pentru bibelouri; figurinele din colecția Precious Moments, cu ochii lor mari, erau preferatele ei. Cu greu putea rezista unui ceainic cu flori sau fluturi. Dacă exista vreun loc cât de mic pentru ceva vesel — și country —, Shelly găsea imediat la mall ori comanda prin poștă ceva care să umple spațiul respectiv. Îi plăcea la nebunie să amplaseze obiectul și să-l admire o vreme, trecând apoi mai departe, la altceva pe care mai punea ochii. De asemenea, Shelly a decorat aproape fiecare cameră cu o uimitoare colecție de fotografii de familie. Nu exista loc din care să lipsească pozele fetelor sau, mai târziu, ale vărului lor Shane, care să privească de pe pereți. Zeci de portrete atârnau în jurul șemineului din cărămidă roșie.

„Da, mama avea o obsesie să etaleze fotografii cu noi“, a povestit Sami peste ani. „Era ciudat să văd fața zâmbitoare a lui Nikki pe perete. Îmi frângea inima. Să văd toate acele poze, știind în același timp cum a fost pedepsită, abuzată. Mă doare și mi se face rău chiar și când mă gândesc la asta.“

Există sute, dacă nu mii de fotografii ale surorilor. Fiecare surprinzând un zâmbet nu numai plin de speranță, ci adesea chiar

sincer. Ani mai târziu, va fi greu pentru alții să se uite la imagini și să se întrebe cum de o fată frumoasă ca Nikki putea reuși să zâmbească în fața aparatului de fotografiat.

Fetele o priveau pe mama lor lipind margini de tapet cu inimioare și punând lambriuri roz în sufragerie. Își dădeau cu părerea în timp ce ea încerca să vadă cum arată pe șemineu o figurină în formă de far sau o colecție de lumânări parfumate pe o măsuță. Momentele acelea erau amuzante; și, deși mai târziu le-ar fi fost ușor să-și dea ochii peste cap gândindu-se la gustul estetic al mamei lor, fetele știau că în sufletul ei exista ceva ce tânjea după căldura și farmecul pe care-l evoca acel stil. Dar mai știau și că era în totală contradicție cu felul în care își trăia viața — și își creștea fiicele.

Desigur, adevărul era undeva pe aproape. Era întotdeauna mai ușor să facă ceea ce le cerea mama lor decât să i se împotrivească. În fiecare zi, de fiecare dată, exista speranța că nebunia va înceta. Că Shelly Knotek va deveni pur și simplu, în mod inexplicabil și fără surle și trâmbițe, mama pe care și-ar fi dorit-o.

Doar că era o fantezie de copii care era destrămată de o nouă pedeapsă.

Shelly o numea „bălăceală“.

Era felul ei de a dovedi că este Dumnezeul întregii familii. La fel ca toate invențiile ei perverse, bălăceala era un amestec de umilință și durere fizică. De asemenea, era genul de pedeapsă pe care o putea aplica indirect.

Era o activitate nocturnă, potrivită pentru orice anotimp.

Nikki era aproape întotdeauna principala țintă.

Totul începea cu Shelly aprinzând lumina din dormitor.

— Trezirea! Hainele jos! Coboară naibii scările! Rahat cu ochi ce ești!

În timp ce se conforma, ochii lui Nikki se umpleau instantaneu de lacrimi. Era ceva în vocea mamei sale, în forța pe care o emana. Puternică, guturală. O înspăimânta. În spatele cuvintelor ei se ascundea un fel de furie care o făcea pe Nikki să creadă că se putea întâmpla orice și că, indiferent despre ce ar fi fost vorba, totul ar fi fost în defavoarea ei.

— Îmi pare rău!

— Taci naibii din gură!

Nikki se ghemuia goală în noroi, în timp ce tatăl ei o stropea cu furtunul. De obicei, Dave nu spunea nimic, făcând doar ceea ce i se spusese să facă. Nikki plângea și implora să i se mai acorde o șansă.

Mama sa o privea de la câțiva metri, spunându-i soțului ei ce să facă.

— Pune-o să se bălăcească! E o scroafă, Dave! Dă-i o lecție!

Și mai multă apă se năpustea peste trupușorul ei tremurând.

— Bălăcește-te, Nikki! îi spunea Dave.

— Îmi pare rău, tată.

— Bălăcește-te!

Odată, în timp ce încerca să se ridice, Nikki a simțit cu vârful degetelor bucăți de gheață. Era în mijlocul iernii. Balta de noroi din groapa pentru bălăceală era înghețată pe margini. Era aproape sigură că va face pneumonie și va muri.

Moartea, gândea ea, *e singura cale de scăpare din tot ce mi se întâmplă*.

De la fereastra ei de la etajul al doilea, Sami urmărea scena. Și-ar fi dorit să fie și ea acolo — nu ca să-și salveze sora, ci ca să fie pedepsită și ea, în același fel. Sami era dureros de conștientă că, dintr-un motiv oarecare, pedepsele lui Nikki erau mult mai rele decât cele pe care Shelly i le aplica ei. Nu era corect ca sora ei să îndure asemenea traume pentru același fel de greșeli care pe ea o costau o lovitură usturătoare cu cureaua sau o scatoalcă cu dosul palmei.

„Îmi amintesc că mă gândeam că nu era drept ca eu să nu primesc același tratament“, a spus Sami peste ani. „Știam că, orice ar fi făcut, nu merita bălăceala, dar asta păștea. Asta-i făceau părinții mei.“

După o perioadă ce părea că nu se mai termină, Shelly o târa pe Nikki în baie, certând-o întruna. Deschidea robinetul cu apă fierbinte și umplea cada. Fără să adauge și apă rece. Deși era rezistentă, Nikki a plâns fără încetare.

— Ești o scroafă, îi zicea mama ei. Curăță-te. Și du-te la culcare.

Lui Nikki îi venea greu să-și amintească cât timp a durat genul acela de tortură. Sau de câte ori a fost pusă să se bălăcească. *De zeci de ori? Mai mult?* Uneori dura mai mult, alteori mai puțin. Cam douăzeci de minute, poate. Sau două ore. Se târa în noroi, pe întuneric, simțind rădăcinile arbuștilor, jetul de apă și usturimea remarcilor crude ale mamei sale.

Iar sora ei vedea totul, cu obrajii scăldați în lacrimi.

*

Fără să înțeleagă de ce, Nikki observa că poziția ei în familie devenea din ce în ce mai umilă. În ochii mamei sale, era din ce în ce mai lipsită de importanță. O nulitate. Sora ei mai mică reușise cumva, presupunea ea, să găsească o modalitate de a se folosi de mama lor în avantajul ei. Era adevărat că și Sami era abuzată, însă părea să controleze mai bine ceea ce i se întâmpla. Suporta abuzul, însă apoi reușea să-și îmbuneze agresorul cu vorbe frumoase. Acea abilitate unică lucra în favoarea ei.

„Se pricepea s-o lingușească pe mama“, și-a amintit Nikki. „Sami obținea întotdeauna ceea ce voia prin faptul că știa să-și susțină cauza. Ceea ce a salvat-o. Mama nu se concentra prea mult asupra ei, deoarece Sami avea prieteni și probabil se gândea că, într-o zi, ar putea-o pârî. Eu nu eram ca Sami, nu aveam abilitatea ei de a o linguși sau vreo rețea socială. De altfel, nu credeam că există vreo persoană căreia să-i pese.“

Sami a învățat să fie conciliantă și să nu insiste prea mult pentru a scăpa de o pedeapsă care oricum era inevitabilă. Nikki nu prea a înțeles lucrul ăsta. Sau poate că refuza să înțeleagă. Nikki a continuat să lupte. A continuat să reziste.

Sami și-a amintit că odată Nikki a fost bătută cu un bici. Pedeapsa a escaladat pentru că ea s-a împotrivit. A *ripostat*.

„Nikki a fugit și mama a prins-o“, a spus Sami. „A bătut-o până când n-a mai putut să meargă. Avea fundul o rană deschisă.“

Deși era cu patru ani mai mică, Sami și-a dat seama că, dacă-i cânta în strună lui Shelly, ar fi putut scăpa de unele violențe. N-o făcea des, pentru că-și iubea sora mai mare, dar uneori o pâra. La rândul ei, Nikki nu avea deplină încredere în Sami, dar nu și-a dorit niciodată ca ea să primească același tip de tratament ca și ea.

Într-adevăr, lui Shelly îi plăcea să se joace de-a favoritismele. De cele mai multe ori o alegea pe Sami.

I-a și schimbat numele în Sami Jo, după personajul jucat de Heather Locklear în serialul *Dynasty*. Mai târziu, Sami avea să se întrebe dacă nu cumva mama ei făcuse acest lucru ca s-o ascundă de Danny Long, tatăl ei biologic, despre care aflase că o căuta la vremea aceea, dar nu putea fi sigură.

— La naștere te-am botezat Sami Jo, a insistat Shelly din senin într-o după-amiază. Doar că nu ți-am spus așa până acum. De-acum o să-l folosim, așa cum trebuia s-o facem dintotdeauna.

În timp ce Nikki se bucura rareori de afecțiunea mamei sale, Sami și ratonul ei de pluș, Racoony, o primeau adeseori. Shelly obișnuia să organizeze petreceri fastuoase — prăjituri, cadouri, decorațiuni — pentru animalul de pluș pe care Danny i-l cumpărase lui Sami când apăruse în viața lor. Ani la rând, Shelly mergea chiar și până la Baskin-Robbins, în Aberdeen, pentru un tort cu înghețată; sau ajungea chiar să pună în scenă mici surprize, umplând jucăria cu șosete de sport ale soțului ei și cu tot felul de cârpe vechi și lăsând în preajmă o prăjitură mâncată pe jumătate, ca să-i arate lui Sami că micuța creatură fusese activă în timpul nopții.

„Mama putea fi foarte drăguță atunci când voia“, a spus Sami.

CAPITOLUL 12

Nikki nu putea fi sigură cât timp a ținut-o mama sa încuiată în dormitorul ei de la etaj, din Casa Louderback. Și nici nu-și putea aminti de ce îi aplicase acea pedeapsă. Nu existau încuietori la uși, așa că Shelly a folosit un cuțit de măcelărie înfipt în cadrul ușii, ca să-și țină fiica înăuntru. Era o tehnică pe care o folosea ori de câte ori voia ca vreuna dintre fetițe să stea într-un loc.

I-a spus lui Nikki că e urâtă și inutilă și că avea nevoie de timp ca să se gândească de ce era o fată atât de rea. Așa încât i s-a spus că va sta acolo o vreme.

— Atât cât va fi nevoie, i-a zis Shelly.

Nikki și-a amintit mai târziu că s-ar putea să fi fost pe toată durata verii.

„Am încetat să mai număr zilele“, a spus ea.

În realitate, o astfel de pedeapsă, închisă prima dată în cameră, apoi în debara, aproape că n-a deranjat-o. Debaraua era mică, fără aerisire și fără ferestre. După o vreme, totuși, chiar s-a bucurat de închisoare. O ținea departe de părinții ei.

Auzea cuțitul mișcându-se. Ușa se deschidea brusc. Devenea atentă, fără să se ferească. Doar își înfrunta mama cu hotărâre.

— Folosește asta, a lătrat Shelly, dându-i o găleată de plastic de la magazinul Home Depot, din Aberdeen.

Fata n-a trebuit s-o întrebe pentru ce.

În următoarele câteva săptămâni, Shelly a lăsat-o să iasă doar pentru a goli găleata. Nu i s-a permis s-o vadă pe Sami.

Shelly i-a spus lui Sami motivul exilului și importanța ordinului ei de interzicere a contactului.

— Sora ta e rea, a spus ea. Ai înțeles?

— Da, mamă, a mințit fata.

Sami își făcea griji pentru Nikki. Și ea fusese încuiată în camera ei, dar numai pentru o zi sau două.

De câteva ori, lui Sami i s-a permis să intre în cameră pentru a recupera găleata de toaletă a lui Nikki. O golea în baia de la parter, după care se grăbea înapoi, în timp ce mama ei stătea de pază la ușă.

De asemenea, a încercat să țină legătura aruncând mici conuri de pin în fereastra surorii sale, atunci când mama lor dormea în timpul zilei.

Nikki știa că era la închisoare. Însă a ajuns la concluzia că închisoarea avea avantajele ei. Scăpase de tiradele răutăcioase ale mamei sale. Nu trebuia să mai fie atentă la ceea ce face, doar ca să afle că oricum făcuse ceva greșit. Într-un fel, era liberă. Cea mai grozavă treabă era masiva colecție de cărți depozitată de mama ei în dulapul din dormitorul lui Nikki.

„În vara aceea am descoperit cât de mult îmi plăcea să citesc. Am devorat toate volumele cu Nancy Drew pe care le aveam, apoi am trecut la cărțile lui John Saul sau Dean Koontz, preferatele mamei. Era înnebunită după romanele horror. Avea cutii întregi de cărți broșate, pe care le-am citit din scoarță-n scoarță."

Când cățeaua familiei, Freckles, a făcut pui, Sami a anunțat-o pe Nikki aruncând un con de pin în fereastră.

— Sunt opt! a strigat ea șoptit.

— Vreau să-i văd, a spus Nikki, ducându-și apoi degetul la buze, ca să-i amintească să nu facă gălăgie.

Sami a dat din cap.

Freckles și puii ei erau o sursă de fericire temporară.

Nikki a trimis găleata jos cu două cordoane de halate de baie legate între ele, așa cum văzuse într-un film despre o evadare din închisoare. Sami a spălat-o bine și, când a fost sigură că mama lor nu vede, a trimis doi cățeluși sus, îngrozită că ar putea fi prinsă.

Nikki s-a jucat o vreme cu cățelușii, după care i-a coborât înapoi la sora ei.

*

În cele din urmă, Nikki a fost eliberată, dar n-a durat mult și mama lor a luat-o de la capăt. Așa era Shelly. Adormită. Apoi brusc plină de viață, în căutarea unei victime. Care era aproape întotdeauna Nikki.

De pe veranda acoperită, Sami se uita cum mama ei alerga după Nikki prin casă și apoi în bucătărie. Shelly țipa și îi spunea lui Nikki să stea locului ca să-și primească pedeapsa.

— Am să te bat de n-ai să știi ce-i cu tine!

Shelly a împins-o pe Nikki prin geamul ușii de la bucătărie. Cioburile au zburat peste tot, iar Nikki a scos un țipăt ca de animal

rănit. Shelly a dat drumul curelei cu care voia s-o bată și s-a grăbit să o ajute pe fiica ei, care sângera din cauza a zeci de tăieturi. Din tricoul și din pantalonii scurți plini de sânge îi atârnau o grămadă de cioburi. Nikki a început să plângă, însă nu a spus nimic. Intrase imediat în stare de șoc. Plângând și ea, Sami s-a repezit s-o ajute.

Privirea lui Sami a întâlnit ochii mamei sale. În acel moment, și-a permis să creadă că mama ei nu dorise să se întâmple așa ceva. Însă primul impuls al lui Shelly era întotdeauna o negare mascată sub formă de reproș.

— Uite ce m-ai obligat să fac, a spus Shelly.

O clipă mai târziu, văzând sângele curgând din trupul fiicei sale, Shelly și-a schimbat brusc tonul.

Și din gură au început să-i iasă niște cuvinte ciudate, ca într-o limbă necunoscută.

— Îmi pare rău.

În felul lor, scuzele erau la fel de șocante ca și sângele scurs de pe podeaua bucătăriei până în baie.

Sami și mama lor au condus-o pe Nikki în baie, unde Shelly a pregătit o cadă cu apă fierbinte. Nu clocotită, de data asta. Doar o baie caldă, binefăcătoare. Ușor, i-a dat jos hainele îmbibate de sânge și a ajutat-o pe Nikki să intre în cadă.

Apa s-a înroșit.

— Îmi pare rău, a zis ea din nou.

Fetele sperau că mamei lor îi părea *cu adevărat* rău. Poate că, până la urmă, își dădea seama că mersese prea departe? Poate mai exista speranță. De altfel, după acel incident, Shelly s-a purtat frumos cu Nikki. A scos-o în oraș la cină și a dus-o chiar la coafor, să-i aranjeze părul.

„Doar ea și cu mine“, și-a amintit Nikki mai târziu. „Mama nu mai făcuse niciodată așa ceva.“

Deși un copil, Sami știa că mama sa ar fi trebuit s-o ducă pe sora ei la spital, cu genul acela de tăieturi pe care sora ei le avea pe tot corpul.

„Dar nu putea“, a concluzionat Sami. „Mama n-ar fi putut explica tăieturile și toate vânătăile de pe corpul surorii mele. Amândouă aveam. Însă ale lui Nikki erau întotdeauna mai rele. Probabil că nu a

existat o perioadă de mai mulți ani în care să nu avem semne vizibile ale abuzurilor la care eram supuse.“

Și totuși, Shelly nu era complet împotriva ideii de a-și duce fetele la doctor ori de câte ori aveau nevoie de îngrijiri medicale.

Doar că uneori hotăra să rezolve problemele de una singură.

Fusese toată viața în preajma cadrelor medicale și chiar urmase câteva cursuri la Clark College, în Vancouver. Vorbea adesea despre dorința ei de a se întoarce la școală pentru a obține o diplomă de asistentă medicală, dar spunea că prioritatea era creșterea fiicelor sale, nu visurile și ambițiile ei. Avea în casă o grămadă de cărți de medicină și de acordarea primului ajutor, iar atunci când nu citea vreun roman de Stephen King sau Dean Koontz, stătea cu nasul în vreuna dintre cărțile de medicină.

David Knotek și-a amintit de momentul când soția lui a efectuat o intervenție chirurgicală pentru a-i îndepărta un chist mare de pe spate.

Shelly i-a turnat câteva pahare de whiskey ca să-l anestezieze, după care, cu un cuțit mic, i-a scos chistul. Simțea durerea, dar era sigur că Shelly știa ce face.

„N-a fost mare lucru. Tatăl ei obișnuia să-i taie negii de pe degete și chestii de genul ăsta“, și-a amintit el. „A făcut o incizie, chistul a ieșit și l-a tăiat pur și simplu. A fost în regulă.“

*

În ciuda amplorii și a frecvenței îngrozitoare a abuzurilor din familia Knotek, Lara Watson nu și-a auzit niciodată nepoatele spunând vreo vorbă rea despre mama lor. Niciodată nu au lăsat să se înțeleagă ceea ce li se întâmpla.

„Mama e ciudată“ era singurul comentariu din partea celor două fete.

Odată, Lara a venit în vizită pentru a sărbători ziua de naștere a lui Nikki. Era o seară toridă de vară, iar ea trebuia să doarmă în camera lui Nikki de la etajul al doilea, unde se aduna toată căldura. Dar când a încercat să deschidă ferestrele, a descoperit că toate erau bătute în cuie. Fetele i-au zis că mama lor făcuse asta, dintr-un motiv pe care niciuna dintre ele nu și-l amintea.

A doua zi dimineață, Lara a observat că ușile de la amândouă dormitoarele aveau un zăvor pe dinafară.

Le-a întrebat din nou pe fete despre ce e vorba, dar ele au ridicat din umeri, spunând că era o altă chestie de-ale mamei.

Shelly era *cu adevărat* ciudată.

CAPITOLUL 13

Pentru un băiat care jumătate din timp își făcea veacul pe străzile din Tacoma, venirea în Raymond avea și avantaje, și dezavantaje. Shane Watson era nepotul de frate al lui Shelly. Fratele ei, Paul, tot intra și ieșea din închisoare, așa că Shelly a pus ochii pe băiat, pasămite să-l ajute să iasă din acea situație imposibilă. Timp de câțiva ani, ea și Dave discutaseră dacă să-l ia sau nu la ei, ori chiar să-l adopte, dar el se împotrivise. Și așa se chinuia să țină pasul cu firea ei risipitoare.

Bineînțeles că Shelly l-a ignorat. Cam așa se descurca ea cu tot și cu toți cei care îi stăteau în cale. Ea avea întotdeauna dreptate, iar dacă nu erai de acord, însemna că ești ori tâmpit, ori laș, ori un egoist netrebnic.

Chiar dacă Shane era la câteva ore distanță, Shelly l-a copleșit cu o avalanșă de mesaje pline de iubire.

În octombrie 1985, când Shane avea zece ani, Shelly a semnat cu numele tuturor, după ce i-a scris: *N-ai fost plecat de multă vreme, dar noi toți îți ducem deja dorul. O să ne vedem cât de curând. Peste două weekenduri, cu siguranță. Te iubim foarte mult! Unchiul Dave îți transmite și el „Bună, băiete! Mi-e dor de tine!“*

În realitate, Shane nu avea unde să se ducă atunci când a ajuns la Raymond pe la mijlocul anului 1988. Tatăl lui, Paul Watson, fugise din Battle Ground la 15 ani, crezând că a lăsat o fată însărcinată. Fusese o alarmă falsă; totuși a rămas departe, pierzându-se într-o viață de infracțiuni și cu bande de motocicliști, întorcându-se doar pentru puțină vreme la 18 ani cu o iubită însărcinată, indigenă din Alaska. Shane s-a născut în iunie 1975. A dus o viață grea, de vagabond, înconjurat de violență și clanuri, cu un tată mereu pe drumuri și o mamă cu numeroase probleme, inclusiv abuz de stupefiante — însă Shane a reușit cumva să se descurce singur.

Sincer ori prefăcut, băiatul a adus în casa familiei Knotek speranță și o atitudine pozitivă. Nu fusese învins de viață. În mod sigur, pe stradă se descurca mai bine decât fetele Knotek — Nikki avea 14 ani, iar Sami 10, în timp ce el împlinise 13 —, dar era simpatic.

Shane era ca mulți dintre băieții din Raymond. Îi plăcea muzica heavy metal și Bon Jovi. Avea ochi negri și părul închis la culoare, ceea ce amintea de strămoșii lui indigeni. Fetelor li se părea drăguț, nu numai pentru că era băiatul cel nou, ci pentru că avea o personalitate amuzantă și caraghioasă, care atrăgea pe toată lumea. Surorile Knotek s-au atașat imediat de el. Pentru ele era mai mult un frate decât un văr. Mereu zâmbitor. Mereu pus pe glume. Shelly a depus cerere la Departamentul de Servicii Sociale și de Sănătate ca s-o ajute să-l întrețină. I-a cumpărat haine noi pentru școală și i-a amenajat un dormitor confortabil la subsol, cu așternuturi noi, și l-a ajutat să-și aranjeze cele câteva lucruri pe care le adusese cu el, ca să se simtă ca acasă.

Aproape imediat, a început să le spună lui Shelly și lui Dave „mamă și tată".

Shane era un copil prietenos, dar era și un băiat de oraș crescut în cartiere rău-famate. Nu vorbea prea mult despre viața lui de dinainte de Raymond. Odată, când familia a mers într-o excursie, el și fetele s-au culcat în saci de dormit, în spatele camionetei. A fost singura dată când vărul lor s-a deschis cu adevărat și le-a povestit cum a crescut cu un tată motociclist și o mamă dependentă de droguri. Era supărat de ceea ce i se întâmplase în Tacoma și de felul în care fusese plimbat de colo-colo, până când se mutase la familia Knotek. După ce ajunsese în Raymond, abia dacă mai auzise ceva despre vreun membru al familiei lui, în afară de bunicii materni și, bineînțeles, de Lara.

„Shane nu semăna deloc cu cei din familia lui. N-a avut niciodată probleme cu poliția ori cu drogurile. Deloc", a spus Nikki. „Niciodată nu mi-am făcut griji că va face aceleași greșeli ca părinții lui. Shane era bun."

La puțină vreme după sosirea nepotului ei, Shelly l-a pus la treabă, înșirându-i o listă care părea să nu se mai termine.

„Mama îl muncea până la epuizare", a mărturisit Nikki mai târziu. „Făcea totul. Nu de bunăvoie, la început, dar în cele din urmă a făcut tot ce i-a spus ea să facă."

Băiatul își petrecea cea mai mare parte a timpului făcând diverse treburi casnice. Dar își mai găsea vreme să meargă cu motocicleta prin pădure. Uneori o lua la plimbare și pe Sami, dar de cele mai multe ori confidenta lui era Nikki, care era doar cu câteva luni mai

mare decât el. Ea știa ce înseamnă să fii un outsider — și la școală, și acasă. Și, la fel ca Shane, știa prea bine ce rol juca mama ei în toate acestea.

Lui Shane îi era frică de Shelly. Asemenea fetelor, ar fi făcut orice ca să n-o enerveze. Aceasta a început să facă o fixație pentru el, încărcându-l cu tot mai multe treburi de făcut în jurul casei și în curte. Dacă lucrurile nu ieșeau cum voia ea, Shane plătea prețul. Obiectele din camera lui de la subsol au început să dispară. Perna. Pătura, apoi patul. I s-a spus să doarmă pe podea. La început s-a plâns, dar a învățat repede că obiecțiile nu făceau decât să înrăutățească pedepsele.

Apoi Shelly i-a luat și privilegiul de a face duș o dată la două săptămâni și l-a lăsat doar cu un rând de haine pentru școală. Așa că, din băiatul cel nou și grozav, Shane a devenit slinos, împuțit și ciudat.

*

La puțină vreme după ce Shane a venit să locuiască cu familia Knotek, Lara Watson a făcut o călătorie în nord. Asemenea vizite implicau întotdeauna un risc. Uneori ajungea încărcată cu cadouri și trebuia să lase totul în pragul ușii, deoarece nu era nimeni acasă — în ciuda aranjamentelor făcute pentru a stabili întâlnirea. Alteori își parca mașina și aștepta ore întregi până când fetele și mama lor se întorceau acasă cu niște scuze jalnice, cum că Shelly încurcase datele sau avusese de făcut un comision neașteptat în Aberdeen ori Olympia. De data aceasta însă, când a ajuns, Shelly, fetele și Shane erau acasă. În timp ce Shelly se uita la televizor, Lara a stat cu fetele în camerele lor de la etajul al doilea. Acolo totul părea minunat. Dormitoarele lui Nikki și Sami erau curate, ordonate și aerisite — cu totul altfel decât arăta camera lui Shelly pe când locuise în Battle Ground.

Lara era nerăbdătoare să vadă și dormitorul nepotului său. Cu Shelly apărută brusc în spatele ei, s-a aventurat pe treptele de lemn, spre subsol. La jumătatea drumului, Lara abia mai putea respira. Mirosul de motorină folosită pentru a încălzi casa veche era puternic, înțepător. Îi umplea plămânii și-i făcea ochii să lăcrimeze.

— Tocmai am umplut rezervorul cu motorină, a zis Shelly. Băiatul se va întoarce să rezolve problema.

Lara a intrat pe ușa scundă din sala cazanului și s-a îndreptat spre partea din față a subsolului, unde Shane dormea pe o saltea pusă direct pe podeaua de beton.

A făcut o piruetă. Confuză. Nu era posibil așa ceva.

— Unde e patul lui? a întrebat ea.

Shelly nu a răspuns.

Supărată, Lara s-a uitat la ea absolut consternată.

— Are nevoie de un pat, Shelly. Ce se întâmplă aici? Dacă nu ai bani... Lasă-mă să-ți dau eu.

Cealaltă stătea pur și simplu, fără să scoată o vorbă.

Lara s-a mai uitat o dată, cu atenție, prin încăpere.

— Îi trebuie și un dulap.

Shelly a inventat o scuză vagă cum că a fost foarte ocupată și nu prea a avut timp să-l aranjeze pe Shane, dar a luat banii.

La scurt timp după aceea, Lara a aflat că Shelly îi cumpărase, în sfârșit, un pat lui Shane. S-a întrebat dacă cealaltă s-ar fi gândit măcar la asta, dacă ea n-ar fi făcut scandal.

Sau dacă i-ar fi păsat.

CAPITOLUL 14

Nikki a văzut la televizor cum se comportau mamele. Cum își ascultau și alintau copiii cu vorbe și o mângâiere tandră. A observat și alte mame din oraș, felul în care interacționau cu copiii sau cu soții lor. Nu erau țipete și lovituri. Nu-și obligau copiii să facă lucruri ciudate, care nu erau doar dureroase din punct de vedere fizic, ci și umilitoare, în așa măsură încât nici nu puteau vorbi despre ele. Nikki *știa* că mama ei *nu* era normală. Când a venit Shane, cei doi au petrecut ore întregi vorbind despre cât de distrusă era aceasta.

Băiatul nu era nici pe departe la fel de iertător ca Nikki.

— O nenorocită, numai prostii are-n cap, a zis el.

— Știu, a recunoscut Nikki. Dar sunt momente când...

Shane a întrerupt-o brutal.

— Ce momente?

— ...când cred că ne iubește cu adevărat. Mă face să mă simt iubită și toată nebunia dispare pur și simplu.

— Nu ține mult, Nik, i-a amintit el. Apoi o ia de la capăt.

Fata i-a dat dreptate. Poate că pentru el era greu să înțeleagă ce vrea să spună. Ea chiar fusese iubită de mama ei. Fusese ceva trecător, dar spera din toată inima că se va întâmpla din nou.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse Shelly.

Peste ani, va încerca să-și găsească cuvintele care să-i facă pe ceilalți să înțeleagă cum de putuse să iubească o persoană abuzivă ca mama ei.

„Cred că, în copilărie, depindeam de ea. Fiind mama mea, nu cred că m-am gândit vreodată că aș avea altă opțiune decât să locuiesc cu ea. La maturitate fiind, mi-e ciudă că atunci n-am făcut nimic în această privință. Mama putea să fie afectuoasă și să spună cuvinte frumoase, dacă voia... mă abuza, pentru ca apoi, a doua zi, să mă îmbrățișeze și să-mi spună că eram copilul ei drag, că mă iubește bla-bla-bla... Cred că era ca orice altă relație abuzivă... persoana în cauză se simte prinsă în capcană, n-are unde să se ducă... e abuzată, dar apoi agresorul o atrage cu blândețea lui, iar persoana abuzată se liniștește, fără să se mai gândească prea bine la următoarea dată când va fi bătută etc., simțindu-se ușurată doar că abuzul a încetat (pentru

moment). Mama mea era o bombă cu ceas... Nu știam niciodată când va exploda. Totul putea fi minunat câteva zile, după care *bum*... Mi-am iubit mama pentru că nu știam că am de ales. Trebuia s-o iubesc."

*

Unele lucruri pe care Shelly îi obliga pe copii să le facă erau umilitoare, altele dureroase. Unele erau de-a dreptul ridicole. Era ca și cum îi testa, să vadă cât de departe putea merge. Shane fusese bătut și obligat să se bălăcească. Fusese făcut în fel și chip. Ca niște soldați dintr-un lagăr de prizonieri, el și Nikki și-au unit forțele, devenind conspiratori inseparabili.

Shelly avea o abilitate îngrijorător de pronunțată de a găsi noi modalități de a-i umili pe cei doi. Îi punea să-și dea jos hainele în sufragerie pentru prostii de care nimeni nu-și mai putea aduce aminte. Sami se uita cum sora și vărul ei erau obligați să danseze dansuri lente în pielea goală.

— Până vă spun eu să vă opriți, le zicea Shelly.

Sami se uita, dezgustată de priveliște. Și bucuroasă că nu era în locul lor. Era atât de pudică, încât abia dacă suporta să se dezbrace în costum de baie. Ceea ce li se întâmpla celor doi era mai mult decât umilitor.

Acesta fiind și motivul pentru care mama îi obliga pe cei doi copii mai mari să o facă.

Uneori era și Dave acolo, urmărind dansul.

„Tata stătea acolo pur și simplu", a spus Sami. „Sora mea și Shane plângeau întruna. Dar trebuiau s-o facă. Pe mama n-o puteai refuza."

Peste ani, Lara Watson va încerca să înțeleagă, să dea un sens ineditei fascinații a fiicei sale vitrege pentru nuditate. A apărut ca din senin. N-a reușit să stabilească o legătură de cauzalitate între copilăria lui Shelly și acel tip de comportament.

„Niciunul dintre copiii mei nu m-a văzut vreodată în chiloți și sutien", a spus Lara. „Aveam întotdeauna pe mine un halat. Nici tatăl lor nu umbla gol prin casă, nici nu înota astfel. Les le făcea duș băieților când mergeau cu cortul, dar niciodată lui Shelly."

Așa că n-avea idee de unde erau toate astea.

Poate se întâmplase ceva ciudat când mergea la bunica Anna. Posibil, dar puțin probabil.

„Cred că Shelly mi-ar fi spus. Chiar cred asta. Nu știu de unde-i toată nebunia asta.“

Pe de altă parte, viața lui Shelly cu mama ei biologică — înainte ca Sharon Watson să renunțe la copii și să se întoarcă în California — era oarecum un mister.

„Poate i s-a întâmplat ceva în perioada aceea? Nu știu. Sharon era alcoolică. Poate s-a întâmplat ceva cu ea. Nu cred că vom afla vreodată“, se gândea Lara.

În copilărie, Shelly era foarte rușinoasă, a spus Lara. Se îmbrăca în camera ei, cu ușa închisă. N-a făcut niciodată paradă prin Battle Ground în haine provocatoare. Nu era genul să facă așa ceva.

Așa cum bănuiau și copiii, în cazul ei, nuditatea era legată mai mult de putere decât de sexualitate. Sami a ajuns s-o înțeleagă ca pe o modalitate prin care mama ei își umilea victimele și le împiedica să fugă de ea. Goliciunea forțată era o componentă a bizarei și înjositoarei sale metode de a anula personalitatea cuiva.

Și capacitatea lor de a fugi.

CAPITOLUL 15

Era iarnă și soarele se ascunsese deja îndărătul brazilor ce înconjurau Casa Louderback din toate părțile. De streșinile pline cu frunze și ace de brad atârnau țurțuri. Zăpada scârțâia sub picioare. În casă, tensiunea plutea în aer încă din momentul când Nikki și Shane se întorseseră de la școală. Aproape întotdeauna te puteai aștepta la o ambuscadă când Shelly era acasă mâncând batoane Oh Henry!, uitându-se la televizor și ticluind un nou plan de a-i pedepsi pe copii pentru cine știe ce lucru.

Se simțea că urma să se întâmple ceva, ca un fel de energie ciudată care plutea în atmosferă, sufocându-i pe copii.

— Hainele jos! Acum! a strigat Shelly.

Nu asta.

Nu din nou.

De ce?

Uneori, Nikki și Shane se împotriveau pedepselor. Dar fără folos. Shelly se enerva și mai tare — iar să o enervezi pe Shelly, cu fața ei roșie și ochii ieșiți din orbite, era ca și cum ai fi provocat un monstru să-și anihileze victima. În majoritatea cazurilor, se supuneau pur și simplu. Așa cum Nikki nu-și putea aminti aproape niciodată ce anume făcuse ca s-o enerveze pe mama ei atât de tare, nu-și putea da seama de ce nici ea și, nici vărul ei nu se împotriveau cu adevărat.

„Trebuie să fi existat vreun motiv“, zicea ea, chinuindu-se mai târziu să găsească un motiv anume pentru care se legase de ei în ziua aceea. „Dar chiar nu-mi amintesc despre ce era vorba.“

Și-au dat jos hainele, gândindu-se că vor fi obligați să se bălăcească împreună, dar Dave nu era acasă în acel moment. Aproape întotdeauna el era cel care dirija bălăceala, stând în picioare în întuneric, mânuind furtunul și întărind ordinele foarte precise ale soției sale. Avea să fie o pedeapsă nouă, însă niciunul dintre ei nu știa despre ce ar putea fi vorba. Shelly le-a spus lui Nikki și lui Shane să se ducă într-un loc de pe dealul din spatele casei și să se așeze acolo, spate-n spate.

— Stați acolo până vă spun eu.

Apoi s-a întors în casă să se uite la televizor împreună cu Sami.

Shane tremura, înghețând de frig.

— M-am săturat de toată tâmpenia asta, Nikki, a spus el.

Fata, și ea la pielea goală și pe jumătate înghețată, a confirmat.

— Și eu.

Norișori de aburi calzi se ridicau din gura băiatului.

— Vreau să plec.

— Și eu, a spus Nikki.

Cu ochii ațintiți asupra casei, se întrebau dacă nu cumva Shelly își va face apariția cu furtunul, stropindu-i cu apă.

Ar fi fost în stare.

Ori poate chiar s-o pună pe Sami să facă asta. Sami era preferata, favorita lagărului de prizonieri care oscila între cele două lumi, pârându-i pe ceilalți pentru a-și atrage favoruri.

Și pentru a supraviețui.

Existau momente când Nikki și Shane mai găseau puterea să râdă de ceea ce le făcea Shelly, însă ziua aceea când înghețau pe dealul din spatele casei nu era unul dintre ele.

— E complet aiurea, a zis Shane. Chiar o urăsc pe mama ta.

— Și eu.

Asta nu pentru că Nikki îl aproba orbește pe Shane. Chiar își ura mama. O parte din ea credea totuși că, în ciuda felului în care Shelly se purta cu ei, era mai bine decât să n-ai deloc mamă. Shane nu avea altă familie. Nu înțelegea că era mai bine decât nimic?

Shelly s-a aplecat de câteva ori peste balustrada verandei, ca să se uite la adolescenții care tremurau spate în spate. Niciunul nu spunea nimic. Vorbitul nu i-ar fi schimbat planurile, dar o făcea întotdeauna să strângă șurubul oricărei pedepse pe care le-o aplica.

— E nebună, a zis Shane când a văzut-o intrând în casă.

Nikki nu putea să nu-i dea dreptate.

— Mda... Știu.

În timp ce stăteau acolo, s-au apucat să joace unul dintre jocurile lor preferate: s-o omorâm pe mama. Nu era un joc real, firește. Era doar un fel de răzbunare fictivă pe care și-o permiteau.

Ca momentul băii. Cu halatul mereu pe jumătate desfăcut, Shelly îi chema pe Shane și pe Nikki să pregătească o baie fierbinte.

— Pregătiți-mi o baie, le cerea ea, ori de câte ori avea chef.

Copiii se duceau în baie și dădeau drumul la apă. În timp ce Shane se uita, Nikki adăuga niște spumant. Mama ei nu avea o marcă preferată, așa încât lua orice găsea la magazin. Lavandă. Trandafir. Iasomie. Se așeza pe marginea căzii în timp ce se forma un munte de spumă și încerca apa. Temperatura trebuia să fie perfectă.

Fierbinte, dar nu prea.

Shane privea spuma ridicându-se și zâmbea.

— Ar trebui să aducem un radio, zicea el.

Nikki știa imediat unde voia să ajungă. Se uita la el și-i zâmbea.

Shane dădea din cap.

— Și să-l aruncăm în apă după ce intră ea în cadă.

— Bună idee, spunea Nikki.

Era mai în glumă, mai în serios. Era genul de poveste care-i apropia.

Când Shelly se întorcea, se opreau din vorbit. Ea își lăsa halatul să cadă pe podea și intra în cadă. Fantezia efemeră despre cum i-ar fi curmat viața electrocutând-o se spulbera. În ciuda a tot ce le făcuse, nu-i puteau face vreun rău.

Se întunecase de-a binelea când Shelly le-a spus în cele din urmă lui Nikki și Shane să intre în casă, la căldură.

— Sper că v-ați învățat lecția, le-a spus ea.

Ei au răspuns că da, deși nu aveau nici cea mai mică idee de ce se înfuriase atât de tare.

PARTEA III

CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ
KATHY

CAPITOLUL 16

În copilărie, locul preferat al lui Sami fusese întotdeauna Casa Louderback, din Old Willapa. Poziția ei izolată, la capătul drumului, o făcea să pară o destinație specială, ascunsă în pădure, înconjurată de brazi Douglas masivi și bătrâni care, în cele din urmă, aveau să cedeze în fața furiei drujbei unui tăietor de lemne.

La șase ani, Sami fusese doar doi ani la grădinița cu program redus, deoarece Shelly voia s-o țină acasă, ca să aibă companie în timp ce se uita la întreaga gamă de telenovele de la ABC TV. Legătura între mamă și fiică se crea pe canapea, în timp ce se uitau la seriale și mâncau sendvișuri cu ton și murături.

Nikki, pe de altă parte, nu avea amintiri așa frumoase de la Casa Louderback.

Avea nouă ani când s-au mutat acolo; și, chiar dacă fusese disciplinată de mama ei la celelalte locuințe unde stătuseră până atunci, totul se încadrase între niște limite pe care unii le-ar fi putut considera acceptabile. Însă ceea ce Shelly le-a oferit după mutarea în noul cămin a depășit orice imaginație. Dinamica s-a schimbat și ea, pe măsură ce alți oameni au venit să locuiască acolo.

Prima dată a venit Shane, apoi Kathy.

Kathy Loreno a apărut la început ca prietenă, apoi ca bonă. Era coafeza și prietena lui Shelly, femeia care fusese martor la cununia ei cu Dave. Avea o statură impunătoare, cu o înălțime de aproape 1,8 metri. Avea părul șaten și-l purta adesea despletit într-o cascadă de bucle, chiar dacă, la fel ca mulți alți stiliști, își schimba înfățișarea aproape în fiecare anotimp. Mai lung sau mai scurt. Ondulat. Drept. Ea însăși făcea haz de treaba asta și le împrumuta fetelor ondulatorul ei, ca să adopte și ele un stil nou.

Sami, întotdeauna cea mai dornică să fie acceptată și să placă, s-a atașat imediat de Kathy. „Kathy era autoritară. Așa credeau [Shane și Nikki]. Și aveau dreptate. Dar eu o iubeam. A fost ca o mamă pentru mine, în sensul bun al cuvântului. Înainte să locuiască la noi, obișnuia să ne viziteze și-mi făcea părul permanent, mie și prietenelor mele. Își aducea instrumentele și ne aranja părul. Era grozavă.“

Pe copiii mai mari îi deranja faptul că mai apăruse o persoană care le conducea viața. La început, Nikki și Shane n-o puteau suporta pe Kathy, chiar dacă nu era neapărat vina ei. Rolul de a doua mamă îi fusese impus. Însă ei nu aveau nevoie de o a doua mamă sau de bonă.

La Crăciunul din 1988, Shelly, pe atunci în vârstă de 34 de ani, era însărcinată cu al treilea copil, ceea ce sporea și mai mult magia sărbătorii. Nikki, Sami și Shane împărtășeau bucuria sosirii unui nou membru al familiei. Ceea ce însă niciunul dintre ei nu știa era planul lui Shelly de a impune încă un cap de familie.

— Kathy se mută la noi, a anunțat ea.

Afirmația a picat ca din senin — și nu numai pentru copii. Dave știa că Shelly era prietenă bună cu coafeza sa — dar să locuiască la ei? Era o surpriză absolută.

— De ce se mută aici? a întrebat el.

— Familia ei nu o vrea, a spus Shelly. Are nevoie de un loc unde să stea. În plus, o să mă ajute cu bebelușul. Ca o moașă.

Dave nu s-a opus, chiar dacă ar fi vrut. Încercase să se împotrivească mutării lui Shane, dar tatăl acestuia era din nou la închisoare și băiatul avea nevoie de un mediu stabil, dacă mai exista vreo speranță de a pune capăt cercului vicios al infracționalității. Vedea că Shelly luase deja o hotărâre și că oricum nu-i păsa de părerea lui.

Shelly și Dave au mutat patul dublu și comoda lui Kathy în spațiul liber dintre camerele lui Nikki și Sami de la etajul al doilea. Au decorat pereții cu câteva dintre lucrurile lui Kathy și i-au aranjat coșul cu gheme și alte chestii pe care le adusese cu ea. Femeia avea 30 de ani și era șomeră, fiind recent disponibilizată de la salon, așa încât era foarte recunoscătoare să locuiască cu niște prieteni atât de buni.

În ochii copiilor, Shelly părea să o salveze de o viață pe care femeia nu și-o mai dorea, iar ea părea să n-aibă nimic împotrivă. Îi era mai degrabă recunoscătoare. La început, Shelly i-a spus că nu era nevoie să lucreze și că ei aveau să aibă grijă de ea.

— Trebuie să stai cu noi, Kathy, a spus ea. Va fi foarte distractiv. În plus, chiar am nevoie de tine.

Însă adevăratul motiv era altul.

Shelly chiar avea nevoie de Kathy. La început, i-a spus că pentru vizitele la doctor, apoi pentru nou-născut. Apoi toți cei patru copii

obraznici aveau nevoie de judecata ei sănătoasă și de ajutor. Kathy a părut să facă față provocării.

Nikki o privea pe intrusă cu scepticism și îngrijorare, examinând-o pe autoritara prietenă/coafeză a mamei sale. A observat relația ce se contura între cele două. Kathy o diviniza pe Shelly. Se agăța de fiecare vorbă a ei. O ridicase pe un piedestal, deasupra tuturor, ca pe o zeitate. Kathy părea să adopte această atitudine.

— Nimeni nu muncește mai mult decât mama voastră, insista Kathy. Nu știu de ce voi, fetelor, și Shane nu puteți face mai mult ca s-o ajutați.

Dacă auzea vreo impertinență la adresa lui Shelly, Kathy îl lua pe vinovat deoparte.

— Te auzi ce spui? șuiera ea. Nu fi așa obraznic.

Probabil pentru că avea o poziție privilegiată în raport cu mama lor, Sami a adorat-o pe Kathy din prima clipă. În schimb, Nikki și Shane o considerau o băgăcioasă arogantă care nu urmărea altceva decât să le facă viața și mai amară spunându-le ce să facă. Era ca și cum ar fi avut două mame. Bineînțeles că Shelly o informase pe Kathy în legătură cu cei doi copii mai mari: Nikki era sfidătoare, iar Shane incorigibil.

„Nu se purta urât cu noi, copiii“, și-a amintit Nikki. „A apărut într-o casă în care mama zbiera întruna la noi. A crezut că suntem pur și simplu niște copii îngrozitori. Mereu aveam probleme. Shane mai fuma din când în când, iar o dată a fost prins cu marijuana. Kathy a crezut că e un copil rău.“

Iar dacă Kathy nu știa mare lucru despre copiii familiei Knotek, ei știau și mai puține despre ea.

CAPITOLUL 17

Mama lui Kathy Loreno, Kaye Thomas, era o femeie remarcabilă, cu apetență pentru căsătoriile de scurtă durată. Părinții ei o crescuseră în North Hollywood, California, unde tatăl său lucra pentru NBC. Mama ei și-a luat o slujbă la Lockheed, ca să-și întrețină familia în timpul războiului. Când a crescut, Kaye s-a angajat vânzătoare la un magazin de produse cosmetice de lux din Hollywood. A avut o viață grea, ascunsă în spatele unei note de strălucire.

Fiica cea mică a lui Kaye, Kelly, și-o amintea pe mama ei ca pe o femeie nefericită care zâmbea rar, dar care muncea din greu și căreia îi plăcea să citească. În 1952 a avut primul copil, un băiat. Aveau să urmeze încă trei, dintre care două fete — Kathy și Kelly.

Când s-a născut, în vara anului 1958, Kathy avea cei mai frumoși ochi albaștri, ca două mărgele azurii. Și părul blond. Semăna cu mama ei, care prin anii 1930 apăruse într-o reclamă pentru pâinea Langendorf.

Soții au venit și-au plecat, în timp ce familia se muta dintr-un loc în altul — Lompoc, Moorpark, Simi Valley. Kelly s-a născut la patru ani după Kathy; a urmat un frate. Chiar dacă banii nu ajungeau întotdeauna, copiii au crescut mai ales în cartiere ale clasei de mijloc, locuri unde tații lucrau ca instalatori sau tipografi, iar mamele erau casnice. Vara, copiii ieșeau la joacă și nu se întorceau acasă până la cină. Kathy și Kelly au împărțit întotdeauna dormitoarele, două paturi separate de o noptieră. Păpușile Barbie și hainele confecționate de mama lor erau împrăștiate peste tot. Aproape în fiecare seară, înainte de culcare, citeau povești din cărțile pe care mama lor le avea de când era mică. Existau și drame, firește. Care o găseau întotdeauna pe Kaye. Dar copiii erau fericiți.

După ce tatăl vitreg al lui Kathy a murit, mama ei a cumpărat o rulotă și i-a dus pe copii prin toată California, ceea ce a devenit sursa unor amintiri de neșters. Kathy făcea genți din blugi vechi, iar cele două surori le umpleau cu snackuri, se urcau apoi pe acoperișul rulotei și stăteau acolo ore întregi, uitându-se pe drum și vorbind despre viață. Lui Kathy îi plăcea de băiatul de vizavi, dar erau doar prieteni. Ea trăia doar pentru aparițiile lunare ale cărților din

colecțiile Harlequin și Silhouette. Le cumpăra pe toate și le devora înainte de începutul următoarei luni. Îi plăcea la nebunie și muzica country, mai ales Dolly Parton și Gatlin Brothers.

Când Kathy avea aproape 18 ani, Kaye le-a spus copiilor că vor merge într-o vacanță în nord, spre South Bend, Washington. După zile întregi pe drum și nopți petrecute prin Motel 6 — copiii visând să petreacă măcar o noapte la un hotel Howard Johnson cu piscină —, au ajuns în Pacific County, Washington.

„Era o vară cenușie și întunecată", și-a amintit Kelly. „Tipică pentru zona de coastă a statului Washington."

La puțin timp după acea vacanță, Kaye a renunțat la slujba ei de bucătar la un restaurant Thousand Oaks Steakhouse și i-a anunțat cu solemnitate pe cei trei copii rămași acasă:

— Ne mutăm în Washington!

A fost un șoc. Nimănui nu i-a plăcut ideea. Stăteau într-o casă mare, cu chirie, pe un colț de parcelă din Simi Valley. Avea patru dormitoare și șase nuci — o sursă importantă de venit pentru familie în perioada Crăciunului. Era un cămin din orice punct de vedere, mai ales pentru o familie în care tații veneau și plecau.

Nu știau câtuși de puțin ce-i așteaptă, dar toți știau ce lăsau în urmă.

Sora mai mică, Kelly, nu înțelegea de ce trebuiau să se mute în Washington. Kaye nu prea avea bani. Și nici slujbă. Cu toate acestea, în vara anului 1977 și-a dus copiii în South Bend. La 19 ani, Kathy tocmai urma niște cursuri de cosmetică, așa că și-a transferat creditele din Simi Valley la o școală de profil din Aberdeen. S-au mutat într-o casă mică, din lemn, de la începutul secolului, pentru care au plătit ceva mai mult de 25 000 de dolari.

Kaye nu lucra, iar după ce a cumpărat casa le rămăseseră foarte puțini bani.

„Nu reușeam să înțeleg ce era în capul mamei", a spus Kelly cu năduf. „Cum o să ne descurcăm?"

Kathy și-a continuat studiile la școala de cosmetică și și-a găsit un loc de muncă la un salon local. Totuși era greu să-ți faci o clientelă într-un loc ca Pacific County. Cei mai mulți dintre clienții stiliștilor erau prieteni de-ai lor. Iar majoritatea prietenilor erau relații vechi.

Ținutul nu avea o populație prea mare, dar pentru un nou-venit era greu de pătruns. Iar pentru Kathy, o fată amabilă, dar destul de timidă, era aproape imposibil.

*

Dintre fetele lui Kaye Thomas, Kelly era cea mai puternică. De departe. Spre deosebire de sora ei mai mare, știa mai bine ce voia de la viață. În primul rând, voia să plece din South Bend. Și să meargă la facultate. Și mai voia o căsnicie fericită și împlinită.

Kathy, pe de altă parte, se împotmolise. Avea și ea visuri, dar nu știa cum să și le îndeplinească.

„Mama profita de Kathy, care încerca mereu să facă oricui pe plac", și-a amintit Kelly. „Când a început să lucreze la salon, ea și mama aveau un singur cont. Pe atunci avea și mama serviciu, dar cecul lui Kathy plătea facturile."

Când Kelly, care nu a condus până la 21 de ani, avea nevoie să meargă undeva cu mașina, o ducea Kathy. Se bucura, firește; doar că nu se gândea de ce sora ei era așa liberă. Și întotdeauna amabilă.

Când era mai tânără, Kathy avea adeseori grijă de copii pe gratis, dacă știa o familie mai săracă. Odată s-a plâns unei vecine că familia ei nu avea destui bani pentru sărbători, așa că la ușa lor a apărut un grup de oameni amabili cu cadouri. Kaye s-a cam rușinat, dar, în realitate, chiar n-aveau bani. Kathy a strâns cureaua și i-a luat de Crăciun un „inel al mamei". Când femeia a împlinit 45 de ani, tot Kathy a organizat pentru ea o petrecere-surpriză.

Era o persoană care dădea totul.

Mulți ani mai târziu, când Kathy s-a dus s-o viziteze pe Kelly în Seattle, ca să-l vadă pe Neil Diamond în concert, cele două au trecut pe lângă un cerșetor de lângă arenă și Kathy a băgat imediat mâna în geantă ca să scoată niște bani.

„M-am gândit atunci că sora mea nu s-ar fi descurcat niciodată aici", a zis Kelly mai târziu, referindu-se la viața în marele oraș. „Este prea drăguță."

Când tatăl lor a murit într-un accident de muncă în timpul filmărilor pentru o emisiune TV, Kathy și fratele ei au primit bani în urma unui proces de omor din culpă. Kathy ar fi vrut mai mult decât orice să-și cumpere o mașină nouă, un Camaro sau un Trans Am, dar

la îndemnul unui membru al familiei, Kathy a renunțat la mașina visurilor sale și a investit banii într-o casă, nu departe de cea a mamei sale.

Era independentă și lucra la salonul din Aberdeen.

Își construia o viață.

Nu a durat mult.

Oricât s-a străduit, Kathy n-a reușit să atingă volumul de lucrări pe care le cereau proprietarii de la ea. Așa că și-a pierdut slujba și a căzut în depresie. Nimic nu mergea cum trebuie. A început să aibă probleme financiare, așa încât a rămas fără casă, fiind nevoită să se întoarcă la mama ei. O uimitoare și tristă răsturnare de situație. Nu după multe vreme, mama ei i-a spus că ar trebui să înceapă să plătească chirie. Făcuse atât de multe pentru ea, dar acum rolurile se inversaseră. Nu mai avea niciun ban. Avea însă o prietenă foarte bună. Îi fusese chiar martor la nuntă.

Numele ei era Shelly Knotek.

CAPITOLUL 18

Să aibă un copil al lui și toată bucuria așteptării unui asemenea eveniment a fost singurul moment din căsnicia cu Shelly când Dave Knotek a fost cu adevărat fericit. Cu toate acestea, cu Kathy și Shane deja mutați la ei, un nou-născut însemna o gură în plus de hrănit. Bărbatul a simțit presiunea asupra lui ca unic întreținător al familiei și a muncit mai mult ca oricând. Shane făcea parte din familie și, chiar dacă mai avea, când și când, nevoie de câte un ghiont în privința treburilor din jurul casei, Dave îl considera un copil bun. Pe de altă parte, Kathy era acolo să ajute cu sarcina și cu controalele prenatale și să țină pasul cu tratamentele lui Shelly împotriva cancerului. Chiar dacă n-a spus nimănui în perioada aceea, Dave s-a gândit că era un lucru extraordinar că soția lui rămăsese însărcinată, cu toată chimioterapia pe care o făcea. Copilul? O minune incontestabilă.

Când Shelly a considerat că era timpul să meargă la spitalul din Olympia, i-a spus lui Dave că prietena ei Kathy avea să o ducă cu mașina.

Era prima dată când Dave auzea de un asemenea plan.

— Nu te duc eu? a întrebat Dave.

— Nu, a spus ea. Tu vii în urma noastră.

Dave a rămas cu gura căscată.

— Serios?

— Doar m-ai auzit, Dave.

Însă atunci când s-a născut, în prima săptămână din iunie 1989, Tori Knotek a fost luată prima dată în brațe de tatăl ei, nu de Kathy. Era toată înfășată și cu pielea oarecum pământie, dar era cel mai frumos copilaș pe care-l văzuse vreodată. Avea ochi albaștri și un păr blond pufos.

„N-am să uit niciodată momentul ăla“, a spus el. „A deschis ochii, iar eu am fost primul lucru pe care l-a văzut în viața ei.“

Tori, zicea Shelly, s-a născut prematur și avea plămânii subdezvoltați. Dave a crezut la acea vreme că prezența lui Kathy alături de ei era o mană cerească. Se îndoia că Shelly ar fi putut găsi un ajutor mai bun.

La puțină vreme după ce s-au întors acasă, Shelly i-a anunțat în mod dramatic că Tori încetase să mai respire, însă reușise s-o resusciteze. A doua zi, ea și Kathy au dus-o pe Tori înapoi la spital, unde a stat aproape o săptămână sub supraveghere medicală.

„Nu știu dacă Shell a salvat-o sau nu“, a spus Dave mai târziu. „Dar așa a zis.“

Pentru o vreme, în ciuda dramei, lucrurile păreau să se fi îmbunătățit. Shelly, care avea la vremea aceea în jur de 35 de ani, părea să se desfete cu teama că i s-ar putea întâmpla ceva bebelușului. Chiar dacă Tori nu se născuse prematur, Shelly le-a spus lui Nikki și Sami că nașterea cu o săptămână mai devreme îi cauzase surorii lor o problemă la inimă, care trebuia monitorizată. A fost trimisă acasă într-un pat special, cu echipament de monitorizare cardiacă.

În fiecare noapte, după ce fetele mergeau la culcare, erau trezite de sunete de alarmă și de panica de rigoare, la parter. Se grăbeau să coboare și o găseau pe mama lor legănând copilul cu o sclipire de teroare în ochi.

— E bine? o întreba Sami, îngrijorată pentru surioara ei.

— Acum e bine. Bine, zicea Shelly, legănând copilul înainte și înapoi.

Shelly era calmul din ochiul unei furtuni îngrozitoare, hrănindu-se din preocuparea și îngrijorarea fetelor ei mai mari și făcând tot posibilul ca să le liniștească.

Odată, Nikki a coborât scările și și-a găsit mama ținând o pernă pe fața lui Tori.

— E bine acum, a spus Shelly ridicând privirea de la copil, cu o expresie de uimire.

Alarmele nu se declanșaseră încă.

Nikki ajunsese prea devreme.

Mai târziu, fata și-a amintit momentul când mama ei venise la ea în cameră, când era mică, și crezuse că-i pusese o pernă pe față.

Oare le făcuse asta tuturor?

După cele întâmplate, Nikki și Sami au supravegheat-o în permanență pe surioara lor. Nimeni nu vorbea despre ceea ce bănuiau ele că s-a întâmplat. Nimeni nu voia s-o provoace pe Shelly. Părea interesată de bebeluș, dar în mod superficial. Pe măsură ce treceau săptămânile, Kathy și surorile mai mari au început să-i preia sarcinile.

Shelly s-a întors la televizorul ei, în fața căruia stătea până noaptea târziu.

Dave, pe de altă parte, considera că Shelly era cea mai bună mamă din lume.

„Se purta minunat cu bebelușii“, a spus el mai târziu. „Chiar era cea mai bună mamă.“

Lui Shelly îi plăcea să-și îmbăieze și să-și îmbrace fetele când erau mici și să se mândrească cu ele. Părea să o bucure atenția de care avea parte ca mamă de bebeluș. Dar pe măsură ce fetele creșteau, lucrurile legate de ele o preocupau din ce în ce mai puțin. A trecut de la una la alta, până când a început să se concentreze tot timpul asupra lui Tori, zi de zi.

Mulți ani mai târziu, tatăl lui Sami, Danny, a venit s-o vadă și i-a spus ceva care i-a modificat percepția asupra felului în care mama ei avea grijă de bebeluși. Era cu totul altceva decât ceea ce auzise de la Dave Knotek.

„Întotdeauna am crezut că e mai bună cu bebelușii decât cu copiii, mai ales pe măsură ce noi creșteam“, spunea ea despre mama ei, ca pe urmă să se îndoiască și de asta. „Tatăl meu biologic mi-a spus c-o vedea pe mama sărind de pe canapea și repezindu-se la leagăn să mă ia. Voia să pară că mă ținuse în brațe tot timpul. Dar nu era adevărat. El știa că stătusem în leagăn toată ziua. Scutece murdare. Sticle de lapte peste tot. Iar iritațiile de la scutece erau îngrozitoare.“

Deoarece avusese mereu atâtea de ascuns, Shelly devenise expertă în păstrarea aparențelor. Era o abilitate care o ajuta să-și țină cele mai întunecate secrete departe de familie.

Și de autorități.

CAPITOLUL 19

Copiii erau adunați în jurul lui Sami, sărbătorita, cu lumânări albe pâlpâitoare pe un tort roz. Lui Shelly îi plăcea să facă spectacol din sărbători și ocazii speciale. Zilele de naștere erau cele mai importante. Nu conta dacă banii erau puțini sau lipseau cu desăvârșire; găsea ea o modalitate să adune grămezi de cadouri și să umple frigiderul cu bunătăți. Sami se agita încântată de muntele de daruri îngrămădite în fața ei pe masa de picnic de pe verandă. Shelly i-a oferit fiicei sale o Popple, o jucărie de pluș pe care toate fetele și-o doriseră în anul acela. Kathy i-a dat un lănțișor de aur cu un pandantiv în formă de inimioară. Sami a fost superîncântată și l-a pus la gât imediat. Era o bijuterie adevărată și încă una specială, deoarece persoana care i-o dăruise era specială pentru ea.

Toată lumea se distra de minune, când dintr-odată atmosfera s-a întunecat din cauza unei întrebări puse de mama ei.

— Care e cadoul tău preferat?

Sami a rânjit cu gura până la urechi și și-a atins lănțișorul.

— Al lui Kathy. Îmi place lănțișorul foarte mult! Nu e drăguț?

— Ba da, a zis Shelly.

Mai târziu, după ce plecase toată lumea, Shelly a luat o curea și i-a dat sărbătoritei o mamă de bătaie.

— Pramatie nerecunoscătoare! Eu am organizat petrecerea. Eu ți-am invitat prietenii! Datorită mie ai avut toate astea. Ți-am cumpărat lucruri frumoase. Lănțișorul de la Kathy nici măcar nu-i nou! Doar o chestie pe care o avea printre lucruri!

Cu lacrimi în ochi și dureri pe unde fusese lovită, Sami a învățat o lecție importantă — cadoul preferat trebuia să fie întotdeauna acela pe care i-l dădea mama ei.

*

Lara Watson se descurcase foarte bine în viață, lucrând în domeniul medical și specializându-se în îngrijirea persoanelor în vârstă — o moștenire din perioada când trăise în Battle Ground, ca soție a lui Les Watson. Divorțată deja de mai mult de doi ani, locuia în Vancouver,

într-o căsuță de pe NW Cherry Street, când a primit un telefon de la foarte tulburata și de acum inconfundabila Shelly Knotek.

— E confirmat, a spus Shelly. Limfom non-Hodgkin.

Vestea a cutremurat-o pe femeie. A început să plângă. În ciuda tuturor neînțelegerilor, Shelly făcea parte din familie. Mai era și mamă, cu copii mici care depindeau de ea. I se rupea sufletul.

Shelly i-a spus că făcea tratament, dar boala era foarte, foarte gravă.

După câteva zile a sunat-o din nou. De data asta i-a spus că doctorii se înșelaseră. Nu era limfom, ci un cancer la hipofiză.

Lara nu mai auzise niciodată de așa ceva. S-a întrebat cum de putuseră doctorii să facă o asemenea greșeală, schimbând diagnosticul în mijlocul planului de tratament.

„Nu prea înțelegeam“, a spus ea mai târziu. „Și doar lucram în domeniul medical.“

A întrebat-o pe Shelly despre tratament.

— E destul de rău, a spus ea. Nu sunt sigură cât mai am de trăit. Am să mă duc la un medic specialist.

Larei i-a trecut prin minte că, dacă Shelly nu va supraviețui, va fi chemată să își crească nepoatele. Ceea ce nu o deranja, deoarece le iubea foarte mult.

S-a oferit să meargă în Raymond s-o ajute, dar Shelly i-a spus că are deja un ajutor.

— Prietena mea Kathy e aici.

— Care Kathy? a întrebat Lara.

— Coafeza mea, a spus Shelly. Prietena mea cea mai bună. Se poartă minunat cu fetele. Poate să aibă grijă de ele cât sunt la tratament.

Lara era puțin nedumerită, dar n-a insistat. La naiba cu cancerul — pe Shelly n-o puteai presa.

În următoarele săptămâni, Kathy a fost cea care a sunat-o pe Lara, spunându-i că Shelly face progrese și că fetele sunt foarte bine.

„Kathy a fost absolut minunată“, și-a amintit Lara. „Chiar de la început. O, Doamne, era grozavă! Binecuvântată să-i fie inima pentru tot ce-a făcut. De câte ori sunam, ea răspundea la telefon.“

— Shelly e foarte obosită, i-a spus o dată Kathy. Eu pregătesc cina și mă ocup de casă. Copiii își fac temele. Fac tot ce pot.

Totuși, apăreau semne că prietenia lor începea să scârțâie. Altă dată când Lara a vorbit cu Nikki, a auzit țipete în fundal.

— Ce se întâmplă acolo, Nikki?

— O, e mama — iar e supărată pe Kathy.

*

Tratamentele lui Shelly pentru cancer au durat foarte mult. Mult prea mult. Lara Watson devenea din ce în ce mai suspicioasă. Le spunea oncologilor cu care lucra despre simptomele fetei sale și despre tratamentul cam vag pe care-l urma, la sfatul Dumnezeu știe cui, iar aceștia nu înțelegeau nici ei mare lucru.

Într-o zi, a sunat-o Shelly și Lara a insistat. Pe un ton pe care nu-l mai folosise niciodată.

— Știi ceva, Shelly? Sunt sătulă de prostia asta cu cancerul.

Shelly a început să țipe.

— Am vorbit cu niște doctori și credem că minți din nou.

Shelly i-a trântit telefonul în nas.

Câteva minute mai târziu a sunat Kathy.

— Ai supărat-o rău pe Shelly, a zis ea.

— Kathy, astea-s tâmpenii. Cancerul nu-i chiar așa.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Vă păcălește.

Ulterior, a intrat și Dave pe fir.

— Ce fel de mamă ești tu, Lara? Shelly se luptă pentru viața ei. Chiar nu te interesează deloc?

Lara știa că Dave lua de bun orice îi spunea soția lui. Avea nevoie de dovezi.

— Dave, ai dus-o tu la doctor?

— Da.

Lara a insistat.

— Ai intrat efectiv înăuntru? Știi bine că doctorii insistă asupra acestui lucru. Familia e o parte foarte importantă a tratamentului.

— Nu, a spus el. Shell e prea mândră. M-a pus s-o aștept afară.

— Deci n-ai fost niciodată acolo în timp ce i se puneau perfuziile?

— Nu, dar ăsta nu-i un motiv ca s-o acuzi că minte, Lara!

Dar femeia nu s-a lăsat.

— Unde anume obișnuiești să aștepți? În mașină?

Dave a încercat să rămână ferm.

— În sala de așteptare. Toată ziua.

— Toată ziua, a repetat Lara.

— Mda... Opt ore.

— Nu durează opt ore, a spus Lara. Ai primit vreodată vreo factură de la compania de asigurări?

Dave i-a spus că Shelly lua corespondența, însă nu văzuse nicio factură. Dar asta nu însemna nimic. Adevărul era că Dave nu putea fi convins. I-a închis Larei telefonul în nas.

„A fost acolo, în sala de așteptare“, a spus Lara mai târziu. „Nu mă îndoiesc de lucrul ăsta. Dave nu e mincinos. Probabil că ea ieșea pe ușa din spate și mergea la film ori să ia masa. Nu știu sigur. E doar o bănuială.“

CAPITOLUL 20

Cu Kathy în viața lor, dinamica din Casa Louderback continua să se schimbe. Încet. Cu pași de melc. Kathy nu părea să înțeleagă cu adevărat jocul lui Shelly. Era singură, înstrăinată de cea mai mare parte a familiei și nu avea niciun ban al ei. Kathy era mare. Îndrăzneață. Amuzantă. Jucase *softball* într-o ligă locală. Mergea la biserică cu regularitate. Era genul de lider care aduna toate fetele în jurul ei, făcându-le să râdă cu povești din zilele când fusese coafeză la salonul din Aberdeen. După ce s-a mutat la familia Knotek, Kathy a început să dispară. Personalitatea a început să i se estompeze văzând cu ochii. Se ofilea pur și simplu.

Până când tot ce voia Shelly a devenit prioritar.

Da!

Imediat!

O să mai curăț o dată!

Firea optimistă a lui Kathy a dispărut. Oricât de mult ar fi muncit, Shelly nu era mulțumită. Nu era niciodată de ajuns că avea grijă de bebeluș, făcea curat și pregătea cina. Întotdeauna când făcea ceva ce nu-i plăcea lui Shelly, aceasta apuca orice-i venea la mână — o ustensilă de bucătărie, un cablu electric, o carte de pe măsuța de cafea — și o lovea. *Tare*. Kathy plângea, iar uneori o amenința că pleacă. În cele din urmă, Shelly îi spunea că era doar din vina ei.

— Tu m-ai forțat să fac asta, îi spunea. Nu mă obliga s-o fac din nou. Vreau să mă pot baza pe tine. Nu mă contrazice. Fă doar ce ți-am spus să faci.

Kathy își cerea scuze și promitea să nu mai facă aceeași greșeală.

Atunci Shelly o îmbrățișa și-i dădea o grămadă de pastile.

Copiii se uitau, întrebându-se ce se întâmplă.

Shane și Nikki vorbeau despre asta.

— Mama ta-i ciudată, iar Kathy e o idioată că o suportă, a spus Shane.

Nikki era de acord, dar mai știa și că, de bine, de rău, faptul că o avea pe Kathy în preajmă o mai liniștea puțin. Era o ușurare, dar și un motiv de tristețe. Nimeni nu merita să fie tratat așa cum făcea mama ei cu Kathy sau cu oricare dintre ei.

Apoi abuzurile au început să se înrăutățească.

Odată, Kathy și Shelly s-au luat efectiv la bătaie, ducând apoi cearta afară, pe ușa de la bucătărie, spre deal. Chiar dacă Shelly era încă însărcinată cu Tori, iar Kathy mult mai masivă, tot cea din urmă lua bătaie. Shelly a apucat-o de păr, iar Kathy a început să țipe. Apoi Shelly a împins-o cu putere și Kathy a căzut la pământ. Atunci Shelly a început s-o lovească cu picioarele în abdomen, iar Kathy s-a rostogolit pe panta dealului.

Kathy a strigat că îi pare rău pentru orice făcuse de o înfuriase atât de tare pe Shelly.

Și a promis să nu mai facă niciodată așa ceva.

Nevenindu-i să creadă, Nikki a urmărit lupta de la fereastra dormitorului ei. O mai văzuse pe mama ei țipând la Kathy, umilind-o sau jucându-se cu mintea ei, dar era prima dată când o atacase fizic. Fetei nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

Dar asta era realitatea.

Altă dată, Shane și fetele au urmărit din sufragerie un schimb de replici între cele două. Shelly își încrucișase mâinile la piept și scutura din cap.

Kathy spunea că nu e vinovată.

— N-am făcut așa ceva, insista ea, negând acuzația lui Shelly.

Aceasta părea îngrijorată.

— Nu-ți amintești c-ai făcut-o, Kathy, a corectat-o. Vrei să spui că nu-ți amintești.

Kathy și-a privit acuzatoarea în ochi.

— Nu am făcut-o.

Shelly a dat din nou din cap și s-a uitat la ea cu milă. Copiii o văzuseră pe Shelly în acțiune de un milion de ori. Avea un stil de a distorsiona realitatea într-un asemenea hal, încât erau momente când nu mai știau ce să creadă.

— Kathy, a repetat ea, știi că te iubesc.

Kathy s-a înmuiat și a început să plângă.

— Da. Știu. Și eu te iubesc.

— Atunci trebuie să mă crezi când îți spun. Ai început să umbli noaptea ca o somnambulă. Sunt foarte îngrijorată.

— Dar nu-mi amintesc nimic.

— Da. Normal că nu-ți amintești.

Asta însemna s-o înțelegi pe Shelly cu adevărat.

— Aș fi știut.

— Kathy, azi-dimineață am găsit plăcinta cu lămâie și bezea sub patul tău.

Cealaltă părea confuză.

— N-am pus-o eu acolo.

— Vrei să spui că nu-ți amintești s-o fi pus acolo. Nici copiii n-au făcut-o. — Și-a plimbat privirea peste audiență. — Ați făcut voi așa ceva?

Nikki a recunoscut una dintre loviturile preferate ale mamei sale — manipularea simțului realității. I se întâmplase și ei.

— Nu, au răspuns ei.

Era mai bine să nu atragă atenția mamei asupra lor. Dar Nikki o văzuse pe Shelly strecurând plăcinta sub patul lui Kathy. O văzuse și ascunzând — apoi descoperind — ambalaje de bomboane.

Shelly și-a îndreptat din nou atenția spre cea mai bună prietenă a ei.

— Ascultă, Kathy. Nu slăbești pentru că mănânci prea mult ziua, iar acum mă tem că faci același lucru și în somn.

Cealaltă era confuză, dar hotărâtă.

— Ba nu.

Shelly a insistat și, în următoarele câteva săptămâni, a continuat să descopere mâncare pe jumătate consumată ascunsă sub patul lui Kathy sau în spațiul dintre camerele lui Nikki și Sami. Odată, a pus-o și pe Nikki să ascundă mâncare sub patul lui Kathy, ca s-o poată informa a doua zi dimineață că „mânca în somn“ și că „mânca noaptea toată mâncarea din casă“.

— Azi-noapte te-am auzit la frigider, i-a spus Shelly lui Kathy în timpul unei alte confruntări având aparența unei intervenții. Mănânci ca o scroafă în toiul nopții. Trebuie să încetezi!

— Îmi pare rău, a spus Kathy. Mă străduiesc.

Deși erau mici, cu timpul, fetele și Shane și-au dat seama că abilitatea lui Kathy de a-i ține piept mamei lor se diminua din ce în ce mai mult. Cum se întâmplase și cu Dave. Și, desigur, cu ei.

*

Nikki vedea teama din ochii lui Kathy atunci când mama ei o admonesta.

— Azi-noapte, i-a spus Shelly, ai umblat goală, în somn, prin camera lui Shane. El mi-a spus.

Kathy părea speriată.

— N-am făcut așa ceva, Shell.

— Ba da. Te-a *văzut*, Kathy. Știu că-l vrei, dar asta trebuie să înceteze. Nu vreau asemenea chestii în casa mea.

Femeia a făcut un pas în spate. Șocată de acuzație. Shelly sugera că ea, o femeie la treizeci și ceva de ani, voia să facă sex cu un adolescent minor.

— N-aș face niciodată așa ceva. Pe cuvânt. Îți jur.

Shelly se uita la ea cu milă.

— Nu știi ce faci, Kathy. Chiar nu știi. Stai aici.

Și s-a dus să-l aducă pe Shane.

— Spune-i, i-a zis ea.

Shane părea foarte speriat, în timp ce-i confirma povestea.

— Ai fost. Azi-noapte, Kathy. Te-am văzut.

Femeia a început să plângă. Părea confuză în timp ce ținea piept acuzațiilor.

— Nu cred. Vă înșelați amândoi.

Shane a rămas ferm.

— Ba da, a insistat el. Te-am văzut. Am văzut tot.

Kathy a fugit în camera ei cu ochii în lacrimi.

Mai târziu, Shane i-a spus lui Nikki că toată povestea era o minciună.

— Kathy n-a venit goală în camera mea, a zis el. Dar a trebuit să spun ce voia mama ta.

Nikki înțelegea. Făcuse și ea așa ceva. Doi împotriva unuia era tactica de atac preferată a lui Shelly. De obicei erau Shelly și Dave. Uneori le obliga pe fete la acest chin. Alteori îl folosea pe Shane — mai ales când era vorba despre Kathy.

— Mama ta e o perversă, Nik, a spus el.

— E psihopată, confirma Nikki.

— Crede că toată lumea e atât de tâmpită încât să-i creadă toate prostiile.

— Kathy o crede.

— Eu nu cred nimic din ce spune ea.

— Nici eu. Cum deschide gura, cum scoate o minciună.

Orice ar fi spus, niciunul dintre ei nu avea tupeul să-i zică ceva în față. Făceau tot ce le cerea ea. Amândoi știau bine de ce o făceau. Trebuiau să supraviețuiască. Dacă s-ar fi împotrivit, ar fi fost dezbrăcați la piele și forțați să se bălăcească ori să fie bătuți cu un cablu electric. Ori li s-ar fi aplicat cine știe ce alte pedepse pe care Shelly le inventa în fiecare zi. Teama de necunoscut îi ținea în frâu.

— Mda… facem ce ne zice ea, dar n-o credem, a spus Shane. Dacă ar ști, ar lua-o razna.

*

Kathy făcuse ceva ce-o enervase pe Shelly — deși Nikki nu-și amintea ce anume, la fel cum nici copiii nu reușeau să-și dea seama ce anume făcuseră ca să-și merite pedepsele —, iar Shelly îi dăduse un picior în spate din capul scărilor, prăvălind-o de-a dura. Femeia zăcea grămadă la pământ, în timp ce Shelly o blestema pentru că fusese proastă și neîndemânatică. Copiii învățaseră de mult să nu scoată o vorbă; a atrage atenția asupra oricărui lucru pe care îl făcea mama lor nu făcea decât să-i transforme în noi ținte.

Shelly a început să-i retragă lui Kathy privilegiile. Fusese „foarte rea și trebuia învățată să se descurce cu mai puțin“. Asta însemna să nu mai aibă multe dintre lucrurile pe care și le adusese când venise în Casa Louderback. Chestiile personale i-au fost confiscate, începând cu fotografiile, discurile de muzică country și materialele pentru tricotat. Apoi a început să-i ia majoritatea hainelor, lăsându-i o singură pereche de chiloți, un sutien și o rochie largă, hawaiiană.

Câteva zile mai târziu a dispărut și rochia.

După aceea a dispărut și lenjeria intimă. Kathy era nevoită să facă treabă prin casă dezbrăcată. I s-a spus că va trebui să ceară permisiunea să folosească toaleta. Nu mai putea face nici baie fără aprobarea lui Shelly. Cu timpul, a fost nevoită s-o facă afară, cu un furtun de grădină.

S-o vadă pe Kathy goală și să n-o mai bage în seamă a devenit o obișnuință în familia Knotek. Copiii se uitau la televizor în timp ce femeia făcea cine știe ce treabă ordonată de Shelly. Nici măcar nu se uitau la ea, darămite să-i mai și zică vreo vorbă.

Uneori, mama lor o încuia pe Kathy în dulap, ca pedeapsă pentru vreo vină necunoscută. Sami o auzea pe mama ei șoptind cuvinte liniștitoare prin ușă, în timp ce Kathy gemea înăuntru.

— O să fie bine, zicea ea.

Kathy murmura ceva de neînțeles de cealaltă parte a ușii.

— Nu e bine să te rănești, Kathy. N-o să las pe nimeni s-o facă. Te iubesc, Kathy. Ești în siguranță cu mine.

Sami se îndepărta, întrebându-se cum era posibil ca mama ei s-o pedepsească pe Kathy atât de aspru și apoi să se prefacă, spunându-i că va fi mereu aproape, ca s-o salveze de orice rău.

Așa le făcea tuturor. Cu abuzurile concentrate deocamdată asupra lui Kathy, ceva o alina pe Sami. Era fericită că pedepsele cădeau pe capul femeii și nu se abăteau asupra fraților ei. O parte din ea se simțea recunoscătoare că femeia nu pleca. Dacă ar fi plecat, Sami știa că frații ei ar redeveni țintele favorite ale mamei lor.

Sami o vedea pe Kathy ca pe o femeie puternică. Era mai mare decât mama ei. Și deșteaptă.

„M-am tot gândit că era femeie în toată firea. Avea mașină. Nu era mama ei. Nici copil. Dac-ar fi vrut, ar fi putut pleca“, reflecta Sami peste ani. „Eu nu puteam înțelege totul. Eram doar un copil. Însă mi-am spus de multe ori: «Ce-i cu tine? Ar trebui să pleci!»“

Nikki simțea la fel.

— Ceva nu-i în regulă cu ea, îi spunea lui Shane. Ar trebui să plece pur și simplu.

Și totuși, „în toată perioada aia cu Kathy“, și-a amintit Nikki, „eu n-am mai încasat-o deloc. Părea să mă ignore o vreme“.

Pauza de abuzuri asupra copiilor familiei Knotek a venit la pachet cu un preț mare. Trăiau într-o lume în care să te uiți în altă parte însemna să fii la adăpost de mama, dar și să accepți niște lucruri care te vor bântui pentru totdeauna.

*

Shelly nu avea nicio milă și, cu timpul, i-a obligat pe copii să participe la unele dintre pedepsele pe care le ticluia pentru Kathy. Nikki și Sami o plesneau cu benzi de cauciuc la insistențele mamei lor, în timp ce femeia cobora scările ca să-și facă treaba. Era slabă și nu se mișca destul de repede pentru Shelly.

— Pe ea! striga Shelly de jos.

Sami, care tremura și era prea speriată ca să ignore ordinul mamei sale, făcea ce avea de făcut.

Totuși, Shane executa cele mai multe dintre ordinele lui Shelly.

Când Shelly îi spunea s-o înghiontească ori s-o lovească pe Kathy, el o făcea. Nu cu plăcere, dar o făcea, știind cât de repede s-ar fi putut întoarce Shelly împotriva lui. Dacă n-ar fi făcut ce voia ea, ar fi fost obligat să se bălăcească, ori ar fi ajuns să fie lipit, gol, cu bandă adezivă de perete, ori pedepsit să doarmă pe podeaua de ciment fără haine sau pătură. O mai făcea și din alt motiv. Oricât ar fi urât-o pentru chestiile la care-l supunea și pentru cum îi trata pe cei din jurul lui, mătușa lui, Shelly, era ființa cea mai apropiată de o mamă pe care o avea.

Voia să-i facă pe plac, s-o mențină de partea lui. Deci făcea ce voia și când voia ea.

„Lui Kathy îi era frică de Shane“, și-a amintit Sami. „Îl vedea ca pe o sursă a durerii provocate la cererea mamei. O lovea cu palmele. Cu picioarele. O făcea pentru că îl obliga ea.“

Shelly folosea toate resursele posibile ca să-și atingă scopurile.

Odată, când Kathy fugea în sus pe scări ca să scape de Shane, ea a apărut și a prins-o în brațe, ca s-o protejeze, devenind dintr-odată apărătoarea ei, nu călăul.

Altă dată, Kathy dispăruse și toată lumea din casă o căuta. Înăuntru. Pe afară.

— Trebuie să fie pe undeva, a zis Shelly.

Nimeni nu reușea să o găsească, până când Sami a descoperit-o gemând în dulapul mamei sale.

S-a dovedit apoi că Shelly o ascunsese acolo. Sami a auzit-o vorbind cu Kathy.

— O să fie bine, o alina Shelly. Sunt aici ca să te protejez. Ești în siguranță cu mine, Kathy. Îți promit. Nimeni n-o să te rănească. Nici Shane. Niciunul dintre ei.

Kathy plângea și se agăța de ea, recunoscătoare pentru intervenție.

„Mama se prefăcuse toată ziua că nu știe unde e Kathy. Dar știa. Ea o făcuse să stea în dulapul ăla ore întregi. Cică pentru a o feri de Shane. Dar nu era adevărat. Asta ca s-o facă să creadă că e de partea ei. În realitate, nu era“, a spus Sami.

Sami a eliberat-o pe Kathy din dulap.

Și nu pentru ultima oară.

Uneori, când aveau musafiri, Shelly o băga pe Kathy în dulap până când plecau. Nu conta cât de mult dura. Ore întregi. Iar Kathy stătea prăbușită pe podea, așteptând răbdătoare o geană de lumină.

*

Kathy a început să slăbească. Pielea îi era învinețită și zgâriată. Lucrările dentare nu mai țineau. Iar părul, pe care-l purta lung și era așa frumos, fusese ciopârțit de foarfeca turbată a lui Shelly. Nikki se gândea la cum se uita femeia la ei când erau abuzați. Simțea un nod în gât când Kathy se uita la *ea* cu milă.

Milă.

Kathy, care devenise ținta nevoii mamei lor de a face rău și de a umili, se uita la copii cu milă.

Femeia refuza orice ajutor din partea copiilor. Știa că, încercând s-o ajute — să o salveze —, deveneau următoarele victime ale părinților lor.

— Mi-aș dori să mă puteți ajuta, a zis Kathy odată. Dar știu că nu puteți.

Nu era ca și cum Kathy s-ar fi sacrificat ca să-i salveze pe ei, se gândea Nikki. Doar știa că, în realitate, situația era fără speranță.

Pentru ea.

„Mă enerva când Kathy ne spunea ce să facem“, a zis Nikki peste ani. „Uneori chiar nu-mi plăcea de ea. Era o pacoste pentru noi, copiii. Mama îi dădea toată puterea și o făcea să se simtă necesară și importantă. Niciunui adolescent nu-i place să-l conducă un străin. Dar atunci am văzut cum era ea cu adevărat. O persoană foarte bună.“

CAPITOLUL 21

Chiar dacă soții Knotek ar fi avut bani pentru o vacanță în altă parte, era puțin probabil ca vreo activitate să aibă mai mult succes decât o excursie cu cortul în statul Washington. Dave crescuse în pădurile dese și veșnic verzi de pe coastele abrupte din Pacific Northwest. Shelly la fel. Pădurile din jurul Pacific County și din apropierea Grays Harbor County erau de un verde-închis, umede și învăluite în nuanțe cenușii. Culori reci, desigur, dar frumoase. Umpleau mașina cu scaune de camping, genți frigorifice și cortul și se pregăteau pentru călătoria spre locul de campare preferat, din Westport.

Nu prea era loc în Toyota maro a familiei Knotek, cu Dave, Shelly, Shane și fetele, așa că biata Kathy mergea în portbagaj. Chiar dacă ar fi fost loc, Kathy tot în portbagaj ar fi stat, pentru că acolo îi stabiliseră locul Shelly și Dave. În mod ciudat, femeia nu s-a împotrivit.

„Nu-mi amintesc discuții în privința asta, a spus Sami mai târziu. „Nu-mi amintesc să se fi plâns. Mama zicea doar: «Mergem în excursie cu cortul, Kathy. Treci în portbagaj».“

După un an de la venirea ei, Kathy ocupa în familie un loc ciudat, de servitoare. Participa la ieșirile lor cu cortul, dar nu întru totul. Rămânea deoparte când copiii frigeau bezele sau hotdogi. Nu stătea cu Shelly și Dave când își beau cafeaua dimineața, ori berea, la sfârșitul zilei. Aducea proviziile. Monta cortul.

„Nu auzeai decât «Kathy, ia asta!» sau «Kathy, fă aia!» Lucruri de genul ăsta.Venea cu noi doar ca să facă tot felul de chestii pentru mama, dar nu participa efectiv la excursie. Făcea ce i se spunea să facă“, și-a amintit Sami. „La vremea aceea nu părea ciudat. Eram copii. Pur și simplu credeam că așa trebuia să fie.“

În prima noapte, în loc să doarmă împreună cu ceilalți în cort, Kathy dormea sub mașină.

Pentru noaptea următoare, Shelly a ticluit un alt plan în privința locului de dormit al lui Kathy.

„Ar fi amuzant să dormi în portbagaj, Kathy!“ și-a amintit Nikki că a spus mama ei — și și-a ajutat prietena să intre în el, după care a

închis parțial capacul.

„Mi-o amintesc pe mama râzând apoi. Dimineața următoare [Kathy] s-a trezit și a căzut din portbagaj. Destul de urât.“

*

Shelly era leneșă, fără doar și poate. Nimeni în afară de Kathy nu ar fi spus altceva. Lăsa vasele grămadă pe oriunde trecea. Uneori, resturile de mâncare formau o crustă atât de tare, încât farfuriile se lipeau între ele. Și hainele de spălat se adunau într-o grămadă imensă, până când nimeni nu mai avea nimic curat de îmbrăcat.

Odată Shelly le-a spus fetelor că are ceva de făcut în ziua aceea, așa încât trebuiau să meargă la spălătorie.

— Luați-o și pe Kathy, a spus ea. N-o putem lăsa acasă singură toată ziua.

Fetele au urcat sacii plini cu rufe murdare în mașină, iar Kathy s-a băgat în portbagaj.

Pe vremea aceea era deja slăbită, iar Sami și-a dat seama că nu se va mai face bine. Era clar că se ducea de râpă, chiar dacă Shelly susținea contrariul.

După ce au ajuns la spălătorie și au umplut vreo șase mașini de spălat, Sami s-a tot dus să vadă ce face Kathy. Vorbea cu ea prin capacul închis de la portbagaj, deoarece Shelly le avertizase pe fete să n-o lase cu niciun chip să iasă afară.

— Cum te simți? a întrebat Sami.

— Bine, a zis Kathy. Cum merge cu spălatul?

— Foarte bine, Kathy.

— Cum e vremea?

— Plăcută. Foarte plăcută.

Sami s-a dus înapoi în spălătorie, deoarece se simțea rău, dar după puțină vreme s-a întors la mașină.

— Acum sunt în uscător, a zis ea. Nu mai durează mult.

— Nicio problemă, a răspuns Kathy, cu vocea înăbușită de capacul portbagajului. Vorbim în curând.

Așa se desfășurau conversațiile. Relaxat. Fără confruntări. Kathy nu lovea cu pumnii, luptându-se să iasă. Nu încerca să lovească cu piciorul vreun far. Nu se plângea că e întuneric înăuntru, ori cald, ori

incomod. Se conforma. Calmă. Așteptând până ajungeau acasă pentru a putea ieși și să facă alte lucruri ca s-o ajute pe Shelly.

Însă chiar dacă nu se împotrivea să călătorească în portbagaj, să lucreze prin casă goală și să înghită Dumnezeu știe ce pastile i se dădeau, Shelly tot găsea motive să intensifice abuzurile.

Pur și simplu pentru că putea.

Odată, fetele au privit oripilate cum Kathy stătea pe verandă cu un castron pe cap, în timp ce Shelly mânuia niște foarfeci de tuns, ciopârțind părul lung și ondulat cu care coafeza își făcea reclamă pe vremuri. Lacrimile îi șiroiau pe față. În tăcere. Părul se aduna grămadă, ca un cuib, pe verandă.

— Fetelor! le-a strigat Shelly după ce i-a ciopârțit părul femeii. Ia uitați, noua coafură a lui Kathy! Nu e cel mai drăguț bob pe care l-ați văzut vreodată?

Era greu să te uiți la ea fără să-ți trădezi adevărata părere. Nu era nimic drăguț în ce făcuse mama lor. Era, se gândea Nikki, cea mai oribilă coafură pe care o văzuse în viața ei. Atât de urâtă, încât trebuie să fi fost intenționată.

— O, da, a zis Nikki. Îmi place mult. Arată așa drăguț!

Sami simțea că i se face rău. Dar a aprobat și ea.

— E așa drăguță, Kathy!

Dacă ar fi spus orice altceva, știau prea bine că ar fi însemnat un dezastru. Pentru Kathy. Sau pentru ele. Cu mama lor nu știai niciodată la ce să te aștepți. Poate că lui Shelly îi venise ideea acelei tunsori urâte de la coafura umilitoare pe care i-o făcuse cândva bunica Anna, prin care voia să-i dea o lecție mamei sale vitrege, Lara: „N-ai cum s-o piepteni ca lumea, așa că am tuns-o!“

Ca și Lara, Nikki a învățat să-și țină gura. Toată lumea a intrat în casă.

— De ce-a lăsat-o Kathy pe mama să-i facă tâmpenia aia? a întrebat Nikki după ce mama lor s-a îndepărtat.

Sami nu știa. Părerea lui Shane, pe de altă parte, era clară.

— Mama ta e nebună de legat, a spus el. De-aia. Lui Kathy îi e o frică de moarte de ea. Ca și nouă, de altfel.

CAPITOLUL 22

Probabil că era din cauza pastilelor. Kathy fusese o persoană normală până să se mute acolo. Avea opinii în legătură cu ceea ce se întâmpla în lume. Avea o identitate. Nu era un sac de box, mulțumindu-se să se legene de la o lovitură la alta.

Shane și Nikki erau hotărâți să înțeleagă ce se întâmpla cu ea. S-au strecurat în camera mamei lor când ea era plecată, iar Kathy era ocupată cu treburile ei.

— Hai să vedem ce-i dă mama lui Kathy să mănânce, a zis Shane.

Shelly avea un depozit de flacoane cu pastile în partea de sus a dulapului ei și pe noptiera de lângă pat. Bufetul cu medicamente de la parter era și el o veritabilă farmacie, cu zeci de cutii de medicamente pe bază de rețetă, inclusiv Lorazepam, Nitroquick, Atenolol, Altace și Paxil.

Năucitor.

Multe erau medicamente de care niciunul dintre ei nu mai auzise vreodată, prescrise de doctori din tot ținutul și cumpărate de la diferite farmacii din Raymond, South Bend și Aberdeen.

Cel mai ușor de recunoscut era Prozacul, cu capsulele lui verde cu alb.

— Din ăsta-i dă lui Kathy tot timpul, a zis Nikki.

Shane a băgat o pastilă în gură și a înghițit-o.

„Îmi amintesc că la vreo 20 de minute după aceea era praf, ca beat“, a spus Nikki mai târziu.

Era clar că Shelly o droga pe Kathy.

Unii s-au întrebat mai târziu dacă nu cumva îl droga și pe Shane ori pe fetele ei, din când în când.

*

Legătura între Nikki și Shane a devenit tot mai strânsă. Erau atrași unul de altul din cauza abuzurilor pe care le îndurau împreună și ca urmare a faptului că erau izolați cumva de Sami prin repetatele vorbe grele, umilințe și pedepse dureroase pe care le primeau. Doar venirea lui Kathy le oferise puțină ușurare.

Așa încât conspirau așa cum fac toți adolescenții, închipuindu-și cum ar putea pune capăt suferințelor și scăpa lumea de Shelly.

— Beciul, a spus Shane odată. Ar trebui s-o închidem acolo.

— Ori în pod? a sugerat Nikki. Oriunde, doar să nu poată scăpa.

— Mda... Dar pe bune — de ce-o fi mama ta așa nebună?

— De unde să știu eu? a spus fata ridicând din umeri.

Shane a rămas puțin pe gânduri.

— Da. Unii sunt așa pur și simplu. Știi, am de gând s-o șterg de aici.

— Și eu.

— Pe bune, chiar am să plec.

Nikki și-ar fi dorit să aibă curajul să facă ce spunea Shane, dar ceva o ținea legată de casa aceea. Se pricepea la vorbe, dar nu reușea să-și pună ideile în practică.

Shane, pe de altă parte, a încercat de câteva ori.

Ori de câte ori făcea o încercare, Nikki își spunea că e un lucru bun și adânc înrădăcinat în sufletul lui, chiar dacă mama ei le îngrămădea pe toate în mașină ca să-l caute pe fugar. N-a încetat nicio clipă să spere că băiatul va reuși în cele din urmă.

Shane avea motive întemeiate să vrea să scape din casa mătușii sale.

Shelly părea să inventeze mereu noi metode de a-l răni.

Odată, a luat banda adezivă din bufetul din bucătărie și unguentul antiinflamator Icy Hot din dulăpiorul cu medicamente din baie. Era cea mai recentă întruchipare a pedepselor, care începuseră cu bătăi și apoi evoluaseră, devenind din ce în ce mai bizare. L-a pus să se dezbrace și i-a legat mâinile și picioarele, sub ochii fetelor. El a protestat, dar nu s-a luptat cu ea. N-a opus rezistență.

Apoi femeia l-a pus la colț, lângă ușa de la intrare, și i-a uns penisul cu Icy Hot, în timp ce el urla de durere.

— Să nu mai faci asta niciodată, i-a zis.

Peste ani, nimeni nu și-a mai amintit ce făcuse adolescentul ca să merite o asemenea pedeapsă. Era versiunea mamei lor de a pune un copil la colț. Shane se simțea umilit și era supărat pe Shelly, dar a lăsat-o să-și facă damblaua.

*

Mama și sora ei mai mare plecaseră la magazin, lăsând-o pe Sami în grija lui Shane, care făcuse ceva ce o supărase foarte tare pe Shelly.

Așa că l-a pus să se dezbrace, l-a legat cu bandă adezivă și l-a băgat în colțul de la ușa din față.

— Ai grijă să stea nemișcat, i-a spus lui Sami înainte de a pleca.

În clipa când a auzit mașina pornind, Sami a făcut ce făcea întotdeauna — ce făceau *toți* — oricând pleca mama lor de acasă.

S-a dus în baie.

Shelly nu-i lăsa niciodată pe copii să folosească toaleta fără permisiunea ei, și numai cu ușa larg deschisă. De cele mai multe ori, Shelly se așeza lângă copii când își făceau nevoile, urmărindu-i ca și când ar fi efectuat un experiment științific.

Când Sami a terminat și s-a întors la ușă, Shane dispăruse.

Panicată, s-a uitat peste tot în jurul casei și în grădină, dar nici urmă de el. Era foarte supărată pe el pentru că fugise. Era supărată pentru că știa că mama lor avea să le urce pe toate în mașină și să pornească în căutarea lui Shane, zi și noapte. Oricât era nevoie. În astfel de cazuri, Shelly era necruțătoare. Îi plăcea să vâneze. Nu s-ar fi oprit până nu-l găsea. Nu conta dacă a doua zi trebuiau să meargă la școală și vânătoarea ținea până la trei dimineața.

Se întunecase deja, când Sami l-a descoperit pe Shane în magazia unui vecin.

— Trebuie să vii acasă, Shane, a spus Sami. Mama e furioasă. Știi c-o să te găsească.

Când băiatul s-a întors în casă, Shelly n-a scos o vorbă. Era gol și înghețat. Și plângea.

S-a uitat doar urât la el.

— Îmi pare sincer rău, mamă, a zis el. Promit să nu mai fac.

În cele din urmă, femeia a deschis gura, întrebându-l ce-a fost în capul lui. Tonul îi era dintr-odată dulce, reconfortant. Ca și cum ar fi găsit un pisoi rătăcit și-l lua ca să-i ofere un cămin.

— Te iubim, Shane, a spus ea. Să nu ne mai sperii în halul ăsta. Nu înțeleg de ce vrei să ne părăsești.

Altă dată, când familia era plecată la Wild Waves Theme & Water Park, la nord de Tacoma, Shane a fugit din nou. Shelly a întrerupt imediat excursia și a pornit la vânătoare. Nikki și Sami cunoșteau procedura și inima li s-a făcut grea, ca de plumb. Urmau să piardă distracția de la parcul acvatic, iar mama lor avea să-l caute până va da de el.

Au căutat două zile. Prima dată, în cartierul Tillicum, unde trăise Shane înainte de a veni să locuiască cu ei în Raymond. Au căutat în fiecare căsuță dărăpănată. După fiecare garaj în ruină. Au răscolit fiecare magazin din uriașul Tacoma Mall. Fără succes.

Shelly a oprit chiar și la o clarvăzătoare din Tacoma ca să vadă dacă știe unde se dusese băiatul.

— Mamă, a spus Nikki, pregătindu-se să încaseze o palmă peste față, nu vrea să stea cu noi. Lasă-l să plece.

Shelly a ignorat-o și a continuat să scruteze împrejurimile.

În tot acest timp, Nikki se ruga să nu-l găsească niciodată.

Te rog, Doamne, ajută-l pe Shane să scape. Mama e malefică. Trebuie să plece. Ca să fie în siguranță.

Se pare însă că Dumnezeu nu i-a auzit rugăciunile. După câteva ore de căutare, a doua zi, Shelly și-a găsit nepotul cel îndărătnic și l-a ademenit înapoi în mașină, cu vorbe care pentru el însemnau mai mult decât orice.

I-a spus cât de mult îl iubește.

Vorbe despre care el trebuia deja să știe că sunt mincinoase.

— Chiar ne-ai speriat, Shane, i-a zis ea cu o voce catifelată și cu o atitudine ce mima îngrijorarea. Să nu mai faci niciodată așa ceva. O să mă faci să mor de grijă. Și pe fete la fel. Noi te iubim.

CAPITOLUL 23

După ce Shelly a luat hotărârea că Tori și leagănul nu mai puteau rămâne în dormitorul ei de la etajul întâi, i-a cerut lui Kathy să renunțe la spațiul dintre camerele lui Nikki și Sami.

— Am o cămăruță confortabilă pentru tine, la parter.

În acel moment, majoritatea lucrurilor personale ale femeii, precum mobila de dormitor și hainele pe care le adusese când se mutase, dispăruseră. Kathy nu s-a plâns; se pare că uitase cum să-și susțină cauza. Era întru totul sub papucul lui Shelly.

„Confortabilă“ s-a dovedit a fi un termen impropriu. Noua cameră era la dreapta, sub scară: camera cazanului, de cealaltă parte a subsolului rece unde dormea Shane. Acel spațiu de 1,5 pe 2,5 metri avea podeaua din beton și pereți nefinisați, cu fierăria la vedere. Era plin de nisip și, chiar și vara, foarte friguros. Spațiul era atât de strâmt, încât cu greu încăpea o saltea.

Kathy părea puțin tristă că va fi nevoită să trăiască acolo, dar nu s-a plâns. A acceptat pentru că Shelly i-a spus că va fi în avantajul lui Tori.

— O să-ți placă acolo jos, Kathy.

Lui Sami, în schimb, nu-i plăcea. Îi venea rău când se gândea că femeia era nevoită să stea la subsol, în locul acela îngrozitor. La puțină vreme după mutarea lui Kathy, Sami a găsit cutiile cu lucrurile ei, despre care mama ei spusese că le dăduse, pentru că femeia făcuse ceva ce ei nu-i convenise. Fata a dus câteva postere jos și le-a lipit pe pereți. Kathy a intrat în panică în momentul când și-a dat seama ce făcea Sami.

— Nu face asta, a spus Kathy.

— E în regulă.

— Nu, a insistat ea. Te rog, nu.

Sami nu i-a dat atenție.

— O să facem locul ăsta mai drăguț. Mai bun pentru tine.

Kathy era îngrozită.

— Sami, te rog, a implorat-o ea. Oprește-te.

Sami nu putea să-i înțeleagă spaima. Știa că mamei sale s-ar putea să nu-i placă, dar era camera lui Kathy, care mirosea urât și arăta

oribil. Voia s-o facă mai drăguță. Nu grozavă. Doar mai bună.

Însă Kathy o cunoștea pe Shelly mai bine decât propria ei fiică.

Când Shelly a văzut ce făcuse Sami, a țipat la femeie și a rupt posterele de pe pereți. Când a găsit-o pe Sami, i-a spus că e un copil îngrozitor și că trebuia să-și vadă de treburile ei.

— Să nu mai faci așa ceva niciodată, a avertizat-o.

*

Târziu, într-o noapte, la câteva zile după un îngheț și dezgheț în urma unei ninsori, Kathy a făcut ceva ce a înfuriat-o pe Shelly. *Foarte tare*. Așa cum Nikki și Sami n-o mai văzuseră niciodată. Cele două fete s-au ghemuit împreună și au urmărit de la fereastra lui Nikki cum părinții lor i-au ordonat lui Kathy să urce delușorul din spatele casei. Shane a apărut și el să se uite. Kathy era goală și înghețata. Era greu de anticipat, la început, ce anume o aștepta. Nikki și Sami au rămas cu privirea țintă la scenă, în timp ce Kathy îi implora pe Dave și Shelly s-o lase să intre în casă, fără a reuși însă să-i înduplece.

— Pur și simplu fă ceea ce ți se spune, Kathy, țipa Shelly la ea. Chiar e nevoie să faci totul atât de dificil pentru mine?

Fără să scoată o vorbă, Dave a împins-o pe femeie de sus, iar aceasta a început să alunece la vale, plângând și țipând. Când a ajuns jos, Shelly a strigat din nou.

— Ridică-te! Ridică-te!

Kathy s-a târât în sus, plângând întruna.

Și au ținut-o mult așa, ore întregi, parcă. Kathy de-abia putea merge de frig și de durerea pe care sigur o resimțea. Iar și iar. Sus — jos. În lumina difuză de la fereastra bucătăriei, se vedea clar că fundul femeii era julit rău din cauza cristalelor de gheață.

— Îmi pare rău, repeta ea întruna. N-o să mai fac. Mi-e frig. Mă doare. Te rog, Shelly. Te rog!

Părea un coșmar fără sfârșit. Shane a clătinat din cap și s-a dus la subsol. Nu mai avea nevoie de cuvinte care să descrie cât de aiurea era totul. Nici surorile n-au mai putut suporta și s-au ghemuit în patul lui Nikki, ținându-se în brațe până în zori.

„Dimineața ne-am dus cu toții acolo“, a spus Sami mai târziu, cu vocea pierită. „Eu, sora mea, Shane... zăpada era roșie, plină de sânge, pe toată panta dealului. Ca o dungă mare, purpurie.“

Ochii lui Nikki s-au umplut de lacrimi când a văzut zăpada însângerată, în acea dimineață. Și le-a șters imediat. Mama ei ar fi observat — și ar fi fost încântată. Altceva era la mijloc, iar surorile Knotek mai mari știau asta. Kathy era cea torturată și pedepsită, nu ele.

„Și câtă vreme mama o pedepsea pe Kathy“, spunea ea mai târziu, „ne ignora pe noi. Oricât de aiurea ar fi fost totul — și noi știam asta la momentul respectiv —, ne bucuram. Ne bucuram că nu o păteam noi“.

CAPITOLUL 24

În martie 1991, Kaye, mama lui Kathy, avea nevoie de o operație importantă pe cord, dar fiica ei cea mare era de negăsit. Se știa că locuiește cu Shelly Knotek, așa încât unii membri ai familiei o căutaseră de mai multe ori acolo. Dar nimic. Telefonul suna în gol. Într-un final, când a răspuns, Shelly i-a informat pe un ton lejer că femeia se mutase din zonă.

— Cu iubitul ei, Rocky, le-a zis.

— Rocky?

Numele îi suna vag familiar surorii lui Kathy, dar nu-l întâlnise niciodată cu adevărat. Nici ea, nici frații lor.

Shelly nu i-a dat prea multe detalii, dar Kelly a insistat. Atunci cealaltă i-a închis telefonul în nas.

Kathy plecase. *Dar unde?*

„Am tot încercat s-o găsim“, zicea Kelly mai târziu. „Dar n-am reușit.“

La puțină vreme după aceea, Kelly a primit un plic cu o fotografie neclară a surorii sale stând în fața unei camionete. În plic, o notă cu scrisul copilăresc, inconfundabil, al lui Kathy. Aceasta zicea că-i pare rău că ea și Kelly nu aveau o relație apropiată, dar că e bine.

„Vorbea și despre Rocky“, și-a amintit Kelly mai târziu. „Povestea părea plauzibilă. M-am gândit că n-o pot acuza dacă nu vrea să mai aibă de-a face cu familia — iar dacă asta însemna să n-o mai văd niciodată, era în regulă. Poate că-și găsise pe cineva, ca în romanele de dragoste. Și-și trăia viața așa cum voia, refuzând-o pe cea mizerabilă de acasă.“

O lună mai târziu, pe 15 aprilie 1991, toți membrii familiei Knotek s-au urcat în mașină ca să meargă la Washaway Beach, un loc de pe Washington Coast cunoscut pentru plajele ce se erodau repede, cabanele și rulotele fantomatice ce atârnau deasupra oceanului învolburat și pentru surferii ce călăreau talazurile cenușii, în depărtare. Era ziua de naștere a lui Shelly, iar Washaway Beach era unul dintre locurile preferate de surfing ale lui Dave. Tori stătea în față cu părinții ei, iar cei trei copii mai mari, pe bancheta din spate.

Kathy, care călătorea în portbagaj, era tot mai slăbită. Imaginile surprinse de camera video a familiei în acea după-amiază înfățișau o femeie cu sănătatea șubrezită. Dinții din față începuseră să i se deterioreze, transformându-se în niște cioturi negre, iar pielea, întinsă cândva, i se ofilise. Stătea la soare, privind absentă întinderea de apă, în timp ce prietena sa se bucura de ziua ei.

Shelly poza ca o tânără fără griji pe plaja cu nisipul măturat de vânt, în timp ce Dave o fotografia. Părul roșcat luminat de soare, ochii albaștri care sclipeau atunci când râdea — nimeni nu putea nega că era izbitor de frumoasă la cei 37 de ani ai ei. Le promitea dulciuri copiilor și lui Dave îi spunea cât de mult îl iubește.

Nimeni nu putea să vadă ce se petrecea în spatele acelui chip frumos și al cuvintelor frumoase.

Sau cât timp avea să poarte masca aceea.

CAPITOLUL 25

Sami Knotek nu reușea să înțeleagă ce era în capul părinților ei în momentul când au decis să cumpere ferma albă cu pereți din șindrilă de pe Monohon Landing Road, în Raymond, în vara anului 1992. Casa nu era grozavă, iar Shelly era furioasă că trebuia să se mute acolo. Era un adevărat pas înapoi față de eleganța și farmecul Casei Louderback. O fermă din anii 1930 ce avea nevoie de o grămadă de reparații. Dave era priceput, dar, din cauza serviciului, nu prea stătea pe-acasă.

Locul era îngrozitor. Pomi fructiferi, mai ales meri, formau o mică livadă pe proprietate, iar un câmp mare se întindea până la marginea unei păduri replantate de brazi și cucută. Elanii își făcuseră potecă pe proprietate, iar în apropiere se formase o colonie de bâtlani albaștri. Casa era situată la un drum ce șerpuia de-a lungul râului Willapa, până departe. Foarte departe. Cam singurul lucru bun la Monohon Landing era, din punctul de vedere al lui Sami, că era la drumul principal, nu ascunsă printre brazii uriași, departe de drumurile umblate. Poate că lucrurile vor fi mai bune acolo, spera ea. Dacă proprietatea era mai la drum, poate Kathy nu va mai fi abuzată atât de mult. Poate că mama ei n-o va mai pune să lucreze goală în curte. Poate că Nikki și Shane nu vor mai fi forțați să se bălăcească.

Dar s-a dovedit că locul era mai retras decât se așteptase Sami. În prima sau a doua zi acolo, Shelly a trimis-o să străbată proprietatea și să meargă de-a lungul drumului — pe la toate punctele de observație —, ca să-și dea seama ce anume ar putea vedea un trecător sau vreun vecin din casa și din curtea lor.

— Intimitatea e foarte importantă pentru familia noastră, i-a spus ea fiicei mijlocii.

Fata, care urma să intre în clasa a VII-a, a petrecut câteva ore făcând ceea ce-i ceruse mama ei. S-a dus prin pădure și printr-o zonă recent exploatată de pe proprietatea Weyerhaeuser. Când s-a întors acasă, i-a spus mamei sale ce văzuse.

— Nimic, a zis Sami. Se vede o parte din casă, dar nimic altceva.

Proprietatea avea ceva mai puțin de cinci acri și era în mare parte împrejmuită. Ceea ce era bine. Gospodăria Knotek avea partea ei de

animale de companie — mai ales câini și pisici, deși la noua casă numărul lor a crescut în cele din urmă, adăugându-se cai, găini, un papagal și un iepure pe nume Buttercap. Chiar dacă Shelly mărturisea că iubește animalele, în realitate, părea doar că-i place să le colecționeze, rareori având grijă de vreunul.

Aveau și o serie de dependințe. Majoritatea mici — un coteț de găini, o magazie de unelte, un șopron dărăpănat, un adăpost pentru fântână și o sală a pompelor, ce dovedeau că locul era într-adevăr o minifermă. Cea mai mare dintre structuri era un hambar de mărimea unui garaj de la periferie, dotat cu un banc de lucru, rafturi de depozitare, un dulap și un frigider. La câțiva pași de ușa din spate, structura de aluminiu oferea spațiul atât de necesar pentru lucrurile care nu încăpeau în casă.

Care era prea mică. Sami știa asta. La fel și ceilalți copii.

Având aproape 150 de metri pătrați, cu două dormitoare mici la etaj, separate de ceea ce avea să fie camera calculatorului, și un dormitor principal pentru părinți la primul nivel, nu erau destule dormitoare pentru cele trei surori, Shane *și* Kathy.

În plus, exista o singură baie — lângă dormitorul părinților. Doar asta și făcea casa să pară și mai mică.

Tori dormea în camera părinților, la primul etaj. Shane dormea mai mult în debaraua lui Nikki, fără avantajul unei saltele.

„Doar o pătură“, a spus Sami mai târziu. „Doar atât. Tot timpul cât a stat la Monohon Landing, Shane n-a avut o cameră a lui.“

Kathy nici atât. Ea dormea pe podea, în sufragerie. La vremea aceea, lucrurile sale încăpeau într-o pungă de hârtie. Aproape tot ce avusese când se mutase cu familia Knotek dispăruse. Mobila de dormitor, majoritatea hainelor, cărțile și obiectele personale — dispăruseră toate. Dave parca vechiul Plymouth Duster al lui Kathy în spatele noii case. După o vreme, a dispărut și el.

Shelly s-a pus imediat pe treabă, făcând planuri pentru renovarea locului — aranjarea bucătăriei, adăugarea unei căzi cu hidromasaj și aruncarea vechiturilor lăsate de fostul proprietar. Timp de câteva săptămâni, familia a lucrat zi și noapte, mai ales noaptea, smulgând covorul și curățând bucătăria. Dave se întorcea acasă în weekenduri, epuizat de cele cinci ore de condus de la locul lui de muncă de pe șantierul din Whidbey Island, și se străduia să ridice casa la

standardele lui Shelly. Lui Nikki și Sami li s-a dat mână liberă să-și decoreze dormitoarele. Nikki a cerut — și a primit — permisiunea de a aplica o temă tablă de șah în alb și negru în stilul anilor 1950, în timp ce Sami și-a ales o mochetă corai.

După ce casa a început să arate ceva mai bine, Shelly i-a spus lui Nikki că avea de gând să vopsească șopronul în roșu. Totuși, când a ales culoarea, era un roșu-deschis. Însă Shelly nu a luat în seamă faptul că greșise culoarea și, dându-i lui Nikki o pensulă lată de vreo trei centimetri, i-a spus să treacă la treabă.

I-a luat toată vara.

La rândul ei, Sami a fost instruită să vopsească hambarul. Fără să fie o surpriză pentru nimeni, i s-au dat ustensile și vopsele mai bune. Shane a rămas să curețe curtea lăsată în paragină și să stivuiască lemnele de foc. Iar Shelly îi controla din când în când. În cea mai mare parte a timpului stătea pe canapea, uitându-se la telenovele, mâncând batoane Oh Henry! și îndesând ambalajele cerate printre perne.

Noua locuință și munca grea nu au schimbat dinamica fundamentală. Shelly și-a continuat atacurile necruțătoare, concentrându-se în principal asupra lui Shane și Kathy.

Ieșirile ei neprevăzute îi țineau pe toți în alertă maximă. Nikki tresărea ori de câte ori Shelly se apropia de ea. Aceasta o mușca de cap. O plesnea peste față. O lovea cu pumnul. Odată a plesnit-o pentru că adormise în mașină pe scaunul pasagerului, iar mama ei voia să o vadă trează.

Altă dată, în stația autobuzului școlar, Shelly era supărată pe Nikki, dar a așteptat ca mașina să oprească în fața casei, moment în care a plesnit-o tare peste față.

„Voia ca toți prietenii mei să vadă, ca să poată râde de mine.“

Shelly a apărut la școala fetei când era în primii ani de liceu, în miezul zilei, căutându-și rimelul pe care era convinsă că Nikki i-l furase din baie. I-a deschis dulapul și i l-a răscolit, aruncând totul pe jos, sub ochii mai multor copii.

— Mi l-a luat! țipa ea în fața colegilor de clasă ai fetei. Mi-a furat rimelul! Nu e normal. O fiică n-ar trebui să facă așa ceva! O fiică bună n-ar face așa ceva.

Totuși, cu oricâtă cruzime s-ar fi purtat cu fata ei, Shelly păstra ce era mai rău pentru Kathy.

*

Kathy nu făcea baie prea des nici înainte, nici după ce familia Knotek s-a mutat la Monohon Landing. Ca și în cazul copiilor mai mari, în cea mai mare parte a timpului nu i se dădea voie. La început, se spăla cam la fel cum o făcea la Casa Louderback — se punea furtunul pe ea, în timp ce ea stătea goală, afară, pe iarba din spatele casei. Indiferent de anotimp sau de cât de frig era afară.

Se renunța la săpun. În schimb, Shelly turna pe ea înălbitor.

— Ești o scroafă jegoasă, iar ăsta o să te curețe!

Femeia țipa, în timp ce lichidul caustic pătrundea în rănile deschise ce-i acopereau pielea, din cap până-n picioare. Când țipa prea tare ori se zbătea să scape, Shelly sau Dave, când era acasă, îi lega mâinile și picioarele cu bandă adezivă. În lipsa lui Dave, Shelly îi poruncea lui Shane s-o țină pe Kathy până o spăla cu furtunul.

Odată i-a lipit o bucată de bandă chiar și peste gură, s-o împiedice să alerteze vecinii.

— Trebuie să-ți ții gura! Ce naiba ai? Nu fac decât să te ajut. Scroafă tâmpită!

După o astfel de baie, Shelly se transforma, invariabil, într-o persoană drăguță, cumsecade, luând-o pe Kathy de după umeri.

— Așa-i că acum te simți mult mai bine?

*

Dave o întreba pe Shelly despre Kathy, iar Shelly insista că o ajuta să se întremeze. După o vreme, bărbatul a început s-o vadă din ce în ce mai rar pe cea mai bună prietenă a soției sale. Când venea în weekenduri de la serviciu, aceasta nu era nicăieri.

Fetele i-au spus că mama lor o ținea pe Kathy în sala pompelor.

Treaba asta nu părea deloc în regulă, așa că Dave a luat-o la întrebări.

— De ce stă în sala pompelor, Shell?

Lui Shelly i se părea un aranjament perfect. De altfel, avea și un motiv întemeiat.

— Trebuie protejată, i-a spus.

— Protejată? De ce?

— De copii, Dave, a zis ea dând din cap în cunoștință de cauză.

De copii? Nu avea nicio noimă. Copiii erau cuminți. Dar era atât de sătul să se lupte cu ea, încât n-a mai spus nimic — ceea ce, avea să recunoască mai târziu, n-ar fi putut face nici dacă ar fi dormit bine noaptea.

Așa că a crezut-o pe cuvânt. Shelly insista că Shane o abuza pe Kathy, așa încât a mutat-o în sala pompelor doar pentru a o proteja de nepotul lor. „Odată, când am venit acasă, Shane o târa pe Kathy de picioare prin curte“, și-a amintit Dave. În ciuda probabilității ca Shane să fi făcut acest lucru la ordinul lui Shelly, după acel incident, Dave a avut certitudinea că Shelly îi spune adevărul și numai adevărul.

CAPITOLUL 26

— Unde-i Kathy?

Shelly s-a ridicat de pe canapeaua din sufrageria de la Monohon Landing și a început să țipe. Era în halat, cu părul vâlvoi și neîngrijit.

— Plivește buruienile, i-a spus Sami.

— A plecat, a zbierat femeia din nou uitându-se pe fereastră, după care s-a dus înapoi în dormitor, să se îmbrace. Du-te și caut-o prin pădure. Acum!

N-ar mai fi fost nevoie să adauge „Acum!“ Orice spunea Shelly era un ordin care trebuia executat imediat. Sami s-a repezit pe ușă afară și a traversat terenul din spatele casei, spre pădure. A strigat-o pe Kathy de nenumărate ori, în timp ce scruta împrejurimile. Știa că mama ei nu va fi mulțumită dacă nu va căuta până la căderea întunericului. Shane și cu fetele au alergat și pe cărările făcute de cerbi prin pădure.

— Poate a scăpat, a zis băiatul.

— Sper, i-a răspuns Nikki.

Shelly a plecat cu mașina, iar după două ore s-a întors cu Kathy, care ducea două sacoșe cu haine noi de la Wishkah Mall, din Aberdeen. Shelly le-a spus că o găsise pe Kathy cu o prietenă și că reușise să discute cu ea în intimitatea unei toalete din mall. Kathy se hotărâse să se întoarcă acasă. Avea o ținută verde și una roșie; ambele erau seturi de pantaloni cu cămăși în dungi, asortate. Purta, de asemenea, ceva nou, spre surpriza lui Sami și Nikki. Arăta mai bine, cum nu mai arătase de foarte multă vreme, chiar dacă o parte din păr și câțiva dinți îi căzuseră. Părea curată și mai fericită.

Nikki era sceptică. Nu înțelegea de ce se întorsese. De ce nu profitase de șansa aceea ca să spună cuiva ce i se întâmpla — prietenei de la mall, poliției?

Cuiva...

„Am fost șocată când am văzut că s-a întors“, a spus ea peste ani. „Șocată de faptul că mama nu pățise nimic. Nu-mi venea să cred. Doar era o infractoare. Kathy ar fi putut merge la poliție să spună că era abuzată. De ce s-a întors? E nebună. E dusă. Bolnavă. Așa credeam și despre tata. De ce nu divorța de ea?“

Peste ani, Sami avea să lăcrimeze gândindu-se la Kathy, că ar fi putut fi mai fericită. Era atât de urât și nedrept. „A apucat să stea în casă o vreme după ce Shelly a capturat-o la mall. Nu foarte mult timp. O perioadă.“

Câteva zile mai târziu, Kathy a fost din nou dată afară și trimisă în sala pompelor, ca pedeapsă pentru că fugise.

Nimeni nu a mai văzut-o vreodată purtând acele haine noi și frumoase.

*

Kathy a încercat să scape din nou. Și din nou. O dată a încercat să fugă dezbrăcată.

Un copil de la școală i-a spus lui Sami o întreagă poveste despre asta.

— Ha-ha! Lumea a văzut-o pe mama ta din autobuz. Alerga prin curte fără haine! Arăta ca un urs mare și gol!

Fata ar fi vrut să se facă ghem și să moară.

— Mă îndoiesc, a zis ea, încercând să devieze discuția spre ceva ce putea fi realmente adevărat.

— A văzut-o mama lui Erin.

Mama lui Erin era șoferița autobuzului.

Sami a încercat s-o ignore, dar bârfa a făcut înconjurul școlii, asemenea bilelor de oțel de la flipper. Pur și simplu nu se mai termina.

Când a ajuns acasă, fata i-a povestit totul mamei sale.

— Prostii, a spus Shelly. Era Kathy! Încerca să fugă! Dar am prins-o.

Explicația nu era chiar o surpriză.

— E foarte jenant, mamă. Ei cred că ai fost tu.

Shelly și-a ieșit din minți. Fusese Kathy! Oamenii ar fi putut să se întrebe ce se întâmpla la ei acasă, văzând-o pe Kathy alergând prin curte goală pușcă. Așa că, în două secunde, a ticluit un plan.

— Invit-o pe Erin la noi, a zis ea. Puteți folosi cada cu hidromasaj.

Mai târziu, când a venit Erin, ea și Sami au intrat în apă — a apărut Shelly:

— O, Doamne! Mi-e așa rușine... Eram în cada cu hidromasaj, goală, și dintr-odată a scos scântei — așa că am sărit afară și am alergat prin toată curtea. Ce frică mi-a fost! Am crezut că mor!

Fetele au ascultat povestea scoțând strigăte de uimire, în timp ce Shelly le arăta o arsură pe peretele căzii, explicându-le cum au scos firele scântei.

„Mama era nemaipomenită“, a spus Sami mai târziu. „Arsese locul acela înainte de venirea lui Erin, pentru ca povestea să pară mai plauzibilă. Nu știu dacă Erin a crezut-o, dar eu știu că am fost foarte aproape.“

*

Nikki a auzit țipete și s-a uitat prin ușa deschisă a hambarului, unde fusese trimisă să facă treabă. În ziua aceea, lui Kathy i se dăduse voie să iasă din sala pompelor ca să smulgă niște buruieni, și se pare că Shelly nu era mulțumită de munca sa. La ordinul ei, Dave a târât-o pe femeie afară din grădină, pentru a-și primi pedeapsa. Când Nikki s-a uitat la ea, Kathy era dezbrăcată și stătea întinsă, plângând, pe un bloc de ciment.

— Lovește-o, Dave! i-a strigat Shelly.

Bărbatul n-a scos o vorbă. Aproape niciodată n-o făcea. Avea în picioare cizmele cu vârf metalic pe care le purta în pădure — a lovit-o pe Kathy cu piciorul în cap.

„Ea gemea și zăcea pur și simplu pe jos“, a spus Nikki mai târziu. „Cred că era destul de grav. Apoi nu i-am mai dat atenție. M-am dus înapoi în hambar.“

CAPITOLUL 27

Sala pompelor era cea mai mică dintre anexele de pe proprietate, care mai includeau un șopron vechi, un hambar, un coteț de găini și două spații de depozitare. Era întunecoasă, plină de mucegai și friguroasă. Shelly decisese că ar fi numai bună pentru Kathy, ca să stea și să cugete la greșelile ei. Nikki și Shane fuseseră și ei locuitori de ocazie ai acelui spațiu restrâns.

Kathy era nevoită să stea acolo zile, chiar săptămâni la rând.

Sami i-a dus niște perne de la o canapea veche, maro, depozitată în magazia de lemne, ca să-i facă locul mai confortabil. Când a aflat, Shelly a pus-o pe Sami să le scoată imediat de acolo.

— Vrem ca ea să se facă bine! a spus Shelly. Nu vrem să stea confortabil! Trebuie să-și dea seama și să înțeleagă de ce a fost pedepsită. Vrem ca ea să se întoarcă în casă, nu să trăiască aici!

Sami nu înțelegea cum era rău să-și ajute prietena, dar a dat înapoi. A o ajuta pe Kathy putea însemna să stârnească și mai multă violență împotriva ei.

Mama ei era adesea un agresor pasiv, punându-i pe Dave ori Shane să-i facă treburile murdare. Uneori își manifesta indiferența tocmai prin ceea ce nu făcea.

Odată, Sami mergea după mama ei și Kathy pe aleea de lângă hambar și deodată, din cine știe ce motiv, fără veste, Shelly a îmbrâncit-o pe Kathy cu putere. Aceasta s-a dezechilibrat și aterizat cu fața în jos pe ciment. Nici măcar n-a încercat să-și atenueze căderea. A picat lată, pur și simplu. A început apoi să urle, ținându-se cu mâinile de cap, zvârcolindu-se în agonie, ca un animal rănit. Sami a văzut-o pe mama ei ezitând puțin, înainte de a o ajuta pe Kathy să se ridice, pentru ca apoi s-o bage din nou în sala pompelor.

Nikki credea că știe de ce o mutase mama ei acolo. Nu din cauza vreunei noi greșeli pe care o făcuse. Nici măcar nu era efectiv o pedeapsă. Doar că Shelly obosise s-o tot păzească pe Kathy, după ce aceasta încercase să fugă. Shelly nu a spus-o direct, dar Nikki bănuia că mama ei se temea de ce-ar fi putut zice Kathy.

Așa cum îi explicase și lui Sami, mama ei formula totul în ceva pozitiv pentru Kathy. De pildă, exilarea în sala pompelor era întotdeauna pentru binele ei.

— Cred că i-ar fi mai bine acolo, spunea Shelly, în timp ce-o ducea pe Kathy de mână afară din casă și prin curte. Are nevoie de pace și liniște.

Întotdeauna exista un motiv fals pentru orice îi făcea lui Kathy.

Din când în când, Nikki își ajuta mama s-o ducă pe Kathy în sala pompelor. Sănătatea acesteia se deteriora rapid. Minciuna lui Shelly era îndrăzneață. Kathy avea nevoie de îngrijire medicală. Nu de o ședere într-o anexă umedă.

Nici Shane și nici Nikki nu aveau nevoie să fie închiși acolo, dar acolo ajungeau ori de câte ori Shelly obosea să-i mai bată și voia o pedeapsă pe o durată mai lungă.

Una care să demonstreze amploarea controlului ei asupra tuturor.

„În felul ăsta scăpa de noi — de mine, Kathy, Shane“, a spus Nikki mai târziu, explicând motivul din spatele exilului. „Nu mai trebuia să ne supravegheze și să-și facă griji în legătură cu ce am fi putut face. Mai ales Shane și Kathy.“

Totuși, cu timpul, Kathy a părut să-și accepte soarta. La fel cum se obișnuise să călătorească în portbagaj.

Odată, Sami era în apropierea sălii pompelor, când a auzit vocea lui Kathy.

— Hei!

S-a apropiat de ușa încuiată și s-a aplecat spre ea. N-a îndrăznit s-o descuie. Oricum Kathy nu i-ar fi cerut niciodată s-o facă. Shelly le spusese clar tuturor că o închisese pe Kathy acolo drept pedeapsă, dar și pentru a o ajuta să se vindece și să se facă bine.

— Plouă afară? a întrebat femeia.

— A plouat puțin mai devreme. Acum nu, Kathy.

— O, a spus ea cu o voce ușor răgușită. Mi s-a părut că aud cum plouă.

*

Așa cum se întâmpla de obicei, Dave era la serviciu în Whidbey Island când Shelly trebuia să meargă în oraș la cumpărături. Înainte

de a pleca, i-a spus lui Shane că i-o lasă în grijă pe Kathy — trebuia să se asigure ca femeia să nu țipe sau să cheme pe cineva.

— Ori să fugă, i-a spus ea. Ai grijă să rămână în sala pompelor, unde-i este locul, Shane. În momentul ăsta nu putem avea încredere în ea. Nu e-n toate mințile.

Shane s-a prefăcut că e de acord.

— La naiba! i-a zis el lui Nikki imediat după plecarea lui Shelly. Eu îi dau drumul.

Nikki ura ideea că mama ei o încuiase pe Kathy în sala pompelor. Știa că femeia are nevoie de un doctor. Slăbea din ce în ce mai mult. Fața i se umfla și cei câțiva dinți pe care-i mai avea erau ca niște ghinde negre și mici ce abia se mai țineau.

Shane a scos lacătul și a deschis ușa larg.

Lumina a inundat spațiul și Kathy a tresărit. A rămas nemișcată, apoi, într-un târziu, s-a uitat la el.

— Hai afară, i-a zis el.

Femeia nu s-a mișcat.

Nikki știa că-i era frică de Shane, chiar dacă nu avea niciun motiv, când Shelly nu era prin preajmă.

Shane a rugat-o mai întâi, apoi s-a enervat când ea s-a uitat la el fără a avea vreo reacție.

— Hai, Kathy, ieși. Trebuie să pleci de-aici.

Ea a început să plângă. Era palidă. Bătută. Sângera. Aproape că rămăsese fără păr. Avea pe ea doar o rochiță subțire și zdrențuită. Nimic altceva.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? s-a enervat și mai tare băiatul.Trebuie să pleci! Pleacă naibii de aici! Asta-i șansa ta.

Kathy părea îngrozită.

— Minți! a zis ea.

— Nu. Îți spun adevărul. Poți să pleci! Pleacă de aici!

Kathy s-a ghemuit în mica anexă. Într-un târziu, a zis cu o voce răgușită:

— Dacă plec, mă vor găsi. Știi bine. O vor face. Ea mă va găsi.

Shane își ieșise din sărite. Nu înțelegea de ce Kathy nu voia să fugă. Ușa era deschisă. Ei erau copii și nu aveau unde să se ducă. Dar ea era femeie în toată firea.

— Asta e singura ta speranță, Kathy. Nu fi tâmpită!

Kathy l-a implorat s-o lase în pace.

Băiatul a trântit ușa, lăsând-o din nou în întuneric.

— Dacă nu pleacă, o să moară, a zis el, întorcându-se spre Nikki.

— Știu.

Mai târziu, cei doi au stat multă vreme sus, în camera lui Nikki. Amândoi aveau impresia că ceea ce se întâmpla cu Kathy era fără speranță. Când Shane a descuiat ușa ca s-o lase să fugă, a fost probabil ultima ei șansă. Însă Kathy nu mai avea putere să lupte. Pur și simplu cedase.

PARTEA IV

SOȚUL
DAVE

CAPITOLUL 28

Shelly îi amintea mereu lui Dave că e un soț jalnic.

— Cel mai groaznic cu putință! spunea ea, distrugându-i puțin câte puțin stima de sine.

N-ar fi trebuit să se mărite cu el în veci.

Ar fi putut alege oricare alt bărbat.

Făcuse o greșeală teribilă.

El se mulțumea să confirme. În sufletul lui, știa că femeia avea dreptate. În orice privință. Un soț bun ar fi fost acasă tot timpul, ajutând la treburile gospodăriei. Având grijă de copii. Amintindu-i soției sale că era mai mult decât omul care aducea banii în casă. Lucra 16 ore pe zi și conducea din Whidbey Island ca să ajungă acasă în weekenduri, în timpul cărora nu prea reușea să facă nimic din ceea ce trebuia. Munca în construcții însemna efort fizic și îl epuiza. Toată ziua dădea pe gât termos după termos de cafea și înghițea pastile No-Doz și Vivarin cu cafeină, ca să nu-l ia somnul.

„Conduceam un buldozer. Coboară. Urcă-te. Umblă în sus și-n jos pe dealuri ca să-ți faci treaba. Doar muncă fizică, iar și iar“, povestea el peste ani. „Mă luptam să stau treaz. Ajunsesem atât de rău la muncă, încât luam și acele inhalatoare cu săruri de amoniu din trusa medicală. Le foloseam doar ca să nu adorm pe buldozer.“

De foarte multe ori se trezea că nu mai poate face drumul spre casă din Whidbey. Se mira cum de n-a intrat niciodată pe contrasens, să omoare pe cineva. Uneori conducea atât de încet pe autostradă, încât toată lumea îl depășea. Dar nu-și putea da seama de ce. Uneori ajunsese să audă niște sunete în capul său, pe care a început să le numească „răutăcioșii urlători“.

Ori de câte ori „urlătorii“ se năpusteau asupra lui, oprea pe marginea drumului și trăgea un pui de somn, ca să-și revină. Uneori reușea să facă față crizei, până ajungea aproape de Raymond. Dacă reușea să se apropie și mai mult, parca Old Blue, camioneta lui, în Battle Creek, o zonă de picnic situată la vreo cinci kilometri nord de casă, lângă Autostrada 101. Acelea erau momentele când era prea obosit să mai apese pedala de accelerație. Prea obosit. Și, în realitate,

prea epuizat ca să se mai lupte cu Shelly. Avea nevoie de un răgaz, ca să-și mai vină în fire.

Să scape de „urlători“.

Ceea ce n-o oprea pe soția lui. O dată l-a trezit o lovitură puternică în geamul mașinii.

Era Nikki.

— Știm unde ești, tată, i-a spus, după care s-a întors la noul Jeep pe care și-l cumpărase Shelly.

Femeia nici nu se obosise să se dea jos din mașină ori să arunce vreun cuvânt în direcția lui. Își lăsase fata cea mare să-l facă de râs și să-i amintească, în același timp, că, oriunde s-ar fi dus, era în stare să-l găsească.

Așa era Shelly. Neobosită ca un copoi. Avea tenacitatea și abilitatea înnăscută de a găsi pe oricine.

Oricând.

Dacă Dave avea impresia că poate să scape o vreme de ceea ce-l aștepta acasă și să-și găsească o clipă de răgaz, se înșela amarnic.

Lara Watson era de părere că ginerele ei avea o problemă serioasă cu băutura, dar care pălea în raport cu problemele pe care le avea cu Shelly. De băutură se putea lăsa. De Shelly, în schimb, se pare că nu chiar atât de ușor.

Lara era sigură că, la fel ca Randy și Danny, Dave va pleca și el la un moment dat. Deși Dave avea să recunoască mai târziu că nu avea puterea s-o părăsească pur și simplu pe Shelly, a sperat întotdeauna că într-o zi va veni acasă și n-o va mai găsi.

„Pur și simplu să plece. Să se mute înapoi în Vancouver sau ceva de genul ăsta“, și-a amintit el. „Nu știu ce speram. Dar ea a continuat să rămână prin preajmă.“

Cântărind lucrurile de la distanță, Lara a observat precedentul creat de bunica Anna, care-și obligase bărbatul să doarmă în magazie. Primul soț al lui Shelly, Randy, se obișnuise să doarmă în mașină după ce se certa cu soția lui. Iar acum, la fel i se întâmpla și lui Dave.

„Nu voia să meargă acasă“, spunea Lara. „Ori poate că nu-l lăsa ea. Omul muncea zi și noapte, apoi dormea în camionetă. Shelly își păstrase pentru ea mașina cea mare. Iar el rămăsese cu camioneta, nu? Și dormea acolo. Ori se strecura în birou seara, după ce plecau cei pentru care lucra, și dormea pe jos.“

*

Ulterior, Dave avea să dea vina pentru ceea ce s-a întâmplat în căsuța roșie din Monohon Landing pe faptul că-și dăduse demisia de la Weyerhaeuser. Shelly insistase să facă lucrul ăsta. Zicea că marea companie de cherestea profita de el și că ar fi putut câștiga mai mult lucrând pentru altcineva. Dar slujba îl îndepărta de casă, ceea ce, în mod sigur, îl împiedica să fie un tată implicat și un soț bun.

„Totul era în regulă", susținea el referindu-se la viața de la Casa Louderback. „Eram doar eu, Shell, Nikki și Sami și totul mergea bine. Ajungeam acasă în fiecare seară — așa cum era normal. O căsnicie înseamnă implicarea amândurora în mod egal, iar eu nu mi-am respectat partea mea de înțelegere. E greu să crești copii. Nu te poți aștepta ca o mamă să se ocupe de ei tot timpul, înțelegi, să-i disciplineze, să-i ajute la teme. Iar eu nu eram acolo. Și când eram, dormeam pe mine. Nu puteam să stau treaz nici măcar ca să urmăresc o emisiune la televizor."

Shelly, din punctul lui de vedere, făcea mai mult decât partea ei de treabă.

„Era mamă sută la sută și încă ceva pe deasupra. Vreau să spun, copiii aveau petreceri de aniversare, adică veneau prieteni la grătar, toate alea... Mergea întotdeauna la competițiile de atletism ale lui Sami. Pentru că tata nu ajungea niciodată la evenimentele școlare ale lui Sami. Chiar nu am reușit să fiu un soț bun."

Încercând să supraviețuiască făcând ceea ce trebuie, Dave era convins că, de fapt, făcuse contrariul. Îi dezamăgise pe toți. Nu reușise să se ridice la înălțimea așteptărilor.

„Tatăl meu a avut grijă de mine și, știi, muncea foarte, foarte mult. La fel și bunicul. Eu mi-am dezamăgit familia. I-am dezamăgit. A fost din vina mea, pentru că eram un ratat."

Facturile medicale îi secau de bani. Shelly îi cerea lui Dave să muncească mai mult, ca s-o scoată la capăt. Era o chestiune de viață și de moarte, insista ea. Cu toate acestea, Dave nu putea să muncească mai mult. Abia se mai ținea pe picioare, făcând ore suplimentare ca să poată plăti avalanșa de facturi.

La un moment dat, Shelly a ajuns chiar să-i spună că ar trebui să ceară bani de la familia lui. Dave și-a sunat sora, pe care familia

Knotek o considera bogată, și i-a spus că nu stăteau prea bine cu banii.

— Cancerul lui Shelly ne distruge, a spus el.

Femeia i-a promis că-l ajută.

Câteva zile mai târziu, Shelly s-a întors de la poștă. Dave n-o mai văzuse nicicând atât de furioasă.

— Treizeci de dolari? bombănea ea. Îți vine să crezi? Zgârcita naibii! Eu am cancer și asta-i tot ce pot face ei ca să ne ajute?

Dave detesta să ceară bani. Ura și mai mult faptul că soția lui se plângea de cadou.

— Ne ajută, Shell, a spus el.

— Nu-i suficient.

Era tot ce putuse să facă. Dave o susținea mereu. Cerând bani. Muncind cât putea de mult. Cerându-și scuze familiei sale pentru ce făcea Shelly.

Modelul s-a perpetuat: în timp ce Shelly îl înjosea pe Dave reproșându-i că nu-i poate întreține și că e un om slab, el folosea orice ocazie pentru a-i spune soției sale că ea însemna totul pentru el.

Spre deosebire de alți soți care cumpărau o felicitare obișnuită în ultimul moment, Dave era atent. Niciodată nu se mulțumea să se semneze doar pe una scrisă deja și luată de la Hallmark. Dimpotrivă. Cu caligrafia lui impecabilă, îi scria lui Shelly mesaje care erau o mărturie a celor mai profunde sentimente. Sau o versiune romanțată a adevărului.

Îți amintești ce mi-ai spus cu ani în urmă? Că îngerii nu se iau niciodată în serios. Eu m-am căsătorit cu un înger. Ochii tăi sunt cei mai blânzi din câți am văzut vreodată. Sufletul tău aruncă umbre de căldură iubitoare oriunde te afli... Iubești și ai grijă de toată lumea, de copii, de alți oameni, animale, plante. Ești absolut sinceră în inimă și în suflet.

Nu conta dacă credea cu adevărat în cuvintele lui.

Mesajul său era o dorință și o speranță. Era ceea ce Dave avea nevoie să creadă în timpul lungilor drumuri spre și dinspre Raymond.

CAPITOLUL 29

Shelly nu era medic... deși îi plăcea să se joace de-a doctorul — cel puțin așa li se părea celor din familie. Sami își amintea momente din copilărie când se trezea și o găsea pe mama ei fluturându-i o fiolă spartă prin fața ochilor. Tușea și aproape că-i venea să vomite din cauza a ceea ce trăgea în plămâni.

O văzuse făcându-i același lucru și lui Kathy.

„Kathy leșina din cauza abuzurilor și mama o trezea în simțiri“, a spus Sami. „Ca s-o poată lua de la capăt.“

Odată, pe când locuiau la Monohon Landing, pe Sami a apucat-o o durere de cap. Shelly i-a spus că nu mai aveau Excedrin și că o să-i dea altceva.

Pastilele arătau ciudat, neobișnuit, dar le-a luat oricum. Următorul lucru pe care și-l amintea era că se afla afară, pe verandă, în patru labe, incapabilă să-și ridice capul. Shane a încercat s-o ajute. În zadar.

— Mama ta ți-a dat relaxant muscular. Un rahat nenorocit. Și mie mi-a făcut asta, a spus el.

În ciuda faptului că avea în casă o rezervă formidabilă de medicamente, Shelly căuta acum ceva ce nu avea în momentul ăla. Fotocopiase informații legate de beneficiile tranchilizantului Haldol, un medicament pe care voia să și-l procure.

Din anumite motive. Pentru cineva.

*

Tratamentele pentru cancer ale lui Shelly durau deja prea mult, așa încât Lara n-a mai suportat. După cum vedea ea, femeia își obliga fetele să trăiască un coșmar, lăsându-le să creadă că putea muri în orice clipă. Soțul ei ar fi trebuit să-i atragă atenția în legătură cu asta, gândea ea, însă Dave era prea naiv. *Prea drăguț*. Așa că Lara s-a hotărât s-o înfrunte pe Shelly.

A sunat-o pe fiica ei, Carol, sora vitregă a lui Shelly, și i-a spus că trebuie să meargă împreună la Raymond, să rezolve problema cu cancerul, o dată pentru totdeauna. Fără s-o avertizeze pe Shelly. Căci de fiecare dată când îi făceau o vizită anunțată, Shelly avea grijă să nu fie nimeni acasă în acel moment.

Mama și fiica au condus Chevy Blazerul negru din 1992 al Larei până la casa lui Shelly, ca să afle ce se întâmpla cu adevărat. Când Shelly a deschis ușa, Lara ar fi putut izbucni în hohote de râs dacă ceea ce vedea n-ar fi fost oribil, total aiurea.

Shelly arăta ca o păpușă Kabuki — și încă una foarte bolnavă.

„Era dată cu fard alb și-și răsese sprâncenele de tot", și-a amintit Lara. „Iar fața... Uau... Parc-o văd și acum. Pe bune... Era incredibilă."

Shelly nu părea fericită să-și vadă în prag sora și pe mama vitregă. După o clipă de tăcere, le-a invitat înăuntru.

— Mă bucur că ați venit, a spus ea.

Lara era obișnuită cu minciunile sale, așa că i-a răspuns cu aceeași monedă.

— Vrem să vorbim cu tine despre boala prin care treci, ca să te putem ajuta mai bine, a zis ea.

Shelly s-a așezat pe un scaun.

— Oh, mulțumesc.

Lara venise cu o misiune clară.

— Avem nevoie de numele doctorilor și al clinicii. Povestea asta durează de prea mult timp. Vrem să analizăm și facturile.

Shelly nu a reacționat. Probabil că nici n-ar fi avut prea multe de spus.

Lara a întrebat:

— Cât de rău te simți după tratament?

Shelly s-a uitat în ochii ei.

— Foarte rău.

Apoi s-a ridicat și s-a dus la baie. Lara și Carol s-au uitat una la alta, dar n-au spus nimic. Fetele erau și ele acolo, stând cuminți și susținându-și mama. Nu era nici urmă de Kathy Loreno.

Câteva minute mai târziu, Shelly a revenit cu un pumn de păr roșcat.

— Of, mamă, a spus ea, aruncând jos smocul de păr. Părul meu. Tocmai a început să cadă.

— Of, Doamne, a zis Lara, luând părul de jos, sub privirile tuturor.

L-a studiat și apoi a înfruntat-o din nou pe Shelly.

— Nu știam că bolnavii de cancer își pierd părul de la mijlocul firului, a spus Lara într-un târziu. De obicei, cade de la rădăcină. Al tău se rupe.

Apoi s-a dus în baie să vadă ce se întâmplase.

„Înăuntru era un coș de gunoi cu niște șervețele mototolite deasupra“, și-a amintit ea, cu imaginea încă vie în minte, după atâția ani. „Am scormonit prin coș și am găsit fire lungi de păr și o foarfecă. Cu fire încă lipite de ea. Păr roșcat. Am ieșit, cu foarfeca în mână. Shelly stătea cu spatele la mine. Carol era pe canapea, înlemnită. Fetele n-au scos o vorbă.“

Dar Shelly a refuzat în continuare să spună adevărul.

În mașină, pe drumul de întoarcere, Lara s-a întors spre fata ei.

— Of, Doamne, ființa asta e bolnavă.

Și nu se referea la cancer.

Carol, încă în stare de șoc, a confirmat din cap.

Totuși, niciuna dintre ele nu știa cât de bolnavă.

Cam în aceeași perioadă a început un val de apeluri telefonice matinale. Lara sărea din pat și răspundea, pe la ora două sau trei, iar de la celălalt capăt al firului cineva îi țipa în ureche. Uneori suna și închidea. Iar și iar. Femeia nu s-a îndoit o clipă că era Shelly. Dacă nu ea personal, cineva pus de Shelly.

Carol a primit și ea apeluri similare.

În perioada aceea, Carol lucra ca model pentru Nordstrom — și i-a povestit și lui Shelly, care păruse interesată. În mod ciudat, agenția de modelling a anunțat-o pe Carol că, într-o seară, primiseră o informație anonimă cum că era o hoață și că nimeni n-ar trebui s-o angajeze.

Era o acțiune marca Shelly. Întotdeauna își vărsa nervii seara târziu, când ceilalți dormeau.

„Mereu fusese așa“, și-a amintit Lara. „Pasăre de noapte. Nu putea să doarmă niciodată, nici când era mai tânără. Așa că dimineața avea cearcăne mari la ochi. N-o puteam da jos din pat. Iar dacă trebuia să meargă undeva, era o adevărată luptă, în fiecare zi. Un scandal monstru, indiferent despre ce era vorba.“

*

Shelly era lividă. Aflase că se organiza o cină cu spaghete ca strângere de fonduri pentru părinții unui coleg al lui Nikki, care aveau cancer.

— Tu de ce n-ai făcut așa ceva pentru mine? Nu mă iubești deloc.

Tu nu ai cancer, mamă, a gândit Nikki.

— Îmi pare rău, mamă, a spus ea cu voce tare.

Shelly a clătinat din cap cu un dezgust amar.

— Nici nu știu de ce-mi mai bat capul cu tine, Nikki. Nu faci decât să mă dezamăgești. Ești o dezamăgire nenorocită!

CAPITOLUL 30

La aproape 16 ani, Shane Watson era epuizat. Mergea la școală, muncea în curte până seara târziu și dormea în debaraua verișoarei sale Nikki. Era epuizat fizic și psihic. Nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui, lucrurile pe care Shelly și Dave îl obligau să le facă, nu era corect sau normal. Ura întreaga situație. Voia să scape. Și totuși, în ultimă instanță, Shane își dădea seama că era la fel de captiv ca și Kathy. Ar fi fost o ironie, dacă n-ar fi fost atât de oribil. Familia Knotek fusese planul lui de rezervă, marea lui speranță. Ei îl salvaseră de viața pe stradă, dar pentru ce?

După părerea lui, Shelly era mai mult decât o mare figură, iar Dave nu era cu nimic mai bun. Poate chiar mai rău. Era un bărbat în toată firea și părea de neînțeles cum de putea face tot ce-i cerea ea. Exerciții în pielea goală pentru Shane și Nikki. Sărituri afară, în aer liber, în plină iarnă. Plimbări în jurul casei în miez de noapte, până cădeau din picioare. Pe măsură ce creștea și se făcea mai puternic, Shane a început să riposteze, comunicându-le tuturor exact ce gândea. Cât de aiurea devenise totul înainte și după Kathy. El și Dave s-au luat la harță de mai multe ori, în timp ce Shelly pândea în apropiere, spunându-i soțului ei să-i dea o lecție.

— Pentru binele lui, Dave!

De câteva ori, la Monohon Landing, lucrurile au degenerat în altercații fizice.

Odată, Shane l-a lovit pe Dave în timpul unei dispute în spălătorie. Peste ani, Dave nu mai știa ce s-a întâmplat atunci între el și nepotul său, de s-a ajuns la lovituri. Se prea poate să-i fi spus ceva Shelly despre faptul că Shane fusese obraznic cu ea.

„Devenise tot mai încăpățânat“, își amintea Dave. „Fugea întruna. Un băiat independent, de capul lui. Ar fi provocat pe oricine.“

Totuși, lui Dave îi plăcea de Shane.

„Ne spunea mamă și tată“, zicea el mai târziu. „Muncea din greu. Încerca să învețe bine. Shell se străduia să-l ajute, pentru că toată lumea îl desconsidera și, la urma urmei, era nepotul ei. Sânge din sângele ei. Era greu, pentru că Shane era dificil. Mereu avea probleme la școală.“

Notele în scădere ale lui Shane aveau legătură cu ceea ce se întâmpla acasă. Însă Dave nu-și dădea seama de lucrul ăsta, pentru că nu era niciodată prin preajmă.

Băiatul a scris într-o lucrare de la școală ceva ce a produs o fisură în aparențele pe care Shelly și Dave încercau să le creeze în legătură cu se întâmpla în familia lor.

Ei bine, omul devine din ce în ce mai civilizat, dar în același timp devine mai barbar... ei bine, probabil pentru că nu-mi place ceea ce aud [sic!] *și nu-mi plac nici oamenii pe care-i aud* [sic!].

La o altă temă din clasă, Shane a făcut o listă cu lucrurile ce contau cel mai mult pentru el.

Să pun întotdeauna familia pe primul loc.

Să nu consum droguri sau alcool.

Niciodată să nu pârăsc sau să torn pe cineva.

Shane știa care era rolul lui în familie. Odată i-a dau un șut lui Kathy cu cizma pentru că așa îi ordonase Shelly. S-a uitat apoi la ea cum încerca să se ridice, ca un animal care fusese izbit de o mașină pe drumul din fața casei. Plângea și țipa, implorând milă.

— Lovește-o din nou, Shane!

Și a lovit-o. Și totuși, ființa aceea nu era el. Deși îi plăcea s-o dea în leagăn pe Tori și să se joace cu Sami, cea mai apropiată confidentă a lui era Nikki. Când nu vorbeau despre cât de mult o urau pe Shelly, cum le-ar plăcea să-i arunce un uscător de păr ori un aparat de radio în cadă, plănuiau cum să scape. Shane era convins că, oricât de disfuncțională fusese viața familiei sale înainte de a se muta la soții Knotek, fusese mult mai bună decât era acolo.

— Orice ar fi mai bine, îi spunea el lui Nikki. Trebuie să plec naibii de-aici. Cu toții ar trebui să plecăm.

Și Nikki voia să plece, dar mai avea doi ani de liceu.

— Trebuie să termin, apoi să plec la facultate, spunea ea.

— Nu pot să aștept până atunci, zicea Shane, clătinând din cap.

— Dacă pleci, te rog, nu mă lăsa aici.

El îi promitea întotdeauna.

— Normal. Plecăm împreună. Iar dacă voi fi nevoit să plec în pripă, fii sigură c-am să mă întorc după tine.

— Așa să faci.

În sufletul ei, Nikki se îndoia că va fi cândva în stare să plece. Trebuia să se gândească și la surorile ei. Știa că mama ei avea un mod ciudat și dur de a ține la ea. Și mai știa că oriunde s-ar fi dus, oricât de departe, aceasta ar fi găsit-o. Doar o găsise pe Kathy la mall. Reușise să dea de Shane în mijlocul orașului Tacoma.

Mama ei era un vânător de temut.

CAPITOLUL 31

Dave Knotek a participat de bunăvoie la abuzurile asupra lui Nikki și Shane, iar Shelly insista că cei mici scăpaseră de sub control și aveau nevoie de o disciplină severă, pentru a se asigura că vor fi pe drumul cel bun atunci când vor fi mari. Într-un fel, lui Dave i se părea normal. Copiii chiar aveau nevoie de o mână de fier.

El, de exemplu, nu-și condamna tatăl că-l lovise în copilărie cu o curea pentru ascuțit briciul.

Dar Kathy? În cazul acesta îi era cu mult mai greu să găsească scuze pentru ce i se întâmpla. Era femeie în toată firea, nu un copil. În plus, făcea ceea ce i se cerea. Spăla haine. Făcea curățenie. Hrănea animalele. Lucrurile nu-i ieșeau mereu așa cum voia Shelly, dar se străduia.

Dave stătea în camionetă, pe malul râului. Era speriat, obosit — ca o frunză pe suprafața apei — și se simțea incapabil să pună capăt lucrurilor ce i se întâmplau lui Kathy. Nu se prefăcea că problema nu există — chiar nu. Pur și simplu nu era în stare să se lupte cu Shell ori măcar să-i spună să înceteze.

Când Shelly o acuza pe Kathy că numai ea era de vină pentru starea în care se afla ori lua în râs eforturile prietenei sale de a se pune pe picioare, Dave nu-i reproșa nimic, nu-i arăta că, în realitate, ea era de condamnat. Când Shelly îl acuza pe Shane pentru problemele cognitive ale lui Kathy, Dave nu o contrazicea. Nu-i spunea că ea îl forța pe Shane s-o lovească pe Kathy.

Dave vedea încotro se îndreptau lucrurile și care fusese rolul lui în toate acestea. Declinul fizic al lui Kathy se agrava și era evident, pentru el, că, dacă se continua în felul ăsta, femeia putea să moară. În timpul unuia dintre drumurile spre casă, în Raymond, a luat-o deoparte pe Shelly, sugerându-i o soluție posibilă.

— Lasă-mă s-o duc undeva, a spus el.

Shelly nu înțelegea.

— Ce?

— Aș putea s-o duc în Oregon ori în altă parte și s-o las pur și simplu acolo.

Shelly nu credea că ar fi o idee bună. Kathy ar fi putut spune cuiva ce i se întâmplase. În plus, avea să-și revină.

— Nu-ți face griji, a spus Shelly. O să-și revină.

Lui Dave nu-i venea să creadă, dar, ca de obicei, n-a contrazis-o. Totuși, era îngrijorat de ceea ce urma să se întâmple.

În afară de a executa ordinele lui Shelly, a-și face griji era tot ce părea să facă Dave.

*

Când era vorba să-și manifeste furia, Shelly Knotek era plină de surprize. Putea să doarmă tun în miezul nopții, pentru ca apoi să sară dintr-odată din pat, țipând furioasă la una dintre fete sau la Shane. Era ca personajul negativ dintr-un film de groază. Era în stare să treacă de la calm la furie în mai puțin de cinci secunde.

Peste ani, fetele ei aveau să spună că, deși probabil că nu mai exista pe planetă o altă persoană la fel de leneșă ca mama lor — uneori zăcea pe canapea o zi întreagă, cu ochii fixați într-o carte sau la televizor —, dacă ceva o punea în mișcare, devenea dintr-odată ca o pisică ce vede un șoarece alergând pe podea.

Într-una din zile n-a fost vorba de un șoarece.

Ci de o cutie Tupperware.

Shelly stătea ghemuită pe canapeaua din sufragerie, iar la un moment dat s-a uitat spre bucătărie și a văzut pe podea un recipient Tupperware cu fecale. A fugit într-acolo și a luat de pe blat un cablu electric. Kathy, care fusese lăsată în casă în ziua aceea ca să muncească în bucătărie, s-a ghemuit și a încercat să scape. Shelly s-a năpustit imediat asupra ei, lovind-o cu cablul. Femeia a început să plângă și s-o implore să n-o mai lovească, dar degeaba.

Shelly era Cujo. Freddy Krueger. Clovnul cel înspăimântător, Pennywise, din *It*.

— Lua-te-ar naiba, Kathy!

Kathy era fata de sub duș. Femeia blocată în mașină. Victima care implora să i se mai dea o șansă înainte ca atacatorul să-i facă felul.

— N-am să mai fac niciodată.

Shelly a continuat însă s-o biciuiască și a început s-o tragă de păr și s-o târască prin bucătărie. Kathy pierduse mult în greutate, dar era

încă o femeie masivă. Totuși, Shelly o târa ca pe o păpușă de cârpă. Furia îi dădea o forță supraomenească.

Shane și fetele mai văzuseră asta. Adrenalina.

— Nu mai vreau să văd așa ceva în bucătăria mea. Niciodată! Înțelegi? Ești o jegoasă, Kathy! Asta ești!

Faptul că Shelly îi revocase lui Kathy privilegiul de a merge la baie nu mai conta. Faptul că Shelly trebuia să-i permită să-și facă nevoile era irelevant. În plus, faptul că Shelly dormea, iar Kathy nu îndrăznise s-o trezească pentru a-i cere permisiunea de a folosi toaleta nu avea nicio legătură cu asta.

Era timpul să se gândească la ceva nou. O pedeapsă care s-o facă pe Kathy să înțeleagă o dată pentru totdeauna că trebuia să respecte regulile casei.

Shelly i-a spus lui Dave, când a venit acasă, ce făcuse femeia.

— O cutie Tupperware plină de rahat în bucătăria noastră, Dave! Îți vine să crezi? Chiar a comis-o de data asta, așa că trebuie să faci ceva.

Dave a fost de acord că ceea ce făcuse Kathy era absolut dezgustător; totuși, habar nu avea ce s-ar putea face, în afară de a o izola în sala pompelor.

Lui îi plăcea de Kathy. Toți o plăceau. Da, se purtase urât, dar nu voia s-o bată. Era inutil și — chiar dacă n-a spus-o cu voce tare — *o nebunie*.

Shelly avea deja o idee despre cum ar fi putut-o lecui pe Kathy de proastele ei obiceiuri.

— Aplică-i înecarea simulată.

Și-a instruit soțul cum să construiască un fel de balansoar dintr-o scândură lată așezată pe un suport metalic făcut dintr-un rezervor vechi luat din hambar. Fără să protesteze, Dave s-a supus, în timp ce Shelly îi lătra ordinele. Așa trebuiau să facă pentru a o pedepsi pe nemernică. La unul dintre capetele scândurii a fost pusă o găleată cu apă.

— Voi doi stați aici și vă uitați, le-a spus Shelly lui Shane și lui Nikki.

Băiatul i-a șoptit fetei că, deși nu credea că, dintre abuzurile la care fusese supusă Kathy, ar fi putut fi vreunul mai rău decât ăsta, era un „un nivel cu totul nou de nebunie“.

Shelly a adus-o pe Kathy, acum dezbrăcată, din sala pompelor. O ajuta să meargă, deoarece femeia se deplasa de-acum cu dificultate. Pierduse mult din greutate, iar vederea ei aproape că a făcut-o pe Nikki să vomite. Era plină de vânătăi, iar pielea îi atârna în falduri roșiatice.

— Îmi pare rău, repeta Kathy. Te rog, nu face asta.

— Taci naibii din gură! s-a răstit Shelly. Ești un rahat nenorocit și am să te fac să mă asculți!

Kathy a implorat și s-a rugat. S-a uitat la Nikki și Shane cu o expresie care părea să spună *Nu mă ajută nimeni?*

Dave a așezat-o pe Kathy cu fața în jos pe scândură. Ea a încercat să se împotrivească, dar era prea slăbită. Bărbatul a imobilizat-o și a înfășurat-o în bandă adezivă, ca s-o țină nemișcată ca pe o mumie.

Shelly i-a dat soțului ei un semnal, iar el a coborât capul femeii în găleata cu apă. Și a ținut-o așa o clipă. Nu voia s-o înece. Doar s-o facă să asculte de Shelly.

Să devină o persoană mai bună.

Odată pornite lucrurile, Shelly i-a cerut lui Nikki să supravegheze drumul de pe veranda din fața casei, iar fata a făcut întocmai. Shane a fost trimis pe alee, să se asigure că familia de vizavi nu auzea țipetele lui Kathy. Sami a fost pusă să stea de pază în curte.

Copiii o puteau auzi pe mama lor râzând de Kathy. O făcea idioată. Grasă. Urâtă.

— Ești inutilă, Kathy! Trebuie să-ți revii!

Nikki încerca să nu mai audă țipetele femeii, care era cufundată cu capul în apă, iar apoi ridicată. Vocea îi era slabă, auzindu-se mai degrabă niște bolboroseli decât țipete, în timp ce se lupta să respire și implora milă. Nikki era la post, în timp ce mama ei lătra ordine și tatăl le executa. Scena era șocantă, un spectacol horror și nepotrivit cu peisajul bucolic în care se desfășura. Pomi fructiferi. Cai pe pășune. Și o femeie goală legată de o scândură și cufundată cu capul în apă în mod repetat.

Povestea n-a durat mult. Poate vreo zece minute. Totuși, destul pentru ca imaginea lui Kathy, goală, legată și țipând după ajutor, să i se fixeze pentru totdeauna în memoria lui Nikki.

Ulterior, Shelly a caracterizat pedeapsa cu înecarea simulată drept „un duș“ sau „o baie“. Prietena ei nu avea grijă de propria sa igienă

corporală, așa că ea și soțul ei folosiseră acea tehnică pentru a o spăla.

Bineînțeles că nimeni dintre cei aflați la fața locului n-a văzut lucrurile în felul ăsta. N-avusese nimic de-a face cu îmbăierea lui Kathy.

„Mamei îi plăcea să-i facă asta lui Kathy“, și-a amintit Nikki într-o după-amiază, în casa ei din zona Seattle, pe când copiii ei se jucau afară, întorcându-se la perioada adolescenței sale petrecute în Raymond. „Nu înțeleg cum și de ce, dar chiar îi plăcea. S-a întâmplat doar o dată. Dispozitivul a fost pus deoparte. Nu l-am mai văzut niciodată.“

Bătăi. Înecare simulată. Zile nesfârșite în sala pompelor. Shelly era foarte activă când era vorba să o hărțuiască și s-o tortureze pe Kathy. Ca și cum Kathy nu mai era o ființă umană. Shelly părea să o trateze ca pe cel mai nenorocit animal de companie al unui sadic. O hrănea cu mâncare stricată din frigider, pe care o amesteca într-un blender.

— Bea acest smoothie, Kathy.

Mâinile femeii tremurau când a luat paharul și s-a uitat la conținutul său maroniu-cenușiu.

Shelly o fixa cu privirea.

— Nu-i bun?

Kathy a băut amestecul de hamburger demult expirat și alte produse stricate.

— Delicios, a spus ea. Mulțumesc, Shelly.

Altă dată, Nikki și-a văzut mama umplând o ceșcuță pentru copii cu sare Morton, din dulapul de la bucătărie. Nu înțelegea ce avea de gând să facă, dar era foarte curioasă. Shelly îl recrutase și pe Shane la ceea ce avea de gând să facă, iar acesta a făcut ce i s-a cerut. Fata i-a urmărit pe cei doi la ieșirea din sala pompelor. N-a reușit să acopere întreaga distanță, ci a ales să se retragă și s-o urmărească pe mama sa cum descuie ușa.

Shelly i-a dat cănița lui Kathy, care în acea perioadă abia se mai ținea pe picioare fără ajutor.

— Înghite nenorocita asta de sare.

Kathy a mijit ochii în lumina puternică a zilei.

— Nu.

Shelly i-a spus că sarea îi va face bine.

— Te va ajuta la picioarele tale umflate.

„Sigur că nu eram doctor, dar cred că oricine ar fi înțeles că în niciun caz sarea aceea nu avea să-i facă vreun bine lui Kathy“, și-a amintit Nikki. „Mama se purta ca și cum i-ar fi dat cine știe ce tratament. Întotdeauna avea un motiv întemeiat petru toate rahaturile pe care ni le făcea nouă sau lui Kathy.“

Femeia a încercat să se împotrivească, ceea ce era neobișnuit. De obicei era foarte ascultătoare.

— Nu vreau.

Însă Shelly a insistat.

— Înghite-o! a țipat ea. Înghite-o toată, Kathy!

Femeia s-a opus în continuare. Ca întotdeauna, nu se putea împotrivi voinței necruțătoare a lui Shelly.

Nikki n-o putea vedea tot timpul pe Kathy din punctul ei de observație, dar o auzea refuzând sarea, în timp ce mama ei și Shane zbierau la ea.

— Înghite nenorocita asta de sare! N-am toată ziua la dispoziție!

Nikki a auzit-o pe femeie scuipând sarea pe care era obligată s-o înghită. Totuși, cei doi n-au slăbit-o până n-a înghițit și ultima granulă.

— Înghite-o toată!

După care Shelly i-a dat lui Kathy și niște pastile, spunându-i să le înghită și pe alea. Apoi cei doi au încuiat ușa și au plecat.

CAPITOLUL 32

Nimeni nu părea să observe ce se întâmpla în mica fermă roșie de pe Monohon Landing Road. Unii vor spune mai târziu că s-au gândit că s-ar putea întâmpla ceva dubios acolo, dar, în afară de un vecin care a sunat la autorități deoarece caii erau neglijați, nu s-a raportat nimic, niciodată. Chiar și după ce copiii din autobuzul școlar au văzut o femeie goală alergând prin curte, reacția rapidă a lui Shelly despre scurtcircuitul din jacuzzi s-a dovedit a fi o acoperire plauzibilă.

Nimeni n-a auzit-o pe Kathy țipând în timp ce era lovită cu piciorul ori îi era aplicată înecarea simulată.

Nimeni n-a observat porțiunile cu pământ îmbibat unde Shane și Nikki erau puși să se bălăcească.

Nimeni.

Și totuși, în casă plutea un copleșitor sentiment prevestitor de rău. Era ceva apăsător, precum acele șorțuri de plumb pe care le folosesc dentiștii când fac radiografii. Nikki și Shane au vorbit despre asta când au împărțit o țigară în pădurea din spatele casei. Erau aliați mai mult ca oricând, legați prin ceea ce le făcea Shelly.

Și mai ales prin faptul că fuseseră martori la ceea ce i se întâmpla lui Kathy.

Era ceva rău.

— Trebuie să plece, a spus Shane, referindu-se la Kathy.

— Nu poate, a zis Nikki.

Și avea dreptate.

Kathy respira tot mai greu, chiar și atunci când stătea jos. Nici vorbă să stea în picioare. Abia dacă putea face asta cu propriile puteri. Ochii săi păreau oarecum tulburi, iar pielea, o hartă plină de linii roșii umflate și pete albastre. Fiecare semn spunea o poveste despre cum o înfuriase Kathy pe Shelly. La un moment dat, Shelly i-a spus lui Sami că aveau de gând să o scoată pe Kathy din sala pompelor și să o aducă în casă, pentru o baie sau un duș.

— O să-i facă bine, i-a zis ea.

Sami s-a bucurat. Soba cu lemne era mereu aprinsă. Căldura o va ajuta, cu siguranță. Kathy suferise cât fusese izolată în sala pompelor, săptămâni întregi. Sau poate luni. Fetei îi venea greu să stabilească o

cronologie exactă a faptelor mamei sale. Abuzul era haotic — o țintă mobilă care-i ținea pe toți în tensiune.

— Bine, mamă.

Kathy gemea la fiecare pas, în timp ce o ajutau să traverseze peluza, apoi să intre în casă, prin sufragerie, până la baia de lângă dormitorul principal. Vânătăi hidoase îi marcau trupul, iar pielea îi atârna în pliuri din cauza pierderii masive în greutate. Slăbise mai bine de 45 de kilograme de când se mutase la familia Knotek. Dispăruseră comentariile lui Shelly despre cât de „grozav“ arăta Kathy acum, că era mai slabă.

Shelly se purta ca și cum dușul ar fi fost un mare răsfăț, ceea ce și era. De luni întregi Kathy nu mai avusese voie să folosească instalațiile sanitare din casă. „Băile“ ei fuseseră cu înălbitor direct din sticlă și apă de la furtun.

— O să fie plăcut, Kathy, i-a spus Shelly prietenei sale. Apa caldă o să te facă să te simți mai bine.

Femeia a bâiguit câteva răspunsuri neinteligibile. Într-un fel ciudat, lui Sami i s-a părut că e recunoscătoare pentru duș. Când s-a dovedit că nu era în stare să stea în picioare, Shelly a schimbat tactica și a stabilit să facă o baie. A dat drumul la apă.

În timp ce încercau s-o bage pe Kathy în cadă, aceasta a alunecat, iar ușa de sticlă a dușului a sărit din țâțâni și s-a zdrobit de podea. Peste tot s-au împrăștiat cioburi sclipitoare de sticlă securizată. Kathy plângea, iar Sami a încercat s-o împiedice să se rănească, dar s-a rostogolit prin cioburi, tăindu-se la abdomen și pe picioare.

Mult timp după aceea, amintirea a ceea ce văzuse în acea zi o făcea pe Sami să izbucnească în plâns.

„E greu“, a spus ea întorcându-se în timp. „Pur și simplu încerc să nu mi-o imaginez, dar o văd. E greu. Atâtea vânătăi peste tot. Toate făcute de mama. Era toată o vânătaie mare, imensă.“

Sami a simțit cum se schimbă atmosfera în cameră. În acel moment li se alăturase deja și Nikki. Shelly era toată numai miere, cu vorbe frumoase și mângâieri iubitoare, de prietenă bună.

— Totul va fi bine, Kathy, a zis ea, întâlnind privirea fiicei sale.

Sami își dădea seama că, în acel moment, mama ei era speriată. Shelly continua ca și cum ar fi încercat s-o convingă pe Kathy că totul va fi în regulă, când știa foarte bine că nu mai era cale de întoarcere.

Femeia trebuia să meargă la spital, dar Shelly insista că poate s-o ajute.

Să o vindece.

Să o salveze.

— O să te ținem în casă, Kathy, a spus Shelly. Ți-ar plăcea, nu?

Femeia vorbea incoerent. Părea să fie de acord.

Toate trei au ajutat-o să meargă la baie, unde au încercat să oprească sângerarea cu prosoape și hârtie igienică.

Nikki a ieșit plângând, foarte afectată. Mai târziu, când a revăzut-o pe Kathy, mama ei făcuse tot posibilul să oprească sângerarea. Unele tăieturi tot mai aveau nevoie de îngrijire medicală.

„Mama o bandajase toată. Nu cred că mai sângera prea tare, dar ar fi trebuit dusă la spital pentru niște copci.“

Când Nikki i-a spus lui Shane ce se întâmplase, acesta a izbucnit.

— Trebuie dusă la spital, a zis el. Nu-i normal. Cu toții știm asta.

*

Dave lucrase la o extindere a spălătoriei din spatele casei. Era un spațiu mic, neterminat. Spre deosebire de sala pompelor, era încălzit și uscat. Shelly a pus acolo două saltele, o pernă și niște pături. A băgat-o pe Kathy în pat, spunându-i că totul va fi bine.

Era o minciună. Lui Sami i s-a părut că observă o sclipire în ochii lui Kathy.

Teamă. Neîncredere. Derută.

La puțin timp după ce au mutat-o pe Kathy în spălătorie, Shane și fetele au ajutat-o să vină în sufragerie, să se uite la televizor. Nu se putea ține pe picioare, așa că a fost nevoie de câte un copil pe fiecare parte, ca s-o sprijine. Au așezat-o pe canapea, în timp ce la televizor rulau desenele animate ale lui Tori. Kathy era trează, dar nu lucidă. Sami i-a dat una dintre jucăriile lui Tori, un telefon mic din plastic cu două cabluri ce se îmbinau la capete. Kathy ținea cablurile cu degetele ei învinețite, dar nu reușea să facă ceea ce pentru un copil de trei–patru ani n-ar fi constituit o problemă. A încercat de nenumărate ori, dar n-a reușit să conecteze părțile. Copiii au înțeles — ceva nu era în regulă cu creierul lui Kathy.

Mai târziu, Sami a găsit o scândură de doi pe patru și a pus-o de-a curmezișul patului, la înălțimea taliei, astfel încât Kathy să se poată

prinde de ea și să se ridice. A bătut-o în cuie de stâlpii expuși ai camerei, de o parte și de alta a patului. Aproape imediat, Shelly i-a spus s-o dea jos.

— De ce? a întrebat fata. O ajută.

Shelly i-a aruncat o privire.

— Nu înțelegi, i-a spus ea, tratând actul de bunătate al lui Sami ca pe o greșeală prostească. Kathy e leneșă și trebuie să se înzdrăvenească. N-o ajuți deloc, Sami. Vrem să se facă bine, nu? Dar trebuie să se descurce singură.

Sami nu a mai zis nimic. Știa prea bine că femeia era foarte bolnavă, nu leneșă. „Nu putea merge. Cădea, se ridica și cădea din nou. Nu mai avea deloc echilibru. Nu mai avea dinți. Părul îi căzuse."

Într-o zi, după școală, Sami a așteptat momentul când mama ei nu era atentă și s-a dus în spălătorie. A îngenuncheat lângă pat și și-a pus mâna pe mâna lui Kathy. Era rece.

— Kathy, a șoptit Sami. Am venit să văd cum te simți.

I-a ridicat pătura și i-a aranjat perna. Femeia a bolborosit ceva, dar n-a răspuns. Ochii ei o priveau pe Sami și păreau să o urmărească. În rest, nimic.

— Kathy, a repetat ea. Mă auzi?

Kathy a clătinat din cap, după care a dat ochii pe spate.

Sami a început să plângă.

Se-ntâmplă ceva foarte grav. Kathy are nevoie de ajutor.

CAPITOLUL 33

Dave Knotek condusese Dumnezeu știe cât ca să ajungă acasă din Whidbey Island. Feribotul. Autostrada. Traficul din Seattle. Autostrada 101. Îi luase o veșnicie. Băuse patru litri de cafea și luase un pumn de No-Doz. Mintea îi era în acea stare confuză în care lucrurile nu au întotdeauna sens. Era mai stresat ca oricând. Shelly se plânsese din nou de bani și de cât de greu îi era să se descurce singură cu copiii și cu Kathy.

Și cu Kathy.

Știa de incidentul din baie, când femeia se rănise la abdomen și la picioare. Shelly îi spusese că o aranjase și că va fi ca nouă. El nu era chiar așa convins.

Când a ajuns acasă după drumul lung cu mașina, în iulie 1994, a auzit un sunet venind din spălătorie, ceva ce nu mai auzise în viața lui. Știa că nu era produs de un animal, dar nici nu părea întru totul uman. Era un geamăt moale, punctat de o bolboroseală ciudată.

— Ce-i zgomotul ăsta? a întrebat el.

Shelly, care se pregătea să meargă s-o ia pe Nikki de la restaurantul Sea Star din Grayland, unde lucra la spălat vasele, nu părea îngrijorată.

— Oh, e Kathy. E în regulă. Se odihnește.

— Nu pare a fi în regulă.

Shelly a ignorat remarca lui Dave și le-a strigat pe fete.

— Sami! Tori! Să mergem!

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Dave.

Când fusese ultima oară acasă, îi atrăsese atenția soției sale asupra deteriorării stării de sănătate a lui Kathy. O parte a feței începuse să i se lase puțin. Era și învinețită. Părea să nu-și poată controla cuvintele și chiar să-și fixeze privirea. Dave îi plimbase degetul prin față, dar ochii ei nu-i putuseră urmări mișcările. Nu se putea ridica, nici să stea în picioare fără ajutor. Nu avea deloc echilibru.

— Se va face bine, insistase Shelly.

Iar acum, Shelly și fetele plecaseră să o ia pe Nikki, lăsându-l pe Dave nedumerit. Shane spăla vasele în bucătărie.

Alte sunete guturale din spălătorie l-au făcut pe Dave să se ducă la Kathy, care zăcea în patul improvizat pe care i-l aranjase Shelly în vara aceea. Aerul fierbinte de iulie umplea mica încăpere.

Dave s-a aplecat spre Kathy. Aceasta vomitase, iar sunetele pe care le scotea indicau faptul că se sufoca. Mirosul era dezgustător, și inima lui Dave bătea atât de tare, încât era sigur că va face un atac de cord. Ochii lui Kathy se rostogoleau în orbite. Se chinuia să respire. Era aproape nemișcată, prăbușită, scoțând niște sunete firave și jalnice.

— Ce se întâmplă cu ea? i-a strigat el lui Shane, apucând-o pe Kathy de umeri și scuturând-o.

Femeia era apatică.

Shane rămăsese împietrit, cuprins de groază.

— Nu știu.

— Doamne, a exclamat Dave, uitându-se la băiat. E de rău.

Și chiar era. Foarte rău.

— Kathy! a strigat Dave, ceva mai tare. Ești bine? Kathy, răspunde-mi!

Ea a bolborosit ceva, la care Dave a început să se panicheze.

— Nu respiră, Shane!

Bărbatul a căzut în genunchi și, apucând-o pe Kathy, a reușit cumva s-o întoarcă pe o parte. A început să-i curețe voma din gât. Avea și-n nas. A scos-o cu degetele.

— Nu respiră!

Tremura, în timp ce încerca să-i facă resuscitare cardio-pulmonară. S-a chinuit mult timp, poate vreo cinci minute. I-a făcut și masaj cardiac. Nimic.

Mai târziu, și-a amintit la ce se gândea în clipa aceea.

„Știu că ar fi trebuit să sun la 911, dar după tot ce se întâmplase, chiar nu voiam polițiști pe acolo. Nu voiam să-i creez probleme lui Shelly. Sau copiilor, să-i oblig să treacă printr-o astfel de traumă... Nu voiam ca asta să le ruineze viețile ori familia noastră. Intrasem în panică. De-adevăratelea. Nu știam ce să fac.“

În continuare Kathy nu reacționa în niciun fel. Dave s-a chinuit s-o ridice, dar era prea grea. Cumva, a încercat o manevră Heimlich. Nimic. Nu știa de cât timp încerca s-o salveze, dar era inutil. Shane devenise deja foarte agitat, vorbind despre cât de aiurea era toată

povestea aia. Cei doi s-au privit în ochi, rămânând apoi înmărmuriți, neștiind cum să gestioneze situația.

Totul indicase posibilitatea unui asemenea deznodământ, dar pe moment situația părea ireală.

Kathy Loreno murise.

Dave a sunat la Sea Star, să vadă dacă poate da de Nikki sau de Shelly, dar ele se aflau deja în parcare. Băiatul care răspunsese a reușit s-o cheme înapoi pe Shelly.

Fetele și-au amintit că Shelly era albă la față când s-a întors la mașină.

— Cum se simte Kathy? E bine? și-a amintit Sami că o întrebase pe mama ei tot drumul până acasă.

Femeia a rămas neobișnuit de tăcută, nici măcar nu s-a uitat spre fata ei mijlocie. Nu și-a luat privirea de la drum.

— E bine.

Nikki știa că se întâmplase ceva îngrozitor.

Doar că nu știa ce.

Când au ajuns acasă, Dave a luat-o imediat deoparte pe Shelly, spunându-le copiilor să-i lase o clipă, deoarece au de discutat ceva important. Fetele și Shane au zăbovit puțin în sufragerie, însă el le-a zis pe un ton ferm să meargă sus și să se uite la televizor.

— S-a dus, i-a spus el lui Shelly, după ce copiii au ieșit din încăpere.

— Cum adică „s-a dus“?

Dave a tras-o mai aproape. Shelly trebuia să înțeleagă ce avea să-i spună.

— Nu mai e aici! Shelly, Kathy a murit. Du-te și vezi.

Shelly s-a dat înapoi. Cu o expresie exasperată și perplexă, s-a îndreptat spre locul unde trupul femeii zăcea pe saltea, în spălătoria sufocantă. Era ca și cum nu avea nicio idee despre cauza morții lui Kathy.

*

Copiii s-au îngrămădit în camera lui Nikki. Auzeau că se întâmpla ceva la parter — discuții, țipete. Dar niciunul nu putea înțelege ce anume spuneau părinții lor.

— Stai aici cu Tori, i-a spus în cele din urmă Nikki lui Sami. Eu și Shane mergem să vedem ce se întâmplă.

Sami plângea. Se întâmplase ceva rău.

Nikki și Shane s-au furișat jos pe scări și prin sufragerie. Dave și Shelly erau afară, certându-se în curte, așa că s-au dus în cămăruța unde stătuse Kathy. Era întuneric, dar n-au aprins lumina.

Chiar dacă știa ce se întâmplase, Shane nu i-a spus lui Nikki nimic deocamdată. Au strigat-o pe Kathy, dar nu a răspuns. Shane i-a împins piciorul, dar nicio reacție. În cele din urmă, i-a ridicat mâna, lăsând-o apoi să cadă. Fața îi era nemișcată. Umflată. Vânătă. Complet lipsită de viață.

— Mda… a murit, a zis el. A murit de-a binelea. La naiba…

Nikki era îngrozită. Tremura, în timp ce s-au strecurat înapoi la etaj și i-au spus lui Sami.

„Sami a luat-o razna“, își amintea Nikki. „Serios. O iubea foarte mult pe Kathy.“

Auzind gălăgia, Shelly s-a dus s-o consoleze pe Sami, după care s-a întors la parter. Un minut mai târziu, era înapoi.

„A venit înapoi și a zis, știți, mergeți la mașină... mama chiar era drăguță în acel moment, spunându-ne că totul va fi bine. Și că nu putem lăsa pe nimeni să ne distrugă familia“, își amintea Nikki.

— Trebuie să chemăm o ambulanță, a spus Shane.

— N-are rost, a zis Shelly mijind ochii. A murit.

Casa era într-o agitație de nedescris. Copiii erau isterici. Shelly plângea și ea. Ba îi asigura că totul va fi în regulă, ba plângea în hohote. Dave bocea și el. Era cu nervii la pământ, iar inima îi bătea mai să-i sară din piept.

Se gândea doar că ar fi trebuit să pună piciorul în prag.

Dar n-o făcuse. Și nu o făcea nici acum.

Shelly, în schimb, a făcut bagajele fetelor, urmând să le ducă la un motel din apropiere de Westport.

Era trecut de zece când le-a cazat acolo, le-a dat bani și niște snackuri și le-a promis că se va întoarce mai târziu împreună cu Shane. Între timp, le-a spus să nu vorbească cu nimeni. Absolut cu nimeni. Despre nimic din ce se întâmplase acasă. Era complicat, le-a mai spus. Voia să obțină niște răspunsuri. Să clarifice lucrurile.

Tu ai omorât-o pe Kathy, mamă, s-a gândit Nikki în clipa aceea. Nu era nimic de clarificat. Nici complicat. Era o nebunie absolut inimaginabilă.

Shelly și Shane au ajuns la motel pe la miezul nopții.

A doua zi dimineață, Shane s-a dus să înoate împreună cu Tori și Sami în piscina încălzită a motelului. În orice alt moment, înotul acolo ar fi fost punctul culminant al vacanței de vară. În timp ce se bălăceau, nimeni nu știa de ce se află acolo și ce se întâmplă acasă, în Raymond.

Când s-a întors mai târziu în dimineața aceea să ia copiii, Shelly a pus-o pe Nikki să sune la Sea Star.

— Spune-le că nu poți să ajungi astăzi. Ai un caz în familie.

CAPITOLUL 34

Dave Knotek a rememorat detaliile sinistre ale situației în care se aflau.

Și-a spus că nimic din ce se întâmplase nu era real. Și că el și soția lui erau niște oameni normali prinși într-o tragedie care le-ar fi distrus familia dacă cineva n-ar fi înțeles lucrurile corect.

Moartea lui Kathy fusese un accident. Cauze naturale. Nu era vina nimănui.

Trebuia să scape de cadavru.

Shelly era lângă el, spunându-i cum și ce să facă.

Mai târziu, și-a amintit că a ars corpul lui Kathy Loreno noaptea, la „vremea îngropăciunilor“, fără să pară că înțelege ironia propriei afirmații. Casa din Monohon Landing era aproape de drum, iar groapa de foc se găsea doar la câțiva pași de hambar. Nu era ceva neobișnuit să arzi ceva acolo. De obicei ardeau gunoaie.

Dave a adaptat groapa de foc căptușind-o cu foi de tablă și oțel „ca să mențină căldura înăuntru“ atunci când flăcările se întețeau. Aerul era puțin umed în noaptea aceea, iar afară, întuneric beznă. Scândurile din vechiul șopron au furnizat lemnul necesar. Chiar dacă n-o mai făcuse niciodată, Dave știa că va avea nevoie de un foc foarte puternic pentru incinerare. El și Shane au cărat corpul lui Kathy până la foc, au așezat-o acolo, după care au mai stivuit lemne peste ea. Au completat rugul cu anvelope vechi și motorină. Dave avea să-și amintească mai târziu că avea sentimentul că făcea totul în scop „umanitar“, probabil singurul lucru care l-a ajutat să continue. Era o treabă macabră și terifiantă. I-a luat mai bine de cinci ore s-o facă pe Kathy să dispară în lumina palidă a răsăritului.

Când s-a făcut dimineață, s-a uitat la cenușă și oase. După ce s-au răcit, a încărcat totul în câteva găleți luate de la Home Depot și a condus spre Washaway Beach, unde a aruncat rămășițele lui Kathy în ocean. Cunoștințele acumulate la surfing i-au fost utile; cunoștea valurile și știa că resturile vor fi purtate în larg. Pentru totdeauna. N-a rostit nicio rugăciune; nu știa ce-ar putea spune. S-a mai întors acolo de trei ori. A dus o parte din cenușă și din rămășițele focului și în Long Beach.

Shelly, pe de altă parte, a încărcat hainele lui Kathy și i le-a dat lui Dave să le ardă și pe ele. A căutat și alte lucruri pe care i le luase femeii — documente, bijuterii — și le-a aruncat în foc. Rămăseseră foarte puține lucruri din ceea ce fusese Kathy pe care le-ar mai fi putut găsi cineva.

*

Mirosul impregnat în aer era greu și inconfundabil. Când surorile Knotek s-au întors de la motel împreună cu Shane, în dimineața următoare, în curte persista încă izul acru de cauciuc ars și motorină.

Și încă un miros, de la ceea ce arsese odată cu ele.

Nikki a aruncat doar o privire scurtă spre locul unde tatăl ei făcuse focul.

„Nu m-am dus acolo, în spatele hambarului“, a spus ea mai târziu. „Shane îmi spusese ce se întâmplase. Aveam o grămadă de anvelope, dar dispăruseră și ele.“

Copiii au intrat în casă. Sami încă plângea după Kathy. Tori era prea mică, nu înțelegea cu adevărat ce se întâmpla, iar copiii mai mari s-au concentrat asupra ei. Shelly se învârtea prin casă, iar Dave stătea prăbușit pe un scaun din bucătărie. Avea pungi mari sub ochi. Bea cafea și fuma țigară de la țigară.

Moartea lui Kathy și ceea ce făcuse el ca să scape de cadavru îl apăsau de parcă ar fi avut o nicovală pe umeri. Știa că nu va putea șterge nicicând ceea ce făcuse. Se gândea că familia lui Kathy avea să se întrebe mereu unde dispăruse și dacă era fericită. Nu știa cum avea să reacționeze când o va vedea pe mama lui Kathy, pe Kaye, prin oraș. Ce avea să spună când îl va întreba de fata ei? Din cauza a ceea ce făcuseră el și Shelly, familia lui Kathy s-ar putea să nu-și găsească niciodată liniștea. Se gândea încontinuu la asta, din clipa când se apucase să care cadavrul femeii spre foc.

Shelly îi spusese că simte același lucru, că era devastată de pierderea celei mai bune prietene — dar părea mult mai pragmatică, spunându-i că asta era situația și că amândoi trebuie să-și țină firea.

Shelly le-a spus și copiilor mai mari că, de acum înainte, trebuiau să evite a mai atrage atenția asupra lor.

— Vom merge cu toții la închisoare, i-a avertizat ea, dacă află cineva ce s-a întâmplat cu Kathy.

În ziua când s-au întors de la motel, Shelly a făcut o afirmație care urma să testeze o nouă desfășurare a lucrurilor.

— S-a sinucis și noi n-am vrut ca familia ei să afle, s-a prefăcut ea a specula.

Nimeni n-a spus nimic. S-au mulțumit să lase cuvintele ridicole ale lui Shelly să plutească în aer. Shane și Nikki nu vedeau cum ar fi putut cineva să creadă o asemenea poveste. *Sinucidere?* Nikki se îndoia. *Nimeni nu așteaptă să se stabilească undeva, pentru ca apoi să se sinucidă.*

Kathy fusese bătută, înfometată și torturată până la moarte.

Cu Dave plecat din nou la muncă în Whidbey Island, la câteva zile după ce focul se răcise, Shelly le-a dat lui Shane și Nikki o sarcină. I-a condus la hambar și le-a dat o găleată.

— Tata a ars niște izolație la groapă și vreau să luați bucățile și fragmentele pe care le găsiți acolo și să le puneți aici.

Amândoi știau că nu asta căuta ea.

Shelly s-a întors în casă, iar ei s-au dus la groapa de foc. Era o sarcină macabră, dar au răscolit prin mizerie fără să mai spună mare lucru.

— Crezi că asta e ceva? a întrebat Shane, arătând cu bățul către o bucățică albă.

Nikki s-a uitat într-acolo.

— Mda…, a spus ea simțind că-i vine rău. E o parte din Kathy.

Băiatul a găsit câteva resturi din ceea ce amândoi știau că sunt fragmente de os, nu izolație. A descoperit și ceva ce semăna cu o bijuterie topită. Nikki, care abia se putea concentra la ce făcea, a găsit și ea vreo două fragmente. La sfârșitul zilei, i-au dat găleata lui Shelly, care a pus resturile într-o pungă de plastic.

În următoarele câteva zile, l-a pus pe Shane să mai caute o dată în groapă, apoi încă o dată.

Într-unul din drumurile lui spre casă, Dave a reușit să pună mâna pe un excavator. A săpat groapa de foc cam la 30–60 de centimetri adâncime. A dus apoi pământul scos la un drum forestier izolat, mai sus de Ward Creek, și l-a aruncat într-un loc proaspăt defrișat de tăietorii de lemne, astfel încât să se amestece cu pământul.

„Mai târziu“, a spus el la câțiva ani după povestea cu vechea groapă de foc din curtea din spate, „am amenajat acolo o grădină“.

CAPITOLUL 35

Dispariția lui Kathy Loreno avea nevoie de o poveste de acoperire.

Sinuciderea nu era o soluție. În definitiv, nu exista niciun cadavru.

Shelly, a cărei stare de spirit se îmbunătățise vizibil după primele câteva zile de la incinerarea lui Kathy, și-a testat scenariul prima dată pe Dave. Era ca și cum răstălmăcea o poveste a unuia dintre thrillerele ieftine pe care obișnuia să le citească. Era entuziasmată. Plină de viață. Era ca și cum ar fi ridicat cortina, făcând cine știe ce dezvăluiri, și aștepta ca publicul să ofteze și să dea din cap în semn de entuziasm.

— Vom continua să le spunem tuturor că a fugit cu Rocky. Le-am făcut cunoștință, iar ei au șters-o. Ea voia s-o ia de la capăt undeva și, cum nu avea niciun iubit, Rocky era foarte important, a spus Shelly, testându-și povestea.

Dave a fost de acord cu povestea, dar nu era sigur că altcineva ar fi crezut-o. Kathy nu se întâlnise cu nimeni dintre cei pe care-i cunoșteau. Iar faptul că ar fi fugit cu un tip — mai ales că era așa slăbită — era cel puțin neverosimil.

— Nu știu dacă va crede cineva cu adevărat treaba asta.

— O să-i facem să creadă, a zis Shelly.

Apoi a ținut o ședință de familie cu toți copiii. I-a dus pe toți în sufragerie și i-a așezat pe canapea. Dave n-a spus prea multe. A stat lângă soția lui și a dat din cap aprobator la tot ce propunea ea.

— Vă mai amintiți de prietenul meu Rocky? Și că era foarte interesat de Kathy? Că voia să se întâlnească cu ea?

Niciunul dintre ei nu-și amintea așa ceva. Niciunul nu-l întâlnise măcar, chiar dacă-și aminteau că mama lor adusese în discuție acel nume, pe când stăteau în Casa Louderback.

— V-a plăcut tuturor de el.

Era totuși tipic pentru mama lor să le sugereze o amintire comună, ca și cum asta ar fi putut fi ceva planificat și făcut să devină real.

Shelly și-a continuat planul.

— E foarte important să fim uniți în treaba asta, bine? Vreau să înțelegeți și să știți că ea a plecat cu Rocky.

— Dar n-a fost așa, a zis Shane.

Shelly i-a aruncat o privire ucigătoare. Avea un fel de a-și pironi privirea în ochii cuiva, ca și cum ar fi vrut să-l facă să creadă ce zicea ea, doar fiindcă spunea ea.

— Nu știi lucrul ăsta, Shane. Nu-l știi deloc.

Bineînțeles că băiatul știa. Doar îl ajutase pe Dave să facă focul și să târască trupul lui Kathy la groapă. Totuși, a dat înapoi.

— Bine, dacă zici tu, mamă.

Nikki știa și ea că mama ei minte. Dar, într-un fel, confirmarea poveștii cu Rocky de către Shane i-a dat lui Sami puțină speranță. A făcut-o să creadă că poate, cumva, se înșelase.

Poate Kathy chiar era vie.

Poate că ceea ce crezuse ea că se întâmplase nu fusese decât un coșmar.

*

O poveste are nevoie de detalii ca să fie convingătoare. Shelly avea deja un as în mânecă — o poză neclară a unei femei stând lângă o camionetă. Doar dacă cineva ar fi *spus* că femeia aceea era Kathy, s-ar fi putut crede că așa este. Ulterior, Shelly a pus-o pe Nikki să scrie ilustrate și scrisori false, cu semnătura lui Kathy, ca să facă și mai convingătoare povestea de iubire dintre ea și Rocky. A așezat-o pe fată la masa din bucătărie cu hârtie pe care să exerseze, ilustrate și o cutie de pungi ziploc.

— Pe-aproape, Nikki. Mai fă una.

Și Nikki făcea întocmai. Mesajele erau scurte, sugerând ce bine se distrează pe drum. Era în Canada. Mexic. California. Era fericită și nu avea de gând să se mai întoarcă în Raymond.

Nikki se gândea la același lucru. Abia aștepta să termine liceul, ca să lase și ea în urmă nebunia din Raymond.

Shelly a studiat fiecare semnătură și a lăudat-o pe fiica ei cea mare atunci când a considerat că treaba era bine făcută.

„Mama n-a atins niciodată scrisorile“, și-a amintit Nikki. „De fapt, a șters fiecare ilustrată și le-a pus în pungi de plastic. Își folosea toate cunoștințele de criminalistică, cred. Sau așa credea ea.“

Când misivele au primit aprobarea ei, Shelly i le-a dat lui Dave ca să le trimită prin poștă familiei lui Kathy.

„M-a pus să merg până în Canada ca să trimit ilustrata la adresa mamei lui Kathy, în South Bend. Ceea ce am și făcut“, a spus Dave mai târziu.

Și asta nu era cea mai ciudată parte a planului ticluit de Shelly. Chiar dacă i-a pus pe Nikki să falsifice ilustratele și pe Dave să le trimită prin poștă, n-a mai vrut ca mama lui Kathy să primească toate mesajele și, la un moment dat, l-a instruit pe Dave să se ducă repede înapoi în South Bend și, folosind cheia de la cutia poștală luată dintre lucrurile lui Kathy, să fure una dintre ilustrate înainte ca Kaye s-o primească.

Dave a făcut întocmai. A așteptat ca un polițist aflat într-o misiune de supraveghere și, când cartea poștală a fost livrată, a recuperat-o și i-a returnat-o lui Shelly. Care a pus-o într-o pungă ziploc și a ascuns-o.

„Chiar nu știu ce era în mintea ei“, a povestit bărbatul. „Un alibi? O diversiune? Pentru mine n-avea nicio noimă — dar eram atât de panicat după cele întâmplate cu Kathy, încât am făcut tot ce mi-a spus Shell să fac.“

*

Shelly schimba vitezele chiar în timp ce planul Rocky era în plină desfășurare. A devenit tăcută și îngrijorată. Nu a spus că se îndoia că planul ei va funcționa. Pur și simplu s-a gândit că avea nevoie și de un plan de rezervă. I-a luat vreo două săptămâni ca să-l ticluiască. Copiii cei mari și Dave puteau vedea că Shelly, care trăia doar ca să dețină controlul total, se cam clătina. Poate văzuse la televizor ceva despre vreun infractor care fusese prins datorită abilităților unui expert FBI în falsuri? Ori vreun episod cu un câine specializat în găsirea cadavrelor?

Planul ei avea nevoie de ajustări. În timpul uneia dintre ședințele lor de familie, privirea i-a căzut pe Shane.

— Dacă spui cuiva, a zis ea, o să dăm vina pe tine, Shane.

Copiii s-au uitat unii la alții, cu gurile căscate.

Shane s-a ridicat în picioare.

— Dar e o prostie, a spus el. Eu n-am făcut nimic.

Shelly a rămas fermă pe poziție.

— Asta o să facem, Shane. O să spunem că tu ai omorât-o. Tu ai ucis-o pe Kathy.

— Asta-i o minciună, a insistat el. N-o să spun nimic. N-aș spune nimic, niciodată, împotriva familiei mele.

Shelly și-a înfipt privirea adânc în ochii lui.

— Asta e bine. Vreau să te cred.

— Poți să mă crezi. Serios îți spun.

— Sper din tot sufletul.

Mai târziu, Nikki și Shane au discutat despre amenințarea surprinzătoare a mamei lor. Chiar n-ar fi trebuit să fie o surpriză. Doar știau că mama lor era o supraviețuitoare — și încă una egoistă. Ar fi făcut orice ca să-și salveze pielea. Tot ce i se întâmplase lui Kathy — zăpada însângerată, înecarea simulată, lunga perioadă petrecută în bezna din sala pompelor — fusese doar din vina lui Kathy. Shelly fusese obligată să-și pedepsească prietena. Era îngrozitor și tragic, dar făcuse totul din dragoste pentru Kathy.

În ciuda promisiunilor că-și va ține gura, Shane era destul de inteligent ca să știe că, în timp, Shelly se va întoarce împotriva lui. Într-o zi, cineva avea să descopere totul și să bată la ușa lor.

— Ar trebui să spunem, a zis el. În seara aceea ar fi trebuit s-o ducem la spital.

Nikki era de acord cu el, dar prea speriată ca să spună ori să facă ceva.

— Ce mai putem face acum? a întrebat ea.

Shane nu știa, dar se gândea serios la problema aceea.

Shelly nu era nici ea prea discretă când era vorba de îndoielile sale cu privire la nepotul ei. Le aducea mereu în discuție când vorbea cu Dave, în așa fel încât să ajungă și la urechile lui Nikki și Sami.

— Shane o să spună, zicea Shelly ori de câte ori băiatul nu era în preajmă. O să ne distrugă pe toți.

Shane știa că era doar o chestiune de timp. Avea două opțiuni — să spună cuiva ori să fugă.

Și se gândea serios la amândouă.

CAPITOLUL 36

Shelly a continuat să jongleze cu minciunile și cu tot felul de teorii ale conspirației în privința celor întâmplate lui Kathy, sugerând că soluția ar putea fi învinovățirea lui Shane. În săptămânile care au urmat morții femeii, Shelly i-a spus lui Dave că ar fi o idee bună să verifice dacă familia lui Kathy are de gând să o caute. În definitiv, abia se interesaseră de ea în cei aproape cinci ani cât locuise cu ei.

— Am s-o sun pe Kaye, a spus Shelly. Îi spun că fata ei ar vrea s-o întâlnească, să văd dacă vine la noi.

Dave era alarmat și aproape că nu știa ce să zică.

Să o invite pe mama sa acolo? În locul unde fiica ei murise și fusese arsă?

— De ce să faci așa ceva? a întrebat el.

— Vreau să văd cum reacționează, a explicat ea.

Dave era de părere că se joacă cu focul, dar n-a mai comentat și s-a uitat la ea cum o sună pe Kaye, la căsuța din South Bend. Convorbirea n-a durat niciun minut.

Shelly s-a întors spre el. Cu un zâmbet satisfăcut pe față. Instinctul n-o înșelase.

Ca de obicei.

„Shelly a zis că mama lui Kathy a fost destul de tăioasă“, și-a amintit Dave. „Nu voia câtuși de puțin să stea de vorbă cu Kathy.“

S-a gândit după aceea la momentul acela. Într-un fel, era o versiune intenționată de lașitate, un concept la care Shelly era maestră.

Shelly își dovedise punctul de vedere.

Nu aveau de ce să-și facă griji. Familia o renegase pe Kathy. Nu constituia nicio amenințare. Familia Loreno fiind acum îndepărtată, Shelly și-a concentrat brusc atenția asupra vecinilor lor de peste drum de casa lor din Monohon Landing Road.

— Mă întreb dacă știu ceva, le-a spus copiilor mai mari. S-ar putea să fi auzit sau să fi mirosit ceva.

Nikki se îndoia. Se gândea că, dacă cineva ar fi auzit ori văzut ceva în noaptea aceea, l-ar fi sunat imediat pe șerif.

— Trebuie să știm sigur, a zis Shelly. Ne-ar putea distruge, știi asta, nu?

Nikki a înțeles unde voia să ajungă mama ei. Exista mereu amenințarea că, dacă șeriful își dădea seama ce s-a întâmplat cu Kathy, părinții ei ar fi fost probabil arestați și trimiși la închisoare. Ea și cu Shane ar fi rămas pe drumuri. Iar Sami și Tori ar fi ajuns în centre de plasament. Familia lor s-ar fi destrămat pentru totdeauna.

Vecinii respectivi aveau trei băieți mici și o situație financiară foarte dificilă. Trăiau din ajutorul social și se străduiau cât puteau să se mențină pe linia de plutire. Curtea le era plină de jucării, iar casa avea nevoie de reparații serioase; și pentru că nu-și permiteau plata ridicării gunoiului, îl îngrămădeau în spate și sub casă. Dar nimeni dintre cei care-i cunoșteau nu-i putea acuza că nu încearcă. Copiii erau curați, bine hrăniți și fericiți.

Shelly spunea întruna că era sigură că familia respectivă va face ceva împotriva lor.

— Trebuie să aflăm ce se întâmplă acolo, a zis ea. Trebuie să mergeți acolo și să trageți cu urechea.

— Ce vrei să spui? a întrebat Nikki. Să mergem acolo să-i întrebăm ori să-i spionăm?

Era un scenariu nebunesc. Adolescenții deja își imaginau cum ar decurge o asemenea conversație.

Bună, voi ați auzit ceva? Vreun țipăt? Ați simțit vreun miros de corp omenesc carbonizat?

Shelly le-a spus că ar putea încerca să-i spioneze.

— Faceți orice, doar să nu fiți prinși.

Nikki și Shane s-au înhămat la bizara activitate de recunoaștere.

— Mama ta e paranoică de-a dreptul, Nikki.

Fata nu știa ce să creadă. Mama ei putea fi foarte convingătoare. Era foarte inteligentă. Într-o vreme, ea și Sami o credeau medium, pentru că *știa* pur și simplu tot felul de lucruri.

— Și dacă are dreptate? a întrebat într-un final.

Shane nu înțelegea cum putea familia de vizavi să constituie o amenințare, într-un fel sau altul.

Cei doi s-au furișat oricum acolo, au privit cu luare aminte și au încercat să asculte la fereastră. Când s-au întors, câteva ore mai târziu, Shelly a vrut să știe ce au aflat.

— Nimic, a zis Shane.

— Mda, mamă, a confirmat și Nikki. Par în regulă.

Shelly a insistat, cerând detalii.

— Ce-ați văzut?

Nikki i-a spus cum stătea treaba acolo, de gunoiul din spate, despre frigiderul de pe verandă și cum n-a auzit niciun sunet la fereastră, în timp ce stătea ghemuită sub ea.

— Spațiul auxiliar, a repetat femeia, lăsând cuvintele să plutească în aer. Trebuie să intri acolo și să asculți. E important, Nikki. Familia noastră depinde de tine. Trebuie să rămânem uniți.

— În nenorocitul de spațiu auxiliar? a izbucnit Shane, căruia nu-i venea să-și creadă urechilor. Eu nu fac așa ceva.

— Ea zice că e important, Shane.

Lui i se părea o nebunie.

— Eu nu fac așa ceva.

În vara aceea, Nikki și-a petrecut timpul în spațiul auxiliar al vecinilor, lângă gunoi, uitându-se în sus prin crăpăturile dintre scândurile podelelor, în timp ce familia care locuia acolo își făcea treburile de zi cu zi. Putea auzi doar câteva cuvinte, când și când. A stat acolo înghețată, îngrozită că va fi descoperită și neștiind ce rost aveau toate alea.

„Am lăsat-o pe mama să creadă că-i puteam auzi“, a zis Nikki mai târziu. „Și i-am spus de mii de ori că nu știau nimic.“

Shelly nu putea fi niciodată convinsă.

— Trebuie să-i urmărești data viitoare când pleacă, i-a zis ea.

Și Nikki a făcut întocmai. A urmărit familia la magazinul alimentar, la poștă, la biroul de asistență socială din South Bend. I-a văzut făcând lucruri pe care le face orice om obișnuit. Apoi i-a raportat mamei sale.

— Mamă, i-a spus aproape implorator, habar n-au de nimic.

— Nu poți să știi sigur, Nikki.

Nu știa. Mama ei știa foarte bine cum să-i facă pe oameni să se îndoiască. Nikki *știa* că prietena lor, Kathy, era moartă — însă erau momente când spera ca ea chiar să fi *fugit* cu Rocky.

Dacă Sami poate crede așa ceva, eu de ce n-aș face-o? se gândea ea.

Mama ei l-a pus pe Shane chiar să fure de câteva ori din mâncarea vecinilor. Le-a dat și pe clanțele ușilor cu spray cu piper.

„Cred că mama spera să-i poată alunga din oraș. Le făcea necazuri“, zicea Nikki mai târziu. „Încerca orice, doar să-i vadă plecați.“

După faza cu sprayul și după constantele cereri de a-i deranja pe vecini, Shane a spus din nou că vrea să plece de acolo.

— Mama ta e dusă rău, a zis el. Eu plec. Vii sau rămâi?

Nikki voia să plece. În fiecare zi visa să facă treaba asta. Tot timpul.

Totuși, nu se putea decide. Mama ei era un monstru, dar era singura pe care o avea.

— Nu pot, i-a spus în cele din urmă lui Shane. Pur și simplu nu pot.

*

La mai bine de un an după moartea lui Kathy, Shelly s-a îngropat în gândurile ei paranoice și în decrete bizare adresate familiei. Îi verifica pe copii în legătură cu povestea cu Rocky. Sami voia s-o creadă atât de tare, încât, cu timpul, povestea a ajuns să ia locul adevărului. Shelly a pus-o pe Nikki să-i urmărească pe vecini. Pe Dave l-a trimis să supravegheze casa lui Kaye Thomas din South Bend. În tot acel timp, Dave a rămas în Whidbey Island — lucrând cât mai mult, în parte pentru că Shelly avea nevoie de bani, dar și pentru că simțea nevoia să stea departe de Raymond. Cum Kathy nu mai era, Shelly a intensificat pedepsele aplicate celor doi copii mai mari, Nikki și Shane. Bălăcelile s-au mai diminuat, dar vânătorile nocturne după pantofi, teme și perii au continuat.

Sami trăia în altă lume. Era populară. Purta haine drăguțe. Ura ce le făcea mama ei lui Shane și lui Nikki și știa că nu meritau așa ceva.

Dar bine că nu era în locul lor.

Nikki se ducea la școală și făcea tot posibilul să se integreze. Era tăcută. Nu invita pe nimeni acasă la ea. Nu avea un prieten. Nu vedea cum ar fi putut amesteca școala și viața socială cu nebunia de acasă, așa cum reușea Sami.

Shane se săturase până peste cap. Voia să termine liceul, dar era hotărât să profite de orice șansă s-ar fi ivit. Încă o noapte în sala pompelor sau forțat să alerge gol pușcă prin curte și ar fi plecat de acolo.

În tot acest timp, Shelly bătea toba.

Shane o să spună.

Dave se împotrivea.

— E sânge din sângele nostru. Face parte din familie. Nu va face așa ceva.

De altfel, Dave vorbise cu băiatul. Chiar dacă era furios pe ce se întâmplase, Shane nu avea să-și pârască părinții și să-și trimită verișoarele în centre de plasament.

Shelly, nu și nu.

— Nu am încredere în el, Dave.

— E în regulă, insista bărbatul, chiar dacă nu era absolut sigur de treaba asta.

Își putea imagina un Shane matur îmbătându-se într-un bar și spunând totul.

Nu, zău. Crezi că familia ta e dusă cu pluta? A mea a omorât o femeie și a ars-o în grădină!

Ori de câte ori Dave venea acasă, Shelly o lua de la capăt. Fără oprire. Îl presa fără milă, sâcâitoare, ca un tinitus vocal. Cuvinte care-l incriminau pe Shane îi răsunau în urechi chiar și atunci când ea nu era prin preajmă.

Când a văzut că n-o scoate la capăt, Shelly a fabricat dovezi — la fel cum o făcuse cu căderea părului din cauza presupusului cancer, cu vânătăile pe care pretinsese că le căpătase în urma violării sale de către un intrus, pe când era căsătorită cu Randy, ori cu ilustratele falsificate pentru familia lui Kathy.

Dovezile erau importante pentru ea. Nu puteau fi contestate.

Când a venit o dată acasă, Shelly l-a întâmpinat la ușă. Era extenuat din cauza drumului, dar expresia de pe fața ei l-a impulsionat de parcă ar fi băut o mie de cești de cafea. Shelly avea fața roșie și părea mai să izbucnească în plâns. Era atât de furioasă, că tremura.

— I-am găsit în magazie, Dave! a spus ea ținând în mână o pereche de chiloți plini de sânge. Sigur i-a ascuns Shane.

Bărbatul și-a dat seama imediat ce insinua Shelly.

— Nu, a zis el. Nu se poate.

Shelly era mai furioasă ca oricând.

— Sunt ai lui Tori, a afirmat ea categoric. Shane ne abuzează fetița! Trebuie să faci ceva!

Nici Nikki și nici Sami n-au crezut un cuvânt. Îl cunoșteau pe Shane și o știau și pe mama lor. Erau convinse că ea pusese lenjeria intimă acolo, ca să-i creeze probleme lui Shane. Pentru ea era un joc. Băiatul a negat cu vehemență. Nu i-ar fi făcut nicicând rău lui Tori.

Simpla idee că Shelly ar crede așa ceva l-a rănit profund. Nu era genul ăla de om.

Oricum, întărâtat de Shelly, în seara aceea Dave l-a bătut pe Shane.

A doua zi dimineață, tumefiat și bătut, Shane a jurat din nou că va fugi. I-a spus lui Nikki că, dacă nu merge cu el, va pleca singur. Se săturase.

Ea nu?

CAPITOLUL 37

Dintr-odată, Shane a dispărut.

Shelly și Dave le-au adunat pe fete în sufragerie, să le spună că vărul lor fugise. Era în februarie 1995, cu vreo două săptămâni înainte ca Nikki să împlinească 20 de ani.

— O să se întoarcă, a zis Dave.

— Întotdeauna se întoarce, a adăugat Shelly. O să-l căutăm.

— Voi, fetelor, ați auzit ceva azi-noapte? a întrebat Dave.

Nimeni nu auzise nimic.

— Vreun zgomot, ceva? a insistat Shelly.

Sami și Tori nu auziseră niciun zgomot. Deși Nikki își amintea că, atunci când se dusese la culcare, Shane nu era în debaraua unde dormea de obicei.

— Nikki, l-ai auzit aseară ducându-se la culcare?

— Nu, mamă.

Mai târziu, Shelly a intrat în bucătărie ținând în mână o căsuță din lemn pentru păsări, pe care fetele au recunoscut-o ca fiind un proiect pentru școală la care lucrase Shane. Pe o parte, ca decorațiune, pictase un cățel. Mama lor avea lacrimi în ochi când a pus-o pe masă. A zis că Shane i-a lăsat-o drept cadou.

— Mi-a lăsat și un bilet. Spune „Te iubesc, mamă".

Nimeni nu a văzut vreodată biletul.

Nikki, mai ales, era sceptică.

— Shane o ura pe mama, i-a spus lui Sami după mascarada cu căsuța pentru păsări. Nici vorbă să-i lase un asemenea bilet.

Nici Sami nu credea într-o relație amicală între Shane și mama lor, dar nici nu voia să accepte că întreaga poveste era doar o mare minciună.

— Shane fuge mereu, i-a reamintit ea lui Nikki.

Nikki nu a zis nimic. O deranja ceva în legătură cu căsuța pentru păsări; știa că el nu i-ar fi lăsat niciodată un cadou lui Shelly, ori vreun bilețel de dragoste. Totuși, nu voia să se gândească că i s-ar fi putut întâmpla ceva băiatului pe care-l considera fratele ei.

Mai târziu, în ziua aceea, Shelly și fetele mai mari s-au urcat în mașină și s-au dus să-l caute. Totuși, excursia a fost scurtă.

Și ciudată.

„De obicei, mama ne făcea să căutăm ore întregi. De data aceea, nu cred să fi mers mai mult de o oră“, a spus Nikki mai târziu. „Și nu cred să-l fi căutat pe Shane mai mult de două ori.“

Câteva zile mai târziu, Nikki era afară, dând de mâncare la cai, și pentru o clipă i s-a părut că aude vocea lui Shane. S-a întors, dar nu l-a zărit. Mai târziu s-a dus la mama ei și i-a spus.

— Mamă, Shane e încă pe-aici. Cred că l-am auzit.

Shelly părea îngrijorată.

— Despre ce tot vorbești?

Nikki îl iubea pe Shane. Și-ar fi dorit să se întoarcă, așa cum o făcea de obicei.

— Poate că nici n-a fugit...

Shelly i-a susținut privirea un moment, dar n-a mai zis nimic.

După vreo săptămână, Shelly le-a pregătit pe fete pentru un weekend de vacanță la un motel din Aberdeen. O escapadă spontană. Au înotat în piscină și au mâncat în apropiere, la Denny's. Fetele mai mari au vorbit despre Shane, sperând că e în regulă.

Oriunde s-ar fi dus, în mod sigur era mai bine decât acasă.

*

Într-un târziu, au primit niște răspunsuri. Mama le-a spus că vărul lor pescuia pe insula Kodiak.

A sunat când erați la școală.

Tocmai l-ați ratat.

O duce de minune! Îi este dor de noi toți.

Shelly le-a zis și că a primit o serie de apeluri la care legătura s-a întrerupt.

— Aseară am mai primit unul, le-a anunțat cu absolută convingere. Sunt destul de sigură că era Shane.

Nikki n-a mai întrebat de ce ar suna, pentru ca apoi să închidă. Sau de ce doar mama lor primea acele apeluri, și doar atunci când nu era nimeni prin preajmă. Nici ei și, nici lui Sami nu li se întâmplase să ridice receptorul și să audă doar clicul unei linii deconectate. Totuși, nu a considerat că are vreun rost să-și mai provoace mama în legătură cu minciuna ei.

De asemenea, Shelly le-a reamintit fiicelor sale că, în cazul în care cineva întreba de Kathy, trebuiau să susțină povestea cu plecarea.

— Ce vei spune dacă vine poliția și întreabă de Kathy?

— Că a plecat cu iubitul ei, a răspuns Nikki.

— Cum îl chema?

— Rocky.

— Cu ce se ocupa?

— Era camionagiu.

— Unde au plecat?

— Departe?

Shelly a făcut o grimasă. Era supărată.

— Gândește-te, Nikki. Fii mai precisă.

— În California sau Alaska.

— California. De ce nu asculți niciodată? Shane e în Alaska.

Nikki nu putea decât să spere că era într-adevăr acolo.

CAPITOLUL 38

Nikki a încercat să răsucească mânerul ușii de la intrare. *Încuiat*. Cu Kathy și Shane dispăruți, era din nou pe dinafară. La propriu. Devenise ținta preferată a mamei sale. A rămas lângă ușă și a ciocănit ușor. O bătaie prea tare ar fi înfuriat-o și mai tare pe mama ei. A bătut doar atât cât să se asigure că mama ei știa că se află acolo, ca și cum ar fi existat vreo îndoială în privința asta.

— Te rog, mamă. Lasă-mă să intru.

Niciun răspuns.

— Te rog, mamă. Înghețde frig. O să mă port frumos. Îți promit.

Shelly a ignorat-o, rămânând așezată pe canapea și uitându-se la televizor.

Se întâmpla aproape în fiecare zi. Cu altă ocazie, Shelly i-a dat fiicei sale o pătură. De obicei nu primea nimic. Odată, Nikki ascunsese un sac de dormit și niște chibrituri sub vechiul șopron dărăpănat. Următoarea dată când a fost alungată din casă, s-a dus să le caute. Dispăruseră.

Știa că mama ei avea un nas de copoi când era vorba să găsească diverse lucruri.

În unele nopți, Nikki dormea în una dintre anexe, dar cel mai adesea stătea în pădurea de sus, din spatele casei, încercând să se încălzească și dorindu-și să treacă mai repede noaptea. Întrebându-se cum avea să scape din necazul în care se afla. Putea să vadă farurile mașinii cu care prietenii lui Sami o aduceau acasă de pe unde umblaseră. Zărea și strălucirea luminii de la fereastra dormitorului lui Tori. Își iubea surorile mai mult decât orice pe lume, dar nu putea să nu se întrebe de ce mama ei o vedea atât de diferit și o trata cu atâta ură. De ce-i spunea mereu că e un gunoi, o cățea, o ratată, o târfă, făcând-o oricum îi venea la gură în timp ce-i arunca insulte și epitete.

— Nimeni n-o să te iubească vreodată, Nikki! Absolut nimeni!

Uneori o lăsa să intre în casă. Nu ca urmare a vreunei promisiuni ori a felului cum o implora ea cu glas scăzut. Se întâmpla pur și simplu. Shelly îi făcea atunci ceva cald de mâncare și-i spunea cât de mult o iubește.

„Apoi era bine o vreme“, își amintea ea peste ani. „O zi sau două. N-aveam încredere în ea, dar întotdeauna trăiam cu speranța că va dura mai mult.“

După care, fără niciun avertisment, din nou afară. Adesea goală pușcă. Uneori cu haine de schimb. Mereu cu insulte, urlete și furie.

Violența a escaladat și ea.

Odată, când Nikki lucra afară în lenjerie intimă, mama ei s-a apropiat cu un cuțit. Shelly era supărată din cine știe ce motiv. Poate pentru că Nikki nu reușise să-și găsească o nouă slujbă, după ce o pierduse pe cea de spălătoare de vase de la Sea Star, sau poate nu se descurcase suficient de bine cu treburile casnice. Oricare ar fi fost motivul, Nikki a alergat afară, a trecut de hambar și s-a dus pe câmp, cu mama pe urmele ei, strigându-i să se oprească.

— Naiba să te ia, Nikki! Nu mă sfida!

Apoi s-a năpustit și a doborât-o la pământ, tăind-o la picior cu cuțitul. Sângele a țâșnit din rană. Shelly s-a uitat la ceea ce făcuse, după care i-a dat drumul. Nikki a fugit în pădure, cu sângele curgându-i pe picior din tăietura de cinci centimetri, care în mod sigur avea nevoie de câteva copci. Însă știa că nu putea solicita ajutor medical din același motiv pentru care nici Kathy nu putuse.

Pentru că cineva ar fi aflat.

În noaptea aceea, Nikki a dormit în pădure. Când s-a întors acasă a doua zi dimineață, înghețată și murdară, dar fără să mai sângereze, mama ei n-a scos o vorbă despre altercația violentă.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Tot pe vremea aceea, cotețul găinilor a devenit o ascunzătoare pentru surorile ei. Mai ales pentru ele, dar uneori și pentru lucruri precum pături și haine, deoarece nu știau niciodată când vor fi nevoite să rămână afară pe o vreme geroasă.

Într-o după-amiază, Sami își făcea treburile obișnuite — hrănea câinii legați de copaci, apoi iepurii, care erau ținuți în cotețul găinilor. Când a intrat acolo, a găsit-o pe Nikki stând pe un balot de fân, râzând și plângând în același timp.

— Am încercat să mă sinucid, i-a zis ea.

Și a arătat spre niște sfoară de la baloți, din care își făcuse un ștreang pe care-l atârnase de o grindă. Acesta se rupsese când fata sărise de pe un balot pe podeaua cotețului.

— Nici măcar asta nu reușesc s-o fac ca lumea, a adăugat ea.

În ciuda circumstanțelor, ambele surori au izbucnit în râs.

Sami n-o învinovățea pe Nikki că a încercat să-și pună capăt zilelor. Mai târziu a încercat și ea. Rămăsese până târziu în oraș cu prietenii, iar când s-a întors acasă, mama ei a refuzat s-o lase înăuntru.

— În noaptea asta ai să dormi afară.

Era toamnă și aerul era rece, iar ea se săturase. Era sătulă de jocurile lui Shelly și i s-a părut că nu mai exista nicio cale de salvare. Așa că a fugit în pădure, a găsit o tufă cu fructe roșii despre care știa că sunt otrăvitoare și le-a mâncat. Mai întâi una, apoi încă una, apoi un pumn întreg. Plângea, era întuneric și nu vedea aproape nimic. Nu-i păsa. A continuat să-și bage fructele în gură și să le înghită.

Însă boabele nu și-au făcut treaba.

„M-am întors acasă după ce mâncasem toate fructele alea, iar mama s-a comportat ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic“, a spus ea mai târziu. „Era trecut de miezul nopții și ea nici măcar nu mă căuta. Știa c-am să mă întorc. Încercasem să scot ceva în evidență mâncând acele fructe de pădure, iar ei nici măcar nu i-a păsat.“

A vomitat și a avut diaree mai bine de o săptămână. Dacă sperase să demonstreze ceva trăind un adevărat coșmar, nu i-a reușit.

*

Pe la jumătatea lui septembrie 1996, la mai bine de doi ani după dispariția lui Kathy Loreno, Shelly a aplicat pentru un post de asistent la South Bend School District. În ciuda situației financiare dezastruoase a familiei Knotek, s-a lăudat că făcuse contabilitate la domiciliu, dar că acum era pregătită să se întoarcă la prima ei dragoste, îngrijirea copiilor.

Mi-am petrecut o bună parte din viață crescându-mi propriii copii, ajutându-i la teme, la activitățile școlare, făcând voluntariat la școala lor și chiar ajutându-le prietenii din când în când.

Era convinsă că are „răbdarea“ necesară pentru a lucra cu copiii cu nevoi speciale.

CAPITOLUL 39

În timp ce Nikki era obligată să lucreze toată ziua în curte, cele două surori Knotek mai mici mergeau la școală, comportându-se ca niște copii normali. Tori era o fetiță tăcută, care fusese prea mică pentru a putea vedea tot ce-i făcuse mama ei lui Kathy și fusese ferită de pedepsele aspre pe care le primeau Shane și Nikki. Sami era o regină activă a vieții sociale, care-și folosea simțul umorului drept paravan pentru viața împreună cu Shelly. Nu se plângea din cauza asta. Umorul era o cortină cu care acoperea totul. Prietenii săi știau că mama ei era o scorpie regală cu reguli absurde și pedepse ce depășeau orice limită reală sau înțeleasă. Ca urmare, erau insistenți. Când veneau s-o ia și nu primeau niciun răspuns, așteptau pur și simplu. Prietenii lui Nikki nu erau la fel; dacă veneau după ea și nu apărea, se gândeau că se răzgândise ori plecase altundeva. Prietenii lui Sami știau că mama ei e o ciudată care o ținea captivă.

Așa că băteau la ușă.

Și așteptau.

Oricât ar fi fost nevoie.

Uneori mergeau la McDonald's în Raymond, apoi se întorceau și iar așteptau. Adolescenții își permiteau să-i pună la încercare răbdarea lui Shelly, așa că asta făceau.

— Du-te. Ieși, o striga ea de jos, în cele din urmă, când ciocănitul constant și foiala de pe verandă interferau cu cine știe ce emisiune de la televizor pe care ea o urmărea.

Sami știa cum să gestioneze situația. Știa că mama ei nu ar fi vrut să fie văzută altfel decât ca o persoană minunată. Așa că mergea afară și le spunea prietenilor aceeași poveste inventată.

— Mama nu știa că sunteți aici, mințea ea. Abia acum v-a auzit.

Apoi minciuna-minciunilor.

— Se simte foarte rău.

Shelly nu se jena niciodată pentru nimic. Cel puțin nu când venea vorba despre sentimentele altora. Fetele observaseră că putea vărsa șuvoaie de lacrimi pentru animale moarte, dar nu pentru o altă persoană.

*

Shelly a evaluat relația dintre fetele ei mai mari. Tori nu constituia o amenințare, desigur. Era destul de mică, așa încât nu avea habar de nimic și era ușor de intimidat.

Dar celelalte două? Se făcuseră mari. Erau guralive. Petreceau prea mult timp împreună. Așa cum făcuse la Casa Louderback, le-a spus că nu vrea să le audă vorbind pe la spatele ei.

A pus totul mai mult pe umerii lui Nikki.

— Sami, sora ta are o influență negativă.

Influență negativă? Era ridicol. Nikki lucra în grădină de dimineața până seara. Nu bea, nici nu se droga. Fumase pe vremuri câteva țigări cu Shane, dar nici măcar nu-i plăcuse.

Privind în urmă, Sami se străduia să-și amintească o singură dată când ea și Nikki își petrecuseră timpul una în dormitorul celeilalte după ce se mutaseră la Monohon Landing. Mama lor nu era de acord ca ele să-și petreacă timpul împreună. Singurul contact pe care-l aveau era atunci când făceau treabă. Cu timpul, chiar și acele ocazii se răriseră.

După ce Kathy murise și Shane se făcuse nevăzut, au încetat cu totul.

„Nikki era mereu pe afară", își amintea Sami. „Făcea treabă. Până târziu. Până se întuneca. Eu îi aveam pe prietenii mei, eram ocupată cu școala și nu-mi amintesc decât că ea nu era prin preajmă. Era acolo, dar nu lângă mine. În adâncul sufletului, știam că mama face tot posibilul ca să n-o mai văd."

Niciunul dintre prietenii ei nu știa că Nikki locuiește acolo.

Odată, când fetele spălau vasele, mama lor a apărut și le-a despărțit efectiv.

— Fără discuții! a zis ea.

— Nu vorbeam despre nimic, a ripostat Sami.

— Nimic! a insistat ea. Nu vreau să vă aud vorbind.

Sami și-a lăsat sora să termine singură treaba.

„În cea mai mare parte a timpului o vorbeam de rău", și-a amintit Sami. „Cu siguranță nu discutam despre teme."

*

Shelly a început să dea mai mare importanță felului în care arăta, ceea ce era o distragere binevenită. Luase ușor în greutate în ultimii ani. Cum Dave continua să trimită banii acasă, ea a hotărât că e timpul să se mai și distreze. A slăbit, și-a vopsit părul și a ieșit de câteva ori prin baruri. La un moment dat, le-a spus fetelor că are un nou prieten.

— E pilot, a zis ea. Dar suntem doar prieteni. Nimic mai mult. L-am invitat pe la noi.

Sami avea alte planuri, iar Tori ar fi fost mulțumită să stea la ea în cameră în timp ce Shelly își întreținea noul prieten.

Așa că s-a întors spre Nikki.

— Tu trebuie să stai pe-afară și să te faci nevăzută.

Fata i-a promis că așa va face.

Mai târziu, a văzut mașina bărbatului, o Geo Storm nouă. *Nu poate fi cine știe ce pilot dacă conduce una de-asta*, s-a gândit ea. Omul a stat vreo două ore, apoi a plecat.

„Nu știu ce s-a întâmplat“, și-a amintit Nikki. „Cred că ea cocheta cu ideea unei aventuri. Sau poate chiar a avut una, dar n-a dus la niciun rezultat.“

CAPITOLUL 40

Lara Watson se gândea că nepotul ei, Shane, se comporta ca un adolescent tipic ori de câte ori voia să vorbească cu el. În plus, sincronizarea trebuie să fi fost dezastruoasă, pentru că nu-l prindea niciodată la telefon.

— Tocmai l-ai ratat, mormăia Shelly frecvent, susținând că ieșise cu niște colegi de școală.

De vreo două ori însă, Shelly a făcut pe victima, zicându-i că nu mai știa ce să facă, pentru că Shane fugise de acasă.

— Nu-ți face griji, spunea ea, făcând pe curajoasa. Mereu se întoarce — sau îl găsim noi și-l aducem înapoi.

În timpul acelor convorbiri, Lara mulțumea cerului că Shelly îl căuta pe băiat. Ar fi bătut și atunci străzile din Tacoma dacă n-ar fi fost ea și Dave. Chiar dacă inițial fusese sceptică în legătură cu potențialul impact al băiatului necioplit asupra fetelor, acum era fericită că acesta avea o viață normală, mergea la școală, se ocupa de treburi casnice și petrecea timp cu familia, cum ar fi excursiile pe coastă. Shane nu-i spusese niciodată Larei ce se întâmpla cu adevărat în casa familiei Knotek, ori despre lucrurile pe care i le făcea Shelly. Nici măcar o aluzie. Nu i-a spus cum dormea pe ciment în subsolul friguros, ori în debaraua lui Nikki, sau, uneori, într-o anexă a casei din Monohon Landing.

Când adolescentul cu zâmbet larg și simțul umorului s-a evaporat, multă vreme Shelly nu i-a spus nimic mamei sale vitrege. De fapt, ori de câte ori Lara trimitea un cec de Crăciun sau de ziua lui de naștere, era încasat imediat — confirmat de Shane.

— Pot să vorbesc cu el? o întreba Lara pe Shelly, care evita cu pricepere solicitarea, inventând o scuză.

Și oftând, ca și cum i-ar fi înțeles dezamăgirea.

— Nu e acasă.

— Nu-i niciodată acasă, bombănea Lara.

— Adolescenții! i-o întorcea Shelly râzând scurt. Ce putem face?

De fiecare dată când se întâmpla asta, bunica lui Shane închidea, oarecum împăcată de asigurările fiicei sale vitrege că băiatul e bine, făcând ce fac toți puștanii. Mai târziu, avea s-o roadă amarnic faptul

că nu insistase. Ar fi trebuit s-o forțeze pe Shelly mai mult. Însă a acceptat tot ce-i spunea ea.

Adolescenții!

„Sunt sigură că Shane ar fi fost fericit să mă sune înapoi“, zicea Lara, peste ani.

Doar că n-o făcea niciodată.

În cele din urmă, după o serie de convorbiri de felul ăsta, Shelly i-a mărturisit femeii că Shane nu se va întoarce prea curând în Raymond.

— E în nord, în Alaska, i-a zis cu un oftat. Lucrează acolo, pe un vas de pescuit. Știi că de mult timp își dorea să facă treaba asta.

Povestea era plauzibilă, dar nu chiar în regulă. Băiatul i-ar fi povestit bunicii despre planurile sale.

— Tocmai am vorbit cu el, a continuat Shelly. O duce foarte bine. Îi place la nebunie acolo. Pentru el e un vis devenit realitate. Următoarea dată când mai vorbim, am să-i spun să te sune.

— Mie nu mi-a zis niciodată despre asta, a replicat Lara, oarecum insistentă.

Shelly s-a bosumflat.

— Despre ce?

Lara a insistat.

— Că pescuitul era visul lui.

— Tu nu ești chiar atât de apropiată de el cum suntem noi.

— Îl știu de când s-a născut, a continuat Lara. Zicea că vrea să termine școala, Shelly. Știi doar.

— S-a răzgândit.

— Nu înțeleg.

— Uite, a zis Shelly, Shane voia doar să facă bani. De aceea a plecat. O să se întoarcă. Sunt sigură.

Dar, ca și înainte, Shane nu și-a mai sunat niciodată bunica.

Pe nimeni altcineva, în afară de Shelly.

CAPITOLUL 41

După ce a absolvit liceul Willapa Valley în 1993, Nikki și-a stabilit două obiective: să obțină o diplomă de colegiu și să se mute naibii departe de părinții ei și de tot ceea ce cunoscuse până atunci. Ori văzuse. S-a înscris la colegiul comunitar din Grays Harbor, cu gândul să-și ia licența în justiție penală. A reușit chiar să obțină ajutor financiar sub forma unei burse pentru studenți. Fusese doborâtă de lucruri independente de voința ei, dar mai avea încă un dram de optimism. Da, era singură și aproape că nici nu îndrăznea să spere la un viitor care să implice fericire, iubire și libertate. Dar a sperat. Știa că merită mai mult.

Apoi, puțin câte puțin, asemenea picăturilor unui robinet de bucătărie care curge, mama ei a început să-i pună în primejdie visurile.

Întâi i-au dispărut hainele cu care mergea la cursuri. Tot ce mai avea de purtat erau pantalonii de trening pe care-i folosea când lucra prin curte. Murdari și rupți. Să apară în campus în halul ăla ar fi însemnat să-și piardă și bruma de mândrie pe care reușise să și-o recapete stând departe de Monohon Landing în timpul zilei.

Apoi Shelly i-a spus că nu mai poate folosi dormitorul de la etaj.

— O să dormi acolo, pe podea, a zis ea indicând un loc din sufragerie.

Era același loc unde o culcase în trecut pe Kathy.

Se întâmpla ceva, iar Nikki știa asta.

Apoi Shelly i-a luat banii și mijlocul de transport la ore.

— Te tăiem de pe listă, Nikki. Nu meriți nimic din ceea ce am făcut pentru tine. Ești egoistă. Și nerecunoscătoare. Eu și tata vorbim serios de data asta.

Nikki simțea că-i vine să plângă. Ori să se certe. Ori să aibă orice altă reacție așteptată. Dar n-a căzut în capcana mamei sale — cel puțin pentru moment. Nu avea mașină și nici bani pentru autobuz. Nici haine pentru cursuri. Ceea ce însemna că nu mai putea merge la școală. Adio lume largă, departe de afurisitul de Raymond!

Nu mai era nimic de făcut.

Nikki era legată de mâini și de picioare.

Shelly a pus-o să lucreze prin curte, să sape grădina, să mute lemnele dintr-un loc în altul... Făcea munci la întâmplare, lucruri care nu păreau să aibă vreo noimă. Mama ei a insistat să amenajeze o nouă grădină de flori, dar nu avea nicio intenție — măcar una pe care s-o observe Nikki — să facă ceva cu locul acela. Se trezea devreme și i se spunea să iasă pe ușă și să nu se mai întoarcă până la lăsarea întunericului.

Mama mai apărea din când în când și o certa că nu face treaba ca lumea.

— Asta-i tot ce-ai făcut azi? Târfă leneșă ce ești!

Seara — atunci când i se dădea voie să intre în casă —, Nikki dormea pe podeaua din sufragerie, punându-și sub cap o pernă de la canapea.

Când venea acasă, Dave i se alătura lui Shelly cu rafale de insulte, reproșându-i fetei că e leneșă și că nu-i bună de nimic și că trebuia să-și găsească o slujbă.

Nikki plângea, iar ei o ocărau și mai tare.

Lui Shelly păreau să-i facă plăcere lacrimile fetei sale.

— Trebuie să-ți găsești o slujbă! îi repeta ea la nesfârșit. Rahat nenorocit ce ești!

Pe bune? se gândea fata. *Chiar așa? Cum aș putea să-mi găsesc o slujbă? Nu am niciun mijloc de transport. Nici bani. Mă spăl afară cu furtunul!*

Practic, locuia în casa familiei sale, dar era o persoană fără adăpost din aproape toate punctele de vedere.

În cele din urmă a izbucnit. I-a trebuit tot curajul de care era în stare, dar s-a simțit bine.

Foarte bine.

— Nu pot să-mi iau o slujbă! Uită-te la mine! N-am nimic de îmbrăcat! Și nicio posibilitate să ajung undeva!

„Zbieram la amândoi — și-a amintit Nikki cum încerca să se apere —, iar mama făcea pe nevinovata și-mi spunea: «Trebuia să-mi zici că-ți trebuie o mașină! Habar n-aveam că asta e problema ta!»“

*

Nikki devenea din ce în ce mai puternică — și fizic, și psihic. Odată, când a refuzat să accepte o solicitare, Shelly s-a repezit la ea.

Fata a fugit din casă până la cotețul găinilor, încercând să-l încuie înainte s-o ajungă, dar femeia era prea rapidă.

„Mama avea forța și adrenalina unui nenorocit de fundaș“, zicea Nikki mai târziu. „Dar mie nu-mi mai păsa.“

Shelly s-a aruncat asupra ei urlând și trăgând-o de păr, dar Nikki a ripostat. Femeia a căzut la pământ. Părea surprinsă. Chiar șocată. Nimeni nu i se mai împotrivise până atunci.

Sunt aproape la fel de mare ca tine, a gândit Nikki. *Nu mai vreau să fiu tratată în halul ăsta*.

— Du-te dracului, mamă! Să nu îndrăznești să mă mai atingi vreodată!

Apoi s-a ridicat și a luat-o la fugă, cu Shelly pe urmele ei.

A intrat în casă și a văzut-o pe Sami.

— Tocmai i-am spus mamei să se ducă dracului! a zbierat ea continuând să fugă, de data asta pe ușa din spate, spre pădure, unde a și dormit în noaptea aceea.

Se simțea bine. Speriată. Dar bine.

La câteva zile după meciul cu îmbrânceli din coteț, Shelly a abordat-o. Se prefăcea preocupată. Avea o voce ciudat de calmă, aproape tristă.

— Sami nu te mai vrea aici, a spus ea pe un ton grav, certându-te cu mama ei așa cum ai făcut tu. Te trimit la mătușa Trish.

Vestea a căzut ca un trăsnet. Nikki nu înțelegea ce se întâmplă. Trish era sora lui Dave. Practic o străină, pe care o văzuse doar de vreo două ori în viața ei. Locuia la vreo patru ore distanță, în Hope, British Columbia, într-o rezervație. Shelly i-a dat fetei niște haine și 50 de dolari și a dus-o cu mașina la stația de autobuz Greyhound din Olympia.

Tot drumul a fost numai lapte și miere — că o să-i fie dor de Nikki, dar așa era cel mai bine.

— Zece zile, i-a zis. Apoi te întorci acasă, bine?

Nikki abia ieșise din adolescență, dar nu mai fusese nicăieri de una singură; și era îngrijorată din pricina călătoriei și a faptului că nu știa dacă aveau să-i ajungă cei 50 de dolari.

După cum s-a dovedit însă, vizita la mătușa Trish din Hope a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat de multă vreme.

— Acasă se petrec lucruri rele, i-a spus Nikki mătușii, alegându-și cuvintele cu grijă, în așa fel încât să transmită mesajul, dar să nu fie suficient de specifice pentru a se transforma în acuzație. Te rog, nu mă obliga să mă duc înapoi.

Zilele s-au făcut săptămâni, apoi vreo două luni. Trish făcea curățenie la biserici și prin casele oamenilor și a luat-o și pe Nikki cu ea, să o ajute. În weekenduri, învăța să lege plase de pescuit. Pe Nikki nu o deranja să muncească. Chiar îi plăcea. Nimeni nu țipa la ea. Nimeni nu-i spunea că nu-i bună de nimic.

Nu mai voia să plece de acolo.

*

Sami a înțeles, desigur, motivele din spatele absenței lui Nikki. Tori, în schimb, se simțea abandonată. Era doar o fetiță, cu paisprezece ani mai mică decât Nikki, și-și idolatriza sora mai mare, care-i fusese ca o a doua mamă. Nikki era frumoasă și blândă și-și făcea mereu timp pentru ea. În seara în care sora ei mai mare a plecat în Canada, Tori l-a rugat pe Iisus să i-o aducă înapoi. Nu știa unde plecase, dar bănuia că o făcuse pentru că mama lor o tratase cu atâta cruzime. Tori a scris un bilețel despre asta, l-a pus pe pervazul ferestrei și s-a dus la culcare.

A doua zi, dis-de-dimineață, a fost trezită de mama ei, care-o lovea cu pumnii și palmele peste față.

— Ce-i asta!? a urlat Shelly fluturând biletul.

Tori, pe atunci în vârstă de șase ani, a început să plângă.

— Crezi că sunt rea cu sora ta? a repezit-o Shelly lovind-o din nou. Așa crezi, Tori? Serios?

Era exact ceea ce credea fetița, dar mamei i-a spus că nu și că-i pare rău. În realitate, era speriată — Shelly nu se mai purtase niciodată așa cu ea.

„Cred că a fost prima dată când mama m-a lovit peste față“, și-a amintit Tori. „A fost îngrozitor.“

La puțin timp după aceea au sosit câteva cadouri. Probabil că, undeva în sinea ei, Shelly a înțeles impactul pe care plecarea lui Nikki l-a avut asupra mezinei.

— Ăsta e de la sora ta, i-a spus.

— De ce nu pot s-o văd? a întrebat Tori.

— Doar ți-a lăsat cadoul. N-a putut să stea.

— Dar de ce?

Shelly nu avea niciodată răspunsul potrivit. Cu timpul, a început să facă tot ce-i stătea în putere pentru a pune capăt relației dintre cele două fete.

— Nu-i fată bună, îi spunea mereu lui Tori despre Nikki. Nu te iubește.

Apoi, dintr-odată, Nikki a încetat să mai existe. Shelly n-o mai pomenea. Nici Dave. Ca și cum ar fi fost o fantomă care a dispărut undeva, fără să se mai întoarcă vreodată.

Nici Sami n-a mai pomenit-o. Nu îndrăznea. Nu voia ca familia să afle că ele încă țineau legătura.

*

Trish a încercat s-o țină pe nepoata ei în British Columbia, dar, ca aproape toată lumea, nu i-a putut ține piept lui Shelly. În cele din urmă, Nikki s-a întors în Washington.

Dar nu s-a dus acasă.

Shelly i-a spus că are niște lucruri de făcut și că nu e un model de urmat pentru celelalte fete. Până la urmă, nu se putea întoarce în Raymond. Cel puțin nu în momentul acela. În schimb, Nikki s-a mutat într-un cort, în apropiere de locul unde muncea tatăl ei vitreg, în Whidbey Island. Era departe de a fi ideal, dar i-a deschis ochii. A observat că, în ciuda faptului că muncea tot timpul, Dave Knotek trăia ca și cum ar fi fost un nevoiaș. Nu avea o lețcaie în buzunar. Cei doi își făceau aprovizionarea de la un magazin de caritate. Făceau duș în fiecare dimineață în parcul public, nu departe de șantier. Nikki rămăsese pe bună dreptate cu un gust amar din cauza pedepselor pe care i le aplicase tatăl ei vitreg, dar acum îl vedea mai mult ca pe un ratat, demn de milă.

Nu avea niciun dram de respect pentru el.

— De ce trăiești în halul ăsta? l-a întrebat ea. De ce mai stai cu mama?

Dave nici nu clipea.

— Pentru voi, fetele, a spus el.

Câteva săptămâni mai târziu, Nikki și Dave s-au mutat temporar într-un apartament cu spații comune din Everett, ca să fie aproape de un nou loc de muncă, de lângă Paine Field. *Apa caldă curentă*, s-a

gândit Nikki atunci, *e un lucru minunat*. Aproape în fiecare weekend, făceau drumul spre Raymond pentru o noapte sau două.

Fiecare vizită acasă se desfășura la fel. Mama o trata ca și cum exilul în Canada și apoi în Whidbey Island ar fi fost o experiență necesară.

— Crezi că ești pregătită să te întorci acasă? Să pui osul la treabă pe-aici, Nikki?

— Tu crezi că sunt? îi răspundea fata, știind că în niciun caz nu s-ar mai întoarce.

Shelly schimba tonul. Iritată.

— Văd că cineva mai are nevoie de timp de gândire.

Era genul de răspuns pe care Nikki și-l dorise.

Mai bine aș sta pe drumuri, se gândea ea.

Ea și Dave s-au mutat apoi din nou la cort. Era frig și curent, dar Nikki se gândise deja la o cale de scăpare. A obținut o slujbă în Oak Harbor, la Baskin-Robbins, și o a doua la curățenie, într-un motel. Proprietarul motelului a lăsat-o să stea într-o rulotă de o persoană. Era o dărăpănătură, dar ea era mulțumită. Una peste alta, lucrurile mergeau destul de bine.

Se simțea liberă.

CAPITOLUL 42

Sami Jo Knotek știa nu numai cum să-și ascundă vânătăile, ci și importanța acelui act.

A permite cuiva să vadă urmele lăsate de mama sau de tatăl ei ar fi putut declanșa o discuție pe care nimeni nu și-o dorea. Sau mai rău, ar fi putut duce la ruinarea familiei sale. Chiar și în *crazy train* există un loc unde lumea nu are voie să intre și lucrurile decurg ca și cum ar fi normale sau chiar merită să lupți pentru ele.

În exterior, Sami era blondă, drăguță, populară. O adevărată regină a balului. Era deșteaptă și amuzantă — genul de fată care atrăgea atenția băieților glumeți. Cu toate acestea, în ultimul an de liceu, fata a început să abordeze viața cu mai multă nepăsare. Se săturase să acopere ceea ce mama ei le făcea ei și surorii sale mai mari. Învățase din experiența lui Nikki că, chiar dacă era ascultătoare, nu putea să împiedice ca lucrurile rele să se întâmple. Doar le permitea să continue.

— N-ai predat temele la timp, zicea profesoara.

— Mama mi-a aruncat lucrarea, zicea Sami.

Și tot așa. Iar și iar.

— Ai întârziat la oră.

— Mama m-a pus să dorm afară azi-noapte și mi-a dat voie înăuntru abia spre dimineață, doar ca să mă îmbrac.

— O să fii penalizată pentru că nu ai înapoiat cărțile de la bibliotecă.

— Foarte bine, spunea Sami. Mi le-a aruncat mama în foc.

Și așa mai departe.

Nu după mult timp, Sami a fost chemată la consilierul școlar.

— Am auzit ce-ai spus, a zis acesta. Ai o soră mai mică acasă și ne facem griji și în privința ei. Vom raporta ceea ce ne-ai spus.

Sami stătea acolo, măcinată de sentimente amestecate. O credeau — asta era bine. Dar acum, rahatul avea să iasă la iveală.

Foarte tare.

Când și-a dat seama de asta, a început să-i fie frică. Euforia dezvăluirii că mama ei era o persoană abuzivă crudă și cronică începea să pălească. Repede.

— Vom face demersurile necesare pentru ca sora ta să fie luată de acasă, a spus consilierul. O vom suna acum pe mama ta.

În timp ce consilierul se întindea spre telefon, Sami a intrat în panică.

Peste ani, îi va fi greu să înțeleagă de ce a dat înapoi în acel moment, dar exact asta a făcut.

„Dintr-odată, nu știu“, a spus ea. „Adevărul a devenit înspăimântător. Am retractat totul. Am zis că am inventat totul. Că am mințit. Cred că nu am vrut ca ei s-o înfurie pe mama.“

*

Sami și prietenul ei din liceu, Kaley Hanson, stătuseră până târziu la o petrecere. Fata știa cum va proceda băiatul. Ar fi ținut farurile aprinse și ar fi așteptat ca prietena lui să ajungă în siguranță înăuntru. Dacă ar fi fost încuiată afară — așa cum știa că se întâmplă —, ar fi claxonat de câteva ori, astfel încât Shelly să înțeleagă că cineva voia să intre în casă.

Shelly o lăsa să intre... până când mașina lui Kaley dispărea. După care o trimitea pe Sami din nou afară, să doarmă pe verandă.

Într-o noapte, Shelly, care stătea acolo cu un pahar mare de apă în mână, i-a spus fiicei sale să iasă.

— Dormi afară.

— Ba nu. E frig și nu mă poți obliga.

Mama ei i-a aruncat apa în față și a îmbrâncit-o afară. Sami a fugit imediat spre casa lui Kaley. Se săturase. Nu avea de gând să mai suporte așa ceva. Avea de străbătut mai mult de un kilometru, dar era o atletă foarte bună; obișnuia să concureze la 400 de metri și la ștafeta de o milă.

De fiecare dată când niște faruri străpungeau întunericul, se arunca într-un șanț, fiind sigură că mama ei o va vâna și o va duce acasă. Dar a continuat să alerge și, în cele din urmă, a ajuns la Cemetery Road, unde locuia Kaley.

Era aproape sigură că mașina mamei sale, pornită pe urmele ei, trecuse pe lângă ea, ca un rechin pândind în întuneric. Sami era îngrozită, dar a intrat în garajul familiei Hanson.

A stat acolo o vreme, ascunzându-se de Shelly și sperând că nu înrăutățise lucrurile.

*

Dave Knotek avea să spună mai târziu că nu prea ajungea pe la Monohon Landing, așa că n-avea idee cât de rău stăteau lucrurile. Afirma în continuare că Shelly nu le-ar fi făcut niciodată rău lui Sami ajungea Tori. Își iubea fetele, dar își susținea soția. Lui Sami, credea el la vremea aceea, îi plăcea să inventeze povești, așa încât el era cam suspicios în privința celor spuse de ea. Într-adevăr, nimic nu l-ar fi convins că se întâmpla ceva abuziv.

„E cu neputință ca Shelly să o fi bătut pe Sam ori pe Tori“, a spus el peste ani. „O mai plesnea pe Nikki. Și eu am pălmuit-o, bine? Dar atât. Copiii ăia n-au suferit niciun abuz de genul ăsta.“

Chiar și după ce întreaga lui lume s-a dezintegrat, Dave pur și simplu nu-i putea găsi nicio vină lui Shelly. Se făcea că nu vede nici dovezile fizice. În ziua când Sami a absolvit liceul, era învinețită rău în urma uneia dintre altercațiile avute cu mama ei — motivul era atât de neînsemnat, încât, mai târziu, nimeni nu și-l mai amintea. *Nu spălase vasele așa cum voia ea? Nu dăduse apă la animale? Îi împrumutase unei prietene o jachetă ori un pulover?* Însă Dave a învinuit-o tot pe Sami pentru acele vânătăi, spunând că fusese teribilistă și nesocotită și se rănise căzând.

Presat în continuare, a inventat o poveste.

„Shelly îi împrumutase lui Sami niște bani pentru ceva, iar fata trebuia să vopsească hambarul. A venit acasă de la școală și era foarte, foarte obosită, dar s-a apucat totuși de vopsit. Se plângea că o durea una-alta, iar Shell îmi spunea că era de la o căzătură urâtă. Nu știu. Că nu am văzut.“

CAPITOLUL 43

Sami Knotek era tulburată. Era vara anului 1997 și nu știa ce să facă în continuare. Din cauza sabotajului diabolic al mamei sale în legătură cu documentele de admitere, ratase perioada de înscriere la Evergreen State College. Facultatea fusese un vis pe care îl avusese de când se știa. Era ceva special să-și imagineze că va fi prima persoană din familie care va obține o diplomă de studii superioare. Își iubea prietenul, dar nu voia să se mărite. Nu voia să-și găsească o slujbă în oraș, ca alte fete, ce rămâneau să calce pe urmele părinților lor. Sami voia mai mult. Orice. Ceva mai mare. S-a gândit chiar să vadă ce-ar putea găsi de lucru la Hollywood.

Și-a planificat evadarea în două rânduri.

Prima dată se întâmplase în aprilie. Nu gândise lucrurile destul de bine. În plus, voia să meargă la un bal, deoarece își făcuse o rochie nouă și frumoasă și nu voia să piardă ocazia de a o purta — așa că s-a întors acasă câteva zile mai târziu.

Dar și-a planificat cu grijă marea evadare în ultimele luni din ultimul ei an de liceu. Îi era greu să știe că avea să-și abandoneze sora mai mică, pe Tori, dar s-a convins că totul va fi bine. Sora cea mare era plecată. Cea mică nu părea să constituie o țintă pentru mama lor. De ceva vreme nu se mai întâmplaseră lucruri ciudate. Singurele persoane care știau de planul său erau prietenele ei Lauren și Leah — și știa că sunt de încredere. Chiar înainte ca ea, mama și sora mai mică să meargă la cumpărături în Aberdeen, Sami a umplut cinci saci negri menajeri cu tot ce avea. Toate hainele, pantofii și alte nimicuri care pentru ea însemnau foarte mult.

„Eram foarte materialistă“, a recunoscut ea mai târziu. „Nu puteam lăsa în urmă nici măcar un pulover.“

Planul prevedea ca Lauren să intre în casă fără știrea mamei, să ia lucrurile în timp ce ele erau plecate și să le ducă la ea acasă, unde urmau să se întâlnească.

Sami voia s-o avertizeze într-un fel pe Tori.

— Dacă nu mă întorc mai târziu astăzi, i-a spus ea surorii sale, o să-ți las un bilețel — doar pentru tine — sub perna mea.

A fost singura informație pe care i-a dat-o. Avea încredere în Tori, dar știa că mama lor nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a smulge detalii de la fetiță, pe atunci în vârstă de opt ani. Ar fi amenințat-o. I-ar fi făcut promisiuni. Ar fi ademenit-o. Shelly nu era genul de om care să renunțe, iar Sami nu voia ca mama ei să știe unde se ducea.

Când s-au întors din Aberdeen, fata a urcat la etaj. Toate lucrurile ei dispăruseră. Planul devenise realitate.

— Mamă, Lauren a rămas fără benzină și trebuie să mă duc să o iau, a mințit Sami.

— În regulă, a zis Shelly. Bine.

A urcat în mașinuța ei albă, a mai aruncat o ultimă privire spre casă și s-a dus la Lauren, unde a stat ascunsă o zi. Apoi s-a dus acasă la prietenul ei pentru o noapte. Știa că Shelly o căuta peste tot, iar gândul c-o va găsi îi producea un rău interior.

Chiar și așa, influența pe care familia o avea asupra ei era ca un lanț care o imobiliza, făcând-o să se simtă ca un animal lăsat singur în pădure. I-a scris o scrisoare mamei sale.

M-am gândit la toate motivele pentru care nu te-aș putea părăsi, pentru că te iubesc atât de mult. Și tocmai pentru că te iubesc, n-aș vrea să te rănesc. Am început să mă gândesc la durere și la viață, la cât de mult am suferit și la câtă suferință am provocat. Și atunci m-am gândit c-ar fi bine pentru mine să plec. Lucrurile vor fi mai liniștite. Așa cum au devenit când a plecat Nikki. Odată plecată, totul va fi bine.

A încheiat scrisoarea spunând că lua în considerare opțiunea de a trăi în mașină.

O să fiu bine. Dacă așa trebuia să se întâmple, asta e. Mi-aș fi dorit doar să înțelegi, dar acum știu că nu vei înțelege niciodată.

Sami nu avea nicio idee unde să se ducă, însă a vorbit cu Nikki. Sora ei i-a spus că ținea legătura cu bunica lor, Lara, care voia s-o vadă și pe ea.

— Sun-o pe Nana.

Ceea ce Sami a și făcut, iar Lara a invitat-o bucuroasă la ea acasă, în Bellingham.

Sami auzise că tatăl ei căuta mașina, pe care Shelly o raportase ca fiind furată. Trebuia să găsească o altă modalitate de a ajunge în Bellingham. S-a oferit s-o ducă mama lui Kaley, Barb Hanson, care

oricum n-o prea avea la inimă pe Shelly, după ce-o trezise odată în miez de noapte cu întrebări despre câți bani câștigă ea și soțul ei.

„I-am spus că nu era normal să sune la ora aceea, plus că banii noștri nu erau treaba ei“, a spus Barb mai târziu.

Barb a dus-o pe Sami în Bellingham a doua zi. Pe drum, fata i-a povestit câte ceva din ce le făcuse mama, ei și surorilor sale. Mai târziu, când au ajuns la destinație, Lara le-a mai spus și alte detalii tulburătoare despre ce făcuse Shelly în copilărie și în tinerețe.

„Mi-a spus că mama a încercat să dea foc la casă“, își amintea Sami. „Sau ce i-a făcut surorii sale. Cum credea ea că mama ne-a otrăvit cu Ipecac, ca s-o împiedice să ne ducă în anumite locuri. [Barb] a stat acolo și a băgat totul la cap. M-am simțit mai bine că nu eram eu cea care spunea ce făcuse mama, că mai era cineva care-mi susținea afirmațiile. Cineva care știa chiar mai multe decât mine.“

Sami a stat cu Lara toată vara anului 1997.

La fel ca experiența lui Nikki în Canada, a fost una dintre cele mai fericite perioade din viața ei.

CAPITOLUL 44

Nikki resimțea puternic absența surorilor din viața ei. Chiar dacă nu regreta că plecase, simțind că se salvase, îi era dor de ele. Când a aflat că Tori fusese bolnavă, i-a trimis o carte poștală.

Sper că te simți mai bine, puștoaico. Am auzit c-o să ningă. Pariez că asta o să te facă puțin mai fericită. Ai grijă de mama și de Sami? Când nu ești bolnavă, firește!

Tori n-a primit niciodată mesajul.

Shelly încerca să țină legătura cu Nikki în perioada aceea, dar fata cea mare a refuzat să-i răspundă la apeluri. Nu voia să aibă de-a face în niciun fel cu nebuna de maică-sa. Nu-i păsa dacă își va mai vedea vreodată părinții. Apoi Shelly și-a făcut apariția, pe neașteptate. Era numai lapte și miere și i-a spus fetei că ar trebui să se întoarcă acasă. Putea să stea acolo. Să meargă la facultate. Nikki știa că era o minciună gogonată. Tot ce spusese mama ei fusese minciună. Altă dată, a venit la rulotă un șerif din Island County, întrebând-o dacă e bine.

— Mama ta e foarte îngrijorată, a zis omul legii.

— Sunt în regulă.

— Trebuie s-o suni.

A promis să o sune, dar n-avea de gând. Era clar că mamei și tatălui ei nu le plăcea noua ei stare de independență. Nikki știa de ce.

Frica. Le era teamă că va vorbi.

Când o cărămidă a fost aruncată prin geamul gelateriei unde lucra ea, a urmat un telefon anonim cum că Nikki ar fi fost cumva implicată.

„Știu că tata a făcut-o“, a spus ea mai târziu. „A făcut-o pentru că i-a spus mama. Care voia să-mi pierd slujba și să mă mut înapoi acasă, unde mă puteau supraveghea.“

La puțin timp după incidentul cu cărămida, Nikki a sunat-o pe Lara, gândindu-se că ar putea să plece din Oak Harbor și să-și găsească un serviciu la ea, la azilul din Bellingham.

Lara a fost încântată de această perspectivă. Avea și ea niște vești foarte bune.

— E amuzant că suni tocmai acum, Nikki, i-a zis Lara foarte fericită. Sami e și ea aici.

Nikki abia se putea stăpâni. A plecat spre Bellingham cu următorul autobuz Greyhound.

Când a văzut-o pe sora ei, ochii lui Sami s-au umplut imediat de lacrimi. Trecuse aproape un an de când nu se mai văzuseră. Nikki părea mai frumoasă și mai fericită ca oricând. Purta o pereche de blugi Gap mulați și un maiou mov. Era și machiată. Părul, pe care mama lor i-l ciuntea mereu în cel mai crud și dezavantajos mod cu putință, era lung, ușor ondulat.

„Era frumoasă“, a spus Sami amintindu-și de acea întâlnire. „Și mai mult decât orice, era încrezătoare. Până atunci, nu mi-am imaginat-o niciodată pe sora mea în lumea reală. Doar cum fusese acasă, în pantalonii ei de trening rupți, prin curte tot timpul. Fără prieteni. Nu avusese niciodată un iubit. Niciodată, până nu a scăpat de acasă, la 22 de ani. Nu avusese nimic.“

*

Nikki s-a angajat infirmieră la una dintre secțiile centrului de îngrijire unde lucra Lara. Munca era grea, dar era plătită mai bine decât la motel ori la gelaterie. Chiar mai mult, se eliberase de părinții ei și de tot ce se întâmplase în Pacific County.

„Schimbam pungile de colostomie“, își amintea ea. „Dar nu mă deranja deloc. Eram departe de tot și de toate.“

La puțin timp după ce a început să lucreze acolo, administratorii unității au început să primească plângeri anonime cum că era nepoliticoasă cu pacienții în vârstă ori dădea dovadă de incompetență atunci când trebuia să le ofere îngrijirea de care aveau nevoie. S-a deschis o anchetă. De fiecare dată, Nikki și Lara nu înțelegeau de ce s-ar plânge cineva de ea. Personalul, pacienții și familiile lor o plăceau cu toții.

Apelurile anonime nu fuseseră cele mai rele.

Dave Knotek a început să apară în parcarea instituției. Uneori în camioneta lui; alteori stătea ascuns în tufișuri. Nu o striga, însă voia ca fata să-l vadă. Ca pe o amenințare implicită. Nikki a început să se teamă că ar putea-o răpi. Poate că el și mama ei își făcuseră planuri în privința ei.

Așa cum i se întâmplase lui Kathy.

De câteva ori, Dave chiar a urmărit-o în timp ce conducea spre casă, la ieșirea din tură. Înspăimântată de moarte, fata a luat-o pe drumuri ocolite prin tot orașul pentru a-l face să-i piardă urma.

„Mă întrebam dacă va încerca să mă înșface“, și-a amintit ea. „Nu știam sigur. Dar sunt aproape convinsă... că cei doi ar fi încercat să mă prindă. Mi-o pot închipui pe mama asmuțindu-l împotriva mea.“ Având în vedere tot ce a aflat ulterior, Nikki spunea: „Am noroc că mai sunt în viață. Sora mea crede la fel“.

CAPITOLUL 45

Era trecut de mijlocul verii anului 1997. Dave Knotek fusese supus unor presiuni tot mai mari din partea lui Shelly pentru a descoperi unde plecase îndărătnica lor fată mijlocie — și cu cine era. Femeia avea căile ei de a se informa, bineînțeles, și a auzit cumva că Sami s-ar fi aflat în Bellingham, cu Lara și Nikki. Imaginea celor trei împreună a înfuriat-o mai tare ca oricând. Trădarea făcea ca dispariția fetei să fie și mai dureroasă. Și mai ales, era esențial s-o găsească și s-o aducă acasă.

— Cele două ar putea spune cuiva, Dave.

— Nu vor face așa ceva.

— Nu putem fi siguri.

Dave se săturase de dramele lui Shelly. Spunea că vrea să le lase pe fete să se maturizeze, să fie pe picioarele lor, dar ea îl suna întruna la muncă, în Whidbey Island, de fiecare dată când părea să identifice o pistă.

Dar, ca întotdeauna, el făcea tot ce-i cerea soția lui, urmărind-o pe fiecare în parte.

Shelly a aflat că exista o zi a porților deschise în Camp Firwood, o tabără creștină pe malurile lacului Whatcom, la care auzise că vor participa și fetele ei.

Informația s-a dovedit a fi bună.

În timp ce Sami își făcea loc printre consilierii și participanții la tabără, a zărit o față cunoscută.

Tatăl ei!

Speriată, aproape că nu l-a recunoscut din prima, pentru că se deghizase, în mod evident. Niște ochelari de soare diferiți de ce purta de obicei. O șapcă de baseball și un hanorac completau ridicola mascaradă.

O, Doamne! s-a gândit fata. I s-a făcut rău. Își iubea tatăl, dar știa că se afla acolo cu un motiv. S-o ducă acasă, era sigură de asta. Venise după ea.

— Sami, i-a spus el, cu o voce stinsă și preocupată. Mama ta e foarte îngrijorată. Trebuie să vii acasă.

Ea nu a spus nimic pe moment. Ce-ar fi putut să spună? Mama ei era un monstru și normal că n-avea încredere în ea.

În schimb, l-a condus pe lângă un leagăn de frânghie, pe o cărare izolată, și s-au așezat. La început, nimeni n-a scos un cuvânt.

După un moment de tăcere, fata i-a spus de ce a plecat. Majoritatea motivelor se refereau la Kathy.

— Știu că e moartă, tată. Am văzut-o.

Dave stătea pur și simplu acolo, abătut. Fără o vorbă.

Ea a început să-i spună și ce credea despre dubiosul diagnostic de cancer al mamei sale, o boală care a necesitat asistență medicală constantă în întreaga ei copilărie.

— Nu poți avea cancer atâta vreme, a zis ea. Mama ar fi trebuit să fie moartă până acum.

Dave a refuzat să creadă așa ceva.

— A avut. Știu eu.

— Uite, tată, nu are. Ai fost cu ea la consultații?

— Am dus-o până acolo.

— Ai intrat vreodată împreună cu ea? Ai primit vreo factură de la doctor?

Punea aceleași întrebări ca și Lara, cu ani în urmă.

Când, într-un final, i-a răspuns, a făcut-o pe același ton calm și înțelegător. Nici n-a negat, nici n-a confirmat.

— Îmi pare rău, Sami. Știu. Știu.

Au plâns și au vorbit multă vreme. Sami a înțeles că tatăl ei era un om distrus. Era evident. Mama ei avea asupra lui aceeași putere pe care o avusese și asupra lui Kathy. Nimeni dintre cunoscuții lui Dave Knotek n-ar fi spus o vorbă rea despre el. Lumea din oraș îl considera un tip cumsecade prin excelență. Lemnar get-beget. Unul de-ai lor.

Dar femeia cu care era însurat? Nu numai că era o intrusă, dar era altceva. Îi găsiseră și o poreclă.

Crazy Shelly — Shelly Nebuna.

Sau, pentru cei care preferau o oarecare aliterație la bârfă, *Psycho Shelly*.

— O să mă întorc acasă, tată. Dar vreau ceva. Mama a dat-o în bară. Și vreau să remedieze problema. Vreau să-mi pregătească actele pentru facultate.

— Nu știu ce să spun, a zis Dave.

Dar Sami, la fel ca și sora ei mai mare, prinsese curaj. Dacă pregătirea la Evergreen ca să-și ia o diplomă în învățământ însemna să facă un pact cu diavolul, era dispusă să-și asume riscul.

După plecarea lui Dave, a sunat-o pe mama ei spunându-i că se gândește să se întoarcă acasă, dar ar avea nevoie de un ajutor financiar pentru școală. Shelly s-a eschivat, încurcându-se într-o litanie de pretexte. Aveau puțini bani, ca întotdeauna. Disensiunile conjugale dintre ea și Dave se agravaseră și ele până în punctul în care Shelly i-a mărturisit că divorțul era iminent. Și dacă asta nu era de ajuns, nici nu se simțea bine. Cancerul recidivase, i-a spus Shelly.

Sami spera ca părinții ei să divorțeze *cu adevărat*. Auzise de la Nikki în ce condiții trăia tatăl lor la muncă. Un cort nenorocit și drumuri la un magazin de ajutoare, deși lucra pe brânci, îmbătrânind înainte de vreme!

Cât despre cancer, Sami nu luase niciodată în râs boala — dar, pe bune, mama ei era ciudată că nu mai termina cu prostia aia...

Așa că a ignorat toate scuzele. A insistat cu ceea ce-și dorea — facultatea.

— Ai zis că aș putea merge. Apoi m-ai sabotat, mamă. Știi foarte bine, și o știu și eu.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Pe bune, mamă? Continuăm cu refrenul ăsta?

— Ba știi, a insistat Sami, lăsând cuvintele să plutească în aer.

Pauzele lungi constituiau una dintre tehnicile preferate ale lui Shelly. Era ca un prădător... mulțumită să aștepte până când cel mai slab ceda și renunța la ceea ce-și dorea.

— N-am să spun nimănui nimic din ce s-a întâmplat, a zis Sami în cele din urmă.

Altă pauză.

— Ce?

Fata era în avantaj.

— Știi tu.

Își putea imagina fața mamei sale înroșindu-se. Privirea ucigașă.

Shelly Knotek ura să fie demascată și, dacă i se întâmpla, era o singură dată. Nimeni n-o mai făcea a doua oară, riscând să-i trezească mânia.

Sami nu fusese explicită. Nici nu era nevoie. Era doar o tehnică inteligentă de șantaj, care a prins. Înainte de a se întoarce acasă, la Monohon Landing, la sfârșitul acelei veri, mama ei nu doar completase actele, dar le și predase.

*

În aceeași vară, Sami și-a sărbătorit împlinirea a 19 ani cu o petrecere-surpriză la Planet Hollywood, în Seattle. A fost cea mai frumoasă aniversare pe care a avut-o vreodată. Se simțea fericită, liberă și plină de speranță. Păstrase legătura cu mama ei și știa că lucrurile se mișcau în direcția cea bună. Ea și Nikki au rămas apropiate, o relație pe care au păstrat-o secretă față de Shelly. Discreția era necesară. Shelly o avea în vizor pe Nikki, iar cele două fete nu erau sigure cât de departe ar merge mama lor ca să se răzbune.

Când Sami și iubitul ei, Kaley, au ajuns la ușa casei din Monohon Landing, Shelly i-a întâmpinat cu o privire speriată, panicată. Își răsese sprâncenele și-și dăduse cu aceeași pudră albă pe care o folosise atunci când veniseră în vizită Lara și fata ei, Carol.

A dat din cap cu tristețe.

— Cancerul a recidivat.

Kaley și Sami s-au uitat unul la celălalt, încercând din răsputeri să nu izbucnească în râs. Era ridicol și jenant în același timp.

— De ce face prostii de genul ăsta? a întrebat-o Kaley mai târziu pe fată.

— N-am idee. Ca să atragă atenția, cred.

Existau totuși modalități mai bune de a atrage atenția, decât să pretinzi că ai cancer, s-au gândit cei doi.

După ce Kaley a plecat, Shelly s-a grăbit să-i tragă fetei o săpuneală.

— Tatăl tău zice că nu mă crezi că am cancer! Ei bine, uită-te la mine, Sami! Uite! Îmi cade părul!

Sami a ripostat. Dur. Avea un sentiment de încredere în sine cum nu mai avusese până atunci.

— Știu că minți, a zis ea, în timp ce Shelly spumega. Știu și că biata Kathy e moartă. Și că tu ai omorât-o. Eram acolo, mamă. Deasupra ei. Era moartă.

Shelly a fluturat din deget.

— S-a înecat în propria-i vomă.

— Pentru că ai abuzat-o, mamă.

— N-a fost așa.

— Ba da. Tu ai omorât-o, mamă. Tu.

Dintr-odată, Shelly a amuțit.

— Îmi pare rău, a zis. Îmi pare rău.

Sami a văzut asta ca pe o mărturisire.

— Îți pare rău? a întrebat, ca și cum repeta cuvântul unei străine, ca să se asigure că a fost înțeles.

Femeia a dat din cap.

— Lucrurile au scăpat de sub control. Și n-am mai putut să le opresc, Sami. Am încercat.

O parte din ce spunea era adevărat, iar fata știa asta. Lucrurile chiar scăpaseră rău de sub control. Dar nu, Shelly nu încercase să le oprească. Ci le declanșase.

Cinci minute mai târziu, vântul s-a schimbat brusc.

Shelly a retractat totul. Fiecare cuvânt pe care-l spusese.

— Ai înțeles greșit, Sami. N-am spus niciodată așa ceva.

„Se prefăcea că nu recunoscuse nimic“, a spus Sami mai târziu. „Era ca și cum... mă rog, ca și cum eram nebună și că era strigător la cer că-mi putuse trece prin cap că mărturisise ceva.“

Lui Sami însă nu-i păsa. Era înscrisă la Evergreen. Și plecată de acolo.

CAPITOLUL 46

Situația financiară a familiei Knotek a continuat să se prăbușească. Cheltuielile cu facultatea nu îi ajutau, plus că aveau datorii în tot orașul. Stan, omul cu apa caldă, trebuia plătit pentru munca pe care o făcuse. Compania de telefonie îi amenința cu întreruperea serviciului. Shelly se ținea tare, cu scuzele, încercând să împiedice dezastrul până când urmau să vină banii. Le-a spus celor de la compania de apă că intervenise o urgență de familie și că nu va putea plăti factura prea curând. Soțul ei, le-a scris, suferise un atac de cord major.

Acum se simte bine... Stau lângă el tot timpul, încercând să fac și multe alte lucruri, așa încât este cu adevărat copleșitor...

Într-o altă misivă adresată unui creditor, a pus întârzierea pe seama diferitelor boli închipuite ale familiei.

Viața mea a fost foarte grea anul acesta. Fata cea mare s-a luptat cu o scleroză multiplă, iar tatăl meu e foarte bolnav.

Shelly juca întotdeauna cartea bolii atunci când credea că ar putea fi de ajutor. Ca să găsească scuze pentru o încălcare a regulilor de circulație în South Bend, a scris tribunalului că era foarte stresată și că greșeala ei — care dusese la ridicarea mașinii — ar trebui să fie iertată.

Am avut un an foarte greu. Fata mea are cancer. Trebuie s-o duc în Olympia la tratament, de două ori pe săptămână. Am renunțat la serviciu ca să fiu alături de ea. Fata mea e totul pentru mine și depinde de ajutorul meu. Nu sunt o infractoare.

Poliția rutieră i-a acordat clemență.

În timp ce Dave abia făcea față la muncă, spărgând fiole de amoniac ca să rămână treaz și să pună în funcțiune utilajul, și dormea în mașină, pentru că ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face, acasă, Shelly își petrecea timpul cheltuind întruna la micul mall din Aberdeen. Bineînțeles că soțul ei n-avea de unde să știe asta. Îl scosese ca semnatar pe contul lor bancar. Așa că Dave nu vedea niciodată ce se întâmplă cu salariul lui.

Nu că ar fi fost de ajuns cât câștiga. Nu pentru Shelly.

Aceasta a reușit să obțină mai bine de 36 000 de dolari din împrumuturi personale, pe la spatele lui Dave — o dovadă a puterii sale de persuasiune în relația cu sucursala din Raymond a Bank of

America. O adevărată performanță. Cei doi nu puteau oferi nicio garanție. Casa din Monohon Landing fusese refinanțată până la refuz, iar ratingul lor de credit ar fi fost deplorabil.

Cu toate acestea, perseverentă și inventivă, Shelly găsea întotdeauna o cale. Iar când primea linia de credit consistentă, se apuca imediat să reducă din bani. Și o făcea cu frenezie. Era ca și cum cheltuirea banilor ar fi devenit un drog. Sau poate un înlocuitor. Scria până la 30 de cecuri pe zi la magazinele din mallul din Aberdeen. Într-o după-amiază a scris nouă doar la magazinul Target. Niciuna dintre cumpărături nu era mare; cele mai multe erau de doar cinci sau zece dolari. Poate că era o strategie a ei. Probabil se gândea că sumele mai mici erau mai greu de urmărit. Nu că ar fi fost preocupată doar de propria ei persoană. Cumpăra mai ales pentru Sami și Tori și, ocazional, diverse fleacuri pentru casă. Unele cumpărături erau inexplicabile, nu numai în privința numărului de cecuri scrise într-un singur loc în fiecare zi, ci și pentru că se repetau pe parcursul aceleiași săptămâni. În fiecare zi. Mergea mereu în Aberdeen și cheltuia tot ce avea — chiar și mai mult de atât.

Se potolea o zi, după care o lua de la capăt.

Nu conta că totul putea face implozie în jurul ei, în orice moment; pur și simplu cumpăra până ajungea la fundul sacului.

Iar când se întâmpla asta, cecurile îi erau respinse în tot orașul.

Erau luni când trebuia să plătească taxe de peste 250 de dolari pentru depășirea contului curent. Când soldul devenea prea mic, se ducea pur și simplu la o altă sucursală și deschidea un nou cont. Când ajungea în punctul în care nu mai găsea cale de ieșire și nimeni nu-i mai dădea bani, se ducea la sucursala din Raymond și lua din conturile fiicelor sale.

„Ăsta-i Raymondul“, zicea Nikki mai târziu. „Un oraș atât de mic, încât mama cuiva poate să meargă la bancă și să golească un cont care nici măcar nu e al ei.“

Dacă venea vorba de un împrumut ori un depozit de securitate — sau de orice altă operațiune pentru care era nevoie de numărul de asigurare socială —, Shelly Knotek putea da un sfat sigur oricui avea probleme financiare.

Sami a sunat-o odată de la școală, spunându-i că numărul ei de asigurare socială nu funcționa.

— Schimbă ultima cifră până când obții unul care funcționează, i-a spus mama ei.

Sami a zis că nu se simte confortabil să facă așa ceva.

— Atunci folosește-l pe cel al surorii tale, a sfătuit-o Shelly, ca și cum ar fi fost o soluție perfect acceptabilă. Cel al lui Tori e curat deocamdată.

Sami a refuzat însă și acea posibilitate.

Alchimia lui Shelly cu banii și numerele de asigurare socială ale altor persoane a funcționat foarte multă vreme. Câțiva ani mai târziu, când Sami a încercat să-și ia un apartament, cererea i-a fost respinsă pentru că avea o proastă reputație bancară. Exista o datorie de 36 000 de dolari asociată numărului ei de asigurare socială. Cu toate acestea, contul nu era pe numele ei.

Ci al mamei sale. Shelly Knotek prezentase numărul lui Sami ca fiind al ei.

Femeia a încercat să se disculpe. I-a spus fiicei sale că era o încurcătură la bancă. Dar Sami știa adevărul. Însă Dave a continuat să-i țină partea soției sale.

„Sami și Shell aveau același cont. Numele nostru fusese pus greșit pe cont, din vina băncii. Asta a produs o ruptură între mine, Sami și Shell, dar s-a rezolvat“, a spus el.

În ceea ce-l privește, Dave avea să aibă o mare surpriză peste câțiva ani, când avea să se confrunte cu ceea ce făcuse Shelly pe la spatele lui cu finanțele lor mereu pe muchie de cuțit și complet haotice. Timp de vreo doi ani, crezuse prostește că mania lui Shelly de a cheltui nebunește dispăruse de mult. Așa trebuia să fie. Ei nu aveau bani de așa ceva. Încă de la începutul căsniciei lor existase această problemă, pe care el crezuse că o va soluționa cu o combinație de multă iubire și o doză de simț al realității.

„Ar fi trebuit să pun frână [cheltuielilor], însă ea se schimbase mult în bine de-a lungul timpului. Și nu erau decât niște lucruri pentru casă. Îi cumpăra multe chestii și lui Sami.“

În realitate, Dave, care crescuse în sărăcie pe malurile pârâului Elk, nu voise niciodată ca fetele să ducă lipsă de ceva. Certurile cu Shelly legate de bani nu avuseseră niciodată ca obiect privarea lui Nikki, Sami sau Tori de orice și-ar fi dorit. Lecții de dans și de teatru, sport,

haine noi, petreceri aniversare și o menajerie de animale de companie nu constituiau o problemă pentru el.

Și totuși, Dave nu putea înțelege niciodată unde dispăreau toți banii.

„Pe ce naiba s-au dus banii ăia? Vreau să spun că Shell evident că și-ar fi putut cumpăra o mașină sau ceva de genul ăsta. Ceva frumos. Știi bine că amândoi am condus niște rable, ani la rând.“

CAPITOLUL 47

Rămasă acum singură în casă, *îi venise rândul* lui Tori.

Shelly își concentrase atenția asupra ei la puțin timp după ce Sami plecase la facultate. Revenise la unele dintre vechile ei jocuri preferate înainte ca Sami să dispară complet, dar erau mai subtile. Chiar din școala primară și apoi în gimnaziu, Tori se întreba de multe ori dacă nu cumva își pierde mințile, deoarece își tot rătăcea temele.

— Mamă, mi-ai văzut lucrarea?

Shelly n-o văzuse.

— Știu c-am pus-o deoparte, dar n-o găsesc.

Femeia îi arunca o privire.

— Va trebui s-o faci din nou.

Mama s-a purtat ciudat, gândea fata. *Dar mama e mama*.

Una dintre cele mai mari probleme ale lui Tori era că tatăl ei îi lipsea foarte mult. Când venea acasă, era obosit, dar petrecea timp cu ea, râdeau și făceau diverse lucruri împreună. Mai târziu, avea să păstreze zeci de amintiri frumoase din timpul petrecut cu el — fie și doar lucruri mărunte, precum uitatul la televizor sau pescuitul la râu. Uneori, totuși, îi era parcă mai ușor când îl știa plecat. Nu că nu și l-ar fi dorit prin preajmă. Ci pur și simplu pentru că atunci când era acasă, mama începea cearta.

Casa se umplea de țipete și urlete. Zburau lucruri prin aer. Apăreau amenințări. Shelly îl batjocorea pe Dave, făcându-l în fel și chip.

Niciun copil nu vrea să audă așa ceva.

„Îmi amintesc că eram așa încântată când eram mică și tata venea acasă“, spunea Tori mai târziu, „dar după o vreme am mai crescut, eram adolescentă, și nu-mi mai păsa așa mult, pentru că atunci când venea se certau... Au fost câteva momente când ne-am simțit bine, jucam jocuri video... Cred că a fost un tată grozav când eram mai mică, dar era o situație toxică. Știu că m-a iubit foarte mult“.

Nu-și amintea ca vreuna dintre certuri să se fi iscat din vina lui. Întotdeauna Shelly era instigatoarea.

— Unde-i nenorocitul ăla de salariu, Dave? și-o amintea Tori pe Shelly țipând în telefon. Țărănoi nenorocit! Ai zis că-mi vine azi!

Tori și-l putea doar imagina pe tatăl ei la celălalt capăt al firului, insistând că l-a trimis. Nu-l vedea întârziind, nici ținându-l pentru el. Îi dădea lui Shelly tot ce-și dorea.

— Nu era în nenorocita de cutie poștală. Am verificat. Așa m-am săturat dracului de tine...

Și în încheiere:

— Ar trebui să divorțez pur și simplu. N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu așa un idiot.

Când venea acasă, Dave dormea pe jos, lângă canapea.

Totul era demn de milă și derutant. „Tata părea mereu nefericit", zicea Tori. „Părea cu adevărat deprimat, ca și cum n-ar fi vrut să mai vină acasă. În general, îmi părea rău că se căsătorise cu mama, deoarece părea foarte trist."

Cu timpul, Tori și-a dat seama că se afla în mijlocul unui război între părinții ei. Tărăboi, certuri aprinse, iar ea, victimă colaterală.

*

Mai erau și altele, desigur. Primul atac pe neașteptate al lui Shelly împotriva lui Tori s-a petrecut noaptea. Casa era pustie. Iar Shelly, care dormea doar ziua, când Tori era la școală, a sărit pe fata ei, dând deoparte păturile.

Tori a căscat ochii mari, pierzându-și răsuflarea. Nu știa ce se întâmplase. Luase casa foc? Poate că mama ei avea un atac de cord?

Mișcarea fusese fulgerătoare. Înspăimântătoare. Și pe neașteptate.

— Te-ai gândit vreodată să te sinucizi? a întrebat Shelly.

— Nu, mamă, a spus Tori.

Femeia a rămas nemișcată o vreme ce părea că nu se mai termină. Poate că mai aștepta un răspuns. Poate unul diferit? Tori nu știa. A rămas tăcută. Era prea speriată ca să riposteze.

În cele din urmă, Shelly a ieșit din cameră.

Tori nu mai putea dormi. Îi treceau prin minte tot felul de gânduri. Unul dintre ele a persistat.

O, Doamne, o să mă omoare și-o să facă să pară că m-am sinucis?

*

Familia Knotek ținea o stație radio mare sub masa de tip bar din bucătărie. Era a lui Dave — era singurul care se mai juca cu ea. Dar cum el nu era niciodată acasă, stația stătea acolo uitată. Într-o zi,

Shelly s-a enervat din cauza unui lucru pe care-l făcuse Tori, pe atunci în vârstă de opt ani, și a îmbrâncit-o cu putere în stația radio.

Tori era în stare de șoc. Știa că mama ei n-ar fi trebuit să facă asta. Nu și-o putea imagina pe mama ei făcând așa ceva. Nu față de ea. Și-a atins partea laterală a capului. Era umedă.

Sânge.

A început să plângă. În loc să-și ceară scuze ori s-o ajute, Shelly stătea pur și simplu acolo, împietrită, cu o privire de dispreț total.

— Bleagă fricoasă ce ești! a țipat Shelly. Ridică-te!

Incidentul a avut un impact profund asupra fetei. De atunci încolo, ori de câte ori mama ei îi poruncea să facă ceva ce știa că este jenant sau greșit, se gândea la momentul când îi spărsese capul. Știa că, indiferent de situație, dacă mama ei voia, putea să-i facă mult rău.

*

Vocea lui Shelly a speriat-o de moarte pe mezina ei. La începutul emisiunii TV *Fear Factor* se auzea țipătul îngrozit al unei femei; și de fiecare dată când se întâmpla — chiar dacă știa că urmează —, Tori se ascundea, crezând că e mama ei, care țipă jos cât o țin plămânii.

La ea.

O, Doamne, am s-o pățesc în noaptea asta, gândea ea.

Shelly a găsit o nouă utilizare pentru una dintre undițele lui Dave când Tori a înfuriat-o spunându-i unei prietene că mama ei a bătut-o cu o lingură de lemn. Mama celeilalte fete a abordat-o la școală pe Shelly în legătură cu bătaia — iar aceasta a reacționat mai târziu lovind-o pe fata ei cea mică atât de tare, încât undița s-a rupt.

— Nu ești bună de nimic! Ești nerecunoscătoare. Mai bine te avortam!

Partea inferioară a spatelui și fundul lui Tori erau pline de dungi roșii, urâte. Mai târziu, în săptămâna aceea, trebuia să meargă la înot și se temea că urmele se vor vedea și va fi nevoită să inventeze cine știe ce scuză.

„Dar semnele au dispărut până când a trebuit să merg la înot“, zicea ea mai târziu. „Mama a avut grijă să dispară.“

Așa cum se întâmpla de obicei în cazul lui Shelly, unele pedepse erau mai puțin legate de durerea fizică și mai mult de umilință.

Când a venit cu o notă mai puțin strălucită la temele de la școală, Shelly a obligat-o pe Tori să poarte aceleași haine o săptămână întreagă. O salopetă din denim murdară, cu Winnie the Pooh, și o bluză cu dungi cu Tweety. Fără geacă.

„Era foarte frig, și-mi amintesc că am urât-o pentru asta. Lumea observa și mă întreba ce se întâmplă. Am spus că nu mi-am spălat hainele, sau ceva de genul ăsta“, a zis Tori mai târziu. „După a treia sau a patra zi n-am mai dat nicio explicație.“

Fata se întreba totuși ce anume gândeau cei care o vedeau despre mama ei. La fel ca sora ei Sami, Tori era o fată care întotdeauna se îmbrăca frumos. Avea mereu haine noi. Și iat-o acum, cu aceeași ținută, în fiecare zi. Oare se gândea cineva că se întâmpla ceva ciudat?

„Știu că pare un lucru neînsemnat“, spunea ea peste ani, „dar pentru mine era important, pentru că, știi, la școală *chiar* e important.“

Când Tori a ajuns la pubertate, Shelly a instituit o nouă și foarte ciudată rutină. O dată pe lună, o chema în sufragerie.

— O, Tori! E timpul. Să-ți văd progresele.

Dacă Tori nu răspundea imediat la chemare, era supusă acelui țipăt îngrozitor de la *Fear Factor* exersat de mama sa.

— Dă-ți jos bluza! îi poruncea Shelly.

Lui Tori îi era rușine și refuza.

Shelly râdea de temerile ei. Era ceva absolut normal. Foarte natural.

— Trebuie să văd cum te dezvolți, spunea ea. Toate mamele o fac.

Bine, gândea Tori, *asta-i o minciună*.

Niciuna dintre prietenele ei nu-i spusese vreodată că mama ei face așa ceva.

— Nu vreau, mamă.

Shelly îi arunca privirea aceea oțelită pe care i-o știa foarte bine. Și care de obicei era urmată de curea sau de un pumn.

— Uite ce-i, a zis ea. Faci ceea ce-ți spun, când îți spun. Eu sunt mama, iar tu ești copilul. Dă-ți jos bluza, Tori!

— Nu vreau, mamă.

— De ce, Tori? Crezi că sunt o perversă sau ce?

Tori știa că nu avea cum să câștige. Nimeni nu putea. Își scotea bluza și rămânea nemișcată, în timp ce mama ei o examina.

— Bine, zicea ea în cele din urmă. Arăți bine.

Și tot așa.

Uneori îi cerea să-și dea jos și chiloții, ca să-i examineze vaginul.

Asta era chiar mai rău decât să-și expună sânii în dezvoltare, dar o făcea oricum.

Odată i-a cerut ceva absolut ciudat și umilitor.

— Tori, am nevoie de o șuviță din părul tău pubian, pentru cartea bebelușului.

Nu, asta era prea mult.

— E o nebunie, a zis într-un târziu. Nimeni nu face așa ceva, mamă.

Shelly a ridicat din umeri, părând dezamăgită. Chiar ușor rănită.

— Surorile tale au făcut-o. De ce trebuie să fii atât de dificilă?

— Nu sunt dificilă, mamă. E doar ciudat. Chiar înfiorător.

Prima dată dezamăgire. Apoi durere. Iar acum, pur și simplu indignare.

— Înfiorător? a zis Shelly. Nu-i nimic în neregulă când e vorba de corpul uman, iar dacă tu crezi că e, atunci ai o problemă.

Și spunând acestea, i-a întins o foarfecă.

— Sami și Nikki au făcut-o și ele?

— Normal. Până și Nikki, care era dusă rău.

Tori a luat foarfeca și s-a dus la baie, revenind peste câteva minute cu șuvița pe care i-o ceruse.

— Uite — și i-a întins-o.

Shelly a privit-o drept în ochi și a început să râdă.

— N-o vreau.

Tori avea lacrimi în ochi, simțindu-se jenată și complet umilită.

— Ce?

— Am vrut doar să văd dacă te pot obliga s-o faci, a zis Shelly.

Tori se simțea absolut singură. În acea perioadă aștepta cu nerăbdare weekendurile în care Sami venea acasă de la facultate. Încetase să mai spere că Nikki se va întoarce. Mama ei purta o adevărată campanie ca s-o facă să se teamă, iar apoi s-o urască pe sora ei mai mare.

— Fata aia era un monstru, îi spunea ea adesea. Slavă Domnului că ați scăpat voi, tu și Sami.

Tori nu trebuia să-i ceară mai multe detalii. Mama ei i le oferea cu plăcere.

— M-a bătut, Tori. Îți poți imagina o fiică bătându-și propria mamă?

Și pe Lara o denigra mereu, spunând despre bunica lui Tori că era o femeie rea, distructivă.

— Când eram mică, mă trata ca un gunoi, susținea ea.

Tori băga la cap. Absorbea mesajul: avea cea mai bună mamă din lume, iar Nikki și Lara erau dușmanii ei declarați.

CAPITOLUL 48

Legătura dintre surori s-a stricat dintr-odată, devenind complicată. Sora mijlocie, Sami, ținea legătura atât cu Nikki, cât și cu Tori. În vreme ce lui Nikki, care se străduia să-și înceapă o viață pe cont propriu, îi era dor de sora ei mai mică, reversul nu era valabil. Tori învățase să nu mai întrebe de Nikki, ceea ce însemna cel puțin că Sami nu trebuia s-o mintă pe sora ei mai mică, riscând astfel consecințe din partea mamei sale, care în mod sigur ar fi considerat legătura cu Nikki o trădare de cel mai înalt nivel.

Chiar și odată cu plecarea lui Sami la facultate, influența incredibilă a lui Shelly a rămas indiscutabilă. Nevoia ei de a controla fiecare aspect al vieții fiicei sale mijlocii le-a făcut pe colegele ei de cameră de la Evergreen să dea ochii peste cap. O suna aproape în fiecare seară pe la zece sau unsprezece, iar dacă nu răspundea făcea crize, sunându-l pe consilier ori pe iubitul fetei, pe Kaley.

Uneori, apelurile veneau pe la trei dimineața.

— E acolo? întreba Shelly.

Kaley zicea că nu, dar după ce închidea se întorcea spre Sami.

Un schimb de priviri era de ajuns.

Sami făcuse o înțelegere cu mama ei, dar asta nu însemna că încetase să se confrunte cu ea. I-a trimis o scrisoare de patru pagini, amintindu-i că, deși Shelly pretindea că nu-și mai amintește ce se întâmplase la ei în casă, Sami își amintea.

Eu nu pot uita și nu, nu mă refer la Kathy... Poate că eram mai mică, dar îmi amintesc ce s-a întâmplat și-mi pare rău să ți-o spun, mamă, dar văd că tu ai uitat totul și-ți amintești, în mod convenabil, doar ceea ce vrei tu, așa cum o faci cu multe alte lucruri. Mă refer la ce-ai făcut cu Nikki și Shane, cu bălăceala și băile fierbinți. Ai uitat, observ. Aș putea spune că eu am fost tratată cel mai bine.

Și, în timp ce Nikki mersese mai departe, lăsând o distanță cât mai mare între ea și mama ei — iar Tori, cel puțin din ce știau surorile mai mari, nu cunoștea profunzimea depravării mamei lor —, Sami a continuat să se întoarcă. Ce se întâmpla în familia lor era o povară pe umerii tuturor surorilor, însă cea care găsea întotdeauna o cale de a

lăsa problemele deoparte, cu umor, era cea care se afla mereu la mijloc.

A continuat să-i atragă atenția mamei lor asupra comportamentului ei inacceptabil.

Știu ce se întâmplă în alte familii. Poate nu totul. Și știu ce e bine și ce e rău. Am trăit în minciună toată viața și sigur nu-ți va plăcea că-ți spun asta, dar e adevărat. Știu tot adevărul.

În timp ce Sami punea la îndoială trecutul ei și acțiunile mamei sale, Shelly căuta noi modalități de a o pune la punct.

— Draga mea, am fost diagnosticată cu lupus, i-a zis odată la telefon. E foarte grav.

— Of, Doamne, mamă. Îmi pare foarte rău.

Sami nu știa prea multe despre boala aceea, dar știa că era ceva serios. Mama ei a informat-o despre tratamentul de care avea nevoie. Și ca și cum asta nu era de ajuns, i-a mai împuiat capul și cu alte probleme grave de sănătate.

— Am și un chist ovarian mare, a adăugat ea. O să am nevoie de operație.

Sami știa că povestea cu cancerul fusese un fel de joc, un șiretlic, dar, din cine știe ce motiv ciudat, nu credea că aceste ultime probleme medicale erau și ele o minciună.

Însă erau.

„Amuzant e că, ulterior, mama n-a mai adus vorba niciodată despre lupus“, a spus Sami mai târziu.

*

Mama ei era o mincinoasă, iar Sami știa lucrul ăsta. Și totuși, voia dovezi. Avea *nevoie* de ele. Așa că s-a hotărât să arunce o privire în dormitorul mamei sale, când nu era acasă, doar ca să vadă ce putea găsi. Era ca și cum ar fi încercat să ridice niște pietre, să vadă ce iese de dedesubt. Era atentă să nu răscolească lucrurile. Mama ei avea talentul de a descoperi dacă ceva din camera ei fusese mutat, cât de puțin. Ori schimbat. Uneori părea să știe chiar și dacă vreuna dintre fete *se uitase* doar la ceva.

Sub pat, Sami a descoperit un mic sac menajer.

Când s-a uitat înăuntru, la început nu a fost sigură de ceea ce vedea.

Mizerie? Scoici?
S-a uitat mai atent și a mutat conținutul spre lumină.
Era o pungă cu oase amestecate cu cenușă.
Oase umane.
Știa că trebuie să-i fi aparținut lui Kathy Loreno.
Ale cui altcuiva puteau fi?

*

Dave Knotek nu se mai întorsese acasă, în Raymond, de foarte multă vreme. Dintr-o grămadă de motive. Serviciul lui era foarte departe, desigur. În afară de fete, nimic nu-l mai atrăgea acasă. Cu siguranță nu soția lui. Shelly îl amenințase cu divorțul de câteva ori, dar din cine știe ce motiv — probabil salariul regulat — nu trecuse niciodată la fapte. Dave îi trimitea banii lui Shelly, ceea ce oricum părea să fie tot ce-și dorea ea.

Un telefon de la noua soție a socrului său l-a împins în cele din urmă pe Dave în direcția cea bună, când l-a întrebat de ce n-o mai văzuse pe Tori de mai bine de un an.

Dave a reacționat imediat, căutând scuze pentru ceva pentru care nu exista nimic cât de cât acceptabil. Nu reușea să găsească motivul pentru care nu voia să se întoarcă acasă. Nu era vorba că nu se gândea la asta. Șeful său îl întreba în fiecare vineri dacă se duce acasă, dar el se eschiva mereu spunând că e nevoie de el la serviciu a doua zi.

— Pe naiba, i-a spus acesta la un moment dat.

„Mi-a citit în ochi că voiam să mă duc acasă“, a zis Dave mai târziu.

După apel, a rămas acolo multă vreme, căzut pe gânduri. În cele din urmă s-a rugat la Dumnezeu, cerând ajutor.

Trebuie să-mi dai un răspuns, și-a amintit el ce gândise. *Trebuie să mă ajuți. Ce să fac?*

Nu avea niciun ban, iar pe atunci rămăsese și fără mașină. Totuși, Dumnezeu i-a răspuns. Dave a zis că Dumnezeu i-a spus că trebuie să-și respecte jurămintele și să se întoarcă acasă. Șeful său, și el familist, i-a împrumutat un Cadillac vechi. Consuma benzină la greu, dar era un răspuns la rugăciunile lui.

„Am plecat de la muncă vineri seara, pe la cinci. Trafic îngrozitor. Am mers tot drumul din Sedro-Woolley până în Oak Harbour cu mașina companiei. De acolo, tot drumul înapoi, pentru că am pierdut

feribotul. Înapoi pe I-5. Am ajuns acasă la miezul nopții, sau chiar pe la unu dimineața. Shell mă aștepta cu cina. Tori era și ea trează. Totul mergea bine. Fata era fericită. Shell la fel. Eu eram fericit.“

Toată lumea era fericită. Sau cel puțin așa părea.

Până când a plecat din nou din oraș.

PARTEA V

ȚAPUL ISPĂȘITOR

RON

CAPITOLUL 49

Sami a auzit pentru prima dată de Ron Woodworth când a sunat-o mama ei în camera de cămin de la facultate și a amintit de un „nou prieten“ care ajuta o femeie în vârstă care avea zeci de pisici, dar care fusese evacuată din casa ei din cartierul Riverview, nu departe de campusul local al colegiului comunitar Grays Harbor. Shelly își luase în sfârșit o slujbă, ca asistent social la Agenția pentru Ajutorarea Persoanelor în vârstă pentru zona Olympia, din Raymond. L-a cunoscut pe Ron prin intermediul Habitat for Humanity, în cazul femeii cu pisicile.

— Am adus toate lucrurile ei în hambarul nostru. I-am zis să se mute cu noi, dar vrea să stea singură.

Bine, a gândit Sami. Ce ușurare! Nu voia să se mai mute cineva la mama ei.

— Ron, a continuat Shelly, a aranjat adopții pentru majoritatea pisicilor ei. Avea vreo 80.

După părerea fetei, 80 de pisici într-o casă mică era mai mult decât grețos.

— Ron pare băiat bun, a zis.

— Mda, iubește pisicile.

Într-adevăr, Ron avea și el câteva pisici. În acea perioadă, Tori a început să viziteze rulota lui Ron după școală, observând ce mizerie făceau pisicile. Locul putea, dar el, la fel ca toți cei ce trăiesc împreună cu multe pisici, prea multe pentru capacitatea lor de a face față, nici nu observa mirosul.

Bărbatul nu era gras, dar când Sami l-a cunoscut prima dată, la puțin timp după aceea, a observat că avea o burtă destul de mare; îi atârna peste curea ca un marsupiu cărnos. Părul i se rărise în creștet, dar îl purta lung, legat în coadă cu un elastic. Purta cercei și alte bijuterii, părând mândru de înfățișarea lui. Fost redactor la ziarul local și îngrijitor autorizat, Ron „trecea prin niște chestii“ la vremea aceea și era șomer.

Era un tip iute, sarcastic, iar Sami l-a plăcut imediat.

În timpul vizitelor ei de după școală la rulota bărbatului, Tori se uita prin cărțile lui de egiptologie, o pasiune a sa, și discuta cu el

despre zeii și mitologia acelei epoci, care pe el îl fascina mai mult decât orice. Îi vorbea fetei despre importanța vieții și despre rolul lumii de dincolo.

Mai târziu, când mama ei insista că Ron ar putea avea tendințe suicidare, Tori și-a amintit de acele vizite.

— Nu ar face niciodată așa ceva, spunea ea.

Tori a început să-l iubească pe Ron. Uneori o lăsa să câștige la cărți ori la dame. A început să-i spună Unchiul Ron. Era un prieten și, spera ea, chiar dacă nu a spus-o niciodată, un aliat.

*

Ron Woodworth venise în South Bend după partenerul lui de 17 ani, Gary Neilson, pe la sfârșitul verii lui 1992. Sora lui Gary era deja în zonă, iar în 1995, părinții lui Ron, Catherine și William, s-au mutat și ei din California, la insistențele lui Ron, chiar dacă tatăl lui era bolnav la vremea aceea.

În realitate, mutarea în Pacific County reprezenta oarecum un nou început pentru Ron și Gary, care simțiseră o oarecare presiune și discordie în relația lor. De fapt, când cel din urmă a adus în discuție plecarea, l-a pus pe Ron în fața unui fapt împlinit. Acesta n-a stat deloc pe gânduri. Gary era iubirea vieții lui și nici nu se punea problema să se despartă de el.

Dar după moartea tatălui său, în iunie 1996, Ron s-a schimbat. În mod drastic. Dintr-odată, n-a mai reușit să-și păstreze slujba de îngrijitor și nici măcar să poarte o conversație fără să fie distras. Fusese sociabil în cea mai mare parte a vieții sale, dar dintr-odată a devenit morocănos și introvertit. Chiar dacă-i părea rău de pierderea suferită de partenerul lui, Gary nu mai suporta să trăiască cu el, iar în 1997 și-a dat seama că relația lor se încheiase.

Ron nu a reacționat prea bine la despărțire. Era copleșit de durere și instabil. Într-o zi, când Gary s-a întors la rulota lor după serviciu, la puțină vreme după separare, a găsit încuietoarea schimbată, iar Ron a refuzat să-l lase înăuntru.

„Voia să se târguiască cu mine pentru proprietatea mea“, a zis Gary mai târziu. „I-am spus că, dacă și-o dorea atât de mult, poate s-o păstreze.“

A doua zi, Gary s-a întors să ia câteva lucruri pe care Ron le pusese la adăpost într-un șopron, cu gândul să i le dea. Cei doi nu și-au mai vorbit niciodată — față în față ori măcar la telefon. După o lună, Ron i-a trimis fostului său partener o scrisoare în care-i spunea că nici el și nici mama lui nu mai voiau să-l vadă vreodată.

După ce s-a trezit dintr-odată singur, traiectoria descendentă a lui Ron Woodworth a început să-i îngrijoreze pe cei câțiva prieteni pe care-i mai avea. Unul dintre ei era Sandra Broderick, care-l cunoștea din vremea când lucrau la departamentul de aprovizionare al Bazei Aeriene McClellan din Sacramento (California), pe la începutul anilor 1990. După ce Ron s-a mutat în Pacific Northwest, Sandra a făcut în cele din urmă același lucru. Geografia a jucat un rol important în păstrarea relației lor de prietenie, dar între cei doi exista și o afecțiune reală.

Chiar dacă Ron a făcut, după despărțirea de Gary, câteva aluzii de genul „nu mai am pentru ce trăi“, n-a amenințat în mod explicit că se va sinucide. De altfel, ca și Tori, Sandra era de părere că credința fermă a lui Ron în vechile tradiții egiptene l-a împiedicat să se gândească vreodată la sinucidere, indiferent cât de rău mergeau lucrurile.

Chiar și așa, prin 1999, Sandra și-a dat seama că Ron avea în continuare probleme, așa că s-a oferit să-i primească, pe el și pe mama lui, în casa ei cu cinci dormitoare din Tacoma. El a întâmpinat cu politețe oferta și chiar s-a dus să facă o vizită acolo. I-a spus totuși Sandrei că pentru moment preferă să rămână pe loc, deși în mod sigur nu avea de gând să rămână în Raymond ori South Bend. Gary locuia în Aberdeen și nu voia să dea ochii cu el prin oraș. I-a spus Sandrei că așteaptă să se mute cu prietenii lui Shelly și Dave Knotek, care urmau să-și cumpere o casă în Oak Harbor.

Totuși, prin iulie 2000, încă nu exista o casă în Oak Harbor, iar Sandra a auzit din nou de prietenul ei din armată. Ron avea probleme financiare. Avea nevoie de bani ca să plătească sumele restante pentru închirierea spațiului într-un parc de rulote din Willapa. Femeia i-a dat 500 de dolari, ca să nu ajungă pe drumuri.

Mai târziu, a auzit de la un alt prieten că Ron împrumutase 2 000 de dolari pentru a plăti un avocat în continua lui încercare de a nu-și pierde locuința mobilă.

Sandra l-a sunat imediat ce a auzit noutățile.

Ron s-a purtat ca și cum lucrurile erau sub control.

„Mi-a zis că-i dăduse 1 000 de dolari lui Shelly Knotek ca să-i ia un avocat“, a spus ea ulterior.

Sandra era cam suspicioasă, așa că l-a întrebat numele avocatului.

„A spus că va trebui s-o întrebe pe Shell, deoarece ea îl angajase. N-am aflat niciodată dacă a existat sau nu un avocat.“

Puțin mai târziu, Sandra a făcut un drum în Raymond, ca să-i viziteze pe Ron și pe mama lui în parcul de vehicule Timberland Recreational.

Shelly a apărut și ea pe neașteptate, iar vizita a luat sfârșit.

Cei care o cunoșteau aveau să remarce mai târziu înclinația lui Shelly de a-și marca teritoriul.

CAPITOLUL 50

Trecut de 50 de ani, pentru Ron nu prea mai exista o a doua șansă. Își pierduse casa, tatăl și partenerul. Se înstrăinase și de mama lui, cu care locuise după punerea sub sechestru a rulotei, în 1999. Și, cel mai rău, își pierduse pisicile. Shelly i-a spus lui Tori c-o să-l ia pe Ron la ele, să-l ajute să se pună pe picioare. Tori nu știa că era același pretext pe care îl folosise cândva cu Dave ca s-o aducă pe Kathy Loreno în viețile lor.

„Ca s-o ajutăm“, îi spusese Shelly lui Dave în legătură cu Kathy. „Și ne poate ajuta și ea, în același timp.“

Shelly l-a întâmpinat pe Ron cu căldură și l-a instalat în fosta cameră a lui Sami. Avea pat, șifonier și o noptieră cu lampă. Ron și-a adus cu el o grămadă de cărți și lucruri personale pe care apucase să le ia din casa mamei lui.

Dave nu auzise prea multe despre Ron Woodworth, ori dacă auzise, îi intrase pe o ureche și-i ieșise pe cealaltă. Și asta pentru un motiv întemeiat. Încă lucra în Oak Harbor, pe Whidbey Island, și nu era aproape niciodată acasă; oricum, ce se petrecea acolo nu-l interesa prea mult. A descoperit că Ron se mutase la ei doar când s-a întors într-o zi la Monohon Landing.

Shelly era dulce și entuziasmată când le-a făcut cunoștință.

— El e prietenul meu, Ron, a zis, adăugând repede: E gay. A fost evacuat din casă și o să ne ajute cu treaba pe-aici.

Sincer vorbind, lui Dave nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nu i-ar fi păsat nici dacă Ron ar fi fost interesat de Shelly. De fapt, ar fi fost grozav să fi fost așa. El voia doar să scape. Era copleșit de stresul de a face parte din viața lui Shelly, cu toate poveștile cu care trebuiau să jongleze.

Și secrete de ascuns.

„Așteptam să crească Tori, ca să pot pleca“, a recunoscut el mai târziu. „Trebuia să mai rezist doar vreo trei–patru ani, apoi puteam să plec.“

Shelly a continuat, spunând că Ron avusese grijă de Tori de câteva ori și că era foarte loial și de încredere.

Ron i-a strâns mâna lui Dave. Era un bărbat scund, cu ochelari cu lentile groase. Avea găuri în urechi și purta numeroase lănțișoare de aur la gât, inclusiv un pandantiv sub formă de *ankh*.

„Părea simpatic. Eu voiam doar să scap de stres“, a zis Dave. „Însă nu am reușit să plec la timp.“

*

La naiba!

Asta a fost reacția lui Sami când a auzit că Ron s-a mutat cu mama și cu sora ei. *Nu-i a bună*, s-a gândit ea, după care a analizat lucrurile mai cu calm. Asta făcuse o viață întreagă. Era suficient de inteligentă ca să vadă corect lucrurile, dar modul de supraviețuire i-a oferit mereu abilitatea de a da totul laoparte.

Și-a spus că, în ciuda a tot ce știa despre mama ei, nu erau șanse ca istoria să se repete. O văzuse în acțiune cu Kathy, cu tatăl ei și cu alte persoane. Pe Shelly o interesa doar propria persoană, ceea ce însemna că trebuia să fie mereu în centrul atenției. Întotdeauna la comandă. Ceilalți existau doar ca să-i satisfacă nevoile. Shelly era șefa. Însă Ron era Ron. Nu era Kathy. Nici Dave. Sami era sigură că Ron se putea descurca.

Credea. Spera. Se ruga. Slabe șanse, totuși. Aproape imediat au apărut, de altfel, indicii că Sami se înșelase.

La prima sa vizită acasă, Ron și mama ei erau „ca doi porumbei“, după cum avea să spună fata mai târziu. A observat însă că Ron avea grijă de Shelly și făcea tot ce zicea ea.

— Da, Shelly dragă, răspundea el la orice i se cerea.

Ea ori îl îmbrățișa strâns și-i mulțumea pentru bunătatea lui, ori îl mustra că nu făcuse ceva ce-i spusese, dar pe un ton blând, ca o mamă ce dojenește un copil mic care nu înțelege ce i se cere și cât de important este să facă lucrul respectiv.

La cină, îl chema la masă.

— Ron, hai să-ți iei mâncarea!

— Ooo, zicea el. Ce bine arată, Shelly dragă!

Nu conta ce era în farfurie. Pentru el era o delicatesă făcută de un concurent la *Top Chef* sau altă emisiune TV.

Totuși, primirea călduroasă a lui Shelly s-a răcit curând.

Începând cu a doua săptămână de la sosirea lui, lucrurile au început să se schimbe. Tori a observat că bărbatul părea s-o irite pe mama ei.

— Te-am văzut dând ochii peste cap, s-a răstit la el. Nu-mi place deloc.

— Îmi pare rău, Shelly dragă.

— Vrei să mă insulți cu tonul ăsta?

— Îmi pare rău, dragă, a spus Ron, bătând în retragere.

Curând, au început să apară epitetele.

Iritante și răutăcioase. Lui Tori nu-i venea să creadă că mama ei vorbea cu prietenul ei în felul ăla.

— Nu vreau să vorbești cu mine, poponar nenorocit ce ești! a spus Shelly. Mă dezgusti, Ron. Dispari din fața mea și stai departe de fetiță! Ai o influență negativă.

Apoi lucrurile s-au înrăutățit și mai mult.

Mult mai mult.

Adevărul era că totul părea mai ușor pentru Tori după ce Ron se mutase la ele. Atenția mamei sale s-a mutat rapid asupra noului membru al familiei din Monohon Landing Road. Dacă Tori fusese cândva obiectul abuzului pentru orice greșeală, cât de mică, acum Ron era victima.

„Îl fixa cu privirea aia îngrozitoare, apoi ajungea să-l lovească ori să-l facă idiot. Eu nu vedeam ce se întâmplă, pentru că mă trimitea la mine în cameră."

Era un scenariu ce se desfășura în fiecare seară.

Și în fiecare zi. Ron nu mai avea voie să ia masa cu Tori și cu mama ei. Shelly îi dădea pâine prăjită și apă. De două ori pe zi, îi dădea un pumn de pastile.

— Ce pastile sunt alea pe care i le tot dai? a întrebat Tori în repetate rânduri.

— Somnifere, răspundea Shelly. Ca să-l calmez.

Ron s-a schimbat aproape imediat ce Shelly a început să-l abuzeze — și să-l drogheze.

„Ron era unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am cunoscut, dar după ce s-a mutat la noi nu mai știa nimic", își amintea Tori. „Nu mai era el însuși. Ca și cum nici n-ar fi fost acolo."

*

Shelly l-a scos pe Ron din dormitorul de la etaj. Fără nicio jenă și rapid, ca un magician care trage o față de masă de sub farfurii. I-a luat aproape tot ce avea și i-a spus că va dormi pe podea, în camera calculatorului. Din cine știe ce motiv, Ron nu s-a opus. Oricum nu prea mai stătea prin casă. I se dăduse o listă lungă de treburi de făcut, așa încât își petrecea cea mai mare parte a timpului în curte.

Apoi Shelly a trecut la pasul următor: restricționarea accesului la baie. I-a zis că are nevoie de permisiunea ei dacă vrea s-o folosească. Cu camera sus și baia și canapeaua pe care ea stătea toată noaptea jos, nu putea să ajungă acolo fără permisiune.

— Shelly dragă, pot să mă duc la baie? întreba el.

Cât ai clipi, răspunsul era nu.

Din nou, fața de masă a magicianului.

— Nu la cea din casă.

— Dragă, dar unde vrei să mă duc?

— Fă-ți treburile afară. Nu vreau ca un poponar să-mi folosească baia.

Așa mergeau lucrurile.

Când trebuia să urineze noaptea, Ron făcea pipi într-o sticlă, pe care încerca s-o ascundă toată ziua.

Într-o dimineață, Tori era la calculator, iar Ron nu apucase să iasă, să meargă la treburile sale. Fata a văzut sticla, iar el a observat. S-a întrebat de ce nu reușea el să înțeleagă mai bine situația de la ei din casă. Când Shelly i-a găsit sticla — și nu exista nicio îndoială că se va întâmpla lucrul ăsta —, l-a pedepsit. *De ce n-o ascultă pe mama? Doar știe ce-o să i se întâmple*. A enervat-o foarte tare făcând așa ceva.

Tonul fetei era acuzator.

— De ce continui să faci asta?

Ron părea tulburat.

— Îmi pare rău, Tori. Îmi pare rău.

Mai târziu, Tori avea să-și amintească de momentul ăla, și i-a părut foarte rău. Îl acuzase, fără să creadă efectiv ce spunea. Doar că nu mai voia să fie bătut și să se țipe la el.

Chiar dacă nu i-a spus lui Ron, Tori făcea același lucru. Nu voia să-și trezească mama cu scârțâitul scărilor în toiul nopții, riscând o tiradă, așa că făcea și ea pipi într-un recipient. Dar dimineața arunca urina pe geam.

Voia doar ca Ron să fie mai deștept în privința asta.

*

Uneori, Shelly o întreba pe mezină dacă-și mai aduce aminte de Kathy. Aceasta văzuse fotografii cu femeia și cu ea, când era bebeluș. Știa că făcuse parte din viața lor, dar nu înțelegea exact ce rol avusese în familia lor. Nu prea înțelegea de ce mama ei o tot aducea în discuție.

— Te-a întrebat cineva despre Kathy?

— Nu, mamă.

— Cineva de la școală? Vreun vecin?

Tori clătina din cap.

— Nimeni. Pe cuvânt.

CAPITOLUL 51

Personalul de la Agenția pentru Ajutorarea Persoanelor în vârstă din zona Olympia se întreba cum reușise Shelly Knotek să obțină — și să-și păstreze — slujba de asistent social la ei, având în vedere comportamentul său recalcitrant și imprevizibil. Asistent social? Pe bune? Era complet nepotrivită pentru relațiile cu clienții, fiind adesea schimbătoare, ori prea implicată, ori indiferentă. Șeful ei i-a întocmit un raport, pe la începutul lui decembrie 2000, în legătură cu două incidente. Îi spusese unei femei că nu mai trebuia să-și ia medicamentele, ceea ce i-a făcut pe unii membri ai personalului să se îngrijoreze că interferența lui Shelly cu recomandările medicilor ar putea duce la rezultate tragice și irevocabile. Un alt episod se referea la un client cu venituri mici care s-a plâns că Shelly a sustras o față de masă valoroasă, lucrată manual. Shelly a avut o scuză pregătită în acest caz, spunând că fața de masă fusese un cadou pentru ajutorul pe care îl oferise clientului pentru a se muta într-o casă nouă, după ce fusese evacuat. Omul a contrazis-o.

Shelly a început să-și mintă colegii de muncă. Despre lucruri mărunte la început, apoi din ce în ce mai însemnate. Inventa ore suplimentare. Întârzia mereu, spunând uneori că ieșise să vadă un client, în timp ce nimeni de la agenție nu reușea să găsească vreun motiv pentru care un asistent social ar fi trebuit să răspundă la niște apeluri atât de matinale. Unui coleg i-a spus că trimisese felicitările de Crăciun din partea agenției, dar nimeni nu le-a primit. Când a trebuit să meargă la petrecerea de Crăciun a companiei, în Aberdeen, Shelly a spus că era pentru prima dată când auzea de așa ceva. Și deși era în timpul programului de lucru, a anunțat că nu poate ajunge pentru că avea ceva de făcut cu Dave în acel moment. De asemenea, a fost prinsă ascultând de acasă mesajele de la birou și ștergându-le, fără să-i anunțe pe cei în cauză.

În timpul unei ședințe de evaluare a performanțelor de la sfârșitul lui ianuarie 2001, Shelly a recunoscut că ar putea să facă lucrurile mai bine. A promis să devină o angajată mai serioasă, dar în următoarele câteva luni performanțele ei au continuat să scadă.

Directorul a scris despre părerea unei colege în acest sens.

[Ea] e incapabilă să aibă încredere în Michelle. Zice că aceasta minte și-și găsește mereu scuze. [Ea] simte că e compromisă în relația cu comunitatea.

Când un coleg a refuzat să-i spună când e ziua lui de naștere, Shelly a obținut data sunând-o pe soția lui acasă. Apoi a transformat o întâlnire de prânz într-o petrecere-surpriză, cu tort, baloane și tot tacâmul.

A invitat pe toată lumea, mai puțin pe femeia de la birou care se plânsese de neglijența ei la serviciu. Era un cuțit înfipt pe la spate, bine țintit. Cândva, cele două fuseseră prietene. Nu existau în oraș multe femei pe care Shelly să le poată numi prietene — de fapt, nici măcar una. Fusese o mare trădare. Le-a spus celorlalți că o iubise cândva pe femeia respectivă. Copiii lor se jucaseră împreună.

Nu-i păsa. Fusese jignită, iar asta însemna război. Uneori, spunea Shelly, nu poți ști niciodată cât de departe ar putea merge cineva pentru a obține ceea ce-și dorește.

După evaluarea slabă din 20 ianuarie 2001, Ron Woodworth i-a trimis o scrisoare directorului lui Shelly, lăudând felul în care ea o îngrijise pe mama lui. Prima parte a scrisorii de apreciere, bine scrisă, se adresa șefului ei, subliniind ajutorul și amabilitatea de care dăduse dovadă, însă cele mai mari cuvinte de susținere se refereau la Shelly.

Aceasta era, în opinia lui, o femeie de milioane.

Majoritatea angajaților învață repede cum să facă doar minimul necesar ca să-și păstreze slujba. Și nimic mai mult! Ceea ce e absolut rușinos și, în mod clar, un lucru rău! Cu toate acestea, doamna Knotek știe (și crede realmente) că un adevărat funcționar public trebuie să fie dispus să facă mai mult ca să-și ajute clienții să facă față numeroaselor probleme cu care se confruntă. Am auzit în Raymond povești despre disponibilitatea doamnei Knotek în acest sens. Doamna Knotek a ajutat-o pe mama mea atunci când o persoană, în vizită prin cartier, i-a lovit accidental rulota, cu mașina.

S-a semnat, apoi a falsificat semnătura mamei sale.

Frumoasă încercare! Dar, în mod clar, nu suficientă și venită prea târziu. Pe 27 martie 2001, lui Shelly i s-a dat un avertisment scris: te schimbi sau pleci. S-a contrazis cu șeful ei asupra fiecărui aspect, după care a acceptat că lista este o reprezentare corectă a ceea ce se

întâmpla. Nici performanțele, nici reputația nu i s-au îmbunătățit ca urmare a acelei întâlniri.

...MK a devenit rațională, bătând în retragere. MK mi-a spus că nu vrea „să fie pusă din nou la colț“.

Mai târziu în primăvara aceea, la birou s-au primit mai multe apeluri laudative la adresa lui Shelly și a muncii sale extraordinare. Cei din conducere erau convinși că toate fuseseră făcute la solicitarea lui Shelly, ca să-și salveze slujba. Însă era o campanie destinată eșecului.

Pe 9 mai 2001, Shelly a fost supusă unei perioade de probă de către șeful ei direct. Ceea ce i-a provocat un puseu de tensiune. Cel puțin așa a susținut ea atunci. Și, în felul ei obișnuit, a contestat din nou fiecare punct dintr-o notă scrisă. A insistat că va face contestație.

Șeful ei a scris despre întâlnire:

A spus că nu-mi place de ea. Că sunt rău. Că mă comport ca un polițist. A plâns. A zis că i-a crescut tensiunea la 180 cu 120. Și că e despărțită de soțul ei și are nevoie de o slujbă.

Câteva săptămâni mai târziu, comportamentul ei s-a schimbat și mai mult, în direcția greșită. Biroul era acum un loc de muncă „ostil“. A devenit din ce în ce mai capricioasă, promițând în același timp că-și va îmbunătăți modul de lucru.

MK a spus că este luată peste picior..., a scris șeful ei. *Mi-a spus că n-o ascult și că e spionată.*

În același timp, șeful ei a întrebat-o despre o serie de apeluri telefonice anonime în care se formulau plângeri împotriva unei alte angajate.

— Ron Woodworth e prietenul tău? a întrebat el.

— Nu tocmai, a ezitat ea.

Omul nu i-a spus că numerele cu apel gratuit erau urmărite și că toate acele apeluri fuseseră făcute de pe telefonul lui Ron. Și nu i-a spus nici că angajatul care primise plângerile a spus că fata ei, Tori, îl numea pe acesta Unchiul Ron și că, în 1998, acesta o numea pe Shelly „sora mea“. Sau că un coleg de serviciu văzuse la casa ei un semn care avertiza „Locul de parcare al Unchiului Ron“.

Directorul i-a spus lui Shelly despre plângeri, așa vagi cum erau. Nu a precizat că acea colegă se simțea amenințată de apeluri și că își

încuia ușa de la birou peste zi, „ca să-mi protejez slujba, documentele și integritatea“.

Shelly a ezitat înainte de a răspunde.

— Mă rog, Ron nu mai e prin zonă, a zis ea, schimbându-și versiunea. De multă vreme.

În dimineața zilei de 31 mai, la ora 3:30, a lăsat un mesaj pe robotul telefonic al companiei. Spunea că are o urgență în familie și nu poate ajunge. Era începutul unui final prelungit al serviciului ei acolo.

La mai puțin de trei săptămâni după aceea, pe 19 iunie 2001, agenția i-a dat o plată compensatorie de 4 849 de dolari și ceva mărunțiș. În mod ironic, a fost dată afară și din Echipa de Agenți pentru Sănătate și Securitate, în care fusese un membru „valoros“. N-a primit veștile foarte bine. A plecat valvârtej.

Puțin mai târziu în dimineața aceea, ea și Ron au trecut cu mașina prin fața ferestrelor agenției, iar Ron i-a arătat degetul mijlociu unei femei despre care Shelly spunea că-i purta sâmbetele.

CAPITOLUL 52

În vara anului 2001, prietena lui Ron din armată, Sandra Broderick, s-a mutat din Tacoma în Copalis Beach, pe coasta statului Washington, la ceva mai mult de o oră de Raymond. Voia să reia legătura cu Ron, care locuia la familia Knotek. A sunat acolo de câteva ori, dar de fiecare dată Shelly i-a spus că Ron e în grădină sau în altă parte. Nu l-a prins niciodată la telefon.

Era și enervant, și îngrijorător.

Următoarea dată când a răspuns Shelly și i-a spus cu răceală că n-are idee unde e Ron, Sandra n-a mai renunțat așa ușor. Se săturase de acel joc.

— Ar fi bine să-i spui să mă sune urgent, căci dacă nu, sun la poliție, Shelly. Chiar am s-o fac. Să nu crezi că nu sunt în stare.

— Ei bine, nu știu unde e, a spus Shelly.

— Atunci o să-l declar dispărut. Și ai să te trezești cu poliția la tine acasă.

După mai puțin de 24 de ore, Sandrei i-a sunat telefonul. Era Ron. Părea nervos, supărat. I-a mărturisit că problemele lui cu banii s-au acutizat. În plus, mai avea și niște probleme cu justiția.

— Mă ascund de poliție, i-a spus. Stau la Shelly în pod. Au un mandat de arestare pe numele meu.

Sandra a auzit un zgomot. Cineva respira în receptor.

— Shelly! Știu că ești pe cealaltă linie. Ai face bine să închizi în clipa asta!

Dintr-odată, s-a auzit un clic.

Supărată, dar hotărâtă să-l ajute, Sandra i-a oferit lui Ron o slujbă la restaurantul pe care-l deținea atunci.

— Și poți să vii să stai la mine.

Ron a refuzat categoric și insistent.

— Nu. Shell mă ajută să-mi găsesc un nou serviciu. Îngrijitor la domiciliu în Seattle.

Au mai vorbit puțin, dar discuția — și oferta de ajutor — nu ducea, în mod clar, nicăieri.

Sandra era îngrijorată, dar nu știa sigur ce-ar fi trebuit să facă. Ron era om în toată firea. Susținea că avea probleme cu poliția, iar ea nu

putea face mai mult.

O săptămână mai târziu, a sunat-o Shelly.

— Îl stresezi pe Ron, a zis ea. Nu-i faci bine. Stai departe de el, Sandra.

— Nici să nu te gândești, a spus Sandra. Ron are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Iar tu n-o faci, Shelly.

Apoi apelul s-a întrerupt.

Sandra avea dreptate, firește. Ron se scufunda din ce în ce mai tare. Nu i-a spus, dar în încercarea lui de a dovedi că Shelly era cea mai bună îngrijitoare din lume, încălcase mai mult de o regulă. Într-adevăr, în vara aceea, un avocat al unei firme din Seattle ce reprezenta agenția i-a trimis o scrisoare în care îl sfătuia să nu se apropie de sediul agenției din Raymond, deoarece angajații de acolo se simțeau hărțuiți și în pericol. A fost avertizat că nu-i era permis niciun fel de contact, în scris sau prin telefon.

Angajații vor suna la poliție și vor cere să fiți arestat pentru încălcarea proprietății.

Din clipa în care Shelly Knotek apăruse în viața lui, lumea lui Ron devenise o gaură neagră în care se adunau probleme financiare, cu justiția și probleme familiale. Iar Shelly era chiar acolo, amestecând lucrurile și înrăutățind situația din ce în ce mai mult.

CAPITOLUL 53

La 56 de ani, Ron era mai mult decât sătul de discordia dintre el și mama lui, Catherine Woodworth.

Și, după cum s-a dovedit, noua lui prietenă, Shelly Knotek, nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Catherine se plânsese altor membri ai familiei că nivelul de îngrijire pe care i-o oferea fiul ei era, în cel mai bun caz, sub așteptări. Ron era indignat. Shelly punea gaz pe foc, spunându-i că fusese reclamat la autorități pentru că-și neglija mama. Lucru penibil, care-i distrugea reputația în oraș. Chiar înainte de a se putea depune vreo plângere, Shelly l-a convins să dea o dezmințire.

Cu Shelly șoptindu-i la ureche, Ron a întocmit o listă pe puncte, în care combătea ceea ce lui i se părea o caracterizare injustă a datoriei sale de fiu. Cea mai documentată reclamație se referea la curățenia rulotei femeii, mai bine zis la infestarea cu purici, care, după cum i-a relatat femeia agentului, era din cauza pisicilor lui Ron.

I-am păstrat casa la standardele ei. Ori de câte ori mama mea dorea să fac curățenie în casă, o făceam imediat. Pisicile mele erau animale de interior prin excelență și nu aveau purici când m-am mutat în casa mamei mele.

Pentru problema aceea, Ron dădea vina pe câinii unui vecin, care stăteau și afară, și înăuntru.

Când m-am mutat din casa mamei, pe la sfârșitul lui septembrie 2000, avea foarte puține pișcături de purici — plângerile legate de infestarea subită au apărut după ce m-am mutat și înainte ca mama să-mi arunce în stradă, din proprie inițiativă, animalele.

*

Fără ca Ron să știe, Shelly încerca să producă o ruptură între el și restul familiei sale. O făcuse și în cazul lui Kathy. Și cu Dave. De fapt, lui Shelly părea să-i placă să fie atât binefăcătoarea, cât și adversarul lui Ron. S-a apropiat de Catherine, atâțând în același timp spiritele în relația cu familia lui Ron din Michigan. Shelly dădea telefoane familiei Woodworth, plângându-se de ceea ce se întâmpla cu Ron, dându-se drept avocatul numărul unu al lui Catherine.

— Eu mi-am pierdut mama la doi ani, i-a spus ea fratelui mai mic al lui Ron, Jeff Woodworth, în timpul uneia dintre nenumăratele discuții purtate la telefon fără știrea lui Ron; firește că era o exagerare, deoarece Sharon murise când Shelly avea 13 ani. Mama voastră e mama pe care nu am avut-o niciodată.

A continuat, spunând cât de mult o adora și soțul ei, Dave, pe Catherine.

— I-a făcut o plăcintă de ziua lui și i s-a părut grozav.

Apoi a insistat că Ron poate să stea la ei până când avea să se pună pe picioare.

„Iar în schimb", și-a amintit Jeff, „mi-a spus cam fără menajamente că se aștepta să facă unele lucruri pe lângă casă — să dea de mâncare la câini, la pisici și la cal. Nimic deosebit".

Mai târziu, în scrisori adresate familiei sale, Ron avea să se plângă de treburile pe care le avea de făcut în casa Knotek. Shelly, în schimb, a povestit familiei lui Ron despre un moment când i-a dat bărbatului instrucțiuni precise să lase două dintre pisici afară, când ea era plecată. Când s-a întors acasă, după ce o luase pe Sami, a fost uimită că nu o ascultase.

— Ți-am spus să le lași afară, a zis ea.

Ron a replicat imediat.

— Totu-i în regulă. Erau cu mine. Le-am supravegheat.

Shelly s-a înfuriat și i-a spus că nu vrea pisicile în casă din cauza papagalului.

Ron a insistat.

— Ți-am spus că le-am supravegheat.

— Nu mă asculți, a zis Shelly. Nu le vreau în casa mea!

— Am greșit! Îmi cer scuze, a spus el în cele din urmă.

Chiar în clipa aceea Sami a intrat în cameră.

— De ce țipi la mama?

Ron nu a mai zis nimic. N-a scos o vorbă. Pur și simplu a ieșit valvârtej.

*

Pe 1 octombrie 2001, în timp ce Shelly se uita peste umărul lui, Ron i-a trimis o scrisoare tăioasă mamei sale. Regreta că o ajutase.

Când v-am adus pe tine și pe tata aici, nu m-am așteptat ca tu, dintre toți oamenii, să mă înjunghii pe la spate. Știm amândoi că tata ar fi foarte supărat dacă ar vedea cruzimea cu care ne-ai tratat pe mine și pisicile mele. El n-ar fi putut face așa ceva, chiar dacă în joc ar fi fost viața lui.

I-a mai spus mamei lui că nu numai că n-o mai putea vedea în ochi, dar o considera ucigașa lui.

Pe 8 iunie 1997, Gary Neilson m-a ucis fără milă ca bărbat atunci când m-a abandonat; ei bine, felicitări, pe 1 octombrie 2001, tu ai definitivat crima distrugându-mi mândria de a fi un Woodworth.

Și-a încheiat acida misivă afirmând că nu mai avea mamă.

A murit în ziua când mi-a omorât pisicile.

Două zile mai târziu, Ron a scris ceea ce a promis să fie ultima lui scrisoare adresată lui Gary.

Nu mi-ai arătat niciun dram de compasiune, de când m-ai ucis în iunie 1997. Ai fost lacom, egoist, nepăsător, lipsit de onestitate...

Totuși, a mai trimis o scrisoare, la doar patru zile după aceea. De data asta îi spunea mamei sale *Doamnă*. Din nou, a criticat-o mai mult pentru trădarea cu pisicile, spunându-i că se va muta în Seattle, *unde (poate) voi reuși să-mi uit mama trădătoare*.

În aceeași zi, le-a trimis o scrisoare de trei pagini și fratelui și surorii lui din Midwest. Le-a povestit încă o dată tot ce-i făcuse mama lor, cruzimea de nedescris de *a-mi scoate iubitele mele pisici afară, în frig*. Din acea cauză, mai menționa el, nu mai putea avea grijă de ea. La urma urmei, nu putea să mai aibă încredere în ea și nu suporta să o mai vadă. Arăta cum totul s-a întâmplat atunci când s-a mutat la Shelly, care nu-i putea ține și pisicile, iar mama lor i-a promis că le va mai ține o săptămână. Dar *după trei zile* le-a alungat.

Prin urmare, pentru liniștea mea, trebuie să mă spăl pe mâini de orice responsabilitate în legătură cu ea. De fapt, sunt atât de supărat și furios din cauza ei, încât în următoarele câteva luni o să-mi schimb numele în mod oficial.

Le-a spus că se va muta în Seattle, unde va trăi sub un alt nume — pe care li-l va spune, dar le interzicea să-l divulge mamei lor.

Le-a dat și numărul de telefon al lui Shelly, în caz că voiau să ia legătura cu el.

Pentru stabilitatea mea emoțională, în viitorul apropiat vom comunica prin bunăvoința lui Michelle. Ea regretă sincer că se află în mijlocul acestei

situații, deoarece ține la amândoi. Deci nu o învinuiesc de nimic. Ca întotdeauna, va trebui să port eu însumi toată vina.

Unul dintre rânduri a atras atenția tuturor.

Mă doare inima, dar trebuie să fac asta, altfel aș putea face ceva mult mai grav, ceea ce nu doresc să se întâmple în clipa asta.

Frații lui Ron — și Shelly, cea mereu serviabilă — n-au văzut asta ca pe o amenințare cu sinuciderea, ci ca pe o amenințare la adresa siguranței lui Catherine.

Ron i-a scris acesteia o scrisoare de mână pe 9 octombrie 2001.

Doamnă,

Te informez prin prezenta că am împuternicit-o pe doamna Michelle Knotek să-mi ia toate bunurile personale din casa ta și din magazie. Nu te privește ce va face cu ele. După ce va ridica totul, comunicarea între noi se va întrerupe. Mă rog să trăiești o sută de ani sănătoasă, atât fizic, cât și psihic; și în fiecare zi a vieții tale să-ți amintești cruzimea cu care m-ai tratat. Acum ești responsabilitatea lor, nu a mea.

Cel care a fost cândva fiul tău iubitor.

Ron era singur. Nu mai avea pe nimeni în viața lui.

Doar pe Shelly.

CAPITOLUL 54

În 2001, Lara Watson s-a pensionat, renunțând la cariera de organizator de activități pentru spitale și azile — își dorea un nou proiect. Când i s-a ivit oportunitatea de a transforma o veche mănăstire din Sandy (Oregon) într-o pensiune și loc pentru nunți, a profitat de ocazie. Nu mai vorbise cu Shelly de ceva vreme și era în regulă. De fiecare dată când vorbeau — despre cancer, căsnicia ei cu Dave, ce făcea Shane în Alaska —, Shelly întreținea o conversație unilaterală, care nu ducea nicăieri. Fiecare apel către ea părea să se încheie cu un monolog incoerent, după care convorbirea era întreruptă.

Era pe la începutul lui iulie 2001, când Nikki a sunat-o să-i spună că se gândea să meargă și ea în Oregon, să vadă dacă-și găsește o nouă slujbă. Bineînțeles, Lara a fost încântată. Legătura dintre ele era foarte strânsă. „Bocănilă“ nu era copilul ei, dar o iubea ca și cum ar fi fost al ei. Lara n-o mai văzuse pe Tori de când era mică, dar rămăsese foarte apropiată de cele două surori mai mari ale familiei Knotek. Sami înflorea la colegiu, iar Nikki era în Bellingham. Ambele erau pe drumul cel bun, ceea ce o bucura mult.

Nikki și-a găsit o slujbă încă din prima ei zi în Oregon și părea că vremurile fericite pe când trăiau amândouă în nord, în Bellingham, se întorseseră. Dar lucrurile s-au schimbat radical mai târziu, în acea primă seară, când ea și Lara urmăreau la televizor o emisiune despre crime.

Nikki fusese întotdeauna fascinată de crime; voia să înțeleagă de ce făceau oamenii răi ceea ce făceau. Înainte să renunțe la studiile din Grays Harbor, aspirase chiar la o carieră în poliție. Mama ei, știa asta, era la fel — deși Nikki își închipuia că Shelly era interesată mai curând cum să fie cu un pas înaintea poliției, decât cum să-i prindă pe criminali.

Totuși, femeia nu era lipsită de surprize. Odată, pe când se uitau la *Mommie Dearest* [*Mămica mea dragă*], Shelly se întorsese spre fetele ei cu o expresie de uimire pe față.

— Nu-mi vine să cred că o mamă ar face așa ceva copiilor ei!

Sami și Nikki s-au privit stupefiate. Oare uitase de banda adezivă? De Icy Hot? De bălăceală?

În seara aceea, în timp ce se uitau la televizor în casa Larei, Nikki a devenit brusc foarte tăcută, într-un fel ce i s-a părut ciudat femeii, chiar dacă n-a zis nimic în acel moment.

Poate că fata era obosită după drumul lung cu mașina din Washington?

A doua zi dimineață, Nikki a găsit-o pe bunica ei în birou, sortând niște hârtii.

— Trebuie să-ți spun ceva, a început ea.

Lara a observat că nu dormise toată noaptea. Avea ochii înroșiți și umezi. Era clar că plânsese.

— Ce este, draga mea?

Și-a îmbrățișat nepoata. O lungă tăcere a umplut micul birou.

— Mama și tata au omorât-o pe Kathy, a zis fata în cele din urmă.

Când Lara a repetat cuvântul, parcă i s-a blocat în gât.

— Omorât?

Nikki a dat din cap.

— Au asasinat-o.

Amândouă au început să plângă, mai tare decât o făcuseră vreodată. Printre suspine, fata i-a povestit ce se întâmplase, întâi la Casa Louderback, apoi la Monohon Landing.

Lara era o femeie puternică și auzise destule lucruri la viața ei; însă de data asta nu-i venea să creadă. Totuși, știa că nepoata ei n-ar fi inventat în ruptul capului o asemenea poveste. Știa că Nikki nu era o mincinoasă.

Shelly, pe de altă parte, fusese așa dintotdeauna.

Lara s-a calmat și a venit cu un plan.

— Trebuie să spunem, a zis ea.

Apoi l-a sunat pe șeful poliției locale din Sandy (Oregon). Când acesta a apărut, Nikki i-a spus ce știa, iar omul a sunat la biroul șerifului care avea jurisdicție în Raymond, South Bend și Old Willapa — Pacific County (Washington). A vorbit cu adjunctul Jim Bergstrom, după care a informat-o pe Lara.

„Mi-a zis să pun totul pe hârtie și mi-a dat numărul lui de fax“, a spus Lara mai târziu. „Ceea ce am și făcut. Și am trimis declarațiile în Pacific County.“

Pe 11 iulie 2001, Lara Watson i-a trimis lui Jim Bergstrom, prin fax, trei pagini. A menționat pe prima „Urgent“ și a așteptat răspuns.

Nu a primit niciunul.

În fax, a scris cum Nikki a povestit ce s-a întâmplat la Monohon Landing și în casa din Willapa. A inclus și o copie a declarației originale a fetei:

Mama a făcut asta cu mult timp în urmă, pe când aveam vreo 16 ani. Mama era mereu supărată pe Kathy. Și o trata foarte urât. O lovea cu cizmele cu vârf de oțel ale tatei. Îi dădea tot felul de medicamente și Kathy se purta ciudat. Într-o seară, noi, copiii, am auzit tot felul de lucruri, așa că ne-am strecurat în camera lui Kathy și l-am văzut pe tata făcându-i ceva, pentru că ei îi ieșea o grămadă de spumă din gură. Cred că mama a otrăvit-o. Ori i-a provocat probleme la creier lovind-o de atâtea ori în cap. Dar Kathy nu mai mișca. Cred că era moartă. Noi a trebuit să fugim din cameră, pentru că nu aveam voie la parter și nu voiam ca mama să afle ce văzuserăm. Ne-ar fi bătut ori cine știe ce altceva ne-ar fi făcut dacă afla.

Nikki scrisese cum ea și surorile ei fuseseră duse la un motel, în timp ce părinții lor au scăpat de cadavrul femeii arzând-o în curtea casei din Monohon Landing.

Ne-am întors acasă cu mașina. Mirosea foarte rău, a cauciuc ars. Tata era afară, aruncând toate lucrurile lui Kathy peste cauciucuri. Și a întreținut focul.

Fata a încheiat prin a sublinia cât de frică i-a fost să-și denunțe părinții.

Mama va face ceva foarte rău dacă află că am vorbit. Ori va da vina pe tata. Sper ca el să nu se sinucidă din cauza mea.

CAPITOLUL 55

Faptul că i-a spus bunicii sale, Lara, ce se întâmplase cu Kathy Loreno și discuțiile ulterioare cu poliția erau lucruri care trebuiau făcute — iar Nikki știa asta. Simțea până-n măduva oaselor că familia lui Kathy merita de multă vreme să știe adevărul.

Asta nu însemna, totuși, că nu era îngrozită. Făcuse dezvăluirea sperând că mama și tatăl ei vor fi deferiți justiției, dar știa că nu era o garanție. Dacă nu aveau să plătească pentru ceea ce făcuseră? Asta o îngrijora. Dacă vor continua să scape de pedeapsă? Ce s-ar fi întâmplat cu Tori? Oare Shelly avea să se răzbune pe sora ei mai mică?

Toate astea au speriat-o atât de tare, încât nu s-a prezentat la noua ei slujbă și s-a întors în Bellingham, unde se simțea mai în siguranță, la mai bine de 300 de kilometri distanță de Raymond.

Totuși, odată ce a început să vorbească, Nikki a găsit puterea s-o facă din nou. De data aceasta, după ce câteva pahare i-au dezlegat limba, i-a mărturisit povestea prietenului ei, Chad. Era cu nervii întinși la maximum și simțea că i se face rău.

I-a mai spus și că bunica ei se ocupase de tot. Că trimisese prin fax declarația ei autorităților din Pacific County. Lui Chad lucrurile i s-au părut o mare prostie. Nu că n-ar fi crezut-o, dar i se părea ca și cum ar fi aruncat o bombă și apoi a fugit, ceea ce nu era modalitatea corectă de a determina arestarea unui criminal.

Chiar dacă infractoarea era însăși mama ei.

— Trebuie să le spui toate astea personal.

— Nu pot s-o fac, a zis Nikki. — Era foarte speriată. — Nu pot să mă întorc acolo și să le spun pur și simplu.

— Uite, ori mergi tu la poliție, ori mă duc eu, a spus Chad.

— Nu cred că pot să povestesc toate astea.

— Ba poți. Și ai s-o faci.

A doua zi s-au urcat în Yukonul lui și s-au îndreptat spre Raymond. Pe Nikki o durea stomacul. Știa că fac ceea ce trebuie, dar ideea că se vor afla atât de aproape de mama ei părea să fie mai mult decât putea suporta.

În timp ce se îndreptau spre sud, i-a trecut prin minte că, de fapt, îndurase prea mult. Iar acum, călăul, temnicerul ei, femeia care o otrăvise în copilărie, care o aruncase goală în zăpadă sau printr-o ușă de sticlă, era pe punctul de a fi prinsă.

Sorții aveau să se schimbe. Shelly avea să plătească pentru ce-i făcuse lui Kathy.

În apropiere de Mount Vernon, la câțiva kilometri sud de Bellingham, telefonul lui Chad a început să sune. Un număr necunoscut. O secundă mai târziu, s-a întors spre Nikki.

— E mama ta.

Fetei nu-i venea să creadă. Aflase cumva numărul lui Chad. *Cum? Poate de la Sami?*

Părea că mama ei avea acea putere bizară. Știa, pur și simplu.

Chad a tras pe dreapta, cu motorul la ralanti, în timp ce Nikki vorbea la telefon, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept.

— Plănuiesc o excursie la Disneyland, a anunțat-o Shelly, absolut ca din senin și într-un fel relaxat, ca și cum între ele nu se produsese nicio ruptură.

Dar în realitate se produsese. Una de lungă durată. Care-i permisese lui Nikki să-și construiască o viață.

— Voi, fetelor, cu mine și tata, a continuat Shelly. N-ar fi grozav?

Lui Nikki îi tremura mâna.

— Mda, a zis ea. Sună bine.

Shelly a dat-o înainte cu plecarea, dar fata a inventat o scuză la repezeală, că nu mai poate vorbi de pe telefonul lui Chad, și a închis.

„Am intrat într-o panică totală“, a spus ea mai târziu. „Era ca și cum ar fi știut ce se întâmplă și încerca să mă readucă la ordine. Eram în stare de șoc. Doar mă îndreptam spre Raymond s-o denunț.“

Nikki a sunat-o imediat pe Sami, spunându-i că se duce la poliție să declare ce s-a întâmplat cu Kathy. Și a mai aruncat o bombă.

— Cred că mama a pus ca Shane să fie ucis.

Era prima dată când îi spunea asta surorii sale.

Sami nu știa ce să creadă. Avea 16 ani când Shane dispăruse. Acceptase poveștile lui Shelly despre căsuța pentru păsări, biletul de adio și apelurile telefonice.

— Shane nu i-ar fi lăsat niciodată mamei o scrisoare, Sami.

— Presupun că nu.

— De-abia l-am căutat... Nu ca în celelalte dăți când a fugit. De ce?

Sami nu știa.

*

Chad a așteptat afară, în timp ce Nikki i-a spus ajutorului de șerif, Jim Bergstrom, din Pacific County ce știa despre Kathy. Acesta i-a zis că a fost la casa din Monohon Landing de câteva ori în ultimele luni, punându-i lui Shelly întrebări despre Kathy și dispariția ei, la cererea familiei. După întrevedere, Chad a dus-o pe Nikki înapoi la Bellingham.

S-au despărțit la puțină vreme după aceea.

„Prea multe bagaje, presupun“, a recunoscut Nikki. „Era băiat bun. Și-i sunt recunoscătoare că m-a ajutat să merg să spun ce s-a întâmplat.“

Nikki era convinsă că descătușase ceva de proporții. Un adevărat cutremur.

Și totuși, nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Din câte a aflat, ajutorul de șerif nu a luat nicio măsură. N-a vorbit niciodată cu Sami. N-a percheziționat casa.

„Nici măcar nu a chemat-o pe mama la interogatoriu“, a spus ea. „Ar fi trebuit s-o facă.“

CAPITOLUL 56

Ajutorul de șerif din Pacific County încercase, de fapt, să dea de Sami, pentru a verifica declarația lui Nikki. Aceasta primise toate mesajele lui, dar refuzase să-l sune înapoi.

Se gândise că Nikki și bunica lor spuseseră poliției tot ce trebuia să știe. Și deși considera că ceea ce Shelly îi făcuse lui Kathy era de neiertat, era totuși mama ei și nu voia ca părinții săi să ajungă la închisoare din cauza ei.

Și-a spus că, dacă mama ei va fi arestată, va vorbi atunci. Nu înainte.

Și-a creat, de asemenea, o acoperire pentru cazul în care Shelly ar fi fost arestată, spunându-i șefului de la grădinița unde lucra că mama ei era puțin sărită, chiar dacă n-a intrat în detalii.

— Mama ar putea avea probleme, i-a zis ea șefului. Pentru ceva urât.

O parte din teama lui Sami de a vorbi cu poliția avea legătură cu reacția singurei persoane căreia îi spusese adevărul — tipul cu care ba era, ba nu era, Kaley Hanson.

Cei doi băuseră bere în dormitorul ei de la Evergreen, pălăvrăgind vrute și nevrute.

Sami s-a aplecat spre Kaley.

— Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

El a dezvăluit ceva ce ea a considerat a fi destul de grav, dar care pălea în comparație cu milioanele de chestii pe care Sami i le-ar fi putut povesti, din copilărie.

A decis să nu se încurce cu lucruri mici — a ales cel mai mare schelet din dulapul familiei Knotek.

— Mama a omorât pe cineva, i-a spus. Pe prietena ei, Kathy. A adus-o la noi în casă și a torturat-o până când a murit.

Dacă ar fi jucat ceva de genul „Niciodată n-am făcut..“ sau „Adevăr ori provocare“, Sami ar fi câștigat detașat.

Kaley s-a făcut alb ca varul, a sărit din pat și a alergat la ușă. Sami nu se aștepta la o asemenea reacție. Până atunci, nu spusese nimănui ce făcuse Shelly. Se simțea în siguranță cu Kaley. Trăise atât de mult timp cu acel adevăr, încât aproape îl făcuse să pară o poveste, ceva în

mare parte real, dar nu întru totul. Se gândise la el atât de des — și trăise lucruri atât de nebunești —, încât rostise cuvintele ca și cum nu ar fi avut nevoie de niciun preambul. Nicio avertizare de felul „stai jos“, care să anticipeze că urma ceva de proporții.

Ce făcuse?

A alergat după el și l-a adus înapoi. Era în stare de șoc și i se făcuse rău. Prea multă bere.

Prea mult spectacol de groază din viața reală.

— Glumeam, a zis ea, încercând să dea înapoi.

— Glumeai? a repetat el. Asta-i o mare porcărie, Sami. Fie și numai să glumești despre așa ceva.

Retractarea eșuase. Înrăutățise și mai mult lucrurile.

— Bine, n-am mințit, a izbucnit ea. E adevărat. Nu mint.

A continuat, mărturisindu-i lui Kaley tot ce-și putea aminti. Tot contextul, inclusiv cât de mult o iubise pe Kathy și cât de încolțită se simțea.

Cât de încolțite erau toate.

După ce a ascultat totul, tânărul a încercat să proceseze și apoi a plecat pentru a doua oară. Sami a rămas acolo, în întuneric, gândindu-se iar și iar că a spune cuiva nu era o idee bună. Nu se simțise bine. N-o eliberase. În schimb, o făcuse să-i vină rău de la stomac, devenind furioasă, confuză. Nu conta că avea încredere în Kaley. Reacția lui o rănise. Fusese parte din ceva atât de oribil, încât, chiar copil fiind, părea o pată uriașă și urâtă pe destinul ei.

Și al familiei. Al surorilor sale.

Ce avea să facă Kaley cu acea informație? Oare avea să spună cuiva?

Abia peste ani s-a gândit Sami ce efect a putut avea asupra lui Kaley faptul că i-a împărtășit povara acelui secret.

„Sinceră să fiu, nu m-am gândit niciodată în ce fel îl va afecta faptul că avea să se afle în preajma mamei mele, după ce aflase ce făcuse ea“, a spus ea mai târziu. „Eu am fost acolo, în preajma ei, și am îndurat tot ce mi-a făcut o viață întreagă. Încă o iubeam. Nu m-am gândit cum s-ar fi simțit altcineva care ar fi venit la noi în casă și s-ar fi aflat în preajma ei, știind cum era ea în realitate.“

*

Sami a reușit de câteva ori să deschidă cu Shelly discuția despre Kathy. Nu mai credea de mult basmul cu plecarea ei cu Rocky. De altfel, nu-l crezuse niciodată.

Odată, Shelly vorbea despre Nikki și despre cum dispăruse din viața lor. Apoi a adăugat:

— Mă întreb dacă nu cumva Nikki a spus cuiva, știi tu, despre ce s-a întâmplat.

Cum ai omorât-o pe Kathy? s-a gândit Sami. *Și da, le-a spus bunicii și șerifului*.

În cele din urmă a zis:

— Nu, mamă.

Shelly părea mulțumită. Sami însă a continuat discuția, spunându-i ce simțea în realitate.

— N-o să am niciodată o viață normală, mamă. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat. N-o să pot niciodată să-i spun soțului meu. Va fi pe veci un secret imens. Poate ar fi mai bine să-l spunem.

— Și la ce ne-ar ajuta?

— Nu cred că-i corect ca familia lui Kathy să nu știe ce i s-a întâmplat. Poate ar trebui să mergem la poliție...

Shelly începea să se înfurie.

— Ești nebună? Vrei să-ți distrugi viața?

— Nu știu dacă voi putea avea vreodată o viață normală, mamă. Nu cu amenințarea asta.

Shelly s-a uitat urât la ea.

— Mereu m-ai dezamăgit, Sami.

Dar fata nu a dat înapoi.

— Familia lui Kathy încă o caută, a zis ea.

— E mai bine că nu știu, a replicat Shelly. Probabil sunt fericiți că e cu un bărbat care o iubește.

— E moartă, mamă.

— Știu, Sami. Dar să vorbim acum despre asta ne-ar distruge tuturor viețile. Vrei ca prietenii tăi să afle?

Fata a clătinat din cap.

— Nu. Dar...

— O să-i distrugi viața surorii tale, a mai zis ea, scoțând asul din mânecă. Tori nu știe absolut nimic. În plus, Kathy s-a sinucis, Sami. Doar știi asta.

Sinucidere, a gândit Sami. *De unde-ai mai scos-o și pe asta?*

CAPITOLUL 57

Shelly înflorea când provoca o despărțire. Fetele una de alta. Tatăl de fete. Shane, Kathy și Nikki de toată lumea.

Punând un perete între oameni, își permitea să facă ce voia. Oamenii erau piese într-un joc. Păpuși care puteau fi abuzate. Nu conta despre cine era vorba.

Uneori o ținea pe Tori nemâncată. Nu pentru mult timp, de obicei o zi sau două. Uneori ca pedeapsă, alteori mai ales pentru că era așa de prinsă cu televizorul, încât nu se mai deranja să se ducă la magazin și să facă ceva de mâncare. De câteva ori, Tori a fost nevoită să caute în lada frigorifică din hambar. Trebuia s-o facă foarte discret. Ca și surorile ei, era convinsă că mama lor avea niște superputeri malefice, o abilitate de a descoperi tot ce ele încercau să țină secret.

A mâncat clătite înghețate și a ascuns cu grijă pungile, să nu le găsească mama ei. De asemenea, a avut grijă să nu mănânce prea multe, ca să nu se observe. A rearanjat conținutul congelatorului, mutând chestii de colo-colo, dar făcând să pară totul exact așa cum le lăsase Shelly.

Însă Shelly s-a prins, bineînțeles. Tori a presupus mai târziu că probabil a găsit ambalajele, deoarece, imediat după aceea, tot ce era în congelator a dispărut.

„A aruncat toată mâncarea“, a spus Tori mai târziu. „Până la ultima bucățică. Dar n-a făcut nicio aluzie la povestea aia.“

Însă au urmat și alte atacuri pe furiș ale mamei sale.

Lumina i-a inundat dormitorul în plină noapte. Dintr-odată, păturile au zburat de pe pat.

Shelly stătea acolo cu halatul pe jumătate desfăcut și unul dintre sâni la vedere.

— Ridică-te! Dezbracă-te!

Doamne, ce-a mai apucat-o?

Inima fetei bătea deja foarte repede, cu adrenalina străbătându-i în viteză corpul, dar nu s-a împotrivit.

Au coborât la parter. Curând s-a trezit în curte, goală, făcând sărituri sau alergând pe loc în sufragerie, în timp ce mama ei stătea pe canapea.

— Mai repede! a țipat Shelly.

Tori a grăbit pasul. Uneori izbucnea în plâns. Dar, în general, făcea ce i se spunea.

— Nici măcar nu încerci!

— Ba da, mamă. Crede-mă.

— Ești o târfă nerecunoscătoare.

— Îmi pare rău, mamă.

— Sari mai sus! Vreau să sari mai sus!

Era jenant. Umilitor. Orice refuz ar fi însemnat prelungirea pedepsei. În timp ce făcea ceea ce îi spunea Shelly, Tori nu s-a întrebat o clipă *de ce* lega mama ei pedepsele de nuditate ori de ce dădea buzna în miez de noapte în dormitorul ei. Nu voia decât să se termine odată.

„Era de speriat“, zicea ea mai târziu. „Mă simțeam ca și cum, bine, n-am de ales. Mă făcea să mă simt neînsemnată. Jenată. Nu-i răspundeam, pentru că știam că ar fi fost mai rău dacă aș fi făcut-o.“

Fata era *neajutorată*.

Și totuși, când se termina, se întâmpla mereu același lucru: „Două ore mai târziu o iubeai din nou, pentru că te lua în brațe și-ți spunea *Îmi pare rău, te iubesc*“.

Spre deosebire de surorile ei mai mari ori de Shane, Tori nu a îndurat multe pedepse repetate. De fapt, Shelly îi aplica rareori aceeași pedeapsă de două ori.

Odată, Shelly a avut ideea „genială“ că trebuiau să curețe unul dintre șoproanele din spatele casei.

— Chiar acum! i-a spus din senin lui Tori.

Ca de obicei, fata a sărit.

A urmat-o pe mama ei prin curte spre șopron, iar Shelly i-a spus să înceapă să adune ziarele și celelalte gunoaie.

— Vreau să le pui în ghetele tale!

Nu avea nicio noimă. Mereu se întâmpla așa. Totuși, Tori a făcut întocmai.

— Îndeasă-le și în chiloți, rahat cu ochi ce ești!

Fata i-a aruncat o privire rapidă, dar nu i-a transmis ce gândea. Avea doar 10 sau 11 ani, dar știa că e un lucru ciudat.

„Însă partea cea mai ciudată“, a spus Tori mai târziu, „a fost că ea stătea pur și simplu acolo, uitându-se la mine cum o fac. Doar se uita

și se bucura, cred. Îmi amintesc că a fost una dintre primele dăți când, copil fiind, mi-am spus: *chestia asta e absolut ciudată, chiar dubioasă, ceva nu-i în regulă*".

Tori n-a spus nimănui nimic despre ce se întâmpla acasă, pentru că nu voia să aibă probleme — și pentru că era convinsă că nimeni n-ar fi crezut-o. Ori de câte ori Sami o întreba cum îi merge, ea îi răspundea invariabil că bine. Se întreba dacă nu cumva era o fată rea, de intra mereu în asemenea bucluc. Și promitea să se îndrepte.

Că o să încerce s-o facă pe mama ei s-o iubească.

Tori avea 12 ani când a început să scrie un jurnal, pentru școală. Se chinuia să nu fie acea fată din clasă al cărei tată trăiește undeva, pe o insulă, și ale cărei surori mai mari plecaseră de mult de acasă. Și a cărei mamă o abuza, pe ea și pe bărbatul care locuia în casa lor.

Odată, a scris că filmul ei favorit nici măcar nu era un film.

E o filmare personală. Chiar mi-a plăcut tare mult. A fost făcută când am împlinit trei ani și mama a luat o piscină pentru copii. Se pare că-mi plăcea foarte mult. Când nu se uita nimeni, am luat tortul și l-am aruncat în piscină. Mamei i s-a părut foarte hazliu, dar surorii mele nu, pentru că-l făcuse special pentru mine. Îmi place mult să văd astfel de filmulețe.

Mai târziu, a scris despre Ziua Recunoștinței, care se apropia.

Sunt recunoscătoare că am toată familia lângă mine. Știți, sora mea locuiește în Tacoma, deci n-o văd prea des. Iar tata lucrează undeva foarte departe, construind fundații și instalații electrice pentru case. Pe mama o văd tot timpul.

Pe-atunci, asemenea tuturor celorlalți din familie, Tori nici n-o mai menționa pe Nikki. Chiar dacă fotografiile ei — și ale lui Shane — se găseau încă peste tot prin casă, era ca și cum mama ei i-o șterse pe sora ei mare din memorie.

Nimeni n-o vedea pe Nikki.

Doar Sami.

Dar ăsta era un mare secret.

Iar secretele, o știau toate cele trei surori din familia Knotek, erau o moștenire de familie.

CAPITOLUL 58

Shelly înmulțise contactele cu familia lui Ron, fără ca acesta să știe. I-a sunat după ce o dusese pe mama lui, pe Catherine, la doctor, pe la sfârșitul toamnei lui 2001. Le-a spus că fusese nevoită să-i ia femeii trei purici de pe față în timp ce erau în mașină. În plus, observase în câteva rânduri că Ron îi cam dădea ordine mamei sale.

Deplângea și starea în care se afla casa lui Catherine și cum părea că Ron nu făcuse nimic pentru mama lui de ceva vreme. *Biata femeie n-are nici măcar un televizor ca lumea!* Shelly a rezolvat problema, cumpărându-i lui Catherine un Daewoo cu diagonala de 69 de centimetri. I-a deschis și o linie de credit de 150 de dolari la un magazin de electrocasnice.

Când a venit vremea să facă curățenie în casă, tot ea a aranjat ca femeia să stea la dânsa, în timp ce casa ei era în dezinsecție, împotriva puricilor. Făcea tot ce putea pentru biata Catherine, pe care o considera a doua sa mamă.

În același timp, era ocupată să-și distrugă cel mai bun prieten. A spus familiei că Ron avea destui bani ca să plătească chiria rulotei, dar alesese să n-o facă.

„La vremea când l-au dat afară avea 600 de dolari, dar s-a dus, în schimb, la un avocat, care i-a spus că totul era legal“, a zis mai târziu fratele lui Ron, Jeff. „Trebuia să meargă în instanță pentru asta, iar instanța chiar a amânat o dată înfățișarea, așa că a pierdut, din propria-i neglijență. A mai avut și alte șanse să se prezinte în instanță pentru problema chiriei, dar cum nu s-a prezentat, i s-a dat câștig de cauză proprietarului.“

Pe 4 noiembrie 2001, Catherine l-a sunat pe fiul ei mai mic, Jeff, spunând că ar vrea să se mute în Michigan, ca să fie mai aproape de el și de mormântul soțului ei. I-a povestit că Ron era trimis în judecată pentru cecuri fără acoperire și că se emisese un „mandat federal“ pentru arestarea lui. Mai târziu, părea să fi renunțat la ideea de a se întoarce în Michigan. A invocat clima rece de acolo și faptul că nu voia să fie o povară.

Shelly s-a implicat și mai mult în treburile familiei Woodworth. Pe 29 noiembrie 2001 le-a trimis un bilet.

Mama voastră se simte bine. Am să-i fac o poză săptămâna asta pentru voi — și vom merge și la coafor pentru Crăciun. Aș vrea să pot face mai mult ca să vă ajut. Domnul să vă binecuvânteze pe voi și pe toți ai voștri.

Pe 2 decembrie 2001, Catherine l-a sunat pe Jeff în Michigan, spunându-i că Shelly îi adusese personal o scrisoare de la Ron, ca răspuns la faptul că ea îi dăduse hainele. Shelly păstrase scrisoarea de ceva timp și i-a spus fratelui lui Ron că-l rugase să n-o trimită. Dar Ron a fost de neclintit; așa că nu a avut de ales. Când, în cele din urmă, Shelly i-a dat scrisoarea lui Catherine, a spus că a făcut-o când erau împreună în mașină, dându-i răgaz să mediteze pe îndelete în timp ce se plimbau cu mașina. Mesajul era scris pe o felicitare de Crăciun, cu o notă: *Dă-i asta mamei, pentru că nu vreau să-mi afle numărul căsuței poștale*.

Ești o târfă idioată, începea misiva. *Chiar nu pot să cred că ești atât de incredibil de tâmpită încât să te gândești că ai dreptul nenorocit de a-mi fura cele câteva lucruri pe care le am*.

Câteva zile mai târziu, Shelly i-a trimis scrisoarea prin poștă fratelui lui Ron, cu o adăugare proprie: *Găsești înăuntru scrisoarea pe care Ron i-a trimis-o mamei voastre. Îmi pare foarte rău pentru toate astea*.

Cumnata lui Ron a făcut propria sa evaluare: *Scrisoarea asta a fost și mai rea decât ultima, conținând 22 de cuvinte obscene, după calculele lui Michelle*.

Și un plan pentru a stopa abuzurile lui Ron asupra mamei sale: *I-am acordat lui Michelle, prin telefon, permisiunea să verifice toate scrisorile trimise mamei de către Ron și să contacteze serviciile de protecție a adulților la 12–3–01*.

*

Jeff Woodworth a continuat să primească telefoane de la Shelly Knotek. Din punctul de vedere al familiei lui Ron, Shelly era amabilă, inteligentă și conștiincioasă. Ei erau departe, în Michigan, iar ea constituia un colac de salvare într-o perioadă extrem de dificilă.

Ron stătea acolo ca o stană de piatră, în timp ce familia lui lăsa pe robotul familiei Knotek un mesaj vocal. Când Shelly a venit acasă, l-a ascultat, apoi l-a întrebat pe Ron dacă l-a auzit.

Mai târziu, ea a scris familiei lui Ron ce s-a întâmplat după aceea.

Ron a părut indiferent... apoi a devenit defensiv, spunând „Nu primesc ordine de la nimeni“ — și a făcut o criză de nervi.

Fratele lui a afirmat ulterior că el crede că Shelly era și ea la capătul răbdării. A și scris câteva rânduri în legătură cu asta:

Michelle a vorbit în repetate rânduri cu Ron despre „renunțare“ și despre obligația de a-și lua viața în propriile mâini, dar el n-a ascultat-o. Michelle a spus că se comportă ca o mamă, și nu ca o prietenă, iar Dave s-a săturat.

*

Era vacanța de iarnă și Sami venise acasă de la Evergreen. Tori era plecată pe undeva cu niște prieteni, iar Ron muncea în hambar, când, la poartă, a apărut o mașină de patrulare a șerifului din Pacific County. Din ea a coborât un ajutor de șerif, care a bătut la ușa din față. Shelly a răspuns imediat. Sami nu putea să audă ce vorbeau, dar era sigură că despre Kathy. Trecuseră câteva luni de constituia Nikki se dusese prima dată la poliție.

Au aflat! s-a gândit ea. *Se întâmplă.*

Mama ei a închis ușa.

— De ce au venit? a întrebat Sami, brusc panicată. E vorba despre Kathy, nu? Au aflat despre Kathy, mamă!

Shelly a făcut ochii mari și a dat fuga să-și îmbrățișeze fiica.

— O, nu, a zis ea. Niște hârtii pentru Ron. Nu-i nimic, crede-mă. Nimic în legătură cu Kathy.

Sami a început să plângă și s-a dus în dormitorul mamei sale. Într-o clipă, Shelly a intrat în cameră și a luat-o în brațe, spunându-i că-i părea rău pentru tot. Și că moartea lui Kathy o marcase și pe ea foarte mult. A zis că abia se mai suporta pentru că lăsase lucrurile să-i scape de sub control. A recunoscut că făcuse greșeli de judecată; cu toate acestea, i-a învinovățit pe Nikki și pe Shane pentru cea mai mare parte din ele.

— Au abuzat-o foarte mult, a zis ea.

Lui Sami nu-i venea în minte nici măcar o situație în care Nikki s-o fi abuzat pe Kathy. Shane poate făcuse câte ceva, dar numai cu mama lor lângă el, spunându-i ce să facă.

Lovește-o în cap cu piciorul, Shane!

— Mă simt groaznic pentru felul în care te-a afectat povestea asta, a mai zis Shelly, plângând și ea. Îmi pare foarte, foarte rău. N-o să se

mai întâmple niciodată așa ceva. Îți promit. Dacă află cineva vreodată, eu și cu tatăl tău o să ne sinucidem, ca să nu mai trăiți cu rușinea asta nici măcar o clipă.

*

Chiar dacă Ron muncea pe brânci, ca un sclav, în curte, Shelly îi tot spunea lui Sami că voia să-l vadă plecat, însă el refuza. Intenționase doar să-l ajute să treacă peste o perioadă dificilă, nu să se pricopsească cu el pe viață.

— Trebuie să plece, îi spunea Shelly.

— Unde? întreba Sami.

— Să plece pur și simplu. Să-și găsească o slujbă. Să se mute.

— Și de ce n-o face?

— E prea atașat de noi. Crede că avem nevoie de el.

— E un om harnic.

— Nu chiar, a spus mama ei. Dă mereu vina pe mine. Îmi spune că vrea să rămână.

CAPITOLUL 59

Tori avea de-acum 12 ani și înțelegea totul. Absolut. Fiecare lucru.

Ron avea o pereche de pantaloni scurți pe care-i purta pe la începutul ședерii lui în casa familiei Knotek și vreo două maiouri. După o vreme însă, Shelly i-a luat hainele și, în stilul ei, l-a pus să lucreze afară în chiloți.

În plus, Tori auzea totul.

— Nu meriți haine, i-a spus mama ei lui Ron. Nu ești bun de nimic. Așa că nu mă mai bate la cap cu asta. Acum mișcă-ți fundul ăla gras afară și treci la treabă.

De la 7:30 dimineața și până pe la 8:00 seara, Ron stătea afară în chiloți, dând de mâncare la animale, plivind grădina, tăind tufișuri sau arzând gunoiul. Și orice altceva de pe lunga listă de lucruri care trebuiau făcute.

Seara, își mânca cina la etaj, singur. În majoritatea nopților, Shelly îi dădea câteva somnifere. Deși existau un pat și un dormitor gol, bărbatul dormea pe podea.

Dacă făcea vreun zgomot noaptea, Shelly striga la el să coboare la parter, ca să-l poată pedepsi. Tori stătea nemișcată, gândindu-se să-i spună tatălui ei ce se întâmpla, însă știa cu cine ține el în realitate.

Dacă-i spunea de Shelly, n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile pentru Ron.

Fata ura ce-i făcea mama ei.

Odată, chiar a încercat s-o înfrunte în această privință.

— De ce trebuie să fii așa dură cu el, mamă?

— Despre ce vorbești?

— Ron e drăguț. E un tip de treabă.

Shelly a făcut o figură dezgustată.

— Dacă-ți place atât de mult de el, Tori, a zis ea cu o voce acră, de ce nu te măriți cu el?

La puțin timp după aceea, Shelly a chemat-o pe fată în sufragerie. Ron a stat nemișcat multă vreme înainte să vorbească.

— Are să-ți spună ceva, l-a îndemnat Shelly.

— Nu te mai iubesc, Tori, a bâiguit el în cele din urmă.

Ochii fetei s-au umplut de lacrimi.

— Nu te cred.

Ron se străduia să fie ferm. Avea ochii umezi și abia putea să se uite la fată.

— Este adevărat, a mai spus el, venindu-și în fire.

„Știam că nu e adevărat“, a zis Tori mai târziu. „Îl obliga s-o spună, doar ca să ne rănească pe amândoi.“

În stilul tipic al lui Shelly, Ron a fost instruit să nu mai vorbească niciodată cu Tori după aceea. Singurul motiv era că lui Shelly nu-i plăcea relația dintre cei doi. Înțelegea că Ron ținea mult la fiica ei mai mică și că Tori se obișnuise să-l numească Unchiul Ron. Iar faptul că Tori ținea la Ron și își făcea griji pentru el trebuie să fi fost evident pentru mama ei.

Așa cum făcuse cu Sami și Nikki, Shelly a lăsat să se înțeleagă foarte clar că nu voia ca ei doi să-și vorbească atunci când ea nu era de față, ca să le supravegheze conversația. Tori nu voia ca Unchiul Ron să aibă probleme. Era inteligent și avea un simț al umorului sec. Avea un stil aparte, cu părul lui prins în coadă și bijuteriile egiptene grozave pe care le purta, pe care fata le admira.

Abia își mai vorbeau, chiar dacă el dormea în mai toate nopțile pe podeaua din fața ușii dormitorului ei.

„Cel mai bine era să ne ținem gura“, spunea Tori peste ani, „pentru că nu voiam să se mai întâmple cine știe ce. Cu cât făceai mai puține lucruri care să o deranjeze, cu atât era mai bine“.

Cu toate acestea, când Tori era sigură că mama ei dormea și n-o putea auzi, se strecura în vârful picioarelor, din dormitorul ei, spre locul unde dormea Ron. În toiul nopții, se apleca și-l îmbrățișa repede, în liniște. El zâmbea și dădea ușor din cap. Niciunul nu scotea o vorbă.

Ron și Tori împărtășeau teama de ce se putea întâmpla dacă erau prinși vorbind.

Unchiul Ron ar fi tras ponoasele, iar Tori nu-și dorea așa ceva, în ruptul capului.

*

Așa cum se întâmplase de când se știa, Sami era la mijloc. Ea era copilul de aur. Cea care o vedea pe mama lor așa cum era, deși rareori era ținta celor mai josnice pedepse. Relația ei cu Shelly era cât se

poate de normală, din toate punctele de vedere. Shelly se ducea la Evergreen cu alimente, vorbeau la telefon sau mergeau împreună la cumpărături la Target, la Capital Mall.

Majoritatea vizitelor erau neanunțate. De multe ori îl lua cu ea și pe Ron. Care aștepta tot timpul în mașină. Uneori ore întregi.

Sami și iubitul ei, Kaley, au observat o degradare rapidă a înfățișării bărbatului.

— Arată mai rău ca data trecută, își spuneau unul altuia. Da, ceva mai rău.

Era adevărat. Ron se transforma cu repeziciune, devenind umbra unui om. Purta un tricou supradimensionat de damă. Era neîngrijit. Bijuteriile lui strălucitoare și stilul său, care le dădea de înțeles celor din Raymond că Ron Woodworth nu era de prin părțile locului, dispăruseră.

Sami și-a dat seama că se întâmplă ceva. Dar oare era posibil ca mama ei să-i facă lui Ron ceea ce-i făcuse lui Kathy? Mai târziu, Sami avea să se învinovățească pentru că nu a luat atitudine.

Ar fi ajutat cu ceva?

*

Nikki, pe de altă parte, nu renunțase la dorința ei de a încerca să îndrepte lucrurile. Nu știa ce făcuse șeriful cu informațiile pe care i le dăduse ea, deși se părea că nu prea multe. A sunat-o pe mama ei când a aflat de la Sami că Ron locuia acolo.

A răspuns robotul, iar Nikki a lăsat un mesaj.

„Știu de bărbatul care stă la voi. Trebuie să-l dai afară, până nu se repetă istoria.“

Shelly a sunat-o imediat.

— E un prieten de familie. Se poartă foarte frumos cu Tori. Nu se întâmplă nimic.

Sami părea să o susțină pe mama ei. Doar mergea acasă aproape în fiecare weekend. Era îngrijorată, dar vigilentă.

— Totul e în regulă, i-a spus Sami lui Nikki. Mereu o întreb pe Tori. E bine. Este mult mai guralivă decât eram noi. Ne-ar spune dacă s-ar întâmpla ceva.

— Ești sigură? a întrebat Nikki.

Sami era convinsă.

— Nu i se întâmplă nimic. E bine.

Sami spunea ceea ce voia să creadă. Iar Nikki auzea ceea ce voia să audă.

Totul e în regulă. Ron e bine. Tori, la fel.

Odată, Sami a menționat că Ron nu poartă încălțăminte, ceea ce i s-a părut cam ciudat.

— Dar asta-i tot, a zis Sami.

O, la naiba! s-a gândit Nikki înainte de a încerca să nu se mai gândească la asta. *Ceva se întâmplă.*

*

Și Dave Knotek știa lucrul ăsta.

Era tot în Oak Harbor, pe Whidbey Island, de unde-și trimitea salariul acasă. Când Shelly i-a spus prima dată că bunul său prieten, Ron Woodworth, s-a mutat la ei și o ajută cu treburile casei, i s-a făcut rău. Ca și cum ar fi primit un pumn într-un stomac deja suferind.

Iar când a văzut situația de aproape, bănuielile i-au fost confirmate.

„Mergeam acasă în weekenduri, iar starea individului se deteriora tot mai mult. Îl trimisese în mlaștină cu o mașină de tuns iarba, desculț și în pantaloni scurți. Tăiat ca naiba! Și am văzut-o cum îl obliga să-și dea palme de nenumărate ori. Și cum îi ascundea încălțămintea.“

Când Dave a întrebat-o despre lipsa pantofilor lui Ron, sugerând că-i puteau cumpăra o pereche, Shelly s-a mulțumit să dea din cap.

— Îi tot pierde, a zis ea.

*

Într-una din dățile când Ron a fugit, Shelly i-a spus lui Tori să se urce în mașină, să meargă să-l caute.

— De ce să-l căutăm? a întrebat Tori. Nici măcar nu-ți place să-l ai în preajmă, mamă.

Shelly i-a aruncat o privire rapidă și rece.

— Are toate semnele alea pe el. O să intrăm cu toții în bucluc.

„Am rămas cu gura căscată“, a povestit Tori. „Și până în ziua de azi... cred că a fost o nebunie că mi-a răspuns cu atâta sinceritate, dar așa a fost. De aceea nu voia să-l găsească cineva pe Ron, pentru că ar fi spus totul.“

Când l-au găsit, bărbatul a urcat în mașină. Și-a cerut scuze și a promis să nu mai facă niciodată așa ceva.

Ori de câte ori fugea — ceea ce, cu timpul, se întâmpla din ce în ce mai rar —, Ron nu ajungea prea departe. La fel ca Shane, ori Kathy, Ron nu avea unde să se ducă. Shelly îl găsea de obicei în spatele vreunui copac sau printr-un tufiș în pădure, ascunzându-se ori încercând să se facă nevăzut în una dintre anexele casei familiei Knotek.

CAPITOLUL 60

— Tori! Mișcă-ți fundul încoace!

Shelly era în curte, cu un topor în mână.

Lizzie Borden[1] la puterea *n*.

— Treci aici! a răcnit ea.

Tori s-a dus imediat la mama ei. Nu putea întârzia nicio secundă când mama ei avea tonul acela înfricoșător din *Fear Factor* în fiecare silabă ce-i ieșea din gură.

— Ce?

— Niciun ce... Vino aici!

Toporul era absolut înspăimântător. Cine știe ce voia să-i facă mama ei, ori s-o oblige să facă altcuiva. Tori nu avea nicio idee despre ce anume făcuse de se enervase atât de tare, dar i-a spus oricum că îi pare rău.

Shelly a arătat cu toporul spre ea.

— L-ai lăsat afară peste noapte. De câte ori să-ți spun să pui lucrurile la loc?

— Îmi pare rău, mamă.

Shelly a făcut o mutră iritată.

— Bagă-ți-l în pantaloni.

Pentru oricine altcineva, comanda ar fi fost atât de absurdă, încât destinatarul n-ar fi înțeles ce vrea să spună. Tori a înțeles imediat. A băgat coada toporului pe cracul pantalonului și în gheată, lama rămânând afară, în lateral.

Satisfăcută, Shelly i-a făcut un semn rapid din cap.

— Acum fă-ți treburile, a zis ea. Și toporul rămâne acolo până termini. Ai înțeles?

Normal că înțelegea. Mama ei era nebună. Tori a șchiopătat prin curte în următoarele două ore, făcând ceea ce i se ceruse.

Dar lucrurile nu s-au oprit acolo. Cu mama ei, lucrurile nu se opreau niciodată.

Altă dată, patul ei părea să aibă cocoloașe, așa că fata a dat deoparte cuverturile, descoperind gunoiul din bucătărie și baie. Știa că mama ei îl pusese acolo — și știa și de ce.

„Uitasem să duc gunoiul afară. Era felul ei de a-mi sugera să nu se mai întâmple niciodată așa ceva.“

A strâns totul, a dus gunoiul afară, după care s-a întors să schimbe așternuturile.

În baie, Tori și-a scuturat chiloții, iar din ei a căzut un praf alb. Era pudra Gold Bond pe care Shelly obișnuia să o presare înăuntru. Uneori, pe când Tori avea în jur de 10 ani, mama ei apărea în baie cu recipientul cu pudră antibacteriană și o instruia să-și depărteze picioarele și să-și dea cu pudră pe vagin. Praful ardea, iar fetița plângea, spunând că nu vrea.

— E medicament, zicea Shelly. Ai nevoie de el. Toate fetele au nevoie de el.

— Doare rău, mamă, spunea Tori, înghițindu-și lacrimile.

— Of, Doamne Dumnezeule! Vino-ți în fire, Tori!

În câteva rânduri, Shelly a decis că Tori trebuia să facă duș.

— Ești jegoasă, a zis ea. Hai afară.

Tori a urmat-o la furtun.

— Dezbracă-te.

Afară era frig, dar Tori n-a protestat. Să fii „guralivă“, cum îi spunea mama ei, nu era niciodată o idee bună. Și-a dat jos hainele, iar Shelly a udat-o cu furtunul. Altă dată a folosit furtunul cu presiune pe fata ei cea mică. Cel puțin n-a obligat-o niciodată să se bălăcească, așa cum pățiseră surorile ei.

Îl văzuse și pe Ron ud și înghețat din când în când, așa că presupunea că avea și el parte de același duș exterior. Cei doi n-au vorbit niciodată despre asta. Nu li se dădea voie să vorbească despre nimic.

Și tot așa. Oricum, Tori a îndurat mai puține abuzuri odată ce Ron a intrat în scenă. Tot răul spre bine.

---

1 Lizzie Andrew Borden (1860–1927) — femeie americană care a fost judecată și achitată pentru uciderea cu toporul, pe 4 august 1892, a tatălui și a mamei sale vitrege în Fall River (Massachusetts). În ciuda faptului că a fost ostracizată de ceilalți locuitori, Borden și-a petrecut restul vieții în Fall River. A murit de pneumonie la 66 de ani, cu doar câteva zile înainte de moartea surorii sale mai mari, Emma (*N.t.*).

CAPITOLUL 61

Oriunde ar fi muncit pe proprietatea Knotek, era important ca Ron să fie tot timpul în alertă. Când Shelly îl striga, trebuia să lase totul baltă și să meargă urgent la ea.

Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu răspundea, Shelly o lua razna. Îl aștepta fumegând, cu pumnii încleștați. Cu mușchii de la gât încordați și ochii mijiți.

— Ai face bine să răspunzi naibii când te chem!

Ron se holba la ea, panicat.

— Vin, Shelly dragă!

Sunetul vocii lui speriate și panicate îi dădea fiori lui Tori.

„Era unul dintre cele mai îngrozitoare sunete pe care le-am auzit vreodată“ — gândindu-se la asta peste ani, Tori s-a înfiorat. „Părea că e pe moarte de fiecare dată când o spunea. Era ca și cum [acel «Shelly dragă!»] era ultimul lucru pe care l-ar fi spus în viața lui, așa de grăbit îl rostea, cu spaimă.“

A-l ține în priză, a-l speria era doar una dintre tacticile folosite de Shelly pentru „a-l ajuta pe Ron să se facă bine“. Plus o doză importantă de umilință, ca parte a aceluiași regim pervers.

Odată, mama ei a tras-o deoparte pe Tori în timp ce Ron stătea cu ele în sufragerie.

— Știai că Ron a avut un copil?

Tori i-a aruncat bărbatului o privire. Acesta și-a ferit ochii.

— În Vietnam, a continuat Shelly. A lăsat o fată gravidă și a făcut un copil. Da, o minune de bebeluș. Dar Ron, nenorocitul de el, n-a făcut nimic ca să-l ajute și copilul a murit. Probabil că a fost mai bine pentru el. Oricum, cine ar vrea un tată ca Ron?

Tori s-a uitat la el, dar bărbatul se făcuse ghem.

— Ron e un om bun, mamă.

Shelly s-a făcut roșie la față. Și s-a crispat.

— Nu știi nimic despre el, Tori, a certat-o ea. E cel mai rău dintre cei mai răi — n-ai să găsești altul la fel.

Bărbatul se ghemuia din ce în ce mai mult, în timp ce Shelly arunca bombă după bombă. L-a făcut gras, gay și i-a reproșat că și-a pierdut rulota — i-a trântit orice îi trecea prin cap, în stilul ei de abuz

prin asociere liberă. Îi plăcea la culme să-i pună la îndoială afecțiunea pentru ea sau dragostea pentru Tori.

— Nu-ți pasă deloc de noi, Ron. Absolut deloc. Îmi dau seama doar uitându-mă la felul în care faci treburile pe aici. Te porți de parcă ne faci o favoare. Barosanul. Ești cel mai josnic dintre josnici. Nu-ți pasă de mine. Doar te folosești de mine. Asta ești, un nenorocit de profitor.

Alteori îi distorsiona pasiunea pentru egiptologie.

— O, Ron, zeii sunt dezgustați de tine. Crede-mă. O să ajungi în iad, nenorocitule!

„Dacă te uitai la el, era ca și cum toată viața îi fusese absorbită din ochi“, a spus Tori peste ani. Era prea tânără la vremea aceea ca să perceapă similitudinile cu ce i se întâmplase lui Kathy, dar își dădea seama cu ușurință că, la un moment dat, după ce Ron se mutase la ei, se pierduse. „Nu râdea. Nu plângea. Stătea pur și simplu.“

PARTEA VI

OPORTUNITATEA MAC

CAPITOLUL 62

Totuși, Shelly încă se mai putea folosi de Ron — și chiar într-un fel destul de însemnat. L-a angajat să aibă grijă de un supraviețuitor de la Pearl Harbor, pe nume James „Mac“ McLintock, un prieten de familie al mamei lui Kathy Loreno, Kaye Thomas (și, coincidență, principalul motiv pentru care Kaye își mutase familia în South Bend). Era un bărbat înalt, căruia îi plăceau whiskeyul de calitatea a doua și tâmplăria. Avea un labrador negru, Sissy, pe care îl iubea la nebunie, și era încântat de mobilitatea pe care i-o oferea scuterul, cu care se putea deplasa în jurul casei sale situate pe malul înalt al râului Willapa.

Shelly vorbea despre Mac ca despre tatăl pe care nu l-a avut niciodată. Îi dădea cu loțiune pe mâinile uscate și se asigura că are tot ce-i trebuie. Se lăuda mereu față de alții cât de mult o iubea. Îl suna de câteva ori pe zi ca să se asigure că era bine. Nu era neobișnuit ca Shelly să apară la el acasă o dată sau de două ori pe zi. Și Tori începuse să țină la el. Era o figură de bunic, iar lui Tori îi plăcea să meargă la el acasă, în timp ce mama ei își vedea de treaba ei ca îngrijitoare a lui. Îi asculta poveștile și, de câteva ori, s-au și întrecut cu scuterele pe stradă.

Întotdeauna îl lăsa să câștige.

În mai multe rânduri, Mac i-a spus lui Shelly că vrea să vină să locuiască cu el.

În schimb, ea l-a mutat acolo pe Ron.

Tori știa că mama ei îi spusese lui Mac că Ron e homosexual. Bătrânul a ezitat să-l primească pe Ron ca ajutor. Dar Shelly a insistat. Ea nu putea fi acolo tot timpul, dar Ron putea. La început, lui Mac nu i-a plăcut ideea ca Ron să-i facă baie și să se ocupe de nevoile lui personale; totuși, cu timpul, cei doi s-au acomodat. Ron era acolo aproape în fiecare zi, iar uneori rămânea și peste noapte.

Deși mai erau și alte dormitoare în casa lui Mac, Tori a observat că Ron nu ocupa niciunul dintre ele. Așa că s-a aventurat la subsol și a deschis o magazie mică, fără ferestre. Înăuntru, a găsit câteva dintre lucrurile lui Ron, inclusiv niște pături. Spațiul era strâmt, aproape ca o celulă de închisoare.

Mama îl obligă să doarmă acolo, s-a gândit ea.

Altă dată, a găsit niște lenjerie de pat într-o zonă de depozitare a lemnelor de foc, sub ușa de la intrare. Spre deosebire de celula de la subsol, acest spațiu dădea afară. Podeaua murdară era umedă.

Chiar și în casa lui Mac, departe de Shelly, era clar că aceasta încă îl controla pe Ron.

Doarme oriunde îi spune ea, s-a gândit Tori.

*

Lara Watson a făcut o criză de nervi când a aflat de la Sami că Shelly îngrijea un bărbat în vârstă pe nume Mac. Nu era încântată nici de prezența lui Ron prin preajma casei familiei Knotek. Se întâmpla ceva. Era sigură de asta. Așa că l-a sunat imediat pe adjunctul Bergstrom de la biroul șerifului din Pacific County. A întrebat de cazul Kathy Loreno, iar acesta i-a spus că fusese suspendat.

Era în mijlocul unui proces important și urma să revină la caz cât de repede va putea, i-a promis el.

— Am să continui să lucrez la el când o să am timp.

Ceea ce nu i-a picat deloc bine mamei vitrege a lui Shelly. L-a sunat pe șeriful poliției locale, Dale Schobert, care a sfătuit-o să le dea autorităților din Pacific County o șansă de a construi cazul.

— Probabil lucrează la el din culise, i-a spus el.

Ceea ce abia dacă a mulțumit-o pe Lara. Nu-i ieșea din cap faptul că Shelly fusese în stare să facă așa o chestie de neimaginat și era îngrijorată de ceea ce ar putea face în continuare.

De asemenea, a luat legătura cu bunicii materni ai lui Shane, despre care știa că-și făcuseră griji pentru el, iar aceștia i-au spus același lucru. Nici ei nu mai aveau vești de la nimeni. Sami zicea și ea că nu fusese niciodată contactată direct, ceea ce nu era întru totul adevărat — pur și simplu nu-l mai sunase pe șerif. Nici Nikki nu mai fusese contactată după ce a luat legătura a doua oară, în urma declarației sale despre Kathy.

Absolut deloc.

CAPITOLUL 63

Shelly era în al nouălea cer când i-a spus lui Tori noutățile. James McLintock avea să-și lase toată averea labradorului său, Sissy — dar, „după moartea lui Sissy“, a continuat ea, „casa lui și tot restul îmi vor reveni mie“.

Tori nu-și putea închipui o veste mai bună. De când mama ei fusese dată afară din slujba de asistent social pentru persoane în vârstă, părea puțin pierdută. Și, cu siguranță, mult mai abuzivă. Ideea că urma să moștenească averea lui Mac schimba puțin lucrurile. O umplea pe mama ei de planuri.

Orice plan care o distrăgea pe Shelly de la obsesia ei de a face pe cineva să implore milă era foarte binevenit la Monohon Landing.

Pe 7 septembrie 2001, Mac i-a semnat lui Shelly o împuternicire. Lucru care pica într-un moment foarte bun pentru familia Knotek, a cărei situație financiară era la pământ. Shelly jonglase și măsluise cărțile într-o asemenea măsură încât abia se mai descurca cu propriile minciuni. Dave n-a știut cât de rău stăteau lucrurile din punct de vedere financiar până când l-a sunat soția lui și i-a spus că trebuie să ceară un avans din salariu. Acesta s-a împotrivit, așa că Shelly a luat problema în propriile mâini. A depus cerere pentru un împrumut rapid în Aberdeen, pe 25 septembrie 2001. A declarat un venit lunar al familiei de 3 500 de dolari.

Dave a început să vină mai des acasă în weekenduri, așa încât scandalurile s-au înmulțit. Tori făcea zgomot mare la ea în cameră, în speranța că părinții ei o vor lăsa mai moale, dar asta nu a funcționat niciodată cu adevărat. Deși își iubea tatăl mai mult decât orice, începea s-o irite faptul că venea acasă. Se părea că mama ei își înăbușea o mare parte din furia pe care o avea față de Ron până când sosea tatăl ei, pentru a duce la îndeplinire cine știe ce pedeapsă era instruit să aplice.

Țipetele erau legate întotdeauna de două lucruri — banii și musafirul lor, Ron.

— Trebuie să faci ceva cu Ron, îi spunea Shelly lui Dave.

Cât despre Dave, el nu avea nevoie să mai pună alte întrebări. Shelly îl aburea cu o litanie de infracțiuni pe care Ron se presupunea

că le comisese.

— S-a căcat în curte, a spus ea odată. L-am *văzut*. Veneam de după colț, iar el era acolo. Nu se mai poate așa.

Sub privirea atentă a soției sale, Dave s-a năpustit asupra lui Ron și, apucându-l de cămașă, l-a tras atât de tare, încât și-a pierdut echilibrul.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva pe aici.

Ron a rămas cu gura căscată, dar avea un stil de a devia atenția cu sarcasm ori cu o privire iritată.

Ce-a fost ăla, un rânjet?

Orice ar fi fost, l-a enervat pe Dave și mai tare.

— M-ai auzit? a zbierat el, trăgându-l pe Ron și mai aproape.

Acesta nu a răspuns, iar Dave i-a dat o palmă peste cap. Ron părea și mai șocat.

— Nu, a zis el în cele din urmă, n-am să mai fac niciodată așa ceva.

*

Cu timpul, Shelly a găsit — sau poate chiar a *creat* — în Ron Woodworth o victimă ascultătoare. Acesta nu-i refuza aproape niciodată nesfârșitele cereri ridicole și crude. Făcea orice, fără să clipească.

Țipătul lui Shelly era ca un foc de armă în întuneric.

— Cretin nenorocit! Fă-o!

Tori, trezită brusc din somn, s-a târât jos din pat ca să vadă ce fusese acel zgomot înfiorător. A fost singura dată când a văzut în desfășurare genul acela de pedeapsă. Mai târziu, își va aminti că a auzit-o de mai multe ori.

Ron era în chiloți pe verandă. Corpul îi era țeapăn, iar ochii sticloși. *De frică? Din cauza drogurilor?* Shelly stătea în fața lui, forțându-l să-și dea palme cu ambele mâini, din toată puterea.

— Mai tare! zbiera la el. Trebuie să înveți, Ron!

Tori nu înțelegea cum putea cineva să-și facă singur așa ceva. Se lovea peste față în mod repetat atât de tare, încât capul îi zbura într-o parte la fiecare lovitură.

Shelly îi dădea înainte cu amestecul ăla urât de epitete și porunci.

— Poponarule! Puturosule! Nu mă face, că acuș te iau la palme! Spune-mi că-ți pare rău!

Ron nu plângea, dar de data asta părea speriat.

— Îmi pare rău, Shelly dragă, a zis el.

— După tot ce-am făcut pentru tine, mă răsplătești cu niște scuze jalnice. Mă dezguști, Ron. Serios. Dezguști pe toată lumea. Până și mama ta a avut dreptate când ți-a zis să dispari. Am fost o idioată că te-am primit aici. Poponar blestemat și nerecunoscător!

Tori și-a auzit mama continuând să zbiere tot felul de obscenități, la care Ron nu răspundea decât cu „Îmi pare rău, Shelly dragă".

Fața i se înroșise și începuse să plângă. Din cine știe ce motiv, a continuat să facă ce-i spunea ea. Ca și cum ar fi fost hipnotizat. A durat cel puțin cinci minute. Poate mai mult. Ca și surorilor ei înainte, Tori a stat nemișcată în timp ce Shelly își tortura victima.

Apoi s-a întors în pat, s-a băgat sub pătură și și-a pus perna peste cap. Așa cum mai făcuse de sute de ori înainte, a încercat să uite totul. Ceea ce făcea mama ei era atât de greșit. Atât de nemilos.

Când a auzit din nou palmele și țipetele, Tori și-a adunat curajul de a-și înfrunta mama.

— De ce-l obligi pe Ron să facă asta, mamă?

Shelly a oftat zgomotos, cu un aer exasperat. Ca și cum mai mult decât bizar nu era comportamentul ei, ci întrebarea fiicei sale.

— Nu vezi că a fost rău? O merită.

Tori nu era convinsă. Chiar dacă Ron fusese rău, nu fusese *chiar atât* de rău. Iar pretențiile lui Shelly erau imposibil de satisfăcut.

Vreau ca până dimineață toate buruienile din grădină să dispară!

Nu vreau să folosești toaleta din casă!

De ce te caci afară?

Tori a încercat o altă abordare. Cea evidentă, care spera că va face apel la omenia mamei sale.

— Dar îl doare, a spus ea.

Shelly i-a aruncat o privire urâtă.

— Du-te sus și stai acolo! Asta n-are nicio legătură cu tine.

Tori a urcat în camera ei. Chiar dacă știa că cineva trebuia să-i ia apărarea lui Ron, a înțeles că, întinzând și mai mult coarda, n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Mama ei nu avea simțul omeniei. Acea abordare fusese o idee proastă. *Și oricum, ce fusese în capul ei?*

Ron a continuat să facă greșeli, adică să fie „rău“. Cel puțin din punctul de vedere al lui Shelly. Era prins în capcană și nu era chip să-i evite furia. Tori a mai asistat la o confruntare în legătură cu fluidele corporale.

— Ce-i asta, Ron? l-a întrebat Shelly cu altă ocazie, ținând în mână o cană cu urină.

Ron s-a uitat la recipient, după care și-a coborât privirea.

— A trebuit să merg la toaletă și nu am vrut să te trezesc.

Regula ei! Asta își dorea!

— Mă dezgușți, Ron, a zis ea. Nu pot permite așa ceva în casa mea. Casa mea, Ron! Obiceiurile tale scârboase mă îmbolnăvesc.

— Îmi pare rău, Shelly dragă.

Ea i-a întins cana.

— Bea-o!

Ron n-a ezitat. A dus cana la gură și a băut conținutul până la ultima picătură.

După vreo două săptămâni, Tori l-a văzut pe Ron vărsând o cană cu urină pe fereastră. El a observat-o.

— Nu-ți face griji, a zis fata. N-o să-i spun mamei.

Și nu i-a spus.

Nimeni nu voia s-o enerveze pe Shelly.

Tori nu i-a spus nimic lui Ron pentru că-l iubea. Nu voia ca el să sufere din cauza ei.

Odată, acesta se ocupa de buruienile din grădină, iar mamei sale nu-i plăcea ritmul în care lucra. Nu era din vina lui. Mașina îi făcea probleme. Sunetul motorului care se oprea și pornea din nou o enerva tot mai tare pe Shelly. Tori simțea energia care plutea în aer — era înfricoșător. S-a dus în grădină ca să-i arate lui Ron cum să mențină mașina în funcțiune.

Ca s-o împiedice pe mama ei să facă orice i-ar fi venit.

Aproape gâfâia când a ajuns lângă el. Ron era aplecat peste mașină, chinuindu-se s-o facă să pornească. Era aproape gol, cu chelia și spatele arse de soare. Dar asta nu era cel mai rău. Picioarele îi erau însângerate și pielea de pe mâini julită.

— Unchiule Ron, i-a zis fata cu glas scăzut, încât mama ei n-o putea auzi. Îmi pare foarte rău.

Și-ar fi dorit ca el să fi fugit. Să nu se mai întoarcă niciodată. Să fugă cât putea de departe. La mii de kilometri de mama ei. Nu mai conta că abuzurile asupra ei se domoliseră în raport direct proporțional cu escaladarea atacurilor asupra lui Ron. Ea era mai puternică. Putea să supraviețuiască.

Când Shelly a hotărât că Ron trebuia să se mute în casa lui Mac pentru servicii de îngrijire nonstop, Tori a simțit un val de ușurare.

Va fi mai în siguranță acolo, s-a gândit ea. *Lucrurile vor reveni la normal. Orice ar însemna asta.*

CAPITOLUL 64

Ideea de normalitate e relativă și nu prea avea ce căuta la Monohon Landing.

Pe 9 februarie 2002, Tori se pregătea să se ducă la un meci de fotbal american la liceul Willapa Valley, când mama ei a sunat-o ca să-i spună că e la spital.

— Mac a căzut, a spus Shelly cu o voce tremurândă. S-a lovit rău. Vin să te iau imediat.

Fata îl iubea pe Mac. Așa cum îl iubea și pe Ron. Era genul de persoană care, mai mult ca orice, ar fi vrut să fie înconjurată de o familie iubitoare. Surorile ei crescuseră, iar tatăl era mai mult absent. Rudele-surogat, precum Mac și Ron, însemnau totul pentru ea.

Sau cel puțin în limitele impuse de mama ei.

Când a venit s-o ia, Shelly părea îngrijorată, dar nu isterică. A mormăit ceva despre un accident și că nu credea că bătrânul va supraviețui.

— Nu-i bine deloc, a repetat ea. Ron era de față când s-a întâmplat.

Lui Tori i-a părut rău pentru acesta din urmă. Avea un suflet bun și probabil că era mort de îngrijorare. Când au ajuns înapoi la spital, asistentele le-au informat că Mac murise. Tori a izbucnit în plâns și s-a prăbușit în brațele mamei sale.

Shelly nu părea deloc afectată.

Dimpotrivă, era aproape în extaz. Urma să primească 5 000 de dolari. Desigur, mai era și problema labradorului. Dar Sissy era bătrână. Nu mai avea mult de trăit, și atunci Shelly avea să primească moștenire casa lui Mac, care valora mai bine de 140 000 de dolari.

Moartea lui Mac a fost oarecum misterioasă. La început, Shelly vorbea destul de vag despre asta. Ron fusese cel care sunase la 911, spunând că bătrânul căzuse și se lovise la cap. Nici autoritățile n-au părut deosebit de preocupate. Tori a aflat mai târziu că medicul examinator a trimis cazul pentru investigații suplimentare la medicul legist și la procuratură atunci când a confirmat că Mac a murit în urma unui hematom subdural acut cauzat de o lovitură la cap. Era *posibil* ca rana să fi fost provocată de o cădere. În cele din urmă, investigațiile n-au mai continuat.

Asta era. Mac murise. Și uite așa Shelly era plină de bani. Situația ei se îmbunătățea în mod categoric.

Într-adevăr, la câteva zile după moartea lui Mac, de Ziua Îndrăgostiților, Tori a coborât la parter și a găsit-o împachetând cea mai grozavă cutie cu bomboane de ciocolată pe care o văzuse vreodată.

A doua zi a scris în jurnal:

Eram sigură că e pentru mine. Am urcat în vârful picioarelor, ca și cum nu văzusem nimic, iar după vreo zece minute am coborât din nou — și da, chiar era pentru mine!

În ciuda moștenirii — banii, casa din South Bend, labradorul Sissy, acum în lanț, în curte —, înainte ca ultimele bomboane de ciocolată să fi fost devorate, Shelly a revenit la vechile obiceiuri. Era ca și cum tocmai înghițise norocul ca pe o gură bună de aer. Banii, pe care și-i dorise o viață întreagă, erau buni, firește.

Dar vechile ei jocuri?

Erau mult, mult mai satisfăcătoare.

CAPITOLUL 65

Ceea ce s-a întâmplat în casa lui Mac din South Bend s-a transformat rapid dintr-o tragedie într-o oportunitate personală. Shelly a folosit episodul ca un catalizator pentru un nou atac împotriva lui Ron. A fost de o cruzime fără margini și se întâmpla tot timpul, pe neașteptate. Odată, când bărbatul era în spate, lucrând în grădină, Tori a auzit-o pe mama ei urlând la el.

— Tu l-ai omorât pe Mac! Ești un criminal!

Când Ron a încercat să se apere, ea l-a împins în noroi, după care s-a întors în casă.

— El l-a omorât pe Mac, i-a spus lui Tori, în timp ce se învârtea prin casă. Nu pot trăi cu un criminal!

Tori nu știa ce să creadă. Aflase că moartea lui Mac fusese un fel de accident. În plus, nu-l vedea pe Ron în stare să facă rău cuiva. Absolut deloc.

Altă dată, stăteau toți trei în bucătărie. Tori își vedea de treburile ei, iar Ron și mama ei se certau.

— Cum te-ai simți dacă un criminal ar locui în casa ta? l-a întrebat ea.

Bărbatul n-a răspuns. A continuat să privească în jos.

— Nu ți-ar conveni, a continuat Shelly. Câtuși de puțin. Tu l-ai omorât pe Mac, Ron. Ești un criminal nenorocit.

Din nou, niciun răspuns.

Tori nu a crezut un cuvânt. Shelly simțise probabil reticența ei, așa că folosea orice împrejurare pentru a readuce în discuție subiectul.

Cu timpul însă, s-a petrecut cel mai bizar lucru cu putință. Ron a început să-i dea dreptate lui Shelly.

— Ai dreptate, zicea el. Eu l-am omorât. Te rog să nu spui la nimeni.

Shelly răsucea cuțitul în rană.

— Nu mă dezamăgi, Ron. Să nu mă dezamăgești niciodată. Nu vreau să spun, dar trebuie să știi că mă dezgusti. Ești un criminal.

Altă dată, mama ei a luat o pauză de la televizor ca să-i spună ultima versiune a ceea ce se întâmplase în casa lui Mac în ziua când a murit.

— A căzut din scaunul cu rotile și s-a lovit foarte tare la cap. Iar Ron a stat pur și simplu cu mâinile-n sân, fără să facă nimic. A așteptat prea mult până să cheme ajutor. E un nemernic inutil, Tori. Știu că tu-i găsești părți bune, dar gândește-te. E un criminal! Ni l-a ucis pe bietul Mac! Care ți-a fost ca un bunic!

O altă versiune era că bătrânul veteran de război intrase în comă, iar Ron l-a lăsat să moară.

— Când m-a sunat, era deja prea târziu. Eu numesc așa ceva crimă, Tori. Pe bune. Până și simpla vedere a poponarului ăstuia îmi face greață.

Nu-i spune așa lui Ron, gândea Tori, dar n-a putut zice decât:

— Nu știam nimic despre asta, mamă.

În timp ce-și manifesta disprețul față de Ron pentru ce-i făcuse lui Mac, Shelly critica aspru și testamentul bătrânului.

— Avocații ăia chiar sunt niște tâmpiți, i-a explicat lui Tori. O să le spun că Sissy a fost lovită de o mașină și a murit. Trebuie să mă susții. Nu-i mare lucru, dar trebuie să înțelegi că povestea asta e foarte importantă pentru familia noastră.

— Bine, mamă.

Fetei i s-a părut puțin ciudat, dar nu chiar îngrozitor. La urma urmelor, oricum mama ei avea să ia casa moștenire. Le făcuse multe lucruri de neimaginat ei și lui Ron, dar n-avea să rănească cu adevărat un câine.

— După ce punem la punct casa și o vindem, a mai zis Shelly, o să avem bani să ne mutăm în Oak Harbor și să fim din nou o familie.

Pentru majoritatea copiilor, ar fi fost un vis devenit realitate. Tori se gândea doar la cât de mult se certau părinții ei când erau împreună.

A trăi sub același acoperiș zi de zi ar fi fost un coșmar.

Cel mai rău dintre toate.

*

Pe 19 martie 2002, la ceva mai mult de o lună de la moartea lui Mac și la nouă luni după ce Lara și Nikki trăseseră pentru prima dată un semnal de alarmă în legătură cu ce i se întâmplase lui Kathy Loreno, Lara Watson a primit mesaj să-l sune pe adjunctul Jim Bergstrom.

În sfârșit, a gândit ea.

Lara auzise deja că bătrânul de care avea grijă Shelly murise.

— Ea l-a omorât, i-a spus polițistului.

— Nu puteți ști așa ceva, a replicat el.

— L-a otrăvit, sunt convinsă de asta.

— Era în vârstă. Și bolnav de multă vreme.

— Cine are grijă de câine?

— Shelly, a zis adjunctul.

— Omul i-a lăsat casa.

— Așa e. Iar ea are grijă de câinele lui.

Lara a insistat.

— Probabil că și câinele e otrăvit.

— Câinele e bine. Cei din patrulă l-au văzut.

Lara nu reușea să se liniștească. S-a gândit că Shelly îl omorâse probabil pe Mac. Era absolut convinsă că și biata Kathy fusese ucisă. Nikki nu era o mincinoasă. Nici pe departe.

— Nu știu cum merg lucrurile la dumneavoastră, în Pacific County, a zis Lara în cele din urmă, dar nu e în regulă deloc. Trebuie să faceți ceva. Trebuie să descoperiți ce s-a întâmplat cu Kathy Loreno. Ați vorbit cu Sami?

Bărbatul i-a spus că nu reușise încă să dea de ea.

Lara nu putea crede așa ceva.

— Merge în Raymond în fiecare weekend, domnule polițist. E îngrijorată pentru sora ei mai mică. Se duce acasă doar ca să se asigure că Tori e bine. Că nu e rănită. Oare asta nu contează câtuși de puțin?

Adjunctul Bergstrom a insistat că înțelege, dar nu putea face mai mult. Sami refuzase să-l sune înapoi.

Lara a închis. Nu l-a crezut nici măcar că a încercat.

*

Sami și-a continuat relația clandestină cu sora ei mai mare. I-a luat apărarea lui Nikki în fața lui Tori când aceasta repeta ca un papagal cât de lipsită de respect și putredă era Nikki, dar numai până la un punct. Nu voia să atragă atenția asupra faptului că păstrau legătura. Tori ar fi putut s-o pârască. Așa cum făcuse și ea, din păcate, cu Nikki și Shane, când erau copii. Mama lor avea un fel al ei de a scoate de la cineva ce voia, pentru ca apoi să dea vina pe mesager.

În mai 2002, la câteva săptămâni după convorbirea Larei cu adjunctul Bergstrom, Sami s-a furișat în Sandy (Oregon) și a participat la nunta lui Nikki, la sala de evenimente a Larei. Era fericită pentru sora ei. De fapt, încântată. Nikki își găsise un bărbat minunat și trăia o viață imposibil de imaginat pe când erau copii.

Când era forțată să se bălăcească.

Când i se spunea că va fi mereu o ratată.

Că nimeni n-o va iubi vreodată.

Sami, care-și dorea în continuare, mai mult ca orice, să-și iubească mama, ura faptul că Shelly nu fusese chemată la nuntă. Înțelegea motivul, desigur. *De ce-ar fi fost invitată torționara lui Nikki?*

Dar chiar și așa, zicea ea ulterior, „mi-a părut rău că se înstrăinaseră".

Fără să spună nimănui, a purtat un inel special. Acel „inel al mamei" cu pietrele norocoase ale fetelor, a ei, a lui Nikki și a lui Tori, încastrate pe o bandă de aur, un dar pe care plănuia să i-l facă lui Shelly a doua zi, de Ziua Mamei. Inelul era un alt mic secret, într-o familie ce ținuse și îngropase nenumărate alte secrete.

Purtând inelul, Sami a simțit „că era ca și cum mama ar fi participat și ea la nuntă".

*

După moartea lui Mac, Dave Knotek și-a uzat cauciucurile bătrânei lui camionete făcând mai multe vizite acasă. Căsnicia lor mai fusese în impas și în trecut, dar încercau împreună să găsească o bază mai solidă. Dave nu putea trăi fără Shelly. Ăsta era adevărul. Deși era conștient că aveau o relație toxică, nu putea să n-o mai iubească.

Pe de altă parte, Shelly îi spunea că și ea are nevoie de el. Că acum, mai mult ca oricând, era cel mai bun moment ca s-o ia de la capăt. Să plece din Pacific County pentru totdeauna, să nu se mai uite niciodată înapoi, era singurul mod în care puteau supraviețui. Ea era stresată cu moștenirea, iar Ron îi făcea tot felul de probleme.

După unul dintre weekendurile petrecute împreună, în iunie 2002, Dave i-a lăsat soției lui o scrisoare de dragoste siropoasă. Așa cum făcea de multe ori, i-a spus pe numele ei de alint, Bunny.

Urăsc să te las aici. Mi se frânge inima. Vreau să fiu lângă tine în fiecare zi a vieții mele.

A spus că va verifica dacă există posibilitatea de a închiria o casă în Oak Harbor. Trebuiau să plece din Raymond și s-o ia de la capăt.

Oriunde mă aflu, pot să-ți simt atingerea și asta îmi merge la inimă. Îți simt iubirea chiar și atunci când n-o merit. Te iubesc mereu atât de mult, pentru totdeauna.

N-ar fi spus-o cu voce tare și niciodată soției lui, însă Dave simțea în sufletul lui că mariajul lor nu mai putea supraviețui multă vreme, nu fără un noroc chior.

*

Pe când soțul ei era în mod clar de partea sa, alte forțe acționau ca să facă lucrurile mult mai dificile decât credea Shelly că merită. De fapt, era uimită cât de rău erau tratați ea și soțul ei după ce intraseră în posesia casei lui Mac. Vecinii — în frunte cu un șerif pensionar din Pacific County — se întrebau dacă soții Knotek aveau măcar dreptul la acea moștenire. Șeriful avea suspiciuni în legătură cu ce se întâmplase acolo.

Shelly habar nu avea de ce era tratată atât de aspru. Nu făcuse decât să se poate frumos cu Mac, tratându-l ca și cum ar fi fost propriul ei tată. Îi dusese supă. I-l dăduse ca îngrijitor pe Ron. Care-i lucrase bătrânului și grădina. Nu-și putea închipui o persoană care să fi dat dovadă de mai multă bunătate decât ea.

Pe 4 septembrie 2002, Shelly și-a sunat din nou avocatul. Acesta a luat notă de apel și a anunțat un alt avocat al lui Shelly că trebuia făcut ceva în legătură cu acea campanie de hărțuire declanșată împotriva ei.

Poliția din South Bend i-a oprit de câteva ori ca să le controleze actele de identitate, făcându-le, în general, viața mizerabilă lui Michelle și soțului ei. Unul dintre polițiști chiar i-a sugerat lui Dave că, în acea seară, ar trebui să fie atent cum conduce.

Fiecare control părea să alimenteze și mai mult furia lui Shelly împotriva tuturor, mai ales a lui Ron. La mai multe luni după moartea lui Mac, continua să profereze acuzații la adresa lui.

— Tu l-ai omorât pe Mac, Ron. L-ai omorât, nenorocitule!

— Nu-i adevărat, Shelly. A căzut. A căzut din scaunul cu rotile.

— Mincinosule! Știu ce-ai făcut, iar poliția o să vină și-o să te ia. Fii sigur de asta. Ți-o jur!

Continua amenințare că o să fie arestat și trimis la închisoare pentru uciderea lui Mac plana asupra lui Ron. Ajunsese să se facă mic în scaun când treceau pe lângă o mașină de poliție. Când bătea cineva la ușă, Shelly îl punea să se ascundă.

— Să nu scoți un sunet! O să te ia și-o să te închidă pentru totdeauna!

Tori știa ce pune la cale mama ei. Asta îl făcea pe Ron să trăiască în teroare; deoarece, în realitate, ea se temea că, dacă era arestat, Ron avea să mărturisească poliției toate lucrurile pe care i le făcuse.

CAPITOLUL 66

Ultima dată când Sandra Broderick își văzuse vechiul prieten, pe Ron Woodworth, fusese la o cină la Slater's Diner, în Raymond, în vara anului 2002. Acesta părea slăbit și bolnav. Rămăsese șocată de transformarea lui, mintală și fizică. Ron fusese spiritual și ager. Avea o personalitate afectuoasă, care atrăgea ușor lumea. Acest Ron era departe de așa ceva. El i-a spus că Shelly îi dă trei feluri de medicamente pentru depresie. Sandra l-a privit bănuitoare în timp ce le lua cu mâncare.

— Pastilele mă ajută, dar tot mai am dureri de cap.

A înghițit o pilulă verde, apoi una maro și o capsulă albă, în timp ce luau cina într-un separeu.

— Merg și la doctor, și la psihiatru.

„Era murdar și nepieptănat", își amintea Sandra. „În trecut se îngrijea mai mult de felul cum arăta. Acum părea dezorientat, irațional și incoerent."

Pe măsură ce vorbea, vechea lui prietenă din armată începea să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Era clar că Ron avea probleme serioase. Așa că i-a spus-o.

El s-a mulțumit să privească în gol. Părea să nu urmărească nimic din ce i se spunea. Era în ceață, complet inconștient de cât de slab și neputincios devenise.

„Nu mai era acel Ron pe care-l cunoșteam de douăzeci de ani."

La puțină vreme după cina aceea, Sandra a primit un telefon neașteptat, dar binevenit, de la Ron. Bărbatul îi mărturisea, pentru prima și singura dată, că erau niște lucruri în legătură cu Shelly care-l deranjau.

— Mi-a luat mașinile și nu mai vrea să mi le înapoieze, a spus el.

Sandrei nu i-a venit să creadă.

— Nu vrea să ți le dea înapoi?

— Nu, a zis el. Și i le cer întruna.

Acea dezvăluire a tulburat-o pe Sandra destul de mult încât să se deplaseze din Iron Springs, unde stătea, și să supravegheze casa din Monohon Landing. A patrulat pe acolo, conducând încet, și a văzut că mașina maro și cea albastră ale lui Ron erau parcate în față.

N-a oprit să solicite informații.

„Nu-mi doream o confruntare cu ea [Shelly]“, a recunoscut Sandra.

Dacă ar fi oprit, poate ar fi văzut ce anume ascundea Shelly.

Și Sami era alarmată de schimbările pe care le vedea la Ron. A întrebat-o pe mama ei despre pierderea semnificativă în greutate a acestuia.

— Ron e în regulă?

Shelly a intrat imediat în defensivă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— E bolnav ori ceva de genul ăsta?

— Nu.

— A slăbit mult, mamă. Asta-i tot.

— Trebuia să slăbească, Sami. Era gras. Acum mănâncă sănătos. Fără prostii. E în cea mai bună formă de când se știe. Are mușchi unde nici nu știa că ar trebui să aibă.

Și a continuat să pălăvrăgească despre cum munca în jurul casei l-a ajutat pe Ron să fie în formă.

— Îi place la nebunie să stea afară, să facă treabă, a zis ea.

Apoi Shelly i-a tăiat lui Ron tot părul, inclusiv îndrăgita lui coadă de cal. Sami l-a încolțit în curte și l-a întrebat despre acea schimbare, într-un moment când era sigură că mama ei nu-i putea auzi.

— Îmi place așa, a spus el. Fără păr.

L-a întrebat și despre problemele cu dinții. Părea că nu-i mai rămăsese decât un singur dinte în față.

— O, ceilalți erau oricum falși. Aștept să-mi pun proteză, Sami.

Bineînțeles, acest lucru nu avea să se întâmple. Când începuseră să-i cadă dinții, Tori și-a întrebat mama de ce nu-l duc la un dentist.

— Are nevoie de proteză, mamă.

Shelly a respins din start sugestia.

— Nu poate merge la dentist pentru că are prea multe mandate de arestare emise pe numele lui. Nu l-ar putea trata. În plus, a adăugat ea, protezele sunt prea scumpe.

CAPITOLUL 67

Ultima dată când Nikki a văzut-o pe mama ei a fost la Olive Garden, în Olympia, în 2002, anul în care a murit Mac. Fata a ezitat în legătură cu întâlnirea, dar s-a gândit că nu are nimic de pierdut. *Poate lucrurile aveau să se îmbunătățească?* Sami continuase să-i spună că Tori era în regulă.

„Spune că mama e ciudată, dar o tratează bine. Nu ca pe noi."

Shelly se îmbrăcase elegant pentru această ocazie și arăta bine. Însă era evident că înfățișarea ei drăguță era doar un camuflaj.

Era aceeași femeie care fusese dintotdeauna.

„A fost foarte nepoliticoasă cu chelnerița", a povestit Nikki. „O înjosea, îi trimitea lucrurile înapoi. M-am tot gândit, știi, *N-am nevoie de așa ceva. Nu vreau să fiu părtașă la chestiile astea*. A fost rea, îngrozitoare. Faptul că am văzut-o a fost o greșeală teribilă."

Nikki nu i-a spus nimic despre viața ei. A pus capăt poveștii înainte de desert.

„N-am mai văzut-o niciodată după aceea."

*

Tori Knotek a păstrat o atitudine curajoasă. N-a spus o vorbă surorilor ei ori altcuiva despre ce se întâmpla acasă. Nu pentru că n-ar fi vrut ca mama ei să fie trasă la răspundere pentru ce făcea, ci pentru că se temea de consecințele nefaste care ar fi apărut dacă aceasta își ieșea din pepeni.

După tot ce văzuse, Tori era îngrozită de ce-ar fi putut să-i facă mama ei. Și se temea că totul era cumva din vina ei.

I-a scris mamei sale în jurnal:

Știu că uneori par că nu te înțeleg, ori pur și simplu nu vreau s-o fac, dar nu e așa. Chiar deloc. Te înțeleg întotdeauna și o să vreau mereu să te înțeleg. Sunt însă sătulă să vă tot dezamăgesc, pe tine și pe tata, atât de mult. Știu că e doar din vina mea.

Chiar dacă nu reușea să-și găsească cuvintele, la un anume nivel, Tori știa că mama ei era fericită doar atunci când făcea pe altcineva să sufere. Trebuia să existe un cuvânt pentru o astfel de persoană, care găsea bucurie în durerea altora. Oricare ar fi fost acel cuvânt, ei îi

scăpa. Să zâmbești când cineva urlă? Să te desfete agonia unei tăieturi, a unei arsuri?

De ce era mama ei atât de ciudată?

În câteva rânduri, Tori a auzit-o spunându-i lui Ron să se bage sub biroul masiv din sufragerie, care se afla lângă dormitorul ei. Sunetul mobilei mișcate a scos-o din dormitor, ca să vadă ce se întâmplă.

De data asta.

— O să stai acolo, zicea Shelly, până când te aud plângând.

Ron se înghesuise sub birou.

— Îmi pare rău, Shell dragă, spunea el.

— Nu destul, poponar nenorocit ce ești!

Ron a început să scâncească.

Asta a enervat-o și mai tare pe Shelly.

— Prefăcut blestemat! Știu că te prefaci!

Tori a rugat-o pe mama ei să-l lase să iasă de acolo.

— Nu, a spus ea categoric. E pedepsit. Lasă-l în pace. A fost foarte rău. Nu vreau să intru în detalii. Lasă-l în pace.

Puțin mai târziu, Tori a observat că Ron se eliberase. Nu pentru mult timp, totuși. Căci după o vreme era din nou sub birou, plângând.

Era destul de sigură că de data asta lacrimile erau adevărate.

CAPITOLUL 68

Când adjunctul șerifului din Pacific County, Jim Bergstrom, a încercat să înmâneze un ordin de restricție împotriva lui Ron, cerut de mama lui, a reușit să-l zărească pe acesta pe verandă, când a oprit în fața casei familiei Knotek. Era în primăvara anului 2003. Ron, o siluetă slăbănoagă de păianjen, i-a aruncat o privire surprinsă și apoi a dispărut pe câmp, printr-o mică deschizătură din gard.

— Hei, Ron! a strigat Bergstrom. Am venit doar să-ți aduc niște documente.

După ce acesta s-a făcut nevăzut în pădurea din spatele casei, adjunctul a renunțat și a bătut la ușă. A așteptat. Și a așteptat. Într-un final, când a văzut că nu răspunde nimeni, a plecat, chiar dacă era destul de sigur că cineva era acasă.

Într-adevăr, fusese cineva.

Cincisprezece minute mai târziu, dispecerul a preluat un apel de la Shelly Knotek. Care era iritată. Agitată. Preocupată. Voia să se întâlnească cu polițistul în fața poștei din Raymond, ca să afle ce se întâmplă. Acolo, Bergstrom i-a povestit despre ordinul de restricție și obligația de a i-l înmâna lui Ron.

— În momentul acesta nu locuiește cu noi, i-a spus ea, privindu-l drept în ochi. S-a mutat în Tacoma.

— Nu-mi place să fiu mințit, i-a întors-o Bergstrom. L-am văzut la dumneavoastră acasă. A fugit. Știu că a fost acolo.

Ca întotdeauna, Shelly a întors-o rapid. Se pricepea la asta.

— Probabil că a fugit pentru că există niște mandate de arestare pe numele lui. E bolnav. Eu doar am avut grijă de el. Are probleme cu inima.

Chiar a promis că îl va convinge să sune.

Înainte de a pleca, Bergstrom i-a pus câteva întrebări despre Kathy Loreno. I-a spus că familia femeii e în continuare îngrijorată că a dispărut pur și simplu cu iubitul acela al ei, camionagiul. Că unul dintre frații ei a încercat s-o găsească cu ajutorul unui detectiv particular, iar mama sa a dat la ziar o știre despre dispariție.

— N-am mai auzit nimic de ea de multă vreme, i-a răspuns Shelly.

Nimeni nu mai auzise.

Întâlnirea cu polițistul a părut s-o agaseze — și nu din cauza lui Ron. Ci pentru că existau încă întrebări în legătură cu dispariția lui Kathy, pe care și le puneau atât familia acesteia, cât și autoritățile.

La puțină vreme după aceea, Shelly i-a spus lui Sami că s-a întâlnit cu mama lui Kathy la o băcănie.

— Drăguță ca întotdeauna. Mi-a făcut plăcere să mai stau de vorbă cu ea.

Sami se îndoia serios că întâlnirea ar fi avut loc măcar. La început, a considerat-o doar un impuls obsesiv al mamei sale de a minți. Shelly mințea la fel cum respira. Sami n-a înțeles niciodată de ce aceasta se simțea obligată să mintă, când ar fi fost mai inteligent să nu spună nimic.

Apoi și-a dat seama. Motivul minciunii legate de așa-zisa întâlnire cu mama lui Kathy era doar o încercare de a testa terenul, o scuză de a reveni la povestea cu Kathy.

— Îți amintești numele iubitului ei? a întrebat-o.

Sami a ezitat.

— Rocky?

Era un test. Un spectacol-concurs. Un baston cu electroșocuri pentru un adevăr inventat.

Shelly s-a răstit la ea.

— Gândește-te! Îți amintești cu ce se ocupa?

Fata i-a făcut jocul.

— Era camionagiu!

Și au continuat în același fel. Shelly a chestionat-o în mod repetat despre cum arăta Rocky. Cât de îndrăgostită era Kathy. Cum a fugit ca să trăiască o viață la care visase mereu.

— Dacă vine poliția, știi ce trebuie să spui?

— Da, mamă. Știu.

Și tot așa — în persoană și la telefon. Shelly a înnebunit-o cu întrebări și scenarii. Uneori, Dave primea același tratament. Și asta doar pentru a se asigura că toată lumea înțelegea care e miza.

— Ne-ar ruina familia. Gândește-te la Tori! Ar fi dată în plasament!

Însă toate scenariile din lume nu aveau — *nu puteau* — s-o pregătească pe Shelly pentru ceea ce urma să se întâmple, când lucrurile au devenit tot mai arzătoare.

*

Tori și mama ei stăteau în mașină, în timp ce Shelly se uita prin corespondență. Facturile erau aproape întotdeauna ignorate; se uita după chestiile care o interesau — salariul soțului, vreo ofertă de la cine știe ce magazin ieftin pentru vreun lucru de care chiar nu avea nevoie.

Și pe care, mai mult ca sigur, nu și-l permitea.

Shelly a deschis o scrisoare și dintr-odată atmosfera din mașină s-a schimbat. S-a albit la față și au început să-i tremure mâinile. A rămas cu ochii fixați pe o scrisoare. Era scrisă la mașină și adresată ei, din Olympia, datată 18 aprilie 2003.

Focurile de armă pe care le-ai auzit azi-noapte erau din partea lui Kathy. Ca și Domnul Iisus Hristos, EA a înviat din morți și s-a întors să se răzbune. Cenușă din cenușă...

Shelly s-a speriat. Cu toții auziseră o împușcătură noaptea trecută, când cineva trăsese în lumina de veghe a unui vecin.

În următoarele câteva zile, a întrebat-o în repetate rânduri pe Tori dacă venise cineva prin zonă întrebând de Kathy.

— E important, Tori. A fost cineva?

— Nu, mamă, a zis ea. Pe cuvânt.

— Gândește-te!

— Nu. Nimeni.

Tori nu înțelegea îngrijorarea exagerată a mamei sale. Kathy, de care Tori abia își amintea, nu era moartă. Fugise cu iubitul ei. Și trăia undeva fericită. De ce ar fi vrut să se răzbune pe mama sa? Era cea mai bună prietenă a ei.

Shelly i-a spus despre scrisoare lui Dave, care habar nu avea de unde ar fi putut veni. Nici nu credea că Nikki și-ar trăda familia. Poate cineva din familia lui Kathy auzise ceva și voia să-i răzbune moartea? Dar în cazul ăsta, Dave și Shelly au fost de acord că respectivul ar fi mers la poliție.

Din câte știau, nu se întâmplase așa ceva.

Cuprinsă de disperare, după vreo două ore, Shelly a sunat-o pe Sami la locul ei de muncă din Seattle.

Șeful acesteia a luat-o deoparte.

— Mama ta e la telefon.

— Păi, sunt în mijlocul orei.

— Pare ceva important.

Sami vorbise despre mama ei cu oricare dintre directorii sau șefii pe care-i avusese. Știind-o prea bine, a considerat-o o măsură preventivă. Mai știa și că, orice ar fi fost, Shelly ar fi continuat să sune până dădea de ea.

Așa că s-a dus la telefon.

— Kathy! a lătrat Shelly. Te-a întrebat cineva de Kathy?

Șeriful din Pacific County încercase, dar Sami se ferise de autorități.

— Nu, mamă, a zis ea.

Shelly a insistat.

— Nimeni?

— Nu, mamă. Nimeni. Ce s-a întâmplat?

Shelly i-a povestit despre scrisoare.

Care a speriat-o și pe Sami. Însemna că cineva din afara familiei Knotek aflase ce făcuseră mama și tatăl ei. Cineva încerca să afle ce se întâmplase și folosea amenințarea unei scrisori anonime pentru a pune lucrurile în mișcare.

— Dar n-are sens, a spus ea, chiar dacă, în adâncul sufletului ei, știa că are.

Dacă ea ar fi pierdut pe cineva și ar fi crezut că altcineva știe ceva, ar fi găsit o cale de a face dreptate.

Kathy merita să i se facă dreptate.

S-a gândit la lănțișorul pe care i-l dăruise de ziua ei de naștere. La felul în care Kathy își făcea mereu timp pentru ele, aranjându-le părul ori făcându-le să râdă cu vreo povestioară. Se putea gândi la un milion de lucruri bune despre Kathy.

— Știu, a zis mama ei. Nu înțeleg ce se întâmplă. Tu înțelegi ceva?

— Nu. Îți jur. N-am nicio idee.

Sami a închis. Aproape că a sperat ca familia lui Kathy să fi pus scrisoarea în cutie. Familia lui Kathy, gândea ea, trebuia să știe ce se întâmplase cu adevărat.

CAPITOLUL 69

Shelly a studiat scrisoarea lui Kathy ca un criminalist. A ținut-o în lumină. A învârtit-o în toate direcțiile. A analizat timbrul. Dar, cu toate acestea, n-a reușit să-și dea seama cine ar fi putut s-o trimită.

Putea fi oricine. Chiar și Shelly știa că nu avea șanse să câștige un concurs de popularitate în Raymond.

Amenințarea din misiva anonimă nu a făcut-o să dea înapoi ori să încerce s-o lase mai moale cu ceea ce-i făcea lui Ron. Dimpotrivă, se învârtea prin casă în halatul ei pe jumătate desfăcut, bombardându-l pe acesta cu tot felul de epitete. Oricât de mult ar fi încercat, Ron nu reușea să facă nimic așa cum trebuie.

Încercările nereușite de a-i face pe plac lui Shelly erau nenumărate.

Tori își spiona mama și tatăl în curte, într-un weekend când acesta din urmă venise acasă. Ron căzuse de pe acoperiș, unde curăța șindrila, și zăcea la pământ, lovit și zgâriat. În loc să-l ajute, Dave i-a ordonat să se ridice și să se apuce din nou de treabă.

Fără un cuvânt de protest, Ron și-a adunat puterile, a urcat din nou pe balustrada verandei și a căzut iarăși. Tori era sigură că și-a rupt un picior.

„Îmi amintesc că m-au dus înapoi la etaj, iar el a căzut din nou, și atunci l-am auzit pe tata lovindu-l cu palma. Destul de tare. Ron a țipat. Am presupus că l-a lovit peste față, dar nu puteam fi sigură. De ce? Nu știu de ce.“

Poate se mișca prea încet ori era prea neîndemânatic, s-a gândit ea.

Povestea s-a repetat.

O dată și încă o dată.

Cu altă ocazie, Tori a auzit-o pe mama ei spunându-i lui Ron să fie bărbat și să sară. S-a dus să se uite și l-a putut vedea pe Ron, doar în chiloți, urcându-se pe balustradă și ținându-se de stâlpul de susținere. Avea picioarele pline de sânge și plângea.

De data aceasta, în felul lui tăcut și lipsit de forță, rezista cumva.

— Nu vreau, Shelly dragă, implora el.

— Fă-o și gata, a spus Shelly. N-am toată seara la dispoziție.

Și a sărit, aterizând cu o bufnitură pe pietriș, în picioarele goale.

— Ridică-te! Fă-o din nou! Ești un rahat nenorocit și trebuie să fii pedepsit.

Ron a reușit cumva să urce din nou pe balustradă și să repete mișcarea.

Tori nu înțelegea cum putea Ron să mai meargă. Fiecare pas era un chin. Nu numai că se tăiase la picioare în niște cioburi de sticlă dintr-o groapă din grădină, dar mai fusese obligat și să sară de pe acoperiș ori de pe balustrada verandei. Ca să nu mai vorbim de felul în care mama ei îi îngrijea rănile.

Tori se uita la mama și, uneori, la tatăl ei așa cum un șofer încetinește și se holbează la un accident de mașină. Nu voia neapărat să vadă, dar nici nu putea să-și întoarcă privirea.

Shelly a luat o cratiță cu apă fierbinte de pe sobă, cu aburii ridicându-se din ea în timp ce o ducea în hambar. Tori l-a auzit pe Ron țipând atunci când Shelly și Dave l-au forțat să-și cufunde picioarele rănite și însângerate într-un amestec de apă fierbinte și înălbitor.

„Îmi amintesc mirosul ăla — cel mai îngrozitor miros din lume“, a spus Tori peste ani. „Un amestec de înălbitor și carne în descompunere, ca și cum i-ar fi ars pielea. Pur și simplu îngrozitor. Mirosea de parcă era în putrefacție, efectiv a carne moartă. A mirosit așa o lună întreagă. Până la sfârșit.“

Chiar dacă se prăpădea lent, Shelly a continuat să-i interzică lui Ron să poarte încălțări în timp ce făcea treabă prin curte sau gimnastică afară. Picioarele lui loveau pietrișul atât de tare în timpul noilor pedepse cu sărituri, încât tălpile i-au crăpat, lăsând să se scurgă sânge și puroi.

Ea își scotea din nou sticla de înălbitor, turnând lichidul caustic peste ele, spunându-i să tacă, să înceteze cu plânsul.

— Da, Shelly dragă, zicea el.

Altă dată, a fiert apă pe sobă, a umplut o cadă și l-a pus să intre în ea.

„Într-o seară cred că a încălzit prea tare apa“, își amintea Tori. „Iar el și-a ars picioarele într-un asemenea hal, încât a început să-i cadă pielea de pe ele. Atunci mama a început să i le înfășoare în tot felul de chestii.“

Noaptea în care a început să i se desprindă pielea a fost ultima în care Ron a dormit în camera calculatorului, la etajul al doilea, lângă dormitorul lui Tori. Fata, pe atunci în vârstă de 14 ani, a crezut că era din cauză că abia mai putea să urce scările. După aceea, bărbatul a dormit mai mult în spălătorie, în hambar ori afară, pe verandă. Avea picioarele bandajate și abia mai vorbea. Totuși, nu s-a plâns niciodată.

Peste ani, când Dave Knotek a aflat că înălbitorul distruge, de fapt, pielea umană, a părut sincer surprins. Shelly îl folosise cu galoanele pe Kathy, Ron și chiar pe fete. De fapt, n-au făcut niciodată un drum la băcănie fără să-și refacă rezerva de înălbitor. Totuși, în ciuda tuturor lucrurilor la care fusese martor, Dave tot nu putea crede că soția lui ar fi putut răni pe cineva în mod intenționat.

Probabil că nici Shelly nu știa că înălbitorul este nociv, spunea el.

CAPITOLUL 70

La fel ca și Kathy cu un deceniu în urmă, Ron nu se simțea mai bine. Era pe muchia prăpastiei, cu piciorul lui Shelly așezat ferm pe gâtul lui. Femeia părea preocupată. Nu-l mai acuza că-l omorâse pe tatăl ei surogat, pe Mac. O lăsase mai moale și cu insultele.

În vara anului 2003, Shelly l-a sunat pe Dave la serviciu ca să-i spună că e îngrijorată. S-ar putea să fi fost și ușor panicată. Încerca să facă aranjamente ca să-l ducă pe Ron la un adăpost pentru oamenii străzii din Aberdeen. Ron nici nu voia să audă de așa ceva. A refuzat categoric.

Rămăsese cu el pe cap. Ar fi vrut să-l vadă plecat. Nu se mai putea descurca cu el.

În timpul convorbirii, Shelly i-a spus că Ron încercase să se sinucidă sărind de pe craca unuia dintre arinii din curte.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat Dave.

— A zis că a vrut să se omoare.

— Serios?

— Da, a zis ea. Știa că suntem foarte hotărâți să-l ducem la un adăpost.

În realitate, lui Dave nu-i prea păsa de Ron. Îl îngrijora mai ales faptul că era mereu în preajma lui Tori, mai tot timpul în chiloți, și că stătea pe capul lui Shelly.

Shelly și-a continuat munca de convingere.

— A zis că nu mai vrea să trăiască și că ar face tuturor o favoare dacă și-ar încheia de tot socotelile cu viața. Și că-i pare rău. „Sunt o povară, iar viața mea este un eșec. Am început să vă împovărez, pe tine, pe Dave și pe Tori. Nu știu ce altceva să fac.“

Ron zăcea de câteva zile pe o bancă de pe veranda din spate. Shelly îl „hrănise“ cu whiskey în timp ce-i spunea lui Tori că era bolnav, dar că o să se facă bine. Fata își dorea s-o creadă. *Dar picioarele alea*... Erau atât de umflate, încât abia și le putea mișca.

— O să-l duc mâine la casa lui Mac, unde se va putea odihni puțin, i-a spus Shelly.

— Singur?

— O să fie bine. Nu-i așa, Ron?

Acesta era beat și slăbit. N-a reușit decât să dea ușor din cap.

— Ești sigură, mamă?

— O să trec să-l văd în fiecare zi. Nu-ți face griji.

În dimineața următoare, când s-a trezit, Tori a observat că Ron nu mai era nicăieri.

— Unde e? a întrebat-o pe mama sa.

Shelly s-a uitat în ochii ei.

— L-am dus la Mac azi-dimineață.

Fereastra fetei dădea înspre aleea din față — una cu pietriș, care nu permitea nimănui să se furișeze înăuntru sau afară fără să producă un scrâșnet caracteristic și puternic.

— Oh, a exclamat Tori, care știa să recunoască o minciună atunci când auzea una. Nu v-am auzit plecând.

*

Ron dispăruse de câteva zile, iar Tori și mama ei stăteau pe canapea, la televizor.

— Nu poți să spui nimănui despre Ron, i-a zis Shelly.

Serios, mamă?

Tori n-avea idee despre ce parte nu poate vorbi. Lista se întindea probabil cam pe o sută de pagini.

— Ce?

Shelly i-a aruncat o privire aspră, aproape amenințătoare.

— Dacă spui cuiva, mai ales lui Sami, te reneg. Îți jur că am s-o fac. Am să uit că mai exiști, pentru tot restul vieții tale.

Asta era deja o amenințare.

În cameră s-a așternut o tăcere grea.

— N-o să spun nimic, a zis Tori.

N-a întrebat-o pe mama ei de ce o amenința și pe Sami. Sami nu a vorbit-o niciodată de rău pe mama lor. Cel puțin nu în prezența lui Tori. Sigur, zicea că e ciudată, dar care mamă nu i se părea cât de cât ciudată unui adolescent?

— Tori, a mai zis Shelly, dacă vin polițiștii pe aici, vreau să le spui că Ron a plecat și locuiește în Tacoma.

Fata a înghițit în sec. Era o minciună. Una mare de tot.

— Bine, mamă. Așa am să spun.

Odată stabilită strategia — o mare minciună, în mod clar —, Tori a observat o schimbare în comportamentul mamei sale. Shelly a început să se poarte frumos cu ea. Fata a redevenit „turturica“ ei. În următoarele câteva zile a și pregătit feluri gustoase de mâncare. N-o mai forța să se dezbrace ca să vadă cum i se transforma corpul.

Totuși, ori de câte ori Tori o întreba despre Ron, Shelly o expedia.

— E bine.

Tori insista puțin.

— Vreau să-l văd.

— Se odihnește. Are nevoie de odihnă, Tori.

— Bine, dar mi-e dor de el.

— E bine, insista Shelly. Îl văd în fiecare zi. Uneori chiar de două ori. Merg la el în fiecare dimineață la 7:00, îi duc de mâncare și văd cum se simte.

Tori ar fi putut începe chiar atunci propria listă cu minciuni ale mamei sale. Ron nu mergea nicăieri. Era blocat în casa lui Mac. Cât despre grija pe care i-o purta mama sa… Asta era o altă minciună.

„N-am auzit-o nici măcar o dată pornind mașina și plecând dimineața“, zicea Tori mai târziu. „Aș fi auzit-o. În plus, nu se trezea niciodată așa devreme, pentru nimeni și nimic. Dormea până târziu, pentru că stătea trează toată noaptea.“

Fata întreba de Ron în fiecare zi.

— De ce tot întrebi de el?

— Îmi place de Unchiul Ron.

— Ei bine, e în regulă și trebuie să încetezi să mai întrebi în fiecare zi.

Tori insista.

— Vreau să-l văd pe Unchiul Ron.

— Bine, a zis Shelly în cele din urmă. Bine. Dar sunt prea ocupată. Și el la fel. Poate peste o zi sau două.

Și atunci s-a terminat cu momentele frumoase, mesele și declarațiile de iubire.

Shelly a pus-o pe Tori să facă treburile lui Ron. Să plivească buruienile, să hrănească animalele, să aranjeze bucătăria — tot ce făcuse el. *Totul*. Spre satisfacția ciudată a mamei sale.

— Aș vrea să fi fost Ron aici, îi spunea Shelly lui Tori. E mult mai bun la treburi decât tine.

Când Tori nu a curățat cușca câinelui destul de bine, Shelly i-a ordonat să intre înăuntru, după care a încuiat ușa.

— Te-nvăț eu minte! Cum e să fii tratată ca prețiosul tău cățeluș? Tâmpito! Crezi că unui câine îi place să stea în propriul său rahat? Îți place? Rahat! Rahat! Ești îngrozitor de leneșă, Tori!

Tori se uita fix la mama ei printre zăbrelele din sârmă ale cuștii. Se gândea că probabil merita toate astea. Poate că nu făcuse o treabă destul de bună? Mama ei era întotdeauna foarte sigură.

— Îmi pare rău, mamă!

Shelly a dat drumul la furtun și a udat-o, până când Tori a fost pătrunsă până la piele de o apă rece amestecată cu rahat de câine.

— Nu ești bună de nimic!

CAPITOLUL 71

Era și timpul. Sami fusese surprinsă și fericită când Shelly o sunase pe nepusă masă să-i spună că, în sfârșit, se hotărâse să-i permită surorii ei mai mici, Tori, să meargă în Seattle și să petreacă împreună câteva zile. Era o premieră.

Cele trei s-au întâlnit la cină la Olive Garden, în Olympia, un punct de întâlnire convenabil, la jumătatea drumului. Sami a observat imediat că ceva era într-o groaznică neregulă cu mâna dreaptă a mamei sale. Era foarte umflată. Degetul mare era de două ori mai mare decât în mod normal și părea dislocat.

— Trebuie să mergi la spital, i-a zis Sami.

Shelly a părut s-o ignore.

— Serios, Sami. Sunt în regulă.

Nu era. Pe parcursul mesei, n-a prea vorbit. Era la limită. Nici nu arăta bine. Shelly se mândrise dintotdeauna cu felul în care arăta, dar acum se îngrășase și părul îi era vraiște. Părea să-și fi pierdut și câțiva dinți.

„Arăta ca o nebună“, își amintea Sami. „Era agitată, dezordonată. Ceva se întâmpla.“

Pe drumul de întoarcere spre Seattle, Sami pregătise două surprize pentru sora ei mai mică.

— În seara asta ai să mănânci sushi pentru prima dată. Te duc la Bento’s, în Greenwood.

Tori a făcut o grimasă.

— Nu sunt sigură…

Sami i-a zâmbit.

— O să-ți placă la nebunie.

— Care e cealaltă surpriză?

— Mâine mergem s-o vedem pe Nikki.

Dintr-odată, Tori a intrat în panică. Nu numai că era îngrozită s-o vadă pe sora ei, pentru prima dată în șapte ani, dar nu voia să poarte povara unei sfidări la adresa mamei sale. Aceasta își petrecuse ani întregi spunându-i ce persoană rea era Nikki, cât de egoistă și cum nu-i păsa de nimeni. Cea mai rea soră din câte ar putea exista.

— Nu. Nu vreau s-o văd.

— Te iubește, a spus Sami. Doar știi asta, nu?

De fapt, Tori nu știa.

— Cred, a zis ea. Dar nu vreau să-i spun mamei.

Sami i-a zâmbit încurajator.

— Ai s-o vezi, indiferent ce-ai să spui.

Sushiul nu a avut cine știe ce succes. Tori a reușit să mănânce un rulou California, dar nimic mai mult. Era foarte tulburată. De-abia a reușit să doarmă, fiind foarte agitată în legătură cu viitoarea întâlnire cu Nikki. *Dacă lui Nikki nu-i plăcea de ea?* Nikki avusese o mare influență în viața ei — îi purta de grijă, se juca cu ea. Și dintr-odată a dispărut, devenind în viziunea mamei lor o persoană îngrozitoare. Tori nu știa că Sami și Nikki păstraseră legătura de-a lungul anilor.

Dar perspectiva întâlnirii cu Nikki era doar o parte a problemei care-i fura somnul lui Tori în noaptea aceea. O îngrijora și ceea ce se întâmpla cu Ron acasă. Se gândise la asta pe tot parcursul cinei de la Olive Garden, ascultând-o pe mama lor cum o mințea pe Sami spunându-i că bărbatul se mutase în Winlock, ori Winthrop, ori Tacoma. Ea știa că Ron era prea slăbit ca să plece undeva. Probabil că avea nevoie să fie dus la spital.

Și poate că, spera ea, mama avea să-l și ducă la unul.

*

Pentru Tori, întâlnirea cu surorile ei la Duke's Seafood & Chowder House, pe lacul Union din Seattle, din ziua următoare, a fost ca și cum ar fi dat ochii cu cea mai uimitoare femeie din lume. Sora ei, Nikki, avea 28 de ani, o femeie în toată firea. Și atât de frumoasă. Echilibrată. Cu un zâmbet minunat.

Vederea surorii sale mai mari pentru prima dată după atâția ani, avea să spună Tori ulterior, a fost cel mai important lucru din viața ei. Chiar și după avalanșa de minciuni a mamei sale, menite să le țină separate, a știut din prima clipă că-i fusese nemaipomenit de dor de Nikki.

— Ești atât de frumoasă, i-a spus Tori.

— Și tu la fel.

Sami le-a adus împreună, sora mijlocie, cea care trăise de ambele părți ale prăpastiei.

Nimeni n-a vorbit, în timpul mesei, despre cât de groaznică era mama lor. Ori cât de greșit acționase tatăl lor. Pur și simplu s-au bucurat toate trei de acel moment de reuniune și refacere a legăturilor.

— Să nu uiți, Tori, i-a zis Sami, că nu trebuie să-i spunem mamei. Acest prânz cu Nikki poate să rămână doar secretul nostru. Ai înțeles?

Tori a fost de acord, deși știa că era mai ușor de spus decât de făcut. Mama lor avea talentul de a scotoci prin toate ungherele vieților lor pentru a descoperi lucruri pe care ele ar fi preferat să le țină secrete. Cu Shelly Knotek nu existau secrete.

Cu excepția propriului ei secret.

CAPITOLUL 72

Era trecut de două, în dimineața de 22 iulie 2003, când telefonul lui Dave a început să sune, trezindu-l — se afla la locul lui de muncă din Whidbey Island. Dormea adânc, așa încât n-a reușit să se dezmeticească imediat. Era Shelly, firește. Dar nu Shelly cea dintotdeauna, exigentă. Această Shelly părea ezitantă și obosită.

— Trebuie să vii acasă, i-a spus ea, ridicând puțin vocea.

Vorbea în șoaptă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Dave, trezit dintr-odată.

Soția lui a început să se eschiveze.

— Nu e de bine, a zis ea. Se întâmplă ceva aici. E vorba despre Ron.

Până atunci, în 15 ani de căsnicie, Dave nu-i ceruse niciun fel de detalii soției sale. Erau împreună de suficient timp încât să știe că nimeni nu-i putea cere lui Shelly să spună mai mult decât era dispusă să dezvăluie. I-a spus că Tori petrecea câteva zile cu Sami, în Seattle, și că avea nevoie de el în Raymond, cât de repede putea să ajungă.

Dave fusese acasă cu o duminică în urmă și-l văzuse pe Ron recuperându-se după ceea ce el și Shelly insistaseră că fusese o cădere din copac. Probabil că-și rupsese un deget din cauza asta. Dave își mai amintea că picioarele bărbatului erau bandajate și că avea arsuri la cap și pe piept, ca urmare a unui accident pe care Shelly îi spusese că-l avusese în timp ce dădea foc unor crengi în grădină. Mai avea și niște vânătăi. Foarte multe. Din nou, toate din cauza unui accident.

La insistențele lui Shelly, Dave îi spusese din nou lui Ron că trebuie să se mute, dar bărbatul refuzase să părăsească Monohon Landing. La un moment dat, Dave i-a oferit 270 de dolari ca să plece din oraș, dar Ron rămăsese neclintit în decizia lui. Nu voia s-o părăsească pe Shelly.

— Trebuie să pleci naibii de-aici, Ron, a spus Dave ridicând vocea pentru a se face înțeles.

Celălalt refuzase. Singura lui replică fusese că-și va face rău ori se va sinucide dacă va fi obligat să plece.

Dave avea ceva probleme cu șeful lui, așa că nu îndrăznea să-i spună că vrea să plece acasă.

— Nu pot să ajung până vineri, i-a spus lui Shelly.

Și până vineri mai era mult.

În ciuda faptului că Shelly părea nervoasă și supărată, nu i-a reproșat întârzierea.

„Nu mi-a spus că e mort“, comenta Dave mai târziu referitor la apelul matinal al soției sale. „Nici nu trebuia. Știam. Și știam și din ce motiv.“

Presimțirea lui s-a dovedit corectă.

Ron chiar murise.

Shelly pretindea că îl găsise mort pe veranda din spate. A spus că fusese un val de căldură și că-l dusese acolo pentru ca aerul proaspăt să-i vindece rănile. I-a mai spus soțului ei că se temea că cineva ar putea să o învinovățească pentru toate acele răni — urme de arsuri, tăieturi și vânătăi pe tot corpul lui Ron.

Insista că încercase să-l resusciteze, dar și-a dat seama că era mort. Odată acceptată situația, i-a târât corpul în hambar și a închis ușa. Acolo, l-a îmbrăcat în niște pantaloni de trening curați — pe care refuzase să-l lase să-i poarte pe când era în viață — și a pus cadavrul în doi saci de dormit. Apoi a scos tot echipamentul de camping din partea de sus a congelatorului, a deschis capacul și a pus cadavrul înăuntru. A pus la loc echipamentul, aranjându-l în așa fel încât nimeni — dar mai ales Tori — să nu observe că ceva fusese mișcat. Shelly s-a gândit la fiecare detaliu.

După ce a făcut toate acestea, i-a dat telefon lui Dave.

CAPITOLUL 73

Când Dave a ajuns acasă la sfârșitul săptămânii, Shelly i-a spus că trupul lui Ron e împachetat în saci de dormit și ascuns în congelatorul din hambar. Dave se simțea ca un zombi. Ideea că treaba asta se întâmpla din nou era mai mult decât putea suporta. Și presimțise că așa va fi. Știuse că Ron nu va sfârși bine cât timp va rămâne la Monohon Landing. Era o pacoste, exact cum îi spusese Shelly. Și oamenii de felul ăsta aduc mereu necazuri.

La naiba, Ron!

Cum ai putut să-i faci așa ceva lui Shelly?

Dave se frământa, în timp ce scotea cadavrul lui Ron din congelator.

Cum a reușit Shell să-l vâre acolo?

E un efort supraomenesc!

Dave nu s-a uitat deloc la rămășițe. Nu voia. În schimb, s-a ocupat în liniște de ceea ce mai făcuse și în trecut. Forța fizică nemaipomenită a soției sale i-a venit din nou în minte, în timp ce se lupta cu cadavrul, încercând să-l strecoare în doi saci menajeri negri, din plastic, pe care-i luase de la serviciu. Dave tremura în timp ce sacii tot alunecau pe când încerca să înfășoare în ei cadavrul lui Ron.

Nu era ușor să scapi de un cadavru, chiar dacă avea ceva experiență în această privință.

A rămas pe gânduri acolo, în hambar, printre vechiturile din viața lui cu Shelly și fetele — haine vechi, jucării la care renunțaseră, echipamentul de campare de pe vremea când făceau tot felul de acțiuni împreună, ca o familie. Lângă congelator, Shelly îngrămădise lucrurile lui Ron, un tablou al vieții și al pasiunilor sale: cărțile lui de egiptologie, ochelarii, bijuteriile pe care și le etala cu mândrie în vremurile de dinainte să fi fost anulat ca personalitate. Hainele pe care încetase să le mai poarte, pentru că Shelly îi dicta până și cum să se îmbrace. Toate puse grămadă și gata să fie aruncate.

— Am încercat să-l salvez, a insistat Shelly, în timp ce pândea în preajmă, frângându-și mâinile. Am încercat să-l resuscitez, dar n-a mers. Era prea slăbit. O, Doamne! Am încercat din răsputeri. Sunt așa de speriată, Dave.

Și el era.

— Vor crede că l-am abuzat în vreun fel, a mai zis ea. Poliția ne va învinovăți.

Dave știa că are dreptate. *Și de ce n-ar face-o? Cum de lăsaseră să se întâmple așa ceva?*

I-a spus femeii că se putea descurca singur și că ar trebui să meargă în casă să-și revină. A cărat cadavrul lui Ron pe poarta din spate, chinuindu-se la fiecare pas să nu scape sacii de plastic alunecoși.

Exista însă o singură problemă, și încă una mare. În Pacific County, aprinderea unui foc în exterior era interzisă, din cauza verii fierbinți și uscate. Deci nu-l putea incinera pe Ron, cum făcuse cu biata Kathy. Nu putea arunca cenușa la Washaway Beach. Pe de altă parte, incinerarea n-ar fi fost practică, cu interdicție sau nu. Magazia care altădată bloca vederea spre grădină dispăruse și în apropiere fusese pus un felinar stradal, ce arunca lumină spre locul cu pricina. Cineva putea vedea focul și raporta autorităților.

Dave a luat o cazma și o prelată albastră de plastic din hambar, iar ca un lucrător în construcții ce era, s-a gândit cum să facă o groapă. Trebuia să fie adâncă de 1–1,5 metri, destul de largă cât să încapă în ea un corp întins. Ar fi vrut s-o facă mai adâncă, dar nu putea din cauza terenului. Era tare ca piatra. Pământul l-a pus în prelată, ca mormântul să nu fie descoperit. Planificase să facă în așa fel încât totul să pară normal.

A pus cadavrul pe o parte și a împrăștiat pământul peste el. Când a terminat, a presărat cenușă din groapa de foc peste pământul proaspăt răscolit. Apoi a pus deasupra și un strat de crengi de brad.

Shelly a stat deoparte, până când soțul ei a terminat treaba. Niciodată nu voia să se implice în chestiile murdare.

El a rămas în spate, în întuneric, și-a scos mănușile de lucru și a analizat ceea ce făcuse. Arăta bine, însă era doar ceva temporar. Trebuia să găsească o soluție permanentă. Care avea să aștepte până la ridicarea interdicției de a face focul. A dus prelata la casa lui Mac din South Bend și a ascuns-o acolo.

Ca de obicei, chiar și după o asemenea întâmplare, Dave o apăra pe Shelly și n-o învinovățea de nimic.

„O iubesc din toată inima“, a spus el. „În niciun caz nu i-a abuzat în vreun fel pe Ron și pe Kathy. Doar că n-a sunat când a murit Ron.

Din cauza temerilor pentru ce se întâmplase în trecut. Și, așa cum am spus, soția mea e genul care-și face griji din orice și nu voia decât să-și protejeze familia. A fost doar protectoare, ca întotdeauna. Nu văd unde a greșit cu ceva.“

CAPITOLUL 74

În Seattle, Sami și Tori încercau să asimileze întâlnirea lor minunată cu Nikki. Fusese cea mai fericită zi din viața tuturor. De-a lungul anilor, lui Tori îi fusese ba dor, ba frică de Nikki, dar în acel moment vedea limpede manipulările mamei sale. N-ar fi trebuit s-o surprindă, dar se întâmplase.

Shelly voia să-i controleze pe oameni. Detesta orice scenariu în care nu era personajul principal. Ca și cum familia lor era un fel de sectă: Nikki scăpase prima, apoi Sami. Lumea din afara orașului Raymond era mai frumoasă — și mai fericită — decât crezuse Tori vreodată că ar fi fost posibil. Ea era Dorothy din Kansas, transportată în lumea colorată de dincolo de curcubeu. Era evident cine fusese mama lor în acel scenariu.

Mama ei. Gândul la Shelly a readus-o pe Tori la cea mai mare frică a ei. Era obsedată de faptul că nu va putea ține secretă întâlnirea lor.

— Ba da, o să poți, a insistat Sami. Așa cum am putut și eu.

— Nu știu, a zis Tori.

Sami a rămas optimistă, încurajatoare.

— Eu știu. Pentru că te cunosc.

Sami a recuperat niște rufe din uscător, apoi s-au așezat amândouă și au început să le împăturească.

— O poveste amuzantă, a continuat Sami. Îmi amintesc cum mama obișnuia să mă trezească în toiul nopții și să-mi arunce pe jos tot ce aveam prin sertare, totul. Voia să mă asigur că totul e pus la punct. Iar dacă aveam vreo șosetă desperecheată, dezastru. Trebuia să-i caut perechea toată noaptea. Până la trei dimineața.

Tori a rămas tăcută o vreme.

— Și mie îmi face la fel, a zis în cele din urmă, ridicând privirea și întâlnind-o pe cea a surorii sale.

Inima lui Sami a început să bată cu putere. *Nu*, a gândit ea. *La naiba! Nu. Nu. Nu se poate. Nu Tori.*

„O întrebam de fiecare dată când ne întâlneam dacă e în regulă“, spunea Sami mai târziu. „Era treaba mea s-o protejez. Dar n-am reușit. Asta-i adevărul. N-am pus întrebările potrivite. Nu i-am spus ceea ce știam. Am întrebat-o doar dacă e în regulă. Ea și mama.“

— Ce altceva îți mai face mama, Tori?

Tori s-a uitat la Sami, care se prăbușea în fața ochilor ei, și i-a schițat o listă. Era un fel de bingo al pedepselor standard aplicate de Shelly, aceleași lucruri pe care le făcuse tuturor — lui Shane, Kathy, Nikki și ei însăși.

— Te lasă să dormi? a întrebat Sami.

— Nu.

— Te obligă să faci diverse chestii în pielea goală?

— Mda.

— Te încuie afară toată noaptea?

— Mda.

— Pe verandă?

— Corect.

Sami începuse deja să plângă. Și-a luat sora în brațe.

— De ce nu mi-ai spus, Tori?

— Nu știu. Am crezut că mi se întâmplă numai mie. Nu aveam idee că mai făcuse așa ceva. Credeam că tu și Nikki ați avut o copilărie fericită.

Sami știa ce să facă în continuare. Era șansa ei, o ocazie să ceară o doză de realitate din partea surorii sale mai mici.

— I-a făcut ceva lui Ron? a întrebat ea.

Tori a început și ea să plângă. Înțelegea că întrebarea surorii sale nu era chiar o întrebare. Ci mai degrabă o afirmație.

Un adevăr.

Tori a tras adânc aer în piept.

— Da. Toate câte ți-am spus. Și altele.

A urmărit reacția surorii sale. Nu era șocată. A primit totul ca și cum așa ar fi trebuit să fie, o confirmare a ceea ce știa deja.

— De unde știi despre asta? a întrebat Tori.

Sami a înghițit în sec.

— A mai făcut-o și altă dată. Ne-a făcut-o tuturor. Și lui Kathy.

Sami nu încetase niciodată să se gândească la Kathy. Putea să revadă în minte fiecare imagine pe care o reținuse în timpul copilăriei sale la Casa Louderback ori la ferma de la Monohon Landing — bună sau rea. În ultima vreme, lucrurile începuseră să se clarifice. S-ar putea să fi fost scrisoarea trimisă de cine știe cine. Poate sentimentul de vinovăție pentru că n-o susținuse pe sora ei mai mare, Nikki, când se

dusese la poliție. Ceea ce poate ar fi făcut, și-a spus ea, dacă șeriful ar fi insistat mai mult. S-ar fi pregătit pentru momentul prăbușirii lumii sale dacă s-ar fi gândit măcar o secundă că Tori era abuzată.

Însă Tori părea să fie în regulă. Iar poliția nu-și continuase investigația.

Așa că nu a spus nimic.

Sami a cercetat și mai în profunzime.

— Ron a încercat vreodată să fugă?

Tori a confirmat din cap.

— Da, de multe ori. Dar mama și cu mine îl găseam întotdeauna și-l aduceam înapoi.

— Și Kathy a făcut la fel, a spus Sami.

— Mama a pus-o pe Kathy să facă lucruri ciudate, treburi casnice?

— Mda, a răspuns Sami. Trebuia să spele vasele în pielea goală.

Tori și-a amintit o imagine veche cu Kathy, în casa din Old Willapa. Tori avea în jur de doi ani. Kathy se afla în baia de la primul etaj. Purta o cămașă de noapte subțire de culoare verde. Îi cădea părul și se mișca foarte greu.

— Ce s-a întâmplat? o întrebase Tori pe Kathy, dar înainte ca aceasta să poată răspunde, mama ei și-a luat fiica în brațe și a dus-o de acolo.

Shelly nu spusese nimic, dar după aceea Tori a înțeles că nu trebuia să pună genul acela de întrebări. Nu avea voie să vorbească cu Kathy. Nu în felul acela.

Acum, Sami și Tori se țineau în brațe și plângeau, fără reținere. Nu și-au mai ascuns nimic.

În afară de un lucru, poate.

Sami abia mai putea vorbi. Știa că trebuie să-i spună surorii ei mai mici.

— Mama a omorât-o pe Kathy, a zis Sami aproape sufocându-se. Au ars-o în curte.

CAPITOLUL 75

Shelly stătea în fața chiuvetei din bucătărie, pe punctul de a se prăbuși. Nu arătase niciodată mai rău. În ultimul an se îngrășase cu mai bine de zece kilograme. Părul ei roșcat avea nevoie de o împrospătare cu Clairol. Asta la exterior, desigur. În interior, scrisoarea anonimă și moartea lui Ron îi zdrobiseră bravada și siguranța de sine care o ajutau de obicei să facă lucruri de neimaginat, fără să clipească.

Dave fusese primul care adusese în discuție necesitatea găsirii unei explicații pentru brusca plecare a lui Ron de la Monohon Landing. Poveștile de acoperire erau un domeniu bine cunoscut în familia Knotek. Kathy era plecată cu iubitul ei, Rocky, prin țară. Shane pescuia în Alaska, pe Kodiak Island. Nikki plecase din Raymond ca să-și facă o viață nouă în Seattle. Nu se evaporaseră pur și simplu; plecaseră unde doriseră dintotdeauna.

Totuși, nimeni nu părea prea interesat de Ron. Ceea ce era bine. Și în favoarea lor.

Dave, care fusese dintotdeauna partea pasivă în căsnicia lor, își dădea seama că Shelly era agitată. A hotărât să rămână la planul inițial. În interior, și el era o epavă, dar nu se puteau lăsa amândoi copleșiți de emoții. Unul dintre ei trebuia să se adune.

— A stat la Mac în ultimele două săptămâni, a sugerat el. Își căuta de lucru.

— Corect, a acceptat Shelly, aproape mecanic. I-am dat ceva bani pentru autobuz.

Dave a oftat. Nu era un maestru al invențiilor, chiar dacă viața alături de Shelly însemna să înveți să minți.

— L-am dus până în Olympia ca să ia autobuzul, a continuat. Se hotărâse să plece în San Diego.

Shelly s-a luminat puțin.

— Chiar așa. Vorbea mereu despre asta.

Ideea părea suficient de plauzibilă ca s-o mai calmeze puțin. Își făcea griji în legătură cu ce-ar gândi Tori, dar și-a zis că fata ei va crede orice-i va spune ea.

— Am să-i spun când vine acasă de la Sami, a zis Shelly.

Dave credea că așa era cel mai bine.

În seara aceea au repetat povestea la nesfârșit, de la cap la coadă și invers, ajustând lucrurile când li se părea că descoperă vreo fisură în logica evenimentelor. Ron avea nevoie de bani. Mâncare. Haine noi. Tot ce-i lipsise la Monohon Landing era adăugat în țesătura poveștii.

Și totuși, mai era loc de îndoială. Cea mai mică greșeală, cel mai mic semnal de alarmă le putea fi fatal.

Ca scenariu de rezervă, Shelly a pus din nou pe tapet ideea că Ron avea gânduri de sinucidere, din cauza lui Gary. I-a spus lui Dave că atunci când îi bandaja picioarele în baie, cu puțin înainte de a muri, Ron a văzut deschis dulăpiorul cu medicamente.

A mai făcut și o descoperire în una dintre anexe, a spus ea.

— Am găsit astea în coteț. — Și i-a arătat două cutii de medicamente de culoarea ambrei. — Probabil că a luat dintr-astea.

Dave nu s-a uitat mai îndeaproape. Nu avea nevoie. Ceea ce spunea Shelly avea sens. Ron fusese tulburat. De altfel, amenințase cu sinuciderea de mai multe ori. Bărbatul și-a amintit de momentul când chiriașul lor primise ordinul de restricție din partea mamei lui și felul în care îl afectase. Și atunci spusese că se va sinucide. Altă dată i-a spus lui Dave că și-ar fi dorit să moară pur și simplu, ca tuturor să le fie mai bine fără el.

— Asta simt, îi mărturisise Ron.

CAPITOLUL 76

Nu se poate. Nu din nou. Descoperirea că Shelly îi făcea lui Tori ceea ce le făcuse și lor, surorilor mai mari, era devastatoare pentru Sami. Cele două au vorbit despre asta până dimineața. Era un oribil joc al potrivirilor — ce se întâmplase în trecut și ce se petrecea atunci. Lacrimile și furia alimentau conversația. Și regretele.

Și teama. Multă teamă.

Mai era și întrebarea de care Sami se temea mai mult ca de orice. Se gândea la Ron și la faptul că, aparent, plecase să-și ia o nouă slujbă undeva, chiar dacă ultima dată când îl văzuse nu părea c-ar fi putut să facă vreo muncă, oricare ar fi fost ea.

— Cum se simte Ron? a întrebat.

Tori nu trebuia să-i răspundă cu vorbe. Expresia de pe fața ei i-a spus surorii sale tot ce trebuia să știe.

— Cred că e mort, a zis ea. Cred că mama i-a făcut și lui ceva.

Asta i-a produs și mai multe lacrimi și un val de emoție lui Sami. Și-a amintit de apelurile recente ale mamei sale. O sunase mai frecvent în ultimele două săptămâni. Iar o dată îi spusese că Ron își caută de lucru în altă parte.

— În nord, în Winlock, spunea Shelly. La un parc de rulote. Chiar vrem să obțină slujba asta. Vreau să te rogi și tu pentru asta. Roagă-te să reușească.

Ceva nu suna bine în povestea mamei sale. De fiecare dată când Sami vorbea cu sora ei mai mică, Tori o informa că Shelly îi spunea că Ron stătea în casa lui Mac, ajutând cu pregătirile pentru vânzare.

— E timpul să se descurce și singur, zicea Shelly.

— Cred că da, încuviințase Sami, neștiind ce altceva să spună.

Ultima dată când îl văzuse, Ron era praf. Era de neconceput să poată să plece undeva singur și să supraviețuiască.

Se învinovățea că nu făcuse mai mult. Văzuse problemele cu care se confrunta Ron. Cunoștea semnele de avertizare. Și totuși, pentru a supraviețui ea însăși, se cufundase într-un ocean de negare. Fără colac de salvare. Doar Sami plutind în derivă, până când un val avea s-o tragă în adâncuri.

Și s-o înece.

Sami și-a revenit. Era trecut de două dimineața.

— Trebuie să-i spunem lui Nikki, a zis ea.

*

Nimeni nu se așteaptă la vești bune când primește un apel la ora aceea. Un accident de mașină. Un infarct. Cine știe ce tragedie ce nu poate aștepta până dimineața.

Nikki a răspuns.

Era mai rău decât își imaginase.

Sami i-a povestit despre abuzurile care se întâmplau. Tot ce nu știa. Cum Tori era încuiată în cușca câinelui și stropită cu furtunul. Nuditatea. Ascunderea mâncării. Și Ron Woodworth.

— La fel i-a făcut și lui Kathy, Nikki.

— Nu știu ce ar trebui să facem, a zis aceasta.

Se afla într-o lume complet diferită de cea în care fusese când se dusese la Raymond și făcuse prima plângere în legătură cu mama lor, aproape cu doi ani în urmă, în iulie 2001. Era fericită. Avea în viața ei un bărbat pe care-l iubea. Nu voia să tulbure apele revenind la ceea ce făcuse mama ei.

— Trebuie s-o luăm pe Tori de acolo, a spus Sami.

Nikki știa că Sami are dreptate, deși implicarea poliției nu dusese până atunci la niciun rezultat. Și știa de ce sunt în stare mama și tatăl ei când era vorba de răzbunare. Shelly torturase până la moarte o femeie și mințise în legătură cu ce se întâmplase. O făcuse și pe Nikki complice în planul ei de a păcăli familia lui Kathy că aceasta se plimba prin țară cu Rocky. O forțase să se bălăcească goală în noroi. Dave Knotek nu era nici el mai breaz. Aruncase o cărămidă într-o fereastră ca s-o facă să-și piardă serviciul. O urmărise în Bellingham. Dave era Himmler, executând orbește oricare dintre poruncile malefice ale mamei sale — Hitler.

— Ultima dată n-a mers, a mai zis ea.

Sami știa că era adevărat. Mai știa și că ar plăti scump trădarea părinților lor. Toți ar fi avut de suferit, într-un fel sau altul. Lumea s-ar putea întreba de ce nu au mers la poliție mai devreme. Și cum de au putut, atâta vreme, să-și întoarcă privirile.

Sami a tras adânc aer în piept.

— Poate că Tori va reuși să treacă peste toate astea, știi tu, cum am făcut și noi.

Nikki nu era sigură, deși, date fiind posibilele urmări, și-a indus ideea că ar fi cel mai bun lucru de făcut. Cele două s-au străduit să se convingă că Tori va fi bine.

— Are 14 ani, a continuat Sami. Nu mai e mult.

— Știu. Va rezista.

— Dar dacă nu, Nikki... Dacă nu va putea, va trebui s-o luăm de acolo.

Nikki a fost de acord și, într-un târziu, a adus vorba despre Shane.

Sami acceptase povestea că băiatul fugise, chiar dacă abia îl căutaseră.

— Mama i-a făcut ceva, Sami, a insistat Nikki.

Despre absența lui, surorile nu vorbiseră până atunci decât în șoaptă. Se tot întorceau la căsuța pentru păsări pe care mama lor insista că i-o lăsase, împreună cu un bilețel drăguț.

Nikki fusese mereu cea mai sceptică.

— Shane nu i-ar fi lăsat niciodată așa ceva. O ura din suflet.

— Bine, Nikki, a acceptat Sami, dar mama nu ne-ar fi făcut cu adevărat ceva rău. Iar Shane era fratele nostru.

*

După ce a închis telefonul, Sami s-a întors la Tori.

— Trebuie să ne gândim cum ar fi mai bine. Crezi că poți să ne dai puțin timp, adică să mai aștepți o vreme? Peste patru ani o să fii majoră.

Tori i-a spus că voia să facă ce era mai bine pentru toată lumea, dar era extrem de furioasă, și pe bună dreptate. Mai mult ca orice, voia ca mama lor să plătească pentru ce le făcuse tuturor.

— Trebuie oprită, a zis ea. Doar știi asta, Sami. E malefică. Probabil cea mai rea persoană din lume. Uită-te ce-a făcut. Ce le-a făcut lui Kathy și lui Ron, ție și lui Nikki.

În timp ce sora ei vorbea, Sami derula în minte cele mai mari rele pe care le făcuse mama lor. Acum putea vedea tot ce se întâmplase, cât se poate de clar. Fără îndoială, Shelly era probabil cea mai rea persoană din lume.

Și totuși, e mama noastră. Singura pe care o vom avea vreodată.

Pentru că Sami tăcea, Tori a umplut spațiul dintre ele.

— Nu mai pot să fac asta, Sami.

Sami a luat-o în brațe. Era disperată. Știa că viața tuturor va fi aruncată în aer dacă adevărul ieșea la iveală. Chiar și așa, ea găsise o cale de a scăpa de perfidia mamei sale.

Spera s-o poată face și Tori.

*

Alte lacrimi au fost vărsate pe drumul de întoarcere spre Olympia, unde trebuiau să se întâlnească cu Shelly în parcarea de la Olive Garden. Vizita care ar fi trebuit să fie cel mai important moment al verii se transformase într-un coșmar, după ce ajunseseră la concluzia că ceea ce i se întâmplase lui Kathy Loreno se repetase și în cazul lui Ron.

Înainte de a opri lângă mașina mamei lor, care aștepta, Sami i-a spus surorii sale un ultim lucru:

— Dacă zice că Ron a plecat, înseamnă că probabil e mort.

Sami începuse să plângă. Avea ochii roșii și era evident că mama lor va observa.

— Te simți bine? a întrebat Shelly.

Pregătită întotdeauna cu o glumă ori cu o modalitate de a abate atenția, Sami a răspuns imediat.

— Da. Doar că mi-e așa greu să-mi iau rămas-bun de la surioara mea.

Surorile s-au îmbrățișat și au plâns din nou, în timp ce Shelly le privea de la volanul mașinii sale. A fost un rămas-bun lung și dureros. În cele din urmă s-au despărțit, iar Tori s-a urcat în mașină.

Shelly a pornit.

— Despre ce a fost vorba, Tori? a întrebat ea imediat ce a băgat în viteză.

— Doar un weekend grozav. O să-mi fie foarte dor de ea.

Shelly a mai încercat s-o tragă de limbă, dar fata i-a spus că nu se simte bine.

— Am o durere de cap cumplită, mamă.

Și-a sprijinit capul de geamul portierei și a închis ochii, prefăcându-se că doarme.

Nu vreau să vorbesc cu tine, se gândea ea.

Când au tras pe aleea de la Monohon Landing, i s-a părut că a aterizat pe o planetă străină. Tori fusese plecată doar de câteva zile și totuși, în mintea ei, aceasta nu mai era casa ei. Era un loc pe care nici măcar nu-l înțelegea. Totul părea ciudat.

— Ron și-a găsit de lucru, i-a spus mama ei.

Tori știa că e o minciună.

Ron e mort.

Dacă în timpul drumului mama ei nu prea vorbise, a strecurat o notă de duritate în voce când i-a spus fetei să dea de mâncare la câini. Un ton cu totul diferit de cel al surorilor ei.

Rece.

Răutăcios.

Tăios.

Tori s-a dus și a făcut ce i se spusese. În casă, se simțea rău și speriată. Lumea ei se întorsese cu susul în jos. Dar nu era singură. Le avea pe cele două surori ale ei, care o iubeau și știau ce fel de monstru era mama lor în realitate. Și asta o încuraja mai mult ca orice. O făcea să vrea să meargă la autorități și să mărturisească totul.

Totuși, Sami o implorase să aștepte. Tori a înțeles. Dar mai știa și că, în cazul în care exista un preț de plătit, *ea* ar fi fost cea care avea să achite nota de plată. Nu pedepsele o înspăimântau. Reușise să supraviețuiască până atunci. Ceea ce o îngrijora era ideea că întâlnirea cu sora ei mai mare avea să fie singura.

„Știam că, în cazul în care nu spuneam nimic“, zicea ea mai târziu, „s-ar putea să n-o mai văd niciodată pe Nikki“.

Ceea ce pentru ea era de neconceput. Câtuși de puțin. Nu voia să-și mai piardă sora cea mare pentru a doua oară.

Dacă mergea la poliție, nu era doar pentru a o face pe mama ei să plătească. Nici măcar nu era din răzbunare. Ci doar o cale de a opri toată nebunia, pentru a putea fi din nou cu surorile ei.

Shelly o studia pe fiica ei, măsurând-o din cap până-n picioare. Nu era o privire preocupată ori iubitoare, pentru o fiică ce lipsise de acasă câteva zile. Shelly avea ochii unui prădător alfa. Avea o abilitate de a evalua oamenii.

— Totul e în regulă? a întrebat ea.

— Da, mamă.

— Mă minți.

— Nu, nu te mint.
— Vino aici, vreau să te îmbrățișez.
— Nu mă simt bine, a spus Tori. Mi-e cam rău. Îmi curge nasul.
Shelly a privit-o cu răceală.
— Oh? Pot să te ajut. Am ceva pentru asta.
A dispărut și s-a întors cu două tablete.
— Ia astea.

*

Sami a simțit că înnebunește când Tori a sunat-o mai târziu, în seara aceea, spunându-i că mama lor încercase să-i dea două pastile, dar ea luase doar una.
— Ce? Ce ți-a dat?
— Niște pastile.
— Ce fel de pastile?
— Galbene. Pentru răceală.
Pe Sami a cuprins-o disperarea, amintindu-și când mama lor îi dăduse și ei niște pastile — se simțise atât de rău, încât nici nu mai putea să meargă. Ori toate acele dăți când o hrănise pe Kathy cu medicamente, provocându-i o stare de toropeală care ținea ore întregi. Mama ei le dăduse mereu medicamente, spunându-le că o să le facă să se simtă mai bine, când, de fapt, erau menite să le facă mai ascultătoare. Ori să le îndepărteze din calea ei, ca să se poată uita la televizor sau să stea pur și simplu, fără să fie obligată să se ocupe de nevoile celorlalți din casă.
— Trebuie s-o arunci, Tori. Chiar acum.
Tori a ezitat puțin.
— Mama nu mi-ar face rău, a zis ea.
Sami a tras adânc aer în piept. După tot ce discutaseră, după toate detaliile despre care știa că sunt reale, înțelegea foarte bine de ce era în stare Shelly. Nikki îi mărturisise că la un moment dat crezuse că părinții ei complotaseră s-o ucidă, s-o facă să dispară după ce Shane se făcuse nevăzut, pentru că nu erau convinși că, la un moment dat, nu va rupe tăcerea.
Nimeni n-ar fi crezut.
— Tu nu o cunoști, Tori. Trebuie să dai imediat afară chestia aia!
Disperarea surorii ei i-a dat un impuls.

— Bine, a zis Tori. Cum?

— Încearcă s-o vomiți!

Tori a zis c-o s-o facă, deși nu credea că va fi în stare. Îi era teamă că, dacă ar fi vomitat, mama ei ar fi aflat și s-ar fi înfuriat pe ea. Ar fi putut să-i facă rău. A stat acolo, la ea în cameră, un minut. Se simțea amețită. Orice îi dăduse mama ei, o făcea să se simtă ciudat. S-a dus afară, în curte, căutând în jur, în timp ce se gândea că mama ei o urmărește.

A sunat-o din nou pe sora ei, a doua oară în seara aceea.

— Ia-mă de aici, a zis ea. Nu-l găsesc pe Ron. E mort, Sami. Sunt convinsă.

— Ești sigură?

— Da. Te rog.

Sami a insistat să încerce din nou. Nu voia să meargă la poliție. Văzuse ce s-a întâmplat când Nikki le-a spus despre Kathy. Nu era o variantă viabilă.

— Ești sigură că nu mai poți rezista vreo doi ani?

Cererea era ridicolă, amândouă știau lucrul ăsta.

— Nu. Nu pot, Sami, la naiba. Mama e o criminală. O să afle. Și probabil că o să mă omoare și pe mine. Știi doar de ce e în stare, Sami.

— Bine, a zis Sami. O să te scoatem de acolo.

— Trebuie să plec acum, a spus Tori. Toate astea trebuie să înceteze.

CAPITOLUL 77

A doua zi dimineață, în timp ce mama ei stătea învelită în fața televizorului, Tori s-a dus în hambar, continuând să caute orice indiciu despre Ron. Nu i-a luat mult timp. O grămadă de efecte personale ale acestuia, inclusiv lenjeria de corp, zăcea pe congelator, împreună cu niște bandaje însângerate cu care îi fuseseră înfășurate picioarele, după ce-i fuseseră muiate în apă clocotită cu înălbitor. Petele de sânge erau vechi, maronii, dar Tori a înțeles ce erau.

Doamne sfinte, s-a gândit ea. *Ce caută toate astea aici?*

A rămas nemișcată o clipă, încercând să proceseze ceea ce vedea. Voia să rețină fiecare articol, în caz că mama ei intenționa să scape de ele. Fără să se gândească prea mult, fata a luat unele dintre lucrurile pline de sânge și le-a ascuns în cotețul găinilor.

Apoi a căutat prin casă orice altceva îi aparținuse lui Ron. Pe atunci nu mai avea prea multe — câteva cărți și mai puțin de un sertar de haine —, dar totul dispăruse. S-a uitat și după o pereche de blugi care-i rămăseseră largi și fuseseră depozitați în dulapul uneia dintre surorile ei. Și aceia dispăruseră.

S-a dus și la groapa de foc. Părinții ei se purtaseră ciudat, iar îndemnurile mamei sale de a sta departe de ea păreau mai mult decât suspecte. Chiar dacă auzise povestea de la Sami, îi era greu să se gândească măcar la ce se întâmplase cu Kathy, când ea era mică.

Tori avea nevoie de mai multe dovezi. Ceva de care poliția să se poată folosi pentru a demonstra că Ron fusese ucis și aruncat undeva.

Poate în același fel în care surorile ei spuneau că se întâmplase și cu Kathy.

Repede și fără zgomot, s-a aplecat și a cules crengile pe care bănuia că tatăl ei le pusese peste groapă. Pământul fusese netezit deasupra.

Au curățat deja totul, s-a gândit ea. *Știu că va veni cineva să caute*.

În cele din urmă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, Tori a luat niște pământ amestecat cu cenușă și s-a grăbit să-l ducă în coteț. A presupus că scăpaseră de Ron în același fel în care surorile ei îi spuseseră că făcuseră cu Kathy. Mâinile îi tremurau, dar nu plângea. Tori știa că face ceea ce trebuie.

Mama ei trebuia oprită.

S-a întors în casă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mama ei stătea tot acolo. Făcând ce făcea de obicei, adică mai nimic. Tori a urcat la etaj.

Shelly și-a văzut de treburile ei. A completat o fișă de schimbare a adresei pentru contul de card de credit al lui Ron de la Lowe's, punând Monohon Landing ca fosta lui adresă. Nu avea o nouă stradă pentru el; totuși, se hotărâse pentru un oraș. Nu Winlock, Winthrop sau alt loc prea îndepărtat.

A scris Tacoma.

CAPITOLUL 78

Raymond era la un milion de kilometri distanță. Cel puțin așa simțea uneori. Lui Nikki nu-i plăcea să privească înapoi. Era căsătorită. Voia să-și construiască un cămin, în ciuda a tot ce-i făcuseră mama și tatăl ei. Cum să-i explici cuiva bălăceala în noroi? Ori cruzimea cu care mama ei o tratase pe Kathy?

Sau pe Shane.

Oare ce-o fi cu el?

Pe 6 august 2003, Nikki și Sami s-au dus cu mașina în Pacific County, pentru a-i spune șerifului ceea ce știau că e adevărat. Erau mai speriate și mai nervoase ca niciodată în viața lor. Drumul a fost punctat de numeroase „dar dacă...“ și de lungi momente de tăcere chinuitoare. Și de lacrimi. Ceea ce se întâmplase era groaznic. Ceva ce le depășea. Groaznic pentru că nu fusese dezvăluit și, surorile știau asta, deoarece era probabil prea târziu pentru a-l mai salva pe Ron. Era a doua oară când Nikki vorbea cu adjunctul Jim Bergstrom. Prima dată fusese un eșec de proporții. Nu dusese la niciun rezultat. *De ce nu le ajutase nimeni?* Nu putea fi doar vina lui Sami, că nu vorbise cu el. De fapt, Bergstrom și un alt polițist fuseseră la Monohon Landing să se intereseze de Ron. Știau că era ascuns acolo și că trecutul lui Shelly Knotek nu era deloc strălucit.

Prin oraș, lumea îi zicea Psycho Shelly.

Mai știau și că biata Kathy Loreno fusese văzută ultima dată în viață în compania lui Shelly. Și că Ron fusese cel care sunase la 911 atunci când Mac căzuse, chipurile, din scaunul cu rotile, lăsând-o pe Shelly beneficiara finală a averii veteranului din al Doilea Război Mondial.

În lacrimi și cu pauze lungi, încercând să-și facă curaj pentru ceea ce aveau să declare, surorile Knotek și-au spus povestea — aceeași pe care o mai spusese și Nikki înainte. De data aceasta însă, a fost diferit. Li s-a dat crezare. Reprezentanți ai procuraturii și ai forțelor de ordine s-au tot perindat prin camera de interogatoriu de la biroul șerifului din Pacific County. Adjunctul Bergstrom și lucrătorii de la procuratură au înregistrat toată declarația. Șocantă și dureroasă. Nikki și Sami au văzut rezultate la cald: o operațiune de salvare a surorii lor

mai mici și tragerea la răspundere a părinților lor pentru ceea ce făcuseră.

— Dacă Ron e mort, i-a spus Nikki adjunctului, cu vocea cedându-i în timp ce se uita în ochii lui, să știți că l-ați fi putut salva.

Bergstrom nu a răspuns, ceea ce lui Nikki i-a convenit; oricum, nimic din ce-ar fi putut să spună n-ar fi schimbat lucrurile.

După dezvăluirea aproape a fiecărui detaliu îngrozitor, fetele s-au întors la mașina lui Nikki, urmând să plece spre Seattle. Era întuneric beznă și luna atârna sus, pe cer. Erau terminate emoțional. Deopotrivă triste și furioase. Și speriate. Dar gândindu-se mai ales la sora lor mai mică și la felul în care i se va schimba viața când Serviciul de Protecție a Copilului avea să vină a doua zi dimineață ca s-o preia.

— Va fi bine, a zis Nikki.

Sami i-a dat dreptate.

— E mai puternică decât eram noi.

Nikki s-a perpelit în pat toată noaptea, incapabilă să-și scoată din minte evenimentele. Când s-a târât jos din pat, și-a sunat singurul aliat pe care-l avusese încă din copilărie, pe bunica ei, Lara. Negăsind-o la telefon, i-a trimis un e-mail.

Trebuie să mă suni. Am fost în Raymond până la unu noaptea. Serviciul de Protecție a Copilului o va lua pe Tori de acasă azi, la ora 8:00. Mama și Dave au făcut DIN NOU ceva groaznic! Am fost la procurorul din Pacific County, iar Sami a venit și ea cu mine.

*

Tori a sunat-o pe Nikki de două ori, întrebându-se ce se întâmplase cu poliția.

— Ce ar trebui să fac?

— Doar să aștepți, Tori.

— Cât? Nu mai pot să stau aici.

— O să te scoatem de-acolo. Îți promit.

Mai târziu, în aceeași zi, Shelly a sunat-o pe Sami ca să discute despre planurile pentru ziua ei de naștere, ce se apropia.

— Tata o să vă ducă la surfing! a zis ea.

— De-abia aștept, a spus fata, străduindu-se să-și păstreze calmul, să n-o trădeze vocea.

În ciuda tuturor celor întâmplate, îi era greu să nu-și avertizeze mama. *Fă-ți bagajele și fugi naibii! Trebuie să pleci de acolo, mamă! Vin după tine!*

Normal că n-a făcut-o. Niciodată nu mai fusese așa înspăimântată. Ceea ce urma să se întâmple nu mai putea fi oprit.

*

Tori avea doar 14 ani, dar era puternică. În timp ce a așteptat toată noaptea și ziua următoare ca părinții ei să fie arestați, a tot sunat-o pe Sami.

— Nu au făcut nimic, spunea ea referindu-se la șerif. Mama e încă acasă. Eu, la fel. De ce durează așa mult?

Sami nu era sigură. Credea că odată făcute declarațiile, lucrurile se vor mișca rapid. Toate au crezut asta. Și ea era îngrijorată.

— Știu că lucrează la caz, i-a spus lui Tori.

— Tot zici asta, dar nu sunt sigură.

Sami a făcut tot posibilul ca să-și liniștească sora. Vedea că, în timp ce Tori era la limita răbdării, ea rămânea calmă și echilibrată.

— Am ascuns hainele lui Ron în coteț, a mai zis Tori.

— Bine. Asta-i foarte bine.

Tori s-a pregătit și pentru percheziția pe care autoritățile aveau să o efectueze pentru a căuta probe. A scris un bilet pe o foaie de hârtie alb cu roz, cu un bondar vesel care zbura în partea de sus a foii.

Dragă FBI, Poliție etc.

Vă rog să nu-mi stricați toate lucrurile în timpul percheziției. Oricum, aici nu veți găsi nimic interesant. Vă rog să nu vă atingeți de lucrurile mele. Și vă rog să le găsiți animalelor niște case primitoare.

CAPITOLUL 79

A doua zi dimineață, când s-a auzit un ciocănit, Tori era deja la ușa din față. Nu a deschis imediat. Nu voia ca mama ei să știe cât de fericită era că șeriful ajunsese în sfârșit. În timp ce-l privea apropiindu-se, fata de 14 ani l-a recunoscut în adjunctul Jim Bergstrom pe bărbatul care mai venise și cu altă ocazie, să afle informații despre Ron.

Când Shelly i s-a alăturat, s-a aplecat spre ea și i-a șoptit.

— Ce-ai făcut? Ai zis ceva?

Tori s-a uitat drept în ochii mamei sale. Fără să tresară. Nici măcar nu a clipit.

— Nu, mamă. Nu.

Polițistul i-a spus lui Shelly că venise împreună cu asistenții sociali pentru Tori. O luau pentru suspiciune de abuz asupra minorilor. Shelly a început imediat să se agite indignată. Tori a observat că era speriată. N-a spus prea multe, însă repeta că nu înțelege ce se întâmplă.

Bergstrom s-a dus cu Tori la etaj, unde aceasta și-a luat un schimb de haine și câteva lucruri personale. Era albă la față, iar pe urechi și pe gât îi apăruse o erupție roșie. Un semn familiar. Chiar și atunci când nu putea spune cât de speriată sau îngrijorată era, corpul ei arăta cum se simte.

Tori i-a șoptit polițistului la ureche:

— Trebuie să obțineți un mandat de percheziție și să vă întoarceți. În hambar sunt o grămadă de lucruri ale lui Ron. Sunt aproape sigură că părinții mei le vor da foc. Am pus unele dintre ele în coteț. Ca să le ascund.

După ce au ieșit, i-a spus altui om al legii că mama ei îi dăduse două pastile mici, galbene, cu vreo două săptămâni în urmă. Ea luase doar una, ceea ce o enervase pe Shelly.

— Ei bine, zisese ea, deci n-ai încredere în mine.

Când Tori și-a spus povestea anchetatorilor din Pacific County, în acea după-amiază, a minimalizat cea mai mare parte din ceea ce i se întâmplase. A spus ce știa despre Ron și că ea credea că era mort. Nu știa nimic despre Kathy, pentru că fusese prea mică în perioada aceea.

Avea grijă ce spunea, pentru că, în mintea ei, exista întotdeauna posibilitatea ca aceștia s-o ducă înapoi la mama ei.

Dacă mă trimit acasă, ce-o să-mi facă mama? se întreba.

Mai târziu, a mărturisit că le spusese polițiștilor „cam 10% din lucrurile rele".

Cu toate acestea, investigatorii au înțeles că 10% dintr-un coșmar este tot un coșmar.

*

Sami s-a uitat la telefon și a încercat să-și păstreze cumpătul. Apelul de care se temea. S-a gândit să-l lase să intre pe căsuța vocală, poate chiar să pretindă că nu l-a primit niciodată.

Era numărul mamei sale.

Urma scandalul, care avea să se întindă în tot districtul.

— Da, mamă...

Niciun „bună, dulceață" ori ceva de genul ăsta. Doar o relatare la foc automat a ceea ce se întâmplase.

A ceea ce Sami și sora ei declanșaseră.

— Au luat-o pe Tori chiar în clipa asta, Sami! Poliția! a exclamat Shelly. Au venit și-au luat-o pentru abuz asupra minorilor. Nu știu ce se întâmplă! Tu ai vreo idee?

Sami a tras adânc aer în piept și a făcut pe nevinovata.

— Ce se întâmplă, mamă?

Shelly spumega. Vorbea întruna.

— N-am ridicat o dată mâna asupra ei. Nici nu cred c-am pedepsit-o vreodată! Și de fiecare dată când am făcut-o, mi-a părut rău.

Minciunile mamei sale păreau întotdeauna foarte convingătoare.

— O, mamă, a spus Sami. Îmi pare foarte rău.

În multe privințe, nu era o minciună. Lui Sami îi părea rău pentru multe lucruri. Că nu văzuse semnalele de avertizare că sora ei era abuzată. Că nu fusese mai sceptică atunci când Ron i-a spus că e în regulă. Că nu le susținuse pe Nikki și pe bunica ei când vorbiseră cu autoritățile despre Kathy.

Îi mai părea rău și pentru mama ei. Shelly părea disperată. Era prinsă în capcană și încerca să se agațe de telefon pentru a ieși din situația în care se afla, situație pe care ea însăși o provocase. Credea că

totul era legat de Tori. *Of, Doamne*. Nu știa că plecarea lui Tori de la Monohon Landing era doar vârful aisbergului.

Shelly era deja înnebunită.

— A zis ceva cât a stat la tine? a întrebat ea. Că nu se înțelege cu mine?

Din nou, Sami cea împăciuitoare, copilul mijlociu, care aproape că fusese preferata mamei sale, a trebuit să mintă.

— Nu, mamă, a zis ea. Nimic.

— Crezi că Nikki o fi sunat la poliție sau a spus ceva despre Kathy? Și din cauza asta au luat-o pe Tori?

— Nu, mamă. N-ar face așa ceva.

Ulterior, Sami a sunat-o repede pe Nikki.

— Mama e înnebunită.

— Bine, a spus Nikki. Așa și trebuie.

Nikki a făcut apoi greșeala să răspundă la telefon și să îndure tirada mamei sale, care-i spunea că cineva făcuse plângere că o maltratează pe Tori și cum aceasta fusese luată de Protecția Copilului.

— Smulsă din brațele mele fără niciun motiv! țipa ea.

Nikki nu știa ce să spună. Nu voia să-i mărturisească faptul că ea și Sami depuseseră plângerea, ori că Tori însăși jucase un rol în plecarea ei de la Monohon Landing.

— Îmi pare rău, mamă.

Normal că nu-i părea rău. De fapt, după tot ce-i făcuse Shelly ei, lui Kathy, Shane, Tori, Sami și Ron, cum ar fi putut cineva să-și manifeste compasiunea față de o situație dificilă pe care ea însăși o crease?

— O să-i dau eu de cap și la chestia asta imediat! a jurat Shelly.

Spunea că polițiștii o făcuseră înadins. *Tori nu era un copil abuzat. Dimpotrivă. Fusese răsfățată. Avusese totul pe tavă*. Nu vedea niciun motiv pentru care cineva ar fi vrut să-i facă rău lui Tori, în felul ăla oribil pe care-l sugeraseră autoritățile.

Și Shelly și-a scuipat de-a valma furia, scuzele și negarea, până când apelul s-a încheiat, din fericire.

Nikki a început să se simtă puțin nesigură în legătură cu ceea ce făcuse, cu acea furtună pe care ea și surorile ei o declanșaseră spunând adevărul. I-a trimis un e-mail bunicii sale în care-i spunea că se prăbușește și că se gândea că poate mama ei nu comisese nicio fărădelege.

Lara i-a răspuns imediat și ferm. Vorbise cu poliția și cu procuratura mai mult de două ore și începea să simtă pașii mici ai anchetei și felul în care fiecare sincopă îi afecta pe toți.

Le-am spus că Shelly te-a sunat aseară și au zis... NU trebuie să-i mai răspunzi la telefon. NU MAI RĂSPUNDE... E obligatoriu!!!! Shelly aleargă peste tot țipând și dând vina pe toată lumea... E ca un ȘOBOLAN încolțit... Ia ordinul ăla de restricție și blochează telefonul...

Lara o cunoștea pe Shelly mai bine decât oricine. O văzuse pe fiica ei vitregă în acțiune, făcând lucruri în totală contradicție cu realitatea. Dacă cerul era albastru, Shelly insista că e verde. Era un maestru al manipulării. De data aceasta nu avea să mai scape cu ceea ce făcuse.

Mama ta îți bagă acum tot felul de chestii în cap și îi acuză pe toți că vorbesc despre ea. Autoritățile spun să NU TE LAȘI PĂCĂLITĂ.

Poliția nu spunea nimic. Nu exista o altă cale de a afla ce se întâmplă decât sunând acasă. Sami și Nikki aveau nevoie de vești.

La sfârșitul zilei, Sami și-a luat inima în dinți și a sunat-o pe mama ei, să vadă ce se întâmpla în Raymond.

Cum era de așteptat, mama lor era agitată.

— Nu ne lasă să vorbim cu Tori, a spus Shelly. Tot nu știm ce se întâmplă și de ce.

Sami n-o mai auzise niciodată pe mama ei așa buimacă, deopotrivă furioasă și confuză. Dave, care venise acasă din Whidbey Island, a luat telefonul și a întrebat-o pe Sami dacă știe ceva.

— Nu, a spus ea. Nu știu nimic.

Nici el nu era în apele lui, nervos și confuz. Era ca și cum Dave Knotek habar n-avea că se întâmplase ceva ieșit din comun. Sami își iubea tatăl. Era sigură că trebuia să știe, doar fusese acolo! Mai știa și că oricare ar fi fost tâmpenia pe care mama ei îl pusese s-o facă, el nu avea nicio vină. Cel puțin nu întru totul. Îl considera și victimă, și complice, în același timp.

— Bine, atunci, a zis el. Mă duc la poliție să văd ce pot să aflu.

În noaptea aceea, strălucirea albăstrie a ecranului televizorului a inundat curtea, în timp ce mașinile poliției se strecurau pe lângă proprietatea familiei Knotek. Shelly urmărea un maraton de emisiuni despre crime, frunzărind cartea de telefoane în căutarea unui avocat bun. Dave băuse la greu și luase antiacide, iar acum dormea în

camionetă. Sau încerca să doarmă. Poate că Shelly nu-și dădea seama care era scopul real al jocului, dar el știa. Nu era vorba numai de Tori. Și mai știa că toată bravada soției lui despre cât de grijulii și inteligenți fuseseră când scăpaseră de Kathy nu mai era valabilă în cazul lui Ron Woodworth. Acesta fusese mutat din congelator și băgat într-o groapă mare din curtea din spate. De fapt, nu dispăruse. Dave era destul de sigur că va fi găsit.

Iar când se va întâmpla asta, totul se va termina.

A doua zi, Dave a lăsat-o pe Shelly la casa lui Mac și s-a dus să vadă ce se întâmpla cu Tori. În timp ce se uitase la televizor și căutase un avocat, Shelly strecurase două bilețele în geanta albastră cu flori pe care Dave o luase cu el la Protecția Copilului, pentru Tori.

Primul: *Ce se întâmplă?*

Al doilea: *Ai spus ceva?*

*

Tori chiar spusese ceva. Și Nikki la fel. Și Sami. Lara își adusese și ea contribuția. Au aflat că și alții făcuseră la fel. Kaye Thomas publicase chiar un anunț în ziarul *Willapa Harbor Herarld*, cu o fotografie a fiicei sale, cu titlul „Persoană dispărută".

Și totuși, nimic din ce declaraseră aceștia nu ar fi dus la o arestare.

Dave Knotek s-a ocupat singur de asta.

Nereușind să afle unde e Tori, s-a dus la biroul șerifului din Pacific County. Era obosit. Doborât. Și, pe deasupra, foarte nervos. Când anchetatorii l-au întrebat dacă e de acord cu un interogatoriu, acesta n-a găsit vreun motiv să refuze. Nu avea nevoie de avocat. N-o abuzase niciodată pe fetiță, nici el și nici soția lui.

Așa cum s-a dovedit, nu despre asta voiau să-i pună întrebări. S-au concentrat pe Ron și Kathy. Dave a susținut cu fermitate că el și Shelly n-au făcut nimic rău; totuși, curând, povestea lui a început să se clatine și omul a început să plângă. La un moment dat, a zis că trebuie să meargă la toaletă; anchetatorii au fost de acord, iar unul dintre ei l-a însoțit pe hol.

Chiar în fața toaletei, Dave a cedat și i-a spus polițistului unde era îngropat Ron și unde împrăștiase rămășițele lui Kathy, după ce-i arsese cadavrul în groapa de foc.

Autoritățile au ridicat-o pe Shelly de la casa lui Mac. Era confuză. Indignată. Chiar nu putea înțelege de ce ar crede cineva că făcuse ceva rău.

În fond, nu făcuse decât să ajute niște oameni.

Nikki a plâns când a aflat că părinții ei fuseseră arestați. Dave recunoscuse că scăpase de cadavrele lui Kathy și Ron, dar nimic altceva. Nu o învinovățise pe Shelly, iar aceasta nu scosese o vorbă.

Data arestării era o adevărată ironie tragică — ziua de naștere a lui Kathy Loreno. Dispărută de zece ani, femeia care le spusese fetelor Knotek să nu o ajute, de frică să nu li se întâmple ceva, ar fi împlinit 45 de ani în ziua aceea.

Nikki i-a trimis un e-mail bunicii sale.

Poliția urmează să percheziționeze casa și curtea azi. Ține-ne pumnii să găsească ceva. Dar cred că mărturia lui Dave că a scăpat de cadavre ar putea fi de-ajuns, împreună cu declarațiile noastre. Să nu uităm că mama e destul de inteligentă și că a reușit să scape basma curată din MULTE situații. Sper ca asta să nu fie una dintre ele.

În timp ce vârtejul adevărului începea să-i tragă pe Shelly și Dave la fund, rămânea problema celeilalte persoane care dispăruse în noapte.

Shane.

PARTEA VII

ADEVĂRUL
SHANE

CAPITOLUL 80

A doua zi după arestarea părinților săi, Sami a ieșit împreună cu iubitul ei, Kaley, la o cină la Metropolitan Grill, în Seattle, pentru a sărbători cea de-a 25-a sa aniversare. În ciuda celor întâmplate, Sami și-a spus că sărbătorirea zilei de naștere ar fi o mică plută de salvare pe o mare dezlănțuită. Multora, o asemenea atitudine li s-ar fi părut poate ciudată, dar Sami era o tânără care-și petrecuse întreaga viață încercând să stabilească un curs care să pară măcar cât de cât normal. Cu orice preț. Făcuse sport în liceu purtând colanți care să-i ascundă urmările bătăilor. Inventase scuze când mama ei nu venea s-o ia, socotind că o plimbare pe jos până acasă era exact de ce avea nevoie.

Cu fiecare îmbucătură, înghițea câte puțin din ceea ce-i trecea prin minte. A încercat chiar să glumească în legătură cu unele întâmplări, dar nu era deloc amuzant. Îi era greu să se și gândească la ele. Peste tot, în ziare și la televizor, se vorbea despre părinții ei. La televizor apăruseră fotografii ale lui Kathy furnizate de familia ei, precum și fotografia de pe permisul de conducere al lui Ron.

„Abuzuri și decese în zona rurală din Raymond."

„Un cuplu din Raymond s-a împrietenit cu trei străini care apoi au dispărut."

„PROCURORII DIN RAYMOND URMĂRESC VARIANTA OTRĂVIRII."

Realitatea a ceea ce se petrecea în Raymond a distrus momentul aniversar, iar cei doi au părăsit restaurantul.

În timp ce conduceau prin Tacoma, lui Sami i-a sunat mobilul.

Era bunica ei.

Apelul a început cu un moment de tăcere, Lara încercând să-și găsească cuvintele, în așa fel încât să nu doară. Totuși, nu exista o cale mai ușoară.

— Shane e mort, a zis Lara cu o voce spartă. Dave a mărturisit că l-a omorât.

Sami a scăpat telefonul din mână și a început să țipe.

— E mort! Chiar e mort! Shane!

Kaley a încercat s-o liniștească, dar nu putea face nimic mai mult decât să conducă. Sami a urlat până a rămas fără voce.

Se consolase ani la rând cu gândul că Shane e undeva în lume, fericit. Poate având copii. Trăind, muncind și devenind o versiune matură a copilului care fusese la Monohon Landing și înainte. Acum, fantezia se risipise ca fumul. *Mort*.

Jucase un joc cu ea însăși. Fusese o speranță care se dovedise, în final, o minciună.

„L-am căutat mereu, de-a lungul anilor“, zicea ea mai târziu. „În mulțimea de pe stradă. Știam că ceva nu era în regulă și nu putea să dispară pur și simplu, dar voiam să cred că e undeva acolo, fericit.“

*

Dave Knotek recunoscuse o grămadă de lucruri pe care le făcuse. Cu toate acestea, uciderea lui Shane Watson a fost un subiect care nu a ajuns niciodată la o mărturisire completă, înregistrată. El și anchetatorii erau la ei pe proprietate când a recunoscut, în cele din urmă, că nepotul lui era mort.

— Shane e în ocean, a zis el stând la marginea câmpului, în timp ce criminaliștii și câinii răscoleau proprietatea.

Mai târziu, le-a spus investigatorilor că intrase în hambar și-l găsise pe Shane jucându-se cu pușca — ceea ce-i interzisese în mod explicit.

— Shane, dă-mi arma! a pretins el că i-a cerut.

Adolescentul a refuzat.

— Dă-mi-o! a repetat Dave.

Cum Shane a continuat să nu-l asculte, a zis că a încercat să i-o ia cu forța, iar arma s-a descărcat. Când și-a dat seama ce făcuse, a intrat în casă panicat.

Cele trei fete erau la etaj. Era sigur că nimeni nu auzise împușcătura. I-a spus imediat lui Shelly ce s-a întâmplat, iar ea a început să plângă. Au ieșit amândoi afară.

— Vreau să-l văd, a spus Shelly.

Dave a ținut-o, refuzând s-o lase să vadă cadavrul lui Shane. A început și el să plângă, iar Shelly l-a luat în brațe ca pe un copil.

— Ce ne facem? a întrebat ea.

În acel moment, nu știa. Era împietrit. Prea îngrozit, mai târziu avea să insiste să raporteze accidentul din hambar.

Dacă într-adevăr asta fusese.

*

Era cum nu se putea mai rău. După ce a aflat că și Shane fusese omorât, Nikki i-a scris un e-mail bunicii sale.

Serios, nu cred că mai pot suporta mult toate astea. Îmi doream o viață liniștită. N-am făcut niciodată lucruri rele și m-am ferit de necazuri. Acum nu mai pot deschide televizorul fără s-o văd pe mama.

Știuse întotdeauna că exista posibilitatea ca Shane să fi fost ucis, dar își dorise mai mult ca orice să creadă că e bine. Era îngrozită că trebuia să se confrunte realmente cu ideea că poate ceva din ceea ce-i spusese ea lui Shelly dusese la moartea băiatului.

CAPITOLUL 81

A doua zi după moartea lui Kathy Loreno, în vara anului 1994, Shelly era ca un animal în cușcă, agitându-se prin casa din Monohon Landing, ca și cum nu avea nicio cale de ieșire din încurcătura pe care ea însăși o crease pentru ea și familia ei. A plâns. A ocărât. Dar mai ales părea hotărâtă. Făcuse chiar și un jurământ.

— N-am să las pe nimeni să distrugă familia asta, a spus ea.

Dave, care făcuse treaba murdară și înfiorătoare a soției sale, i-a spus că totul va fi bine.

— Nimeni nu ne va distruge. Îți promit.

Shelly nu era convinsă, așa că s-a concentrat imediat asupra celor doi copii mai mari. Shane și Nikki erau apropiați. Lucrau afară în grădină împreună, discutând. Shelly i-a spus soțului ei că știa că cei doi aveau să vorbească și că treaba asta nu-i plăcea deloc.

— O să vorbească, a spus ea.

Dave n-a fost de acord cu ea.

— Nu, n-o vor face. Nikki e sânge din sângele nostru. Shane la fel.

— Shane *nu* e din sângele nostru, i-a întors-o ea. O să spună. O să distrugă familia.

— Ba n-o s-o facă, a zis el.

Totuși, dintre toți cei din casă, îi era clar că Shane era într-adevăr veriga slabă.

Shelly a continuat să-l bată la cap. Îl suna la serviciu. Îi reamintea imediat ce venea acasă. Se prefigura o furtună, iar băiatul era cauza. Avea să-i distrugă.

— Trebuie să scăpăm de el, a zis ea.

Dave n-avea nevoie să-și bată capul ori să întrebe ceva. Știa exact ce voia să spună Shelly. Singura soluție pentru a asigura supraviețuirea restului familiei era să-l elimine pe Shane din peisaj, însă nu-i plăcea deloc ideea. Shane îi era ca un fiu.

— Nu știu, i-a spus soției sale.

Shelly detesta slăbiciunea și echivocul.

— Ba știi. Și-ai s-o scoți la capăt. Trebuie s-o faci.

*

Se pare că Shane era pregătit să acționeze în legătură cu tot ce se întâmpla în familia Knotek. I-a spus lui Nikki, confidenta lui, că vrea să-i arate ceva.

— Dar trebuie să păstrezi secretul.

Era foarte serios și vorbea în șoaptă. I-a zis fetei să vină în hambar. În timp ce Nikki ținea de șase, vărul ei, pe care-l considera mai mult decât un frate, a scos trei fotografii dintr-o gaură pe care o făcuse într-un ursuleț de pluș.

Erau niște imagini polaroid cu Kathy, goală, plină de vânătăi negre și albastre, târându-se pe podea.

— Au omorât-o pe Kathy, i-a zis el, punând pozele pe jos. Știi bine. Și eu știu. Trebuie să mergem la poliție. Mama ta e o psihopată, iar tatăl tău este și el serios dat peste cap.

— De unde ai astea? a întrebat ea.

— Le-am șterpelit de la mama ta.

Nikki a rămas cu ochii la ele. Nu știa ce să spună.

— Am de gând să le duc la poliție, a continuat Shane. Te bagi?

Nikki, mai speriată ca oricând, a răspuns în cele din urmă:

— Bine, hai s-o facem.

Au discutat despre găsirea unui moment potrivit și stabilirea unui plan de acțiune pentru situația în care poliția va veni să-i aresteze pe Shelly și pe Dave. Nikki l-a asigurat pe băiat că era de partea lui. Voia s-o vadă pe mama ei în închisoare. Să plătească pentru ce le făcuse tuturor, dar mai ales lui Kathy.

Zăpada însângerată. Loviturile cu piciorul în cap. Dușul ce se făcuse roșu de la sângele ei. Mirosul rânced al acelor smoothie-uri pe care mama ei i le dădea femeii.

— O urăsc, i-a zis lui Shane.

— Și eu la fel.

Shane fusese mereu aliatul ei. Era de acord cu tot ce zicea el, dar în realitate era îngrijorată.

— Dar dacă nu ne cred?

Băiatul a strecurat pozele înapoi în umplutura moale a jucăriei.

— Avem dovada, fotografiile.

Nikki a continuat să analizeze planul și consecințele lui. Voia să meargă la facultate și să-și construiască un viitor departe de Raymond. Chiar dacă mama ei îi distrusese stima de sine, o parte din

ea știa că era destul de puternică pentru a reuși. Adevărul îi va face bine și va îndrepta un mare rău. Toate acestea erau incontestabile. S-a gândit la surorile ei și la felul în care vor fi despărțite și date în plasament. Ce urma să se întâmple cu ele? Vor ajunge pe la rude? Ori la străini? Aveau s-o ducă și mai rău? Tori era adorată și fericită. Sami părea să evite abuzurile lui Shelly mai bine decât ea. Nu făcea valuri. Lucrurile stăteau rău doar pentru ea și Shane, deși pe moment nu erau chiar groaznice.

Abia dacă a închis un ochi în noaptea aceea, luptându-se cu planul lui Shane. Nu voia ca el să spună. Nu voia ca familia ei să se destrame.

A doua zi dimineață a văzut-o pe mama ei. Simțea noduri în stomac.

— Shane are niște poze, mamă.

Shelly s-a oprit din ce făcea și a studiat-o.

— Poze cu ce?

— Cu Kathy.

Cealaltă a luat foc.

— Unde?

S-a repezit la Nikki și a apucat-o de umeri.

— În camera lui, a zis fata, dând puțin înapoi. În ursulețul lui.

Nikki a știut imediat. Fitilul fusese aprins. Chiar în clipa aceea, și-ar fi dorit să-și retragă cuvintele. A văzut privirea de rechin a mamei sale. Aceeași privire pe care o aveau câinii când Shelly îi lega de măr și le spunea copiilor că animalele sunt bine.

Feroce. Hotărâtă. Doar o mușcătură.

Nikki avea să-și petreacă următorii douăzeci de ani și mai bine încercând să înțeleagă ce o determinase să-l pârască pe Shane în ziua aceea. Doar îl iubea. Se gândea la el ca la un frate. Ei doi erau uniți de ura pe care le-o purtau lui Shelly și Dave. Îi voiau pe amândoi în închisoare. Dacă cineva merita să fie acolo, ei erau. Nu pentru ce-i făcuseră ei. Ci pentru Kathy.

S-a întrebat de mii de ori de ce-l trădase.

„N-am vrut să-i creez probleme“, a spus ea. „Însă eram foarte speriată că toată lumea va afla ce se întâmplase. Nu am spus că urma să ducă fotografiile la poliție. Am spus doar că le avea.“

*

Shelly a dat alarma și l-a sunat imediat pe Dave. La început, acesta n-a înțeles despre ce era vorba.

Ceea ce a enervat-o și mai tare.

— Îți spun că are o fotografie cu Kathy. O poză pe care are de gând s-o ducă la poliție. Trebuie s-o găsim!

— Și ce apare în fotografie? a întrebat Dave.

— Cred că a fost făcută după ce a murit. Un polaroid. Ne va face să picăm prost. N-am făcut nimic rău, dar o fotografie de felul ăla... o să ne distrugă. Trebuie s-o găsești, la naiba!

Dave era epuizat după ce condusese din Whidbey Island. Ideea că exista o probă fotografică a ceea ce i se întâmplase lui Kathy l-a alertat. A început s-o caute din clipa când a ajuns acasă, dar ursulețul nu era nicăieri. A căutat prin toate anexele, a săpat chiar prin unele locuri din grădină unde Shane ar fi putut ascunde o poză. În același timp, Shelly răscolea prin casă.

Niciunul n-a găsit nimic.

Apoi Dave l-a luat pe Shane la întrebări.

CAPITOLUL 82

Nikki a auzit țipete din magazia de lemne. Era vocea mamei sale. Dar și a tatălui ei. Voci ridicate, violente și absolut înspăimântătoare. Când și când, în pauzele dintre zbierete, fata distingea și câte un țipăt al lui Shane.

Ca de animal lovit. Cu un cablu electric. Sau cu o coadă de lopată. Ori cu pumnul.

— Ce aveai de gând să faci, Shane? urla Shelly. Gunoi nerecunoscător ce ești! N-o să ne distrugi familia. N-ai să-mi trimiți fetele într-o nenorocită de instituție de stat!

— Nu, spunea băiatul.

— Te pregăteai să vorbești! zbiera și Dave. Ca să ne distrugi familia! Nenorocitule! De ce naiba ai vrea să faci una ca asta?

Și tot așa. Apoi s-a așternut liniștea.

Data următoare când Nikki l-a văzut pe Shane era plin de vânătăi.

— M-au bătut măr, a zis el. Din cauza pozelor cu Kathy.

— Asta face ea de obicei, Shane. Îmi pare rău. Serios.

Nikki se simțea teribil de vinovată pentru ce se întâmplase, chiar dacă, din câte știa, Shane nu era conștient că ea îl pârâse părinților.

„A fost din vina mea“, a spus ea mai târziu, învinovățindu-se pentru cele întâmplate.

*

Shelly n-a renunțat.

— Ce ai de gând să faci cu Shane? îl întreba tot timpul pe Dave.

Acesta știa ce vrea să spună. Să ucidă un adolescent care-i era ca un fiu.

De câte ori Dave venea acasă, îl presa să facă un plan în vederea unei crime. Și când el stătea acolo, aproape stupefiat pentru că nu știa ce să spună, ori cum s-o domolească, Shelly venea cu propriile sugestii în legătură cu ce se putea face.

— Vreau să pară un accident, îl instruia ea.

— Bine. — Dave își dorea să vorbească despre orice altceva. — Un accident? Nu știu, Shell. Nu știu dacă pot.

Ea i-a sugerat să-l ducă pe Shane în pădure la tăiat lemne și să doboare un copac peste el.

— Un accident de felul ăsta, spunea ea.

Din nou, Dave nu era sigur.

— Ar fi destul de greu de pus în practică.

Răspuns greșit.

Shelly turba.

— Trebuie să te porți ca un bărbat, la naiba! Cu boașe adevărate. Doamne! Ce fel de bărbat ești tu? Îți dai seama ce e în joc aici? Fetele noastre! Vrei ca el să spună și apoi să ne distrugă viețile pentru ce i-a făcut lui Kathy?

Shelly nu avea niciodată vreo vină. Le spunea tuturor că Shane o abuzase pe Kathy. Ori soțul ei. Că ea nu avea nicio idee despre ce se întâmpla când nu era de față, ca să aibă grijă de Kathy.

— Știi foarte bine că Shane a omorât-o pe Kathy a noastră! Amândoi știm lucrul ăsta. Merită să moară pentru ce-a făcut. Dave, fii bărbat!

Acesta a promis că va rezolva problema. I-a spus lui Shelly că-și va face timp să se gândească la cel mai bun plan, dar în realitate spera ca ea să uite.

Dar n-a uitat.

*

Multă vreme nu s-a întâmplat nimic. La ordinele lui Shelly, Shane și Nikki se ascundeau sub casa vecinilor și trăgeau cu urechea, să vadă dacă nu cumva auziseră ori văzuseră ceva în legătură cu Kathy. *Țipete în curte în timpul înecului simulat? Poate mirosul înțepător al focului?*

Nimic.

Vara a trecut și copiii s-au întors la școală. A venit Crăciunul, iar Shelly a făcut mare caz, cum se întâmpla de obicei, stivuind cadourile și apoi luându-le. Ea nu obișnuia să bea, așa că Anul Nou a trecut în liniște.

Totul a fost relativ calm până în februarie, la șase luni după moartea lui Kathy.

Nikki s-a trezit în miezul nopții. Un zgomot îi întrerupsese somnul. *Se întâmplase ceva*. S-a uitat prin cameră și a ascultat cu atenție. În

casă era liniște. S-a culcat la loc, întrebându-se dacă nu cumva auzise acel zgomot în vis.

Nici pe departe.

CAPITOLUL 83

Era în februarie 1995. Târziu. Liniște. Întuneric beznă. Dave și-a luat arma de calibru 22 din cabina camionetei și s-a dus în hambar să-l caute pe Shane. Se simțea ca un robot — se deplasa cu mișcări mecanice. Ușa era închisă. A răsucit clanța și a intrat. Lumina s-a aprins. N-a scos un cuvânt.

Dave l-a împușcat pe nepotul său în ceafă.

Sângele s-a prelins pe podeaua de ciment.

Shane era mort.

Dave era ca anesteziat când s-a aplecat. Nu voise să-l omoare pe băiat. Nici măcar nu s-a gândit că *ar putea* s-o facă. Dar se simțea ca și cum ar fi fost teleghidat, impulsionat de frumoasa roșcată cu care se căsătorise.

Femeia pe care o iubea ca pe lumina ochilor.

Femeia care se putea uita la el când contul din bancă era gol, spunând că era vina băncii — „Iar ne-au amețit contul! Mâine fac plângere!“

Femeia despre care tatăl său și-a dat seama din clipa când a cunoscut-o că-i o escroacă și aduce doar belele — „Dacă rămâi cu ea înseamnă că ai rumeguș în loc de creier“.

S-a întors în casă și i-a spus lui Shelly ce făcuse.

— L-am omorât pe Shane.

Shelly a rămas cu gura căscată, ca un seif aruncat de pe o clădire cu zece etaje. Părea absolut șocată. Ca și cum totul se întâmplase ca din senin.

— Ce-ai făcut? a întrebat ea, cu ochii măriți de uimire. L-ai omorât pe nepotul nostru? De ce?

Serios, Shelly?

Dave nu știa ce să mai creadă. Ea îl implorase, îl hărțuise, îl ademenise s-o facă încă din ziua când murise Kathy.

— Acum ce ne facem? a întrebat ea.

— Ce-am făcut și cu Kathy, a zis el.

Lui Shelly i-a surâs ideea.

Funcționase și înainte.

După ce și-a mai revenit, Dave s-a întors în hambar, a băgat corpul lui Shane într-un sac de dormit și l-a târât într-un spațiu de lângă bancul de lucru. A turnat înălbitor într-o găleată cu apă și s-a apucat să curețe urmele de sânge. Îi promisese soției sale că nu va mai rămâne nicio urmă. Pic de ADN. Nimic care să indice ce anume se întâmplase.

Apoi a așteptat o ocazie — când fetele erau plecate de acasă — ca să incinereze cadavrul.

A doua zi dimineață, fetele s-au trezit cu căsuța pentru păsări și cu povestea că Shane ar fi fugit în Alaska, la pescuit. După o zi sau două, Shelly le-a propus să rămână peste noapte la niște prieteni — ocazie rară, pe care fiecare dintre ele a acceptat-o cu bucurie.

De data aceasta, când Dave a ars cadavrul, a făcut-o fără ajutorul unor acceleratori sau a unor foi de tablă, așa cum făcuse în cazul lui Kathy. Fără cauciucuri. Fără motorină. A folosit doar lemn și a tot pus vreascuri peste cadavrul nepotului său până n-au mai rămas din el decât oase și cenușă. A durat toată noaptea și o parte din dimineața următoare — mai mult decât incinerarea lui Kathy.

Foile de tablă pe care le folosise la capul ei fuseseră totuși foarte eficiente, s-a gândit el.

Când cenușa s-a răcit suficient de mult, a băgat-o cu lopata în saci, pregătind-o pentru călătoria deja cunoscută spre Washaway Beach. A parcat camioneta, s-a uitat în jur ca să se asigure că nu-l vede nimeni, apoi a aruncat cenușa în valurile înspumate ale Pacificului.

Când Nikki, Sami și Tori s-au întors acasă a doua zi, grămada de la foc dispăruse.

La puțin timp după aceea, Dave a adus un excavator și a împins mizeria pe povârnișul dealului, peste niște tufe de rugi de mure.

Shelly a insistat să raporteze șerifului din Pacific County că Shane fugise de acasă. Dave a dat telefon și i-a spus adjunctului că nepotul lui obișnuia să dispară zile întregi de acasă.

— Provine dintr-o familie cu probleme, a spus Dave, adăugând că el și soția lui îl căutaseră peste tot.

Polițistul i-a mulțumit pentru informație, iar Dave i-a spus lui Shelly că li se sugerase „s-o lase baltă“.

Shane dispăruse. Cadavrul la fel. Următorul lucru la care trebuiau să se gândească era arma crimei.

*

Carabina scurtă de calibru 22 folosită pentru uciderea lui Shane constituia într-adevăr o problemă. Dave n-o voia pe lângă casă. Era sigur că cineva avea s-o găsească, descoperind într-un fel sau altul ce se întâmplase cu Shane. Era cu nervii la pământ, când i-a venit în minte un plan cu care Shelly a fost de acord. S-a dus cu mașina la nord de Raymond, pe un drum forestier izolat, iar după ce s-a asigurat că nu-l vede nimeni, a coborât din mașină și a îngropat arma în pământ. Arma care-l ucisese pe Shane era asemenea inimii care-și spune taina a lui Edgar Allan Poe, luându-l mereu în râs pe Dave, amintindu-i de ceea ce-i făcuse nepotului său. Shelly era și ea absolut sigură că, în ciuda locului izolat și a grijii de care dăduse dovadă soțul ei, cineva va da cu siguranță peste armă, înțelegând ce se întâmplase.

— Trebuie să mergi s-o recuperezi, i-a spus ea.

Iar el a făcut întocmai. Două săptămâni mai târziu, Dave s-a dus înapoi în pădure, a luat-o și a adus-o acasă. A pus-o în groapa de foc și a ars-o.

„Speram ca materialul să se topească sau ceva de genul ăsta“, a spus el mai târziu. „Dar n-a fost așa.“

Dave i-a dat lui Shelly ce mai rămăsese din arma crimei, iar femeia a depozitat rămășițele în spatele unui dulap din bucătărie. Dave nu le-a mai văzut niciodată.

CAPITOLUL 84

Chiar și după moartea lui Shane, Shelly a tot căutat fotografiile cu Kathy. Acestea constituiau dovada a ceva ce nu putea fi explicat. Sau cel puțin nu chiar atât de ușor. Răscolea casa când fetele erau plecate la școală. Căuta și prin anexe, pe sub pietre și printre lucrurile depozitate în hambar.

Trebuiau să fie pe undeva pe-acolo.

Shelly nu știa pe atunci, dar mai exista cel puțin o imagine cu Kathy, pe un film nedevelopat, ascuns într-un sertar din sufragerie. Shane îi făcuse femeii o poză, goală, târându-se pe podeaua din sufragerie. Oribilă și dezgustătoare. Era clar că femeia era chinuită. Probabil că îi era și frig. Încerca să se deplaseze dintr-o cameră în alta și părea să fie prea slăbită și abuzată ca să mai poată sta în picioare.

Kathy fusese redusă la condiția unui animal.

— Trebuie să găsim pozele, i-a amintit Shelly lui Dave în timp ce cotrobăia prin camerele copiilor și prin sertarul cu vechituri din bucătărie.

Nu putea renunța la această căutare nesfârșită, deoarece voia să găsească fotografiile și să le distrugă.

— Dacă pune cineva mâna pe ele, ajungem în apă clocotită, spunea ea.

Apă clocotită? Un eufemism tipic pentru soția lui. Deși Dave era și el conștient că viața lor de până atunci ar fi luat sfârșit. Erau cufundați până-n gât în porcăria aia. A ajutat-o să caute, apoi ea a luat-o de la capăt după câteva săptămâni, întorcând iarăși casa pe dos și blestemându-l pe Shane pentru înșelătoria lui.

— Se pregătea să ne trădeze, a zis ea.

În vremea aceea, Shelly a început să înflorească povestea fugii lui Shane, spunându-le fetelor că sunase cu puțin timp în urmă.

— A zis c-o să mai sune.

Altă dată, înainte de a pleca de acasă, le-a spus fetelor:

— Dacă sună Shane cât sunt plecată, încercați să aflați pe unde e.

Dave a tras-o deoparte.

— Nu complica povestea, i-a spus el. Nu mai adăuga tot felul de chestii. A fugit de acasă. Gata, a plecat.

Totuși Shelly nu se putea abține. Încercând să anticipeze lucrurile, a însemnat în calendar data când „fugise“ băiatul. Pe măsură ce trecea timpul, a mai adăugat și alte însemnări, cu cele câteva dăți când ea și fetele merseseră cu mașina prin Pacific County în căutarea lui.

În trecut îl căutase cu mare eficiență. De data asta însă, nimic.

Dave însuși lipsise de la serviciu de câteva ori pentru a-l căuta pe Shane, zicea el. Dar în zadar. Fetele credeau că face tot ce poate ca să-l găsească pe vărul lor.

Peste ani, Dave spunea că s-a gândit la Shane în fiecare zi. Și noapte.

„Nu poți trece niciodată peste uciderea unui om“, spunea el. „Nici măcar o clipă. E mereu acolo.“

CAPITOLUL 85

Nikki și Sami au rămas în contact permanent după arestarea părinților lor, evitând televizorul atunci când puteau, chiar dacă acest lucru era aproape imposibil. „Crimele și torturile din Raymond“, cum fuseseră numite pe scurt faptele soților Knotek, invadaseră media din jurul lor. Relatările posturilor de televiziune vorbeau despre o casă a ororilor în mijlocul unei comunități bucolice de pe malul oceanului. Se făceau comparații cu *Arsenic și dantelă veche*, *Draga mea mamă* și *Psycho*. Toată lumea vorbea despre familia Knotek.

În afară de surorile Knotek. Nikki, Sami și Tori n-au făcut niciodată vreo declarație în media. Era o promisiune pe care și-o făcuseră una alteia.

Cauțiunea pentru cei doi era de câteva milioane de dolari; și se confruntau cu tot felul de acuzații, de la omor la ascunderea unei crime.

Deși fetele Knotek voiau dreptate pentru Kathy, Shane și Ron, tot nu le era ușor să-și vadă viața prin prisma mass-mediei — o reflexie a unor lucruri deopotrivă străine și familiare.

Părinții lor omorâseră mai multe persoane.

Făcuseră cele mai crude și josnice lucruri pe care cineva le poate face unei alte ființe umane.

Și majoritatea acestora se petrecuseră chiar sub ochii lor.

În doar două săptămâni, Sami, pe atunci în vârstă de 25 de ani, a obținut custodia lui Tori. Sami, care pe atunci locuia singură într-o garsonieră de pe Greenwood Avenue, în Seattle, a făcut aranjamentele necesare pentru a obține un apartament cu două camere. Se simțea mulțumită să-i ofere surorii sale oportunitatea unui nou început, departe de părinții lor.

*

Shelly știa că Sami e ținta ei cea mai bună — Dave era și el închis, Tori era minoră, iar Nikki, după tot ce-i făcuse, o cauză pierdută. Probabil că-și dăduse seama că nu mai avea loc în viața fiicei sale mai mari. Nici măcar nu s-a străduit prea tare.

Dar Sami, o clasică soră mijlocie pacifistă, era genul care voia să-i mulțumească pe toți.

Aproape din prima ei zi în închisoare, în așteptarea procesului, Shelly i-a trimis lui Sami scrisori cu liste de lucruri de care avea nevoie. Voia tot ce-i putea oferi fata ei, însă nu orice. Un anumit sutien. Un anumit halat. O anumită loțiune. Tonul îi era exigent și umilitor. Chiar și din închisoare, Shelly se purta ca și cum i se cuvenea tot ce voia.

Sami i-a împachetat conștiincioasă tot ce-i ceruse. Chiar dacă știa că Shelly merita să fie acolo unde era, o întrista mult să și-o închipuie singură și părăsită, precum și ideea că toate celelalte aveau lenjerie intimă confortabilă și halate drăguțe, în timp ce mama ei purta doar ce-i dădea statul.

Nu le-a spus niciuneia dintre surori că o ajuta pe mama lor, dar Nikki și-a dat seama în momentul când Sami a lăsat să se înțeleagă că mamei îi era greu după gratii.

— Îi trimiți lucruri mamei? a întrebat Nikki.

La început Sami a evitat întrebarea, dar apoi a recunoscut.

— De vreo două ori, a zis ea. N-a fost mare lucru.

Lui Nikki nu-i venea să creadă.

— Vorbești serios? După tot ce ne-a făcut? *O ajuți?*

Într-un fel, Sami încă simțea că nu prea avea de ales.

— Te controlează, i-a zis Nikki. Nu înțelegi? Face ce-a făcut dintotdeauna.

*

În februarie 2004, la șase luni după arestare, Dave Knotek a pledat pentru reducerea acuzației de crimă de gradul întâi pentru uciderea lui Shane Watson la crimă de gradul doi și s-a declarat vinovat pentru înlăturarea ilegală a unor rămășițe umane și complicitate la omor. Chiar dacă fetele i-au spus foarte clar că a o ajuta pe mama lor însemna ruperea oricărei relații cu ele, Dave a susținut în continuare că nu va ajuta la urmărirea penală a lui Shelly. Pe de altă parte, Shelly voia cu disperare să se asigure că Dave își va ține gura — chiar dacă legea privilegiului marital din Washington îl putea scuti să depună mărturie. Oricum, nu ceea ce ar fi spus el la bară era ceea ce fiicele ei

știau că o va îngrijora. Tot ce trebuia să facă era să susțină ce văzuseră și spuseseră ele.

Ceea ce a și făcut.

A fost condamnat la puțin sub 15 ani de închisoare.

Apoi a venit rândul lui Shelly.

Procurorii din Pacific County le-au spus familiilor victimelor că nu puteau proba, în cazul ei, omorul calificat. Cadavrul lui Kathy nu mai exista. Oasele și cenușa de sub pat dispăruseră. Autopsia lui Ron nu putuse dovedi cu exactitate cum fusese rănit — sau de către cine. Dată fiind starea rămășițelor lui, era greu de demonstrat cauza morții. Susținătorii lui Kathy și Ron au înțeles că respectivul caz era prea greu, cu multe implicații, pentru ca procurorul districtual să poată face față.

Nikki, Sami și Tori știau că mama lor era inteligentă, vicleană, genul de persoană care nu și-ar fi asumat niciodată vina pentru nimic din ceea ce făcuse.

Apa fiartă.

Înălbitorul.

Săptămânile petrecute în sala pompelor.

Fără mâncare.

Fără haine.

Totul era minciună sau fapte greșit interpretate.

La zece luni după arestare, Shelly a introdus o așa-numită pledoarie de vinovăție Alford. Acest gen de pledoarie poate fi destul de derutant — îi permite acuzatului să pledeze vinovat, dar și să-și afirme nevinovăția în același timp. De asemenea, este o pledoarie care permite apărării și acuzării să salveze aparențele — și banii —, evitând să se ajungă la un proces care ar duce aproape sigur la o condamnare. Respectiva pledoarie a salvat, probabil, și autoritățile districtuale de o oarecare umilință. Presa nu avea să mai dezgroape semnalele de alarmă neluate în seamă de poliție în legătură cu implicarea lui Shelly și Dave în fapte penale. Nimeni nu putea nega faptul că Ron ar mai fi putut fi în viață dacă povestea lui Nikki despre uciderea lui Kathy ar fi fost anchetată mai agresiv de biroul șerifului. Poate că și Mac ar mai fi trăit o vreme.

În cele din urmă, ambele părți au elaborat un acord provizoriu pentru o condamnare de 17 ani.

La pronunțarea sentinței, două luni mai târziu, Shelly părea dărâmată. Părul îi era încâlcit și vopseaua roșcată se decolorase de mult într-un amestec de gri și blond-roșcat. Uniforma portocalie de deținută atârna pe ea.

Nimeni din familia ei nu era acolo pentru a o susține.

S-a adresat curții înainte ca judecătorul să pronunțe sentința. Vorbele i s-au amestecat cu câteva lacrimi.

„În închisoare, în sala de judecată și în această comunitate“, a spus ea, „și oriunde altundeva sunt văzută ca un fel de monstru înspăimântător. În realitate, nu sunt. Am făcut totuși niște greșeli oribile. Kathy era prietena mea, avea valori și idealuri. Ar fi fost mereu alături de mine. Eu nu am fost. Nu am fost acolo când a murit. N-am sprijinit-o.“

I-a acuzat pe Shane și pe Nikki, susținând că cei doi adolescenți fuseseră abuzatorii lui Kathy.

Ea nu avea nicio vină. Nici în legătură cu biata Kathy, nici cu Ron.

„Cred că nu sunt vinovată de crimă, de faptul că i-am provocat deliberat moartea. Dar o mamă este responsabilă pentru mediul ei familial. A fost maltratată în casa mea, iar acum a murit. N-am să trec niciodată peste asta și nici nu merit să o fac.“

Judecătorul care a pronunțat sentința a luat totul în considerare, ascultând pledoariile ambelor părți. Procurorul a menționat cât de complicat fusese cazul și cum era posibil ca adevărul în legătură cu cele întâmplate să nu fie cunoscut niciodată.

Spre deosebire de multe alte înțelegeri, pledoaria Alford nu o obliga pe Shelly să spună instanței ce făcuse.

Totuși Shelly a părut surprinsă că vorbele ei n-au avut efectul dorit asupra judecătorului. În loc să o compătimească, i-a mai adăugat câțiva ani la condamnare. Sub privirea uluită a lui Shelly, acesta a condamnat-o la mai bine de 22 de ani — cu cinci mai mult decât cei 17 pe care îi acceptase — pentru omor de gradul doi în cazul lui Kathy și pentru ucidere din culpă în cazul lui Ron.

Nimeni nu era fericit. Toată lumea era însă mulțumită.

Pentru o femeie care trăia pentru a-i controla pe ceilalți, care se delecta spunându-le oamenilor ce și cum să facă, era o justiție pe măsură.

Shelly Knotek nu avea să mai conducă pe nimeni și nimic timp de mai bine de două decenii.

Epilog

Dave Knotek a fost eliberat din închisoare în 2016. Trăiește pe coasta statului Washington și, în ciuda problemelor de sănătate, lucrează mult la o fabrică de procesare a fructelor de mare. E slab și se chinuie să stea în picioare toată ziua. Singurul lucru care-l ajută să meargă mai departe este relația cu fiicele lui Tori și Sami. Nikki refuză să-l vadă, iar el o înțelege. Spune că are încă remușcări pentru rolul pe care l-a jucat în evenimentele de la casele Louderback și Monohon Landing. Și știe că va avea remușcări pentru tot restul vieții.

Nikki nu poate nici să ierte, nici să uite. Poate doar să-și continue viața, crescându-și copiii într-un fel pe care mama ei nu l-ar înțelege niciodată. Cu dragoste. Și respect. Știe că ceea ce i s-a întâmplat a afectat-o în moduri insesizabile, dar alege să ia ce e mai bun din oameni, chiar dacă nu și în cazul părinților ei. Nikki încearcă să nu se gândească la mama ei. Deși le-a spus copiilor săi mai mari că bunica lor maternă e în închisoare pentru că a făcut ceva foarte rău, se abține să dea detalii. Inima ei rămâne grea și plină de regrete în legătură cu contribuția ei la ce li s-a întâmplat lui Shane și lui Kathy. Pentru Nikki, faptul că a fost ea însăși o victimă n-a constituit niciodată o scuză.

Shelly Knotek va fi eliberată în 2022, moment în care va avea 68 de ani. Continuă să susțină că tot ce i s-a întâmplat a fost o greșeală, pretinzând că nu a înțeles bine ce însemna pledoaria Alford. Niciuna dintre fiicele ei n-a mai văzut-o de când a părăsit Pacific County; și totuși cineva care a vizitat închisoarea de femei din Gig Harbor (Washington) spune că are părul alb și se luptă cu cancerul.

Cel puțin așa afirmă ea.

Din casa ei mare din Raymond, Sami e de părere că mama sa a fost soi rău, cineva în care, din păcate, natura malefică s-a dezvoltat în condiții prielnice. „Nu cred că ar mai fi ucis pe cineva dacă s-ar fi născut într-o altă familie, în alt oraș, ori dacă s-ar fi măritat cu un bărbat mai puternic“, spune ea. „Mamei îi plăcea să tortureze oameni. A mers doar prea departe și a văzut că-i place. Nu știu ce să zic.“

Cât despre tatăl ei? Îl iubește, dar și azi se luptă cu ce s-a întâmplat în trecut.

„Nu-mi pasă ce a făcut mama ori cât de puternică era“, a spus Sami. „Dacă mama mi-ar pune o armă la tâmplă și mi-ar spune că trebuie să-mi împușc fratele, n-aș face-o nici în ruptul capului. Nici Nikki n-ar face așa ceva. În niciun caz. Dar tata a făcut-o.“

Tori, care acum are un nou loc de muncă, are uneori momente de nostalgie după mama pe care cândva a iubit-o. Nu-i este dor de Shelly, dar îi e dor să aibă o mamă. Din fericire, surorile ei umplu acest gol. Chiar dacă și-a construit o relație apropiată cu tatăl ei și a petrecut, nu demult, Crăciunul cu el, Tori nu vrea să mai aibă de-a face cu Shelly.

Aceasta a încercat, desigur.

I-a scris pe vremea când fata era în grija lui Sami, după ce fusese trimisă la închisoare, despre cât de fericită era că fiica ei cea mică are în viața ei atâția oameni care o iubesc și au grijă de ea.

Am făcut alegeri foarte proaste în viață. Am făcut multe greșeli. Pe unele le regret profund. Dar tu nu ești ca mine. Să nu crezi niciodată ce s-a spus despre mine. Eu reprezint mult mai mult.

Sami nu i-a dat niciodată scrisoarea surorii sale.

„Tori nu avea nevoie de așa ceva“, a spus Sami. „E inteligentă și fericită, iar mama nu-și are locul în viața ei.“

Surorile Knotek se întâlnesc de câteva ori pe an, de obicei la Nikki acasă, lângă Seattle. Nikki s-a întors în Raymond în 2018, pentru prima dată după proces. A fost greu, dar Sami era și ea acolo, în timp ce își amintea de mama lor. Și-a amintit și cele câteva dăți în care aceasta fusese bună — chiar atentă. Și atunci a plâns. Și Sami s-a întors la casele Louderback și Monohon Landing, pentru prima dată, în toamna aceea. A avut o reacție viscerală când a văzut baia de la Louderback și locul în care Nikki era obligată să se bălăcească. A plâns și ea. A și zâmbit. A descoperit o baltă de pește pe care o construise Kaley și locul unde parca mașina când o aducea acasă, pentru ca apoi să claxoneze și să dea flash-uri cu farurile până când Shelly ceda și o lăsa să intre în casă.

Surorile își trimit mesaje și vorbesc tot timpul. Înțeleg gravitatea faptelor pe care le-au comis părinții lor și grozăvia celor întâmplate în copilărie. Chiar dacă Shelly a căutat să le țină departe una de alta și să le controleze pentru totdeauna, a subestimat puterea legăturii lor.

Surori pentru totdeauna. Dar fără a mai fi vreodată victime.

Postfață

Din interior, un cămin violent arată cu totul altfel decât îl percep cei din afară. Copiii care cresc alături de niște părinți reci, narcisiști ori sadici nu știu că nu e normal ca o persoană care are grijă de ei să aibă înclinații pentru cruzime extremă. Chiar și atunci când văd o diferență față de familiile prietenilor, deja le-a fost inhibată abilitatea de a contesta autoritatea parentală. În loc să caute ajutor, ei se ascund în sine și se adaptează.

Tot mai mulți urmași ai criminalilor în serie — mai ales fete — vorbesc acum despre legătura lor familială cu cei mai monstruoși dintre infractori. Și ei sunt victime, spun, și așa este. Îi găsiți la talk-showuri, în podcasturi și în paginile propriilor cărți de memorii. Melissa Moore, fiica „criminalului cu față veselă" Keith Jesperson, chiar a realizat un serial TV în care le face cunoștință rudelor unor criminali în serie cu membrii familiilor victimelor, în speranța unei vindecări.

Unii urmași sunt luați prin surprindere, asemenea lui Kerri Rawson, fiica lui Dennis Rader, criminalul în serie „BTK" din Wichita. La un deceniu după arestarea acestuia în 2005, ea îi mărturisește unui reporter suferința și umilințele pe care le-a trăit când a aflat că iubitorul ei tată, pe care l-a îndrăgit toată viața, a omorât zece oameni — inclusiv copii — în orașul ei natal. În *A Serial Killer's Daughter* [*Fiica unui criminal în serie*], aceasta descrie dificilul proces de a încerca să înțeleagă de ce a făcut-o și cum ar putea ea să-și continue viața.

Cu toate acestea pe alții nu-i surprinde viața dublă a părintelui lor criminal, deoarece au fost martori la manifestări deschise de abuz și violență. Unii chiar au condus poliția la ei acasă. Înspăimântați și rușinați de sentimente de trădare, au sperat totuși să îndrepte răul și să-i oprească pe monștri.

O astfel de poveste este cea a fiicelor criminalei abuzive Michelle „Shelly" Knotek. O femeie a cărei frumusețe a deviat suspiciunile și-a dominat familia și-și supunea copiii și chiriașii unor chinuri îngrozitoare. Folosind povești de acoperire și o slujbă de îngrijitoare ca să-și ascundă cruzimea sadică, a scăpat ani la rând, în ciuda

comportamentului ei violent. Și-a manipulat al treilea soț ca s-o ajute să-și ascundă crimele și chiar să ucidă pentru ea.

Pare imposibil să poată impune cineva o asemenea atitudine de supunere, dar prădătorii de succes folosesc diverse instrumente ca să-și asigure reușita. Sunt răbdători și buni observatori, planifică și pregătesc lucrurile cu grijă. În primul rând, caută oameni supuși, cu puține resurse: propriii copii ori părinți în vârstă, prieteni în dificultate, persoane fără adăpost, bolnavi psihic sau persoane fără legături familiale. Apoi pun în aplicare un program de erodare permanentă a capacității victimelor de a rezista. Chiar și în fața unui comportament revoltător, asemenea persoane vor fi prea înspăimântate, docile, confuze sau incapabile să riposteze ori să ceară ajutor.

Având doar legături emoționale superficiale cu adevărul și moralitatea, prădătorii se antrenează să imite comportamente de încredere, precum cinstea și compasiunea, pentru a exploata așteptările celorlalți. Dacă li se opune rezistență, ei pot pivota într-o fracțiune de secundă și își pot strecura cu ușurință povestea de acoperire. Știu ce vor și ce trebuie să facă pentru a-și atinge obiectivul. Knotek s-a folosit de un personaj inventat, plin de farmec și succes, ca să câștige încrederea potențialelor noi victime. Odată prinse mușteleîn plasă, scotea acul.

Unii prădători sunt sadici, descriși ca fiind marii rechini albi ai criminalității deviante. Inteligența lor criminală este inegalabilă, la fel ca și capacitatea de a face rău altora. Sunt fericiți doar atunci când distrug viețile celor din jur, de obicei prin abuzuri psihice și fizice. Le place să biciuiască, să lege, să ardă, să spânzure, să electrocuteze, să strivească, să străpungă ori să-și sufoce victimele până la inconștiență și apoi să le resusciteze. Controlul asupra altora prin durere îi face să se simtă puternici.

Înclinația spre sadism se formează în timpul anumitor asocieri din adolescența timpurie, dublate de un temperament insensibil, care simte nevoia de control și nu are remușcări. Chiar și așa, mai mult de o treime dintre sadici mărturisesc că și-au descoperit înclinațiile perverse până la vârsta adultă; le place sentimentul de autoritate ce apare când pot face ce vor cu o ființă umană vulnerabilă și supusă, iar fanteziile se înmulțesc și devin din ce în ce mai sofisticate și mai

perverse. Deoarece caută stimulare, devin inventivi în ceea ce privește tipurile de cruzime pe care le exercită asupra altora. Grija obișnuită care însoțește viața de părinte nu înseamnă nimic pentru ei.

Dr. Michael Stone, psihiatru criminalist și inventatorul scalei în 22 de puncte a răului, include cazuri de „părinți din iad“ atunci când descrie ce nu merge bine într-o instituție considerată scena fundamentală a siguranței și a protecției. El îi cataloghează drept malefici pe acei părinți care arată lumii o față normală din punct de vedere social, pentru a ascunde răul pe care-l fac în intimitatea casei lor. Își satisfac propriile nevoi și dorințe pe seama rudelor, mai ales a copiilor. Cu cât obțin mai multă plăcere prin actele de tortură, cu atât mai mult se complac în felul lor de a fi. Într-adevăr, Stone rezervă categoria „cea mai malefică“ — nivelul 22 — criminalilor psihopați și torționari, tortura fiind motivația lor principală. Aceștia prosperă provocând durere. După ce se plictisesc de un fel de tortură, găsesc sau inventează alta. Preferă să-și țină victimele în viață cât mai mult timp posibil, punând în practică cele mai dăunătoare fantezii ale lor, dar știind că, în cele din urmă, acele persoane vor trebui să moară.

Victimele care vor să primească ajutor recunosc cât de greu le-ar fi să convingă autoritățile de comportamentul sadicului. Știu că dacă încearcă, dar nu reușesc, pedeapsa va fi severă. Așa încât de multe ori decid să aștepte, sperând ca la un moment dat să poată fugi. Chiar și complicii sadicului, odată prinși, se pot întreba cum de au putut încălca o linie pe care nu credeau că o vor depăși vreodată. Totuși, odată ce privesc în altă parte în timpul torturii ori comit ei înșiși o faptă abominabilă la cererea sadicului, sunt compromiși. Nu prea mai au de ales decât să continue. Prădătorii pricepuți știu cum să păstreze controlul.

Chiar și atunci când părinții sadici sunt prinși, găsiți vinovați și condamnați, coșmarul continuă pentru copiii lor. Unii evită mass-media, își schimbă numele, fac terapie și speră să-și trăiască viața cât mai normal cu putință. Alții caută un forum public. Indiferent de calea pe care o aleg, infractorul le-a mânjit deja sufletele. Așa încât pot ajunge să sufere de tulburări de somn sau de alimentație, cu o incapacitate de a întreține relații sănătoase sau cu episoade necruțătoare de sindrom de stres posttraumatic. E posibil ca, fără să vrea, să-și abuzeze propriii copii ori să simtă o dorință incontrolabilă

de a se descărca pe cei pe care-i iubesc. Cu cât află mai multe despre anormalitatea vieții lor timpurii, cu atât mai mare este posibilitatea ca daunele să afecteze zone semnificative ale vieții lor de adult. Ar putea chiar să se teamă de o transmitere genetică, așa că-și vor supraveghea copiii cu o vigilență sporită.

„Îngrijitorul" sadic și prădător poate avea un efect de undă devastator asupra vieții victimelor supraviețuitoare, a căror vindecare poate dura ani întregi. Chiar și când înțeleg, într-un final, ce au pățit, acestea au adesea sentimente de vinovăție. S-ar putea chiar să-l mai iubească pe părintele care le-a făcut rău, fără să accepte cu adevărat enormitatea abuzului. Ar putea reacționa atunci când părintele încearcă în continuare să-i controleze din închisoare. Pentru cei din afară e greu de înțeles, însă indiferent de forma pe care o are, căminul e în continuare cămin.

Victimele abuzurilor pot încă să-l iubească pe monstru. Această loialitate ambivalentă ar putea fi o ultimă formă de a face rău a prădătorului.

Dr. Katherine Ramsland

*

Dr. Katherine Ramsland este profesor de psihologie medico-legală la DeSales University din Pennsylvania. A publicat mai bine de o mie de articole și 65 de cărți, printre care *The Psychology of Death Investigations*, *Confession of a Serial Killer: The Untold Story of Dennis Rader, the BTK Killer* și *The Mind of a Murderer*. Organizează ateliere de lucru pentru forțele de ordine, medici legiști și avocați și a fost consultant pentru mai multe seriale de televiziune, printre care *The Alienist*, *CSI* și *Cititorii de oase*. De asemenea, scrie în mod regulat un blog pentru *Psychology Today*.

Mulțumiri

Subiectul e întunecat și înspăimântător, dar în timp ce scriam această carte am fost copleșit de un sentiment de speranță și recunoștință. Pentru Nikki, Sami și Tori. Sunt deosebit de recunoscător curajoaselor surori Knotek pentru că mi-au încredințat povestea lor. Am crescut într-o familie cu frați, dar dacă aș fi fost atât de norocos să am și o soră, mi-aș fi dorit să fie oricare dintre ele. Fiecare îmi amintește că oricât de teribil ar fi startul în viață al unei persoane, ceea ce contează e unde ajunge. Și fiecare dintre ele este dovada vie a faptului că, indiferent de situație, dragostea familiei este singurul lucru pe care putem conta întotdeauna.

Îi sunt îndatorat și tatălui lor, Dave Knotek, pentru că a acceptat să ne întâlnim și să vorbim despre partea cea mai urâtă a călătoriei lui prin viață alături de Shelly. Sincer, nu știam la ce să mă aștept, dar acum îl văd prin ochii lui Sami și Tori. Știu că niciodată nu va minimaliza, nici nu va încerca să-și ascundă vinovăția pentru cele întâmplate în Raymond. Își va petrece restul vieții ispășind pentru ceea ce a făcut și m-a ajutat să scriu această poveste doar pentru că fetele lui au vrut asta.

Lara Watson e tot ce ți-ai dori de la o bunică. N-am să uit niciodată interviul nostru din Portland și ajutorul ei constant în a spune povestea, de când s-a mutat într-o zonă mai însorită. Îi mulțumesc și fiicei sale mai mici pentru fotografiile care m-au ajutat să atașez chipuri numelor membrilor familiei.

Shelly continuă să fie jucătoarea care a fost dintotdeauna. Ne-am scris câteva scrisori și a acceptat să ne întâlnim, dar apoi a tot amânat, spunându-mi că e prea ocupată. Am avut și o scurtă convorbire telefonică. Mai bine de un an, am sperat că va accepta un interviu. Am fost naiv. E asemenea multora de felul ei, victima unor circumstanțe care nu au nimic de-a face cu ceea ce a făcut vreodată.

Multe mulțumiri lui Kelly Paananen pentru amintirile obsedante despre sora ei (și pentru prăjiturile pe care le-a adus din New York). Știu că încă are inima grea din cauza pierderii lui Kathy. E o suferință care nu dispare niciodată. Îi mulțumesc și fratelui ei, Jeff Loreno. Apreciez, de asemenea, timpul și perspectiva pe care mi le-au oferit Kaley Hanson și mama lui, Barb, cu ocazia uneia dintre numeroasele

vizite pe care le-am făcut în Raymond. Și o imensă recunoștință i-o datorez secretarului de la Pacific County Senior Records, James Whorlton, pentru că m-a scos din încurcătură când s-a rătăcit un dosar.

Rămâne să mai mulțumesc echipei care s-a ocupat de publicarea acestei cărți. Sunt extrem de recunoscător lui Shannon Jamieson Vazquez pentru grija și înțelegerea deosebită de care a dat dovadă în timpul procesului de editare. M-a provocat să sap mai în profunzime — și chiar dacă, trebuie să recunosc, a fost dureros uneori, a fost exact ceea ce trebuia să fac. Iar despre echipa de la Thomas & Mercer și Amazon Publishing... ce-aș putea să mai spun? Gracie Doyle și Liz Pearsons, sunteți uimitoare — și recunoașteți imediat o poveste deosebită atunci când o vedeți. Sunt cel mai norocos autor cu putință.

Nu am mai scris de ani buni o carte despre crime adevărate, așa că lumea mă tot întreabă: De ce asta, de ce acum? Shelly Knotek ocupă un loc oarecum bizar în analele genului. Tot ce a făcut ea a fost manifestarea unui monstru — oribil, crud. Și totuși necunoscut. A scăpat neluată în seamă odată cu trecerea timpului și datorită pledoariei Alford. N-a existat un proces senzațional. Nu a fost un adevărat proces public care să scoată la iveală tot ceea ce a făcut.

Nikki, Sami și Tori au vrut ca lumea să știe ce a făcut mama lor. Este un avertisment pentru cei vulnerabili care s-ar putea intersecta cu ea după ce va fi, în sfârșit, eliberată din închisoare. Toți se tem c-ar putea recidiva.